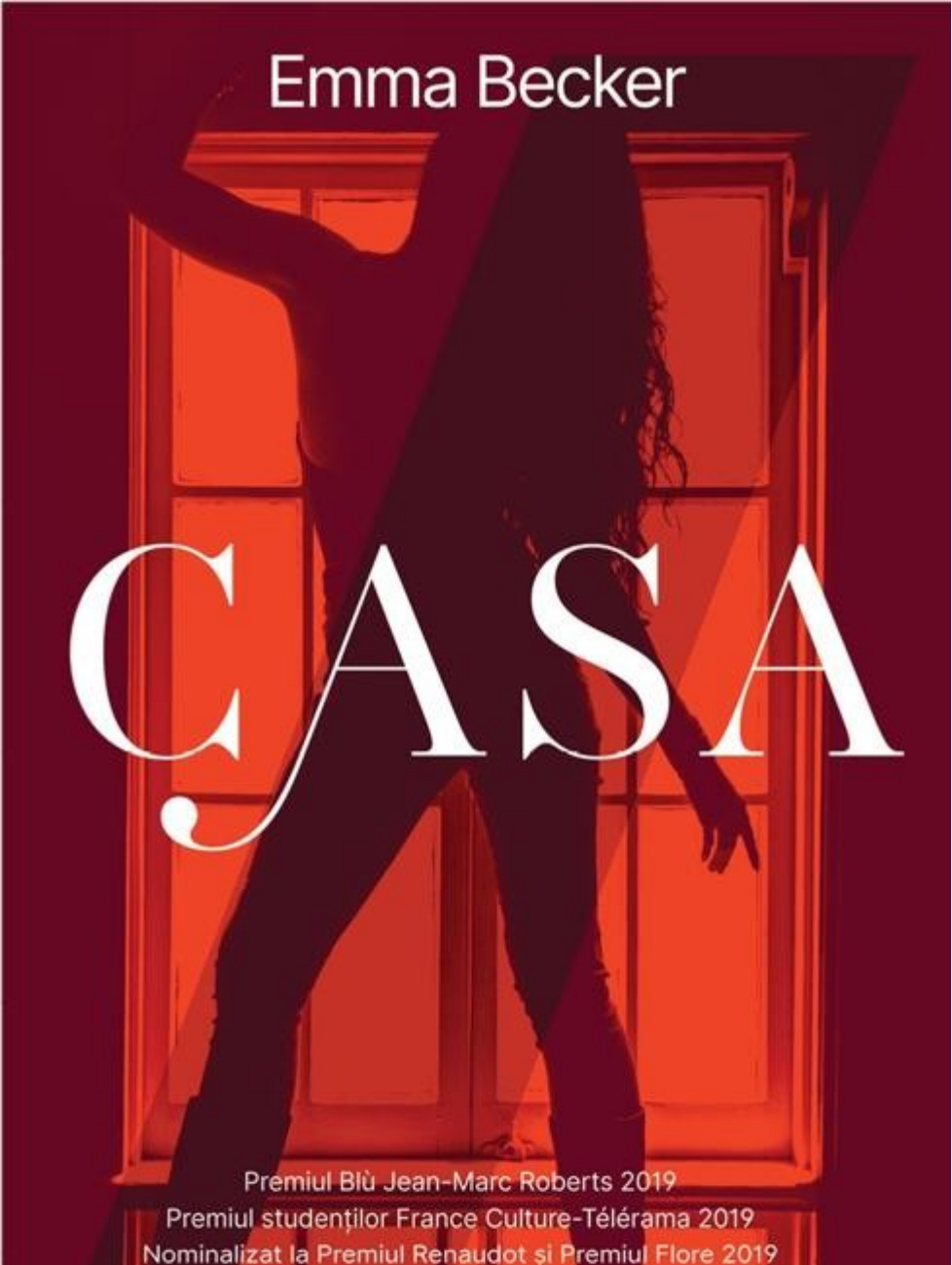

Emma Becker

CASA

Premiul Biù Jean-Marc Roberts 2019

Premiul studenților France Culture-Télérama 2019

Nominalizat la Premiul Renaudot și Premiul Flore 2019

Emma Becker

CASA

Traducere de: Claudiu Constantinescu
Editura Trei
2021

Autor: Emma Becker
Titlul original: La Maison
Copyright © Editions Flammarion, Paris, 2019

Copyright © Editura Trei, 2021, pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1100-8
ISBN (epub): 978-606-40-1443-6

Editori:

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Smaranda Liubov

Design coperta: Faber Studio
Foto coperta: Guliver/Getty Images/© Sergio Mendoza
Hochmann

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mirela Voicu

Corectură:
Oana Apostolescu
Dușa Udrea-Boborel

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării

informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Emma Becker s-a născut în 1988, în Hauts-de-Seine. A studiat literatura la Université de la Sorbonne Nouvelle. Este autoarea romanelor *Mr.* (2011) și *Alice* (2015). În prezent, locuiește la Berlin.

„Întotdeauna am crezut că scriu despre bărbați. Până când mi-am dat seama că nu scriu decât despre femei. Despre mine însămi, de fapt.”

*Pentru Louis Joseph Thornton, soț și tată
admirabil.*

Pentru Désirée.

Și pentru ele, pentru noi toate.

„Această fantă, această cicatrice prelungă ce nu se poate desface decât într-un zâmbet monstruos și nesfârșit. Întunecat. Amețitor. Un zâmbet fără dinți. Ciudat de lasciv. Poate că nimic altceva nu există la capătul zbaterilor noastre și ca unic răspuns decât irepresibila ilaritate mută a acestui orificiu mâzgos.”

Louis Calaferte, *Septentrion*

Capitolul 1

Vous qui passez sans me voir,
Jean Sablon¹

Ieri, cu fiul meu care-și golește metodic dulapul de haine în vreme ce eu îi fac patul. Caut o pătură suficient de mare cât să-i acopere salteaua – iar în comoda de pe hol, prima care îmi sare în ochi e cuvertura de trei metri pe trei, pe care am cumpărat-o când s-a închis Casa. Așteaptă acolo de cinci luni, împăturită neglijent și nespălată.

„Mă ajuți să pun cuvertura asta?” îmi zice Inge din pragul Camerei Roșii. E abia scoasă din mașina de uscat rufe, se simte caldă în mâini și aproape vie, eu însămi am băgat-o la spălat fiindcă un client vărsase pe ea niște ulei, iar acum Inge și cu mine, fiecare de câte o parte a patului uriaș, ne străduim să-i netezim cutele cu palmele. Discutăm – despre ce anume? N-am cum să-mi amintesc. Dar sunt binedispusă, am un ușor avans față de grafic și oricum treaba e aproape gata. Inge trage perdelele de organza ca să aerisească, lumina de afară e o adevărată splendoare de sfârșit de vară, necolorată încă în portocaliu, și de o strălucire aproape supranaturală. „Cobor, pe curând”, îi spun lui Inge punându-mi pardesiul

¹ Aluzie la melodia lui Charles Trenet și Raoul Breton (versurile), Johnny Hess și Paul Misraki (muzica), scrisă pentru cântărețul Jean Sablon, care a înregistrat-o în 1936. (N.t.).

negru; Inge îmi răspunde cântând, cum îi e obiceiul, iar ușa se închide pe palierul unde încă mai plutește, discret, mirosul de detergent și de trupuri goale.

Exact mirosul ăla a rămas impregnat în cuvertură, minunăția asta pe care am luat-o pe cinci euro, o nimica toată, când Casa trebuia să se închidă și șefa a hotărât să ne vândă nouă totul pe câțiva bănuți, până să vină administratorii celorlalte bordeluri să ne ia lucrurile la scotocit.

Am dus-o acasă ca pe un cățel abandonat pe autostradă și multă vreme am pretins că n-o pot spăla fiindcă mașina mea e prea mică. Refuzul meu nu ținea însă decât de spaima că voi pierde pentru totdeauna acel miros. Fără el, n-ar mai rămâne decât o bucată de stofă de un gust îndoielnic, mult prea mare pentru mobilele mele, un morman de cârpă care ocupa locul degeaba, dar de care nu mă puteam descotorosi. Și iat-o acum, cu marea sa cută de pe mijloc care, nefiind potrivită perfect, face ca patul meu să pară cumva șui. Cu Micuțul ocupat să-și golească dulapul, mă arunc în faldurile ei încă mirositoare, cu capul învârtindu-mi-se ca un titirez printre atâtea amintiri colorate. Simt efluviile detergentului, bineînțeles, și cred că aș mai putea găsi acea marcă, dacă aș avea timpul, energia și lipsa de scrupule necesare pentru a impune familiei mele izul familiar al bordelului în care am lucrat doi ani. Cum să aduci însă acasă damful ăla acru de bărbați asudați și de fete care se zvârcolesc sub ei gemând, plus sudoarea, saliva și toate celelalte zemuri omenești care s-au uscat în fibrele țesăturii, laolaltă cu nota grețoasă, uneori insuportabilă, a săpunului de casă pe care-l foloseau tipii la baie? Chiar dacă n-o spălam, intrată în contact cu aerul din cameră, avea să capete până la urmă mirosul Micuțului, fantomele Casei (inclusiv a

mea) aveau să se evapore, iar eu, de la o zi la alta, aveam să captez niște emisii tot mai slabe, până când cei trei metri pe trei de țesătură brodată aveau să devină o canava imaculată, mirosind a scutece și a piele curată de bebeluș.

Ar trebui să păstrez această cuvertură ca pe-o carte medievală și s-o desfac numai cu extremă rețineră și doar în condiții optime, fără prea multă lumină sau prea multe mișcări. Aducând-o la mine acasă, aveam vaga convingere că n-o să se închidă Casa, că ceva sau cineva ne va salva în ultima clipă, că vor mai fi și alte lucruri de urât sau de iubit – și că, chiar dacă ea, Casa, ar dispărea, avea să renască neapărat în altă parte. Cu toate lucrurile pe care le cărasem în apartament – patul din Camera Albă, oglinzile, noptiera, măsuța joasă, prosoapele, ventilatorul –, amintirea Casei avea să supraviețuiască, negreșit. Numai că obiectele au un fel atât de grațios, atât de discret de a se adapta...

Când bunică-mea a venit în vizită, m-a întrebat extaziată unde găsiserăm patul acela superb, atât de solid; luată pe nepregătite, i-am zis că la un târg de vechituri din Reinickendorf, deși fiecare părticică din el te ducea cu gândul la un bordel. Cine-și putea dori o oglindă încastrată în tăblia de la căpătâi, încărcată de ornamente romantice, porumbei și jerbe de dafini înfloriți? Însă acolo, în cameră, își pierduse erotismul ridicol, căpătând aspectul umil al unui chilipir nesperat, iar când am declarat că ne costase doar treizeci de euro, bunică-mea a spus încă o dată că, într-adevăr, era un pat nemaipomenit. Dar cum îl transportaserăm până aici?

„Oh, a fost chinul naibii”, m-am auzit eu zicând. Ploua în ziua aceea, iar noi ne-am trezit la șapte dimineața ca să ne

ducem să închiriem o camionetă din celălalt capăt al Berlinului, fiindcă mă lăcomisem și, în afară de pat, trebuia să mai încărcăm patru oglinzi, două mese și o mulțime de rahaturi la care nici nu m-aș fi uitat dacă nu le-aș fi cunoscut în casa aceea. Am parcat chiar în fața porții pe care intrau și ieșeau câteva dintre colegele mele și o trupă de hamali ruși înarmați cu șurubelnițe și rulete. Era prima oară când vedeam deschisă cu atâta disperare poarta aceea, între cele două tufe sferice. Nu mirosea deloc a mutare, ci a sechestru, portărei și balamuc. La primul etaj, totul era deja golit. Jutta, trecând pe-acolo, a îmbrățișat încăperea cu o privire lungă și tristă, apoi a oftat: „Ce jaf!” Apoi a plecat pretextând că are o întâlnire, dar eu cred că o durea inima să vadă patul dispărând din cameră. Ne-a luat o oră întreagă să-l demontăm, fiindcă era alcătuit din trei părți incredibil de grele, clar nefăcute să fie transportate. Cineva concepuise acel pat ca să rămână pentru totdeauna acolo, să nu fie mutat vreodată. Cadrul era din plăci de lemn masiv, puteai sări pe el cât de tare, că nu se-auzea niciun trosnet, pentru asta și fusese construit, pentru zbucium mare, pentru jocuri violente de șale, pentru nopți de amor, pentru îmbrățișări sălbatice – nu pentru dormit. Pe de altă parte, de-asta se și doarme atât de bine în el. Te afunzi copleșit de vlăguirea tuturor celor care s-au zvârcolit patruzeci de ani acolo. Mă rog, asta doar eu știu. Și îmi ia ceva până să adorm, fiindcă întotdeauna sunt distrasă din propria-mi oboseală de nevoia de-a mă privi în oglindă. Când întorc capul, am mereu impresia c-o să văd, în spatele feselor mele rotunde și obraznice, comoda albă în care Inge își ținea cearșafurile, veioza în formă de stea, tabloul chihlimbariu cu o blondă stând la fereastră, și aproape că aud porcăria aia de muzică din difuzoare, pe care o contram cu playlist-ul din combina mea hi-fi. În ziua aceea am crezut că patul

n-o să iasă niciodată din cameră. Că va trebui să-l facem bucăți, ca pe bebelușii care odinioară nu puteau fi născuți fiindcă erau în poziție inversă. Chiar și după ce am scos vreo cincizeci de șuruburi, cadrul a pârâit când am încercat să-l ridicăm. N-am mai știut ce să facem, așa că am apelat la cei cinci ruși care demontau tot un pat, în altă cameră. Parcă erau ciocli. M-am uitat la parchet, mai deschis la culoare unde fusese patul, gândindu-mă la vremurile când lamelele acelea văzuseră lumina zilei pentru ultima oară: șefa era pe atunci o tinerică, iar trei sferturi dintre fetele care aveau să treacă prin această cameră nici măcar nu se născuseră. Praful data tot de atunci. Totul a fost încărcat în camion, după care am plecat, frânți de oboseală și murdari din cap până-n picioare. A fost ultima dată când am mai privit acea clădire, acele încăperi, acele tufe rotunde de la intrare, acea stradă Wilmersdorf, ultima dată când am mai simțit acel miros.

Brodez mai departe la povestea cu providențialul târg de vechituri, unde două oglinzi care costaseră, noi, patru sute de euro (după cum o dovedește eticheta de pe spate) ne-au fost date la o cincime din preț. Și veioza, prosoapele, bolul ăla pentru chei... Singurul lucru care miroase într-adevăr a bordel e cuvertura pe care o ascund ca pe rochia de mireasă de la o nuntă anulată din motive tragice. N-aș putea spune de ce am cumpărat-o, e foarte departe de preferințele mele obișnuite. Valoarea ei e pur nostalgică. Ține de niște sentimente care par imposibil de justificat – și de aceea scriu această carte.

Nici nu prea am de ales, fiindcă Micuțul tocmai mi-a sărit în brațe, gol-goluț ca după baie, și a udat generos cuvertura – pe care acum trebuie s-o spăl. Întotdeauna te

poți baza pe copii dacă e să dai o pagină de care nu te înduri să treci. Despărțirea începe aici.

La fel și cartea mea.

Capitolul 2

„Nu era voie să treci prin zona unde locuia cucoana cu rochii mari și frumoase. Nimeni nu-i vorbea, nimeni nu-i zicea nici măcar bună ziua. Fiindcă ea îi răpea pe băieței. Avea casa plină. De băieței care nu mai fuseseră văzuți niciodată, care nu vor mai fi văzuți vreodată, fiindcă îi mânca, unul câte unul. Cucoana cu rochii mari și frumoase era o *damă de consumație*.”

Louis Calaferte, *Mecanica femeilor*

„Doch die Leute im besetzen Haus riefen: «Ihr kriegt uns hier nicht raus! Das ist unser Haus, Schmeißt doch endlich Schmidt und Press und Mosch aus Kreuzberg raus!»,”²

Ton Steine Scherben, *Rauch-Haus-Song*

Season of the Witch, Donovan

Când am început să mă gândesc la asta cu adevărat? Am avut destule idei ciudate, dar am senzația că asta a fost mereu în capul meu, chiar dacă nu la modul conștient.

Poate pur și simplu acum douăzeci și cinci de ani, la Nogent, într-un 14 decembrie. Poate un deceniu mai

² „Dar oamenii din casa ocupată strigau: «Nu ne dați voi afară! Asta e casa noastră. Mai bine-i dați odată afară din Kreuzberg pe Schmidt, Press și Mosch!»,” (versuri din melodia foarte cunoscută în cercurile de stânga Rauch-Haus-Song, a formației antisistem din Berlinul de Vest Ton Steine Scherben, lansată în 1972 pe albumul *Keine Macht für Niemand*). (N.t.).

târziu, când în mintea mea fetițele și femeile au început să se deosebească între ele. Poate când am început să citesc. Sau când am înțeles că n-aveam să-l pot păstra pe Joseph și mergeam singură și tristă pe bulevardele berlineze acoperite de chiciură. S-ar putea ca acest roman să înceapă exact în acea noapte: Stéphane, care a venit în vizită și probabil că regretă amarnic, doarme buștean lângă mine și nu doar că mi-a luat toată pătura, dar sforăie înfundat, plin de înțeles. Dacă nu sunt în stare să adorm lângă un bărbat care sforăie – și care sforăie și pentru că nu mai are douăzeci de ani –, înseamnă că iarăși am greșit; că, împotriva oricăror așteptări și în ciuda iubirii pentru Stéphane, ce-mi trebuie mie e un băiat cu sinusuri noi, neînfundate – prin extensie, un tip de vârsta mea. S-ar putea oare?

Mai e și Joseph. Joseph – să mă gândesc la numele lui pe întuneric, să-l rostesc pe mutește, ca să simt cum mi se ating buzele, mă umple de o durere căreia nu pot să-i găsesc un nume. Și poate că-i mai bine așa. Poate că Joseph n-ar trebui amestecat în acest roman. Plecarea cuiva e un fel de moarte – o moarte după care nu poți să-ți revii, fiindcă gândul că acea persoană e vie și bine-mersi undeva nu prea departe, după ce a hotărât să nu mai existe pentru tine, nu face decât să-ți pună sare pe rană. E o moarte. Și am contribuit la uciderea lui Joseph, așa cum am avut grijă să-i omor, încetul cu încetul, pe toți cei pe care-i iubesc.

Îi înțeleg ura pentru mine; prin comparație cu cea pe care mi-o port eu însămi, pare o vagă antipatie. Am plecat la Berlin fiindcă sunt lașă și nu vedeam cum altfel să-i dau de înțeles că-mi pierdusem orice speranță. Că pentru noi nu mai era nicio speranță. Eram convinsă că acolo, în orașul acela, voi găsi niște oameni ai domă mie. Nu știu dacă mai există pe lume și alții care să-mi semene, dar pe

mine strada mă cheamă în continuare cu o voce puternică, folosindu-se de cele mai mici pretexte. De când a plecat Joseph, am senzația că-mi țin respirația când nu sunt pe-afară, când nu mă fâțâi pe un trotuar. Iar acum, că Stéphane doarme cum nu se poate mai adânc, chiar nu văd ce m-ar împiedica să respir din nou. Așa că mă îmbrac să plec. Când Stéphane nu era încă acolo, muream de singurătate – de cum a venit, mi s-a făcut dor de mine însămi, ca de fiecare dată când cineva, oricine, speră să-i țin companie. De unde și aceste evadări bruște; totul, inclusiv fâșâitul șireturilor pe care le leg ținându-mi răsuflarea, inclusiv trosnetul genunchilor când mă aplec să-mi iau geanta, pare să fie împotriva mea și în favoarea celui adormit. Slavă Domnului însă, puteai să tragi cu tunul în camera aia, că Stéphane n-ar fi deschis un ochi. Odată închisă ușa, simt acea senzație de libertate furată a celui care se întreabă cum să ajungă acasă după ce a vrăjit și-a tăvălit o tipă întâlnită într-un bar.

Sunt prinsă așa, între femeie și bărbat, de vreo câțiva ani. Eh, dintotdeauna, de fapt. Niciodată însă n-am simțit acest lucru atât de clar ca la Berlin, în plimbările mele nocturne și solitare pe bulevardele mari, unde e plin de prostituate. Parcă îmi ies în cale, ca prin farmec, oriunde mă duc. Pe la patru după-amiaza strada e pustie, dar de cum dispare soarele (ultrarapid, cum se întâmplă la Berlin în februarie), trotuarul e invadat cât ai clipi de aceste hoarde de fete cu cizme înalte și borsete prinse în talie. De când trăiesc aici, am impresia că cele pe care le întâlnesc sunt mereu aceleași, iar dacă n-aș fi atât de timidă când e vorba de femei, mi s-ar părea firesc să le salut, ca pe toți vânzătorii din cartier. În timp, poate că ajung să mă creadă un gabor în civil sau o potențială colegă venită să evalueze calitatea condițiilor de lucru. Nu departe e oaza

mea de liniște, o bancă plasată ideal sub un lampadar; mă așez acolo prefăcându-mă că citesc sau citind de-adevăratelea, fără a refuza ocheadele care mi se-aruncă printre umbrele acelea ce se întind până lângă a mea.

De fiecare dată mă gândesc: uite niște femei care sunt cu adevărat femei, care nu sunt cu adevărat *decât asta*. Uite niște ființe eminamente sexuate pe care le poți defini fără echivoc. Dacă ar exista în ele ceva câtuși de puțin ambiguu, duplicitatea aceea ar fi imediat înecată în dezmățul de zorzoane și de feromoni cu care umplu acel colț de trotuar. De la Joseph mi-a rămas această convingere aberantă că o femeie care și-o trage ca un bărbat – adică la fel de dezinvolt – nu poate să fie decât curvă, oricare i-ar fi costumația sau privirile cu care se oferă. Asta arată cât de greu i-a fost lui Joseph să mă definească, în cei trei ani cât am fost împreună, trăind constant între iubirea nebună și ura de nedescris. Chiar dacă între noi a existat o incompatibilitate din start, Joseph a priceput până la urmă (dar nu a și acceptat) că plăcerea de mă abandona și de a explora în pat nu-i era nici pe departe rezervată lui – mai mult decât atât, că nu-l așteptase pe el ca să iasă la lumină. Îmi închipui că a priceput și că dorința mea nu e îndreptată spre un bărbat anume, ci spre întreaga specie masculină, misterioasele pulsiuni care o stârnesc neavând nicio legătură cu extazul cărnii. Mi-am petrecut atâția ani intelectualizând dorința, plăcerea trupească în general, încât, în ce mă privește, satisfacția aproape că poate fi atinsă fără să scot nicio haină de pe mine. Cum? N-am nici cea mai vagă idee. Probabil că asta e și motivul pentru care am continuat, continui încă, să mi-o trag, imaginându-mi că asta ar fi soluția.

Adevărul e că, după plecarea lui Joseph, orice idee de eliberare fizică s-a evaporat. Nici nu mă mai gândesc – mi

se pare cu totul improbabil – că aş putea să am orgasm cu altcineva decât cu el. Plăcerea mea trece prin a celuiilalt, pe care-l privesc etalat sub mine, ținând misterul între coapsele mele și neînțelegând nimic, dar fiind convinsă că, prin călărelile astea în care doar creierul îmi este activ, sunt tot mai aproape de dezlegarea lui. Trupul meu se dedă fără niciun efort acestui dezvăț, dar degeaba mă zbat, degeaba mă arcuiesc în cele mai contorsionate poziții, există în mine o voce calmă, rece, de prădător la pândă, care-mi spune: „S-ar putea să ajungă în curând la orgasm. Dacă-l mângâi așa, o să se-ntâmple. Dacă încetinești puțin, mai amâni deznodământul, dar uite ce zbârlit îi e părul de pe piept, uite ce piele de găină are pe burtă – gata, își dă drumul. O să-ți privească sânii tresăltând și imaginea asta o va lua cu el când se va prăbuși în abis”.

Iar în spatele acestei voci se ridică alta, indecent de copilăroasă, a părții aceleia din mine care s-a oprit la cincisprezece ani și care se tot miră! Ia te uită, deci tresăltarea sânilor *tăi* îl excită, sânii pe care *tu* îi ai, sânii ăștia micuți pe care întotdeauna i-ai crezut pur decorativi. E vorba de corpul tău, de mirosul tău, de felul în care te miști, de zgomotele pe care le scoți – tu nu ești decât un înveliș, iar acest înveliș îi suge încet tot conținutul. Nu e o minune? Tu, un corp? Un corp care excită și produce orgasme?! Fantastic!

După atâția ani în care am desfășurat această activitate, s-ar putea crede că uimirea de la început s-a stins – dar nu. Fiecare bărbat care intră în vorbă cu mine și îmi dă de înțeles mai mult sau mai puțin subtil că ar vrea să împărțim patul mi se pare o ocazie de care trebuie profitat rapid, până nu dispare. De parcă aş risca să mă trezesc din nou în pielea acelei puștoaice desperate că nu era decât o prietenă cu ochelari pentru băieți. Și mă întreb, de

fapt, ce se întâmplă în mintea unei curve, cum îi e construit egoul, stima de sine. Cea pe care o privesc de pe mica mea bancă înghețată e o tinerică blondă, care pufăie dintr-o țigară Vogue, fâțându-se încolo și-ncoace pe un petic de trotuar. E echipată ca toate celelalte colege din Berlin, cu niște cizme înalte de scai care lucesc în lumina felinarelor și atrag privirea, nemailăsând-o nicicum să scape. De un alb ireproșabil, cu niște platforme care strigă *De închiriat!* mai abitir decât privirile-i lascive. Băgați în cizme, niște blugi deschiși la culoare, mulați pe niște coapse înduioșătoare de adolescentă, iar în talie o borsetă fluorescentă care-i umflă, cu o ciudată eleganță, vestonul scurt din imitație de blană. În bătaia rece a vântului expune un năsuc rozaliu un pic umed și niște plete de un blond albicios care fâlfâie în urma ei, strălucind în fumul cenușiu al țigării.

Figura pe care o face când dă fumul afară îmi spune că este cu cel puțin cinci ani mai tânără ca mine. Cinci ani! Fata asta abia dacă are douăzeci de ani și totuși ce artă în felul ei de-a se mișca, ce conștiință de sine! Tocurile, în primul rând: nimeni n-ar putea merge pe așa ceva, eu sigur nu, dar la ea par o extensie a gambei la fel de firească precum piciorul gol. Și zgomotul, țăcănitul languros al celor zece pași dus-întors care-i delimitează teritoriul... Ascultându-l, știi că ritmul acela savant nu poate fi produs de o fată care se clatină când calcă, gata să-și sucească gleznele - în spatele aceluia sunet e neapărat o femeie, una agresiv de seducătoare, total stăpână pe sine. Apoi hainele, părul, machiajul; ce caricatură seducătoare, Dumnezeu! Cum poate, la vârsta ei, să reunească toate acele artificii, toate acele șmecherii de atras privirile, fără a lăsa impresia unei puștoaice care tocmai a devalizat garderoba maică-sii? Oare ea știe? E posibil să fie conștientă că fiecărui bărbat care trece pe

lângă ea îi trezește un gând sexual, involuntar sau nu? Cum o fi să apari așa pe stradă, în mijlocul mașinilor și trecătorilor, reamintind fulgerător, implacabil prevalența dorinței carnale față de toate celelalte?

Și ce-ar zice despre asta Stéphane, în fața căruia nu mai îndrăznesc să port astfel de ținute de când la Paris, cocoțată pe tocurele unor cizme scumpe, m-am întins cât eram de lungă pe o trecere de pietoni? Au urmat vreo cinci secunde interminabile în care Stéphane și câțiva gură-cască, abia abținându-se să nu râdă, au sărit să mă ajute – și nu era niciun chilot care să-i cruțe pe bieții oameni de privesc tufei mele îngrozite. Degeaba a trecut timpul, Stéphane și cu mine n-am râs niciodată împreună de faza aia, e un noneveniment care a rămas între noi grav și apăsător, ca un subiect care, abia atins, ar fi fost suficient pentru a declanșa o ceartă. În ce mă privește, n-am încercat s-o fac din motive evidente de cochetărie și mândrie; dar n-am reușit niciodată să-mi dau seama ce-l reține pe Stéphane, poate pur și simplu teama de a mă mâhni dacă-mi amintea de acea seară (fiindcă ce urmasa, departe de a compensa căderea, nu fusese decât un șir de refuzuri categorice la toate cluburile de swingeri pe unde aveam să trecem – pe scurt, o lentă și penibilă cădere de pe niște tocure la fel de semețe ca egourile noastre). Sau poate că nu i se păruse deloc amuzant. E o posibilitate care mă cam pune pe gânduri; poate că Stéphane și cu mine nu avem același simț al umorului, ceea ce ar explica omerta aplicată fazei ăleia și multor altora, anodine, din care se vede că nu mă descurc cu lucruri pe care specia femeiască le stăpânește la fel de bine ca respirația. Dacă stau să mă gândesc, ideea de a face haz pe seama acelei faze e la fel de probabilă ca aceea de a râde de un obez care plonjează pe burtă în piscină – nu-ți bați joc de handicapurile unora. Și poate că mai era și felul cum

arătam cocoțată pe tocurile alea, ascunzându-mi cu greu suferința. Dacă el ar putea vedea, acum și aici, grația acestei postadolescente care se fâțâie pe o bucată de trotuar fără a trăda nici cel mai mic disconfort, ar înțelege clar că lipsa mea de talent pentru astfel de lucruri e pur și simplu înăscută.

Ăsta să fie oare răspunsul la întrebările pe care mi le tot pun de când Stéphane a intrat în viața mea? Senzația asta constantă că vreau să împac două lumi paralele, separate nu de spațiu, ci de timp, așa încât, ca să mă simt apropiată de el, ar fi nevoie de o mașină științifico-fantastică ce nu va fi inventată decât peste o mie sau două mii de ani. Faptul că port sau nu tocuri înalte nu influențează cu nimic apropierea noastră - e doar un simptom al ei: pentru Stéphane, eu nu sunt o femeie. Sau, ca să zic așa, nu încă. Ori, dacă sunt, iar când sunt goală treaba aste e de o evidență strigătoare la cer, îmi lipsesc decenii întregi de sofisticare dobândită sub jugul dorințelor bărbătești. Ce-mi lipsește mie pentru a-l fascina pe Stéphane e acea bunăvoință și acea nonșalanță când încerc să pășesc cu platforme pe caldarâmurile vicioase ale Parisului sau pe scările fără rampă din fața cluburilor supraapreciate unde nu suntem niciodată acceptați, probabil și pentru că durerea, imaturitatea mi se citesc pe chip. Ce-mi lipsește mie e înălțimea pe care o au celelalte femei când sunt echipate ca să ucidă, acei optsprezece centimetri de provocare, iluzia aia că-i domini pe bărbați. Ce-mi lipsește, de fapt, e puterea de a-l privi de sus, ca pe orice alt tip de care puțin îmi pasă.

Simt asta ori de câte ori ne plimbăm sau cinăm împreună; simt că, în afară de câteva păreri pe care le avem în comun și de o sensibilitate asemănătoare, suntem unul dintre cuplurile cele mai nepotrivite din câte se pot imagina. Stéphane nu suportă ca lumea să-l creadă un

tată ieșit să mănânce în oraș cu fiica sa stabilită la Berlin. Și cum să creadă altfel, dacă eu prefer să mă îmbrac de parcă aș fi fata lui, neasumându-mi riscul de a arăta ceva mai multă eleganță și de a părea o escortă care și-a scos clientul la plimbare? Sunt sigură că el ar prefera a doua variantă. Stéphane nu și-ar permite niciodată să mă sărute în public, ține la tonul lui posac și la manierele reținute ale tipului indecis între prieten și amant, iar când râde și o parte din mine se topește auzindu-i râsul matur, atât de sexi, îmi înfig mâna în coapsă, pe sub masă, de teamă să nu mă reped într-a lui. M-am gândit și că nu mă sărută și nu mă îmbrățișează în public nu fiindcă i-ar păsa de cei din jur, ci fiindcă n-are chef, plimbările noastre prin Berlin, pe care le consideră prea lungi, îl obosesc la fel de tare ca întrebările mele neîncetate, ca setea mea de a-l cunoaște tot mai bine; că turuiala mea neîntreruptă, venită din timiditate, din teama că s-ar putea plictisi în loc să-l distreze, îl sufocă, iar prezența mea îl face până la urmă să tânjească după singurătate, la fel cum tânjesc și eu. Timpul pe care-l petrecem pe-afară ne indispoaze pe amândoi; doar în pat, departe de ochii lumii, Stéphane și cu mine – pielea noastră, în orice caz – ajungem la un fel de seninătate. Asta până începe cu sforăitul – parametru inedit pe care, în fantezmele mele romanțioase, nu-l luasem în calcul –, și-mi dau seama acum că, dacă eu sunt prea tânără pentru Stéphane, poate și el e prea bătrân pentru mine. Asta ar explica de ce am mereu senzația că, vrând să mă apropiu de el, vreau să fac să se îmbine piesele a două puzzle-uri diferite. Și de ce, după ce el pleacă și se instalează acea ușurare de-a nu mai trebui să vreau nimic, regret că n-am știut să fiu mai tandră, mai înțelegătoare, că nu l-am făcut să se îndrăgostească de mine.

Mi-l imaginez deja în avion, spre casă, pe ursul morocănos care-mi umple camera de mormăieli și care-mi ia toată pătura, pe individul care refuză să meargă mai departe când îi spun că n-am stabilit o țintă precisă pentru hoinăreala noastră și care se panichează când nu mai știu la ce număr e clădirea pe care o căutăm, pe bărbatul ăsta mai bătrân decât taică-meu, pe care ideea de a reprezenta chiar și numai vag un profesor sau un mentor îl îngrozește, pe care curiozitatea mea îl enervează și care are totuși un fel aparte de a-mi rosti numele când juissează...! Există o clipă sacră când sunt deasupra lui, mai înaltă ca oricând, când Stéphane are fața cuiva care stă să se-nece, iar albul ochilor săi uluiți reflectă o imagine a mea imperială, aproape mitică – și șoptește „Emma, scumpo, scumpo, oh, Emma”, ca un bărbat pierdut într-o femeie, fără deosebire de vârstă, de origine, nu ca un bărbat care juissează – sau care doar juissează –, ci ca unul care iubește cu adevărat. Apoi focul ăla care pâlpâie și se stinge încet-încet îi încinge întregul trup; cu capul între sâni mei, suspină de ușurare, orb și surd. Când deschide din nou ochii, eu mi-i închid, fiindcă aparenta putere dată de talentele de alcov nu diminuează faptul că acest bărbat mă impresionează. Țasta-i blestemul a ceea ce eu numesc, în ciuda a tot și toate, *iubirea* noastră. Singurele momente de apropiere sunt cele pe care le petrece înăuntrul meu. Aici e magia poveștii noastre, în aceste clipe postcoitale când mă privește, sprijinit într-un cot, mângâindu-mi părul cu blândețea aia pe care bărbații le-o arată femeilor pe care tocmai le-au posedat. Ai putea să nu vezi în asta decât o scenă normală între doi amanți, de n-ar fi perplexitatea din ochii lui la gândul că această plăcere s-a putut naște din mine, din puștoaica pe care el n-o va iubi vreodată. Suntem pe de-a-ntregul împreună și mai singuri ca oricând. Deodată, pare că iubirea noastră ar fi posibilă. În

acea liniște și contemplare îmi dau seama că orice cuvânt, oricât de mic, ar destrăma acea fragilă stare de grație, înțelegerea aceea efemeră a unuia de către celălalt; și totuși, aș avea o mulțime de lucruri să-i spun, poate că, în fond, tocmai asta-i problema, nevoia mea imperioasă de-a vorbi când tăcerea e mai mult decât suficientă. Aș vrea să spun că există un moment și un loc în care Stéphane și cu mine ne iubim, chiar dacă-i doar un punct minuscul – și adevărul e că această mică bulă e suficientă ca să ne cuprindă, până în pragul somnului, evaporându-se apoi peste noapte. Dimineața, amândoi suntem pe vechile noastre poziții, Stéphane cu defectele lui, eu cu ale mele, dar nu mai pot să-l aud plângându-se de frig sau de distanțele prea mari fără să-mi amintesc de starea din ajun, când eram atât de îndrăgostiți. Aștept răbdătoare seara ca să-mi reiau experimentele cu acest scriitor posac, să-i storc acel abandon și acea luciditate stranie care-l fac să-mi scrie de la celălalt capăt al pământului: „Poate că, de fapt, tu ești singura”. Cam multă nesiguranță într-o singură frază, într-un singur context. Pentru o astfel de declarație trebuie întrunite mai multe condiții: Stéphane să fie trist sau golit de cinism în urma orgasmului, una dintre femeile sau amantele lui să fi luat locul masculului. Ceea ce mă desparte însă de *tu ești singura* e acel *poate* inițial, și acel *de fapt*, care se traduce ca *împotriva oricărei logici și după o analiză minuțioasă a situației mele* – da, dar: Raymond Radiguet susține că, atunci când îi spui *te iubesc* unei femei, te poți gândi că ai făcut-o dintr-o grămadă de motive exterioare iubirii, te poți gândi că minți; și totuși, ceva, în acel moment, te-a împins să spui *te iubesc* și, prin urmare, e adevărat. Sunt momente în care ne iubim, e o absurditate în cea mai mare parte a timpului, dar uneori adevărul acestei minciuni mă înduioșează, iar lumea îmi apare atunci ca un teren eminamente ostil unde luptăm

cot la cot – ceea ce e deja mai bine decât un teren ostil unde eu aş fi singură contra tuturor, nu?

O maşină de poliţie tocmai şi-a făcut apariţia lângă trotuarul pe care se fâţâie fata; îmi imaginez, împietrită de spaimă pentru o clipă, că, dacă gaborii i-au cerut actele, ar putea la fel de bine să i le ceară şi tipei ăsteia ciudate care citeşte, la ora patru dimineaţa, pe o bancă în frig. Iar cum eu am ieşit fără nimic la mine şi n-am niciun chef să-mi petrec noaptea la secţie din cauza unei neînţelegeri (deşi poate că acolo aş dormi mai bine decât lângă Stéphane), mă ascund după un castan până ce maşina dispăre. Fata a dispărut şi ea, iar în urma sa nu mai rămâne decât acest colţ de asfalt plin de flegme, care sub picioarele ei părea plin de flori.

Din prag mă uit la trupul lui Stéphane, întins în diagonală pe toată salteaua. Nu mai sforăie; fie l-a deranjat un pic zgomotul cheii în broască, fie prezenţa sau căldura mea creaseră mai devreme condiţiile propice sforăitului. Mă dezbrac încetişor şi mă aşez pe marginea patului, în golful format de faţa sa şi genunchii îndoiţi. Nu prea am ocazia să mă uit la el pe îndelete; e o ocazie cu totul inedită, fiindcă Stéphane n-a dormit niciodată cu mine. Văzându-l aşa, într-un abandon total, n-am cum să nu fiu izbită de constatarea că *n-avem nicio legătură* unul cu celălalt. E evident. Cincizeci şi cinci de ani, vă daţi seama! Degeaba pare el mai tânăr, nimeni nu i-ar da douăzeci şi ceva. Totul la el denotă maturitate, chiar şi când doarme, chiar şi atunci are o figură serioasă, preocupată. Dacă-mi scot ochelarii, vederea mea mioapă percepe contururile mai puţin evidente, aşa că ajung să-l văd cam cum era pe la treizeci de ani – nu la vârsta mea, nu; Stéphane la douăzeci şi cinci de ani e un fel de Eldorado despre care nu mai vorbesc probabil decât

arhivele -, ca în fotografia aceea făcută la apariția celei de-a treia cărți. Fața lui dormind s-ar putea suprapune ușor peste cea rotunjoară și veselă a tânărului scriitor care nu putea face un pas prin Paris fără să se îndrăgostească de zece ori. Nu fabulez, am citit cu ochii mei, iar când nu-mi mai vine nici mie să cred, citesc încă o dată. Ca să nu uit că la treizeci de ani era deja ursuz, greu de înveselit, și că asta era o armură menită să ascundă isteria pe care i-o provocau femeile - Stéphane e un foc foarte bine controlat, a cărui căldură o simți doar în scurte străfulgerări. Mă întreb cum ar fi fost dacă s-ar fi îndrăgostit de mine; cei treizeci de ani ai lui Stéphane, acei palpitanți ani optzeci când eu încă forfoteam prin epididimul patern, mi se par o dimensiune paradiziacă în care nimic n-ar fi fost imposibil. Mă văd înaltă ca un turn, fascinând fiara aceea tânără plină de sevă, plimbând-o prin tot Parisul și pătrunzând misterul acelei femei, singura pe care a iubit-o atât de mult încât să-i facă un copil. Poate chiar eu i-aș fi dat ideea de a se reproduce pentru a mă ține în preajma lui - iar el m-ar fi iubit, apoi s-ar fi săturat de mine și, până la urmă, m-ar fi urât pentru acele sacrificii pe care nimeni nu i le-ar fi cerut. Aș fi devenit cea care se culcă în camera de-alături cu plodul, epuizată și plină de lapte, plictisită de cât de bine îl cunoaște, plictisită de slăbiciunile, lașitățile și promisiunile lui, desconsiderată și dezonorată de lungile lui escapade alături de alți bărbați - aș fi avut parte de furiile lui Stéphane, de reproșurile, incoerențele, înșelătoriile, poate chiar și de lacrimile lui. Și aș fi putut spune, după ani întregi de coabitare, că nu aveam de ce, Dumnezeuule, să mă dau de ceasul morții, că era, de fapt, un bărbat ca toți ceilalți. Ne-am fi sfâșiat din niște motive întemeiate, urlând unul la altul, spărgând lucruri, iar noaptea, vinovată, m-aș fi așezat pe marginea patului său exact ca acum, mi-aș fi

pus mâna, la fel ca acum, pe creștetul lui, Stéphane ar fi deschis un ochi, m-ar fi privit în tăcere, neștiind prea bine ce emoție îl încearcă, ar fi oftat și ar fi zis *Oh, scumpa mea...!*

— ...Oh, tu ești?

Stéphane fornăie scurt, se întoarce pe partea cealaltă și mormăie cu vocea cuiva care stă să adoarmă la loc:

— Ce naiba ai făcut? Ești înghețată toată.

— Nimic. Am ieșit un pic să mă plimb.

— Ești nebună. Bagă-te înapoi în pat.

Ceea ce, mare atenție, poate fi exact ce mi-ar fi spus atunci. Mi-am făcut loc în căldura lui, ținându-mi extremitățile reci departe de ale sale. Tandrețea mea naivă s-a retras în cele mai adânci cotloane ale minții, simt senzația aia familiară de a mă culca lângă un prieten care a apărut prea târziu ca să mai poată rezerva o cameră la hotel și a acceptat să împărțim camera mea.

Capitolul 3

Stéphane și cu mine mergem pe Danzinger Strasse, luminați de un soare timid. E o plimbare greoaie din cauza zăpezii, fără nicio țintă (de altfel, după vreo cinci sute de metri, nici nu voi mai ști pe unde sunt), dar el nu pare deloc enervat de situație, zăpada pe care n-a mai văzut-o de multă vreme aproape că-l înveselește. Mai devreme, când urcam pe Kastanienallee, l-am văzut zâmbind, îi plăcuse prăjitura de la micul dejun, îi plăcuseră și magazinele. Și mi-a făcut o plăcere regală declarând, în mijlocul unui moment de tăcere nu chiar așa de supărător și fără ca eu să-l fi întrebat ceva: „La drept vorbind, aș putea trăi aici”. Ceea ce l-ar împiedica s-o facă, în afară de munca sa, e poate vremea din Berlin. Prea frig pentru el.

— Da, dar uite cât e de frumos, un oraș cu totul alb, îi spun eu.

— E adevărat, recunoaște el molcom, visător, uitându-se la clădirile pe care soarele și zăpada le fac să arate ca niște giuvaieruri. Dar la Londra...

O tânără drăguță ne desparte pentru o clipă, strecurându-se practic printre noi, înfășurată într-o haină de blană ce adaugă parfumului său un iz de lână udă - iar fata aceasta îi aruncă lui, bravului tată de familie însoțit de fătuca sa, o privire fulgerătoare care-l face pe Stéphane să se întoarcă. M-aș fi arătat indignată dacă ea n-ar fi purtat acele cizme înalte și strălucitoare, mai albe ca neaua, gândite parcă pentru agățatul pe timp de iarnă.

— Ah! Uite ceva ce nu ai la Londra.

— Fete drăguțe?

— Nu, prostituțule. Curve!

— Era o curvă?

Stéphane se mai întoarce o dată ca să se uite mai bine, nevenindu-i să creadă că fata aceea cu aerul de studentă poate fi o curvă, chiar și încălțată cu cizmele alea, și că se poate plimba atât de nonșalant.

— Dar... e legală treaba asta, aici?

— Totul e legal. Prostituția, bordelurile, damele de companie...

— I-auzi... păi, ăsta-i raiul pe pământ!

Ochii lui Stéphane, animați brusc de un fel de fascinație sau poftă, o urmăresc până la colțul cu Schönhauser Allee - exact privirea de care m-am îndrăgostit eu. Privirea cu care m-a învăluit în prima zi, după ce ne strânseserăm mâna. În timp ce mă îndepărtam, întorsesem capul ca să văd efectul fustei mele asupra acelui bărbat mult prea matur - și era privirea asta. Îmi place să cred că nu e o atenție rezervată damelor de consum, deduc că așa se uită el la toate femeile care, prin amestecul de

dezinvoltură și provocare, devin simboluri vii ale dorinței carnale, netulburate în atotputernicia lor și disprețuind mulțimea îngenunchată. Carevasăzică, am fost și asta pentru el, înainte ca lirismul să mă împingă la vorbă și la inițiativă și să pierd în efemeritate ce câștigam în intimitate.

Fusesem mult prea impresionată de privirea aproape indecentă, indescifrabilă pentru oricine altcineva în afară de mine, ca să-i mai dau un înțeles; îmi amintesc o senzație foarte vie de căldură și nevoia imperioasă de-a dispărea înainte ca apariția mea să-și piardă din impact. Acum, când văd aceiași ochi agățându-se de haina de blană și de cizmele alea insolente, mă întreb, cu detașare: *Ce gândește acum, în secunda asta?* Dacă l-aș întreba direct, mi-ar zice: *Nimic*, dar l-aș vedea schimbându-se la față ca tras dintr-un vis – și oare din ce e făcut acel vis? Probabil că sunt tot felul de imagini, cu ea goală, în niște poziții imposibile și tot ce i-ar putea cere dacă și-ar acorda acea autoritate trecătoare asupra ei. Se gândește, chiar și pe furiș, s-o duc la noi acasă?

— Crezi că e epilată? Îi strecur eu, cu o umbră de șiretenie pe care animalul din el o sesizează imediat.

— Ești geloasă?

— Geloasă? Hipnotizată, mai degrabă.

În momentul acela suntem în plină zonă nesupravegheată, partea prost luminată din Prenzlauer Berg; ceva mai în spate, prostituatele și-au început munca.

— Așa era și pe unele străzi din Paris, acum douăzeci de ani, observă Séphane.

— Unde crezi că se duc ele cu clienții?

— Habar n-am. În mașini? Sau poate au niște cămăruțe pe-aici pe undeva.

Printre ele e o brunetă înaltă, tapată, foarte grasă, strânsă în chingile unui corset – iar vederea acelei mase

de carne deasupra și dedesubtul taliei sugrumate mă umple de groază și de veselie. Apropiindu-se la câțiva centimetri de Stéphane, îi aruncă o otheadă disprețuitoare, nu mai lungă de o fracțiune de secundă, după care își reia ținta care este, din câte îmi imaginez, capătul străzii, începutul alteia și, printre miile de bărbați, cel care se va lăsa convins de un scurt popas la căldurică. Nici nu știu dacă l-a remarcat pe Stéphane; dacă după o fracțiune de secundă oamenii ca el, care nu fac decât să se uite în trecere (nu contează cât de insistent), nu se pierd într-o mulțime ostilă și hlizită, care ar dori, dar nu poate, care ar vrea, dar nu îndrăznește, care poate nici n-ar vrea, dar se excită înainte de-a ajunge acasă – o mulțime care nu va da niciun sfanț ca s-o mănânce din ochi, pe ea care reușește performanța de a fi deopotrivă mai îmbrăcată ca mine și mai goală ca o statuie, oferindu-se astfel tuturor, cu corsetul peste geaca de puf.

— De ce n-ai fost niciodată la bordel?

— N-am avut nevoie să merg la bordel.

— Nu de nevoie e vorba aici, nu?

— Să zicem că n-am simțit niciodată nevoia de-a plăti o femeie. Știi cât de zgârcit sunt.

— Deci e vorba de bani? Să nu-mi spui că e o chestie de bani!

— De ce m-aș duce să plătesc când pot să am gratis o tipă care mă dorește?

— Ahhh, Stéphane...! Păi, nu știu... pentru *poezie*?

— Nu mă excită în mod deosebit să mi-o trag cu o tipă care știu că a acceptat doar fiindcă o plătesc. Dacă ai fi bărbat, ai înțelege ce vreau să spun.

Izbucnesc în râs și, în obsesia mea de moment, mi se pare că târfulița blondă care se uită la noi îmi zâmbește.

— Dacă aș fi bărbat? Scumpule, dacă aș fi bărbat, aș sta numai în brațele lor.

— Așa crezi tu.

— Mă rog, poate nu în brațele celor de pe stradă. Dar la bordel m-aș duce. Nu ți se pare o chestie nemaipomenită? Eu nu zic că trebuie mers neapărat, zic doar că poți s-o faci. Închipuie-ți că te duci la muncă și-ți vine brusc să fuți ceva, iar în drumul tău e un mic bordel cu vreo cincisprezece fete drăguțe care...

— ...căroră li se rupe că sunt eu sau oricine altcineva.

— Să zicem că e devreme, bine? La bordel tocmai s-a deschis. Înăuntru sunt totuși niște făpturi, poate că printre ele e și una care s-a trezit excitată, ca tine.

— Nu știu cât poți fi excitată când faci așa o muncă.

— Hai, Stéphane...! Doar nu vorbim de roboți.

— Nu, dar habar n-ai cum e să ai vreo zece tăvăleli pe zi. După o vreme, cred că mintea și trupul secătuiesc, iar excitarea devine un parametru nu doar ornamental, ci extrem de rar. Imaginează-ți că... Oh, iertați-mă, doamnă...!

Curva pe care Stéphane a fost cât pe-ací s-o dea jos e o blondă cu buzele atât de roșii, încât restul feței sale albe dispare pur și simplu, tot ce vezi e pata aceea sângerie.

— Iertați-mă, repetă Stéphane un pic perturbat, iar zâmbetul pe care ea i-l oferă drept răspuns îi transformă gura într-un buchet de roșu, alb și roz.

Fata se dă în spate pe tocurile ei imense pentru a ne lăsa să trecem, iar cum bărbatul acesta care nu le plătește pe femei o privește în continuare, inventează pentru el o figură savantă, cu capul înclinat spre holul unei clădiri cenușii, în timp ce cu mâinile înmănușate își ridică sânii dezveliți cu un gest plin de promisiuni, atât de eficient, încât chiar regret un pic semnul de refuz făcut de Stéphane.

— Era drăguță, recunoaște el.

— Nu înțeleg cum ar putea cineva mima atât de bine dorința, cum le-ar putea-o stârni celorlalți dacă a uitat cu totul ce înseamnă.

— Există o dorință, atenție – dar e o dorință de bani.

— Da, dar ca să mimezi atât de bine, fără să scoți o vorbă, ca să stârnești dorința într-o clipită și tot într-o clipită orice bărbat să uite că-i vorba de un joc...

— Ăsta-i teatru.

— Da, dar un teatru *bun*. Artă curată. Ori e așa, ori bărbații excitați sunt complet tembeli și-i de ajuns ca o fată să-și salte sânii ca bieții de ei să creadă că excitarea e reciprocă.

— Știi și tu cât de proști sunt masculii.

— Bine, să zicem că sunt proști. Dar nici chiar atât de proști încât să...

— Ba da.

— Hai, nu mă enerva, am văzut cum te uitai la ea.

— Păi, era drăguță!

— Mă bucur că spui asta. Și văd că ești de acord: poate că munca lor nu înseamnă, până la urmă, decât să fie drăguțe și ispititoare, dar diferența între cele după care te uiți și cele pe care le ignori stă în cât suflet pun ca să te agațe.

— Deci sunt niște actrițe.

— Poate cele mai mari actrițe. O curvă care îți dă senzația că e a ta cu totul, o curvă care te face să uiți cât te-a costat, asta e chintesența actriței, nici nu-i nevoie de altceva.

— E ușor să gândești așa când nu practici meseria asta, îmi zice Stéphane zâmbind. Sunt convins că toți clienții tăi de la Paris au fost pe deplin satisfăcuți. Dar făceai asta ca să te distrezi. Nu-ți cerea prea mult efort să te prefaci – în măsura în care te prefăceai –, fiindcă banii ăia nu erau

pentru chirie sau cumpărături, ci pentru ceea ce considerai lux. Acum, dacă vorbești de fetele astea...

— Eu spun doar că a te preface și a o face încât nimeni să nu remarce sunt poate inerente femeii.

— Oh, serios? Și ce fel de femeie?

— Toate femeile.

— Toate sau doar tu? Problema, la tine, e că ai tendința de a generaliza ca să te liniștești.

— M-aș mira să fie numai cazul meu. Ce vă deranjează pe voi la o curvă e că știți că simulează și că asta nu vă împiedică totuși să aveți orgasm.

— Știi foarte bine cât de ușor e să faci un bărbat să aibă orgasm.

— Da, ar putea s-o facă și o mașinărie. Dar asta nu vă împiedică să continuați, este? Poate că totul e fals din start, chiar cu iubita sau cu nevasta – și totuși, când ți se scoală, când îți vine să ți-o tragi, nu te gândești decât la căldura acelui trup lipit de al tău și la sunetele pe care le va scoate, la cum se va zvârcoli sub tine... În măsura în care ea pare să te dorească la rândul ei, nu-ți trece prin cap că totul ar putea fi doar teatru.

— Prin urmare, zici că toate femeile simulează?

— Eu spun doar că o curvă rămâne totuși o femeie. E o meserie aparte, dar nu produce femei aparte; riscurile de fiasco și șansele de triumf sunt aceleași cu o curvă sau cu orice altă femeie.

— Pe o femeie care nu-și petrece mai tot timpul futându-se ai mai multe șanse s-o rănești sau s-o emoționezi. Fiindcă nu e drapată în acea indiferență profesională.

— Se mai întâmplă să te culci și cu tipi care te lasă indiferentă. Există o mulțime de motive de a face sex fără să te gândești la plăcerile cărnii.

— Ce motive?

Ce motive? Mă uit la Stéphane și, brusc, mă simt mai îndepărtată de el ca oricând. N-am nicio îndoială că, dacă ar fi fost femeie, am fi fost cele mai bune prietene din lume – dar poate că ceea ce-l împiedică să mă înțeleagă e chiar acel organ suplimentar care-i atâră între picioare și pentru care fututul înseamnă orgasm, neapărat orgasm. Fututul și orgasmul sunt indisolubil legate, ștanga și creierul nu duc o viață paralelă în timpul sexului – ele merg mână în mână, fuzionând în momentul orgasmului. Dacă l-aș reduce pe Stéphane la propria-i sculă, ar țipa ca o harpie, ar urla că e o simplificare grosolană și de o răutate strigătoare la cer.

Două ore mai târziu, la Hamburger Bahnhof, Stéphane, care nu mai glumește deloc când e vorba de artă, se apleacă spre mine ca pentru a-mi împărtăși un gând legat de lucrarea pe care o avem în față (o instalație sinistră semnată de Joseph Beuys):

— Mi s-a sculat.

— De ce?

— Așa, nu știu.

Ne deplasăm ca un crab spre peretele din față, unde sunt agățate niște crochiuri realizate cu ceea ce pare să fie sânge sau sirop de zmeură. Nu-l mai pasionează pe Stéphane; citește traducerile rapid, agitat, căutând din ochi un colț mai întunecos. Iată, o cameră obscură unde sunt proiectate niște scurtmetraje experimentale, iar după ce ne alăturăm micului public care ascultă în picioare, îmi șoptește la ureche:

— Dă-mi mâna.

— Tu m-ai târât la expoziția asta.

— Nu știu ce m-a apucat, cred că mi-a crescut testosteronul...

— O să treacă.

— Nu vrei să știi ce ți-aș face, dacă s-ar putea, chiar aici, în mijlocul încăperii ăsteia...

Cum adică, nu vreau să știu? Brusc, tocmai când începuse să mi se pară interesantă expoziția, îi dau mâna lui Stéphane, mi-o bagă în buzunarul lui, iar eu o strâng imediat în jurul sculei sale. E fascinant că, înșfăcat astfel, bărbatul acesta nu mai are niciun strop de rațiune – am bătut doi kilometri prin zăpadă ca să ajungem la acest muzeu pe care voia neapărat să-l viziteze, având grijă să tragem și trei reprize de ceartă fiindcă mă bazasem prea mult pe simțul meu de orientare, apoi Stéphane și-a început vizita de parcă nimeni din lumea asta în afară de Beuys nu ar fi meritat numele de artist, dar uite că o mână micuță și călduță strânsă în jurul ștângii lui îi ia cu totul mințile.

Iar excitarea pe care o simt și pe care i-o arăt nu i se pare complet detașată de plăcerile cărnii. Nu crede că trupului meu nu-i pasă câtuși de puțin și că mintea e cea care se excită de fapt – că excitarea lui, imaginile care-l străbat sunt cele care stârnesc în mine acest entuziasm. Nu e chiar ăsta numele minciunii dintre el și mine? El pretinde că eu sunt sursa acelei erecții, iar eu pretind că nu fac decât să consonez cu acea dorință care nu-mi aparține și care cel mai probabil vine din schimbarea brutală de temperatură, de la frigul de pe stradă la căldura din muzeu. Pe scurt, femeile se fut dintr-o grămadă de motive excelente care n-au nicio legătură cu plăcerea fizică. Cum ar putea să știe un bărbat treaba asta? Cum ar putea bănui Stéphane că motivul meu întemeiat, acolo, pe loc, e posibilitatea de a face să se atingă cele două continente pe care le reprezentăm și care, fără acele condiții meteorologice trecătoare, fără acel uragan, nu s-ar apropia niciodată? Pentru această magie o fac, de obicei – pentru a-l vedea abandonându-se, redevenind la fel de

tânăr, la fel de maleabil ca mine, pentru a-i auzi vocea gravă luând niște acute disperate, de băiețel, de îndată ce-l călăresc, pentru a-l privi cum deschide larg ochii, înmărmurit, pare-se, de puterea pe care o capătă când stau deasupra lui.

Capitolul 4

Breezeblocks, Alt-J

Octombrie 2010. Joseph își serbează cei douăzeci și unu de ani; suntem atât de îndrăgostiți unul de celălalt încât un cadou obișnuit ar părea derizoriu. Fericirea noastră ar fi perfect satisfăcută cu o tâmpenie de genul unui pulover sau al unui bilet la vreun concert, dar în nebunia mea după chestii grandioase am urzit un plan diabolic care mă bucură atât de tare încât mi-a fost imposibil să-l țin secret. O să-i ofer o *escort-girl* ca s-o facem în trei. Am găsit hotelul, ora, am programat totul în mintea mea, nu-mi mai lipsește decât fata.

După îndelungi căutări, am reperat una, Nathalie, care ar putea fi exact ce trebuie, întrucât e specializată în cupluri. Arată bine la corp – nu că mi-ar păsa prea tare! –, iar din descrierea de pe site deduc că nu se va arăta excesiv de profesionistă. Problema e următoarea: fața îi rămâne iremediabil blurată. În ciuda cererii mele politicoase refuză să-mi trimită o fotografie și degeaba o fi corpul ei perfect, că nu mă simt în stare să risc angajând o fată a cărei mutră ar putea strica totul.

După câteva tergiversări, optez pentru o Larissa, descoperită grație unui site englezesc de dame de

companie, o rusoaică superbă de vreo douăzeci de ani, blondă, cu trăsături fine și cu niște ochi mari și migdalați, de un albastru glaciari, căreia îi arăt foarte mândră o fotografie de-a lui Joseph. E puțin spus că în cele două săptămâni care ne despart de seara cea mare ne tot ațâțăm unul pe celălalt, imaginându-ne tot felul de combinații exotice între Larissa și mine, în timp ce el ar savura acele imagini de neuitat, cu scula umflată în mână; ororile la care ne uităm separat pe internet par, în mod miraculos, doar la un pas de a deveni realitate. Larissa, prenumele acesta lunguros, revine foarte des în lungul nostru preludiu.

M-am întâlnit cu ea la Café de la Paix.

Era frig și frumos în ziua aceea, iar eu tremuram pe terasă pândind-o, în timp ce ea mă aștepta înăuntru. Ar fi trebuit s-o șterg de cum am văzut-o, dar eram mult prea impresionată – cum să reacționezi când șeful de sală te conduce la masa unei rusoaice imense învelite în blănuri, ocupată să decorticheze un homar și să bea șampanie? Totul la ea mirosea a bani mulți, până și zâmbetul care i se lungea pe chip fără a-i lumina ochii. Catifeaua pielii sale fardate capta lumina care inunda sala, iar privirile bărbaților studiau, circumspecte, cuplul pe care-l alcătuiau. Femeia aceea mirosea a ceva puternic și sofisticat, probabil parfumul de violete de la Guerlain, iar când se prefăcea că râde, dinții ei micuți străluceau ca niște perle.

Dacă Joseph ar fi fost cu mine, ar fi văzut probabil ceea ce eu eram prea agitată să observ: era prea machiată și puțin îi păsa dacă avea să se culce cu o femeie sau un bărbat câtă vreme era plătită – doar nu ajungi să locuiești pe Rue de la Paix dacă faci mofturi. Și, mai ales, că nu semăna cu cea din fotografie – acolo nu exista nici urmă

din aerul acela de nimfă, doar pomeții foarte proeminenți rezistând retușurilor fotografului. Ar fi trebuit să-i mulțumesc și să caut o nouă hetairă, dar timpul era prea scurt ca să-mi mai permit o asemenea fantezie, plus că visaserăm deja prea mult la Larissa.

Odată ușurată de mai toți banii de care dispuneam, m-am chinuit s-o includ pe Larissa cea adevărată în fantezmele noastre, trecând peste indiferența nesfârșită pe care mi-o inspira. Când Joseph m-a întrebat cum a fost, am simțit cum inima mi-o ia la galop și am mințit: „Oh, o să-ți placă mult”.

Suntem în cameră încă de la șase seara. Am scos șampania și cocaina, care se va dovedi extrem de proastă, dar n-am de gând să-mi denigrez propriul cadou. Ca să-mi țin firea, rulez rapid un joint care-mi taie genunchii deja înmuiați de cocaină. Amestecul celor două, stropit cu șampanie calduță, nu-mi rezolvă deloc angoasele.

S-a făcut opt, Larissa încă n-a apărut, iar în mine încolțește speranța tulbure că va dispărea cu banii mei – ideea de a face sex doar în doi mi se pare brusc mai excitantă ca eventualitatea de-a o rasoli în trei. Joseph e la fel de speriat ca mine. Când îl iau în brațe, cam din două în două minute, îi simt inima bătând disperată în pieptul său muscular.

Până la urmă, în ciuda oricăror așteptări, cinstita Larissa bate încetișor la ușă, făcându-mă să-mi fie aproape rușine. Din fericire, camera e prea micuță ca să mai am timp să-l întreb pe Joseph ce crede și, oricum, suntem amândoi mult prea înnebuniți, mult prea panicați ca să ne mai consultăm. Cu încălțările din dotare, Larissa are cam un metru optzeci și e cu un cap și jumătate mai înaltă ca noi. Se vede clar că nu se aștepta la o cameră atât de mică, obișnuită fiind probabil cu proporțiile nebunești ale

palatelor pariziene – și exact asta ar fi trebuit să rezerv și eu, un apartament la Ritz care ne-ar fi strivit cu luxul său tipător. Aș fi făcut-o, dacă Larissa nu m-ar fi ruinat; micimea camerei devine sufocantă, mi-e foarte jenă că nu există decât un singur scaun pe care să te așezi și i-l ofer, în timp ce noi ne aliniem pe marginea patului ca două găște albe. Larissa pare uriașă, matură, noi arătăm de la o poștă a ingenuii. Tot ce poate vedea e cât de tineri și de speriați suntem. Cel mai bine ar fi dacă s-ar preface că n-a remarcat, dar e clar că psihologia nu e punctul ei forte; după ce se uită lung la Joseph, cotcodăcește în engleză:

— Ai optsprezece ani?

În timp ce dăm amândoi din cap că da, Joseph roșu la față și eu scandalizată, simt cum se alege praful de speranțele mele. Am crezut că un cuplu de tineri îndrăgostiți i se va părea mai degrabă un bonus decât o sarcină de serviciu, dar în ochii ei mari e limpede că nu sclipesc decât condescendența și pofta de-a râde – și, brusc, aproape că mi se face milă de noi: ar fi trebuit să tocmesc o tinerică. O debutantă care să nu poată face diferența între muncă și plăcere sau între muncă și experiență, și pe care frumusețea lui Joseph, frumusețea aia amețitoare de animal în culmea gloriei, ar fi lăsat-o mută de admirație.

Dar am plătit și iată-mă în poziția inconfortabilă a clientului care va face tot posibilul să-i smulgă târfei câteva secunde de interes gratuit. Cum atmosfera nu se pretează la o orgie spontană, cum nici lui Joseph, nici mie nu ne-ar da prin cap să sărim pe ea, deschid o discuție poticnită în engleză, limbă pe care o masacrăm toți trei cu accente grosiere.

Niciodată n-am mai întâlnit o femeie atât de glacială; degeaba a zâmbit, degeaba a chicotit la jalnicele mele glumițe, degeaba avea doar o rochie micuță pe ea, în viața

mea nu m-am simțit mai departe de o făptură omenească. Cocaina pe care i-o propun, politicoasă, și pe care o acceptă la fel de politicoasă în loc s-o relaxeze adaugă probabil tensiunii mocnite dintre noi ignoranța unor novici dispuși să cumpere orice pulbere albă dacă e mărunțită foarte fin. N-au cum să fie în favoarea noastră nici sticla de șampanie furată de la taică-meu, nici gramul ăla de nimic etalat în liniuțe caraghioase: *Relaxează-te, baby, trage pe nară un pic de zaharină și sugă un păhărel de spumos! Ah, ce șmecheri...!*

Timpul trece, inexorabil, fără ca cineva să răstoarne situația; nu știu cine merită mai multe palme, eu care turui întruna, Joseph care și-a luat iPod-ul și a început să facă pe DJ-ul sau Larissa (venită, la urma urmelor, să-și facă meseria) care zace fără nicio jenă, cu paharul în mână și picioarele-i lungi întinse lângă acea comoară pentru care am adunat, cu greu, ceva mai bine de jumătate din salariul de bază. Spunându-și, mai mult ca sigur, că sunt trei sferturi de oră câștigate – lucru pe care l-aș înțelege dacă am fi doi moși lubrici, nu niște clienți atât de ușor de satisfăcut. Un sărut, un simplu sărut pe gură cu un vârf de limbă un pic umed ne-ar duce pe amândoi pe culmile extazului, iar ea sigur știe asta, sigur s-a prins că niciunul nu-i va cere să se pună în poziții de contorsionistă sau să joace cine știe ce rol tâmpit. Pentru că ea e acolo, suntem gata să ne prefacem că ne mulțumim cu praful de pe tobă.

Nu există în ea nici cea mai mică urmă de spontaneitate sau de talent actoricesc (pentru că și spontaneitatea se simulează, ca toate celelalte), dar trebuie să-i recunosc o oarecare mărinimie: eram atât de stânjeniți din cauza mea, încât probabil și-a dat seama și ea, așa că după o oră îmi zice să mă duc cu ea la baie. Urmează un moment jenant în care, lipită practic de mine între cabina de duș și scaunul toaletei, Larissa îmi cere cei trei sute cincizeci de

euro pe care i-i mai datoram, sugerând apoi ca eu și Joseph să facem un duș. Lucru pe care-l făcuserăm deja, mai mult decât temeinic, mai-mai să ne smulgem pielea de pe coapse.

Odată ce are banii în mână, Larissa poate să înceapă. Mi-e imposibil să mă gândesc la ce-a urmat fără să mă umfle râsul și sunt sigură că, dacă aș mai vorbi cu Joseph despre asta, dacă ar mai fi posibil să vorbesc cu el, am râde amândoi cu gura până la urechi. Ohhh, Dumnezeu! Să mă ierți, Joseph. Niciodată nu ne-aș fi băgat în așa ceva dacă aș fi știut, dar voiam foarte tare să-ți fac o plăcere, să-ți ofer o sclavă pe care s-o tăvălim împreună.

Ca și cum totul s-ar fi schimbat dintr-odată și nu ne-am fi petrecut șazeci la sută din timp făcând pur și simplu conversație, Larissa își scoate rapid rochia de pe ea și sare pe Joseph. Sărutându-l înfocată pe gură, uitând cu generozitate că târfele nu fac așa ceva – sau poate că asta era strădania ei personală de a ne detensiona, poate că deja înțelesese că nimic mai mult n-avea să se întâmple...?

Sunt fascinată, întotdeauna am fost, să văd alte buze decât ale mele lipindu-se de buzele lui Joseph. Nebăgată în seamă, mă dezbrac și mă alătur ciudatei perechi. Liniștea ar fi fost foarte bună; Larissa scoate însă niște scâncete provocatoare ca în filmele porno, iar eu mă feresc cât pot să-i întâlnesc privirea lui Joseph – cum e clar că scena nu mai are aproape nimic erotic, simt că puțin lipsește să izbucnim amândoi într-un râs nebun. Chiar și săruturile noastre, ale mele cu el, au ceva fals.

Fac în așa fel încât să ajung prima la șlițul lui, fiindcă știu precis că n-o să i se scoale. Sper din tot sufletul să mă înșel, dar, obiectiv vorbind, nu prea sunt șanse. Va trebui să ne rezumăm la chestiile esențiale și mă bazez pe puterea mea de convingere. Numai că Joseph stă cu ea moale, el pe care nu l-am văzut decât cu erecții

impecabile – nu și nu, scula lui ghemotocită i se pitește literalmente sub pânțe; oricât am luat-o eu mai cu blândețe, mai în forță, a rămas la fel, uitându-se la mine cu încăpățânarea unui copil care nu vrea să se mai miște din loc. Nu prea pot să-i învinovățesc pe niciunul, Joseph e cel puțin la fel de mâhnit ca și mine, iar asta nu-i deloc excitant. O erecție ar face mai puțin penibil acest circ, dar, până la urmă, n-ar fi oare de prost gust să te exciți la așa o chestie grotescă? Ca ultim gest de solidaritate, nici eu nu mă excit.

Larissa e opusul chestiilor care-mi plac la o femeie. Are exasperanta aparență de perfecțiune, niște sâni superbi, bine sălțați, un fund mic, de o rotunjime desăvârșită, o piele albă și delicată ca spuma laptelui, lipsită de orice firicel de păr, inclusiv în zona păsăricii minuscule, iar la interior, reproducerea vulvei unei păpuși Polly Pocket, de o finețe și o puritate care te fac să te întrebi dacă nu cumva năpârlește în fiecare dimineață. Caut zadarnic între fesele ei un miros ceva mai animalic, ceva mai omenesc, un detaliu, o imperfecțiune care m-ar face să mă simt mai aproape; gaura fundului său ar putea însă figura într-un vitraliu dinaintea căruia să îngenuncheze mulțimi de oameni, căci nu-i decât o cavitate abia accentuată, rozalie ca obrazul unui bebeluș, neutralizând prin drăgălășenia sa absolută orice gând murdar. Iar eu, cu părul meu la fel de mișos ca tufa fofoloancei, cu pielea necremuită și nemachiată, cu mirosul de tutun, adulmec cu aviditate toate cutele și cotloanele trupului acestei cățele de rasă indiferente. Micimea înduioșătoare a clitorisului ei, a buzelor ei nu doar că mă face să pălesc de invidie, dar mi se pare de-a dreptul ilegală. Numai saliva mea dă un gust fantei sale – de parcă Larissa n-ar fi decât un fel de receptacul care ia forma și culoarea fantasmelor fiecărui client, ținându-și sufletul la căldurică în dosul straturilor

groase de apatie. Chiar și un 69, cu ea deasupra, se rezumă la a te trezi pe cap cu o tichiută drăguță și minimalistă; iar Joseph, de obicei înnebunit după această poziție, ne privește cu scula pe jumătate bleagă, părând să nu știe dacă e într-un film prost sau într-un coșmar. Trăgându-i rapid un prezervativ peste penis, îi arunc o privire care spune: *De dragul celor șapte sute de euro pe care i-am plătit, milostivește-te și fute-o!*

Abia ce și-o bagă, că Joseph și-o și scoate, flască, redus la neputință de măruntaiele alea glaciale; Larissa însă, intrată în priză și disperată să termine odată cu puștani ăștia vicioși, îl înșfacă și-l zgâlțâie frenetic, cocoțată deasupra lui, mugind de-ți sparge timpanele *Come now, come for me!*, în ciuda realității cât se poate de evidente: Joseph n-a fost niciodată mai departe de orgasm ca acum. Nu e nevoie de cine știe ce cunoștințe, ci doar de bun-simț ca să pricepi ce se întâmplă: omului nu i se scoală, ce Dumnezeu, ceea ce pe mine și pe el ne doare mai tare ca pe tine, iar dacă vrei să știi părerea mea, nu-l ajută deloc să-l strângi cu unghiile alea ascuțite, nu, la cum îl cunosc eu, probabil că se roagă să nu i-o smulgi de tot.

Cum naiba reușiserăm ca, în ciuda bunelor mele intenții, să ne băgăm în așa ceva? Lingând-o conștiincios, îi caut Larissei privirea, dar în zadar, pentru că Joseph, care-i sugerează sfârcurile, îmi obturează câmpul vizual. Nu mă pot hotărî să renunț la ideea că nu suntem chiar atât de diferite, încât, prin lungi mângâieri pe coapsele-i mute, încerc să-i transmit ruga mea: Larissa, surioara mea, înțelege-mă, încearcă doar o clipă, uită de bărbatul ăsta dintre noi care ne molfăie pe-amândouă, deși din motive sensibil diferite. Am fost și eu în poziția în care ești tu acum, sigur că e enervant ca naiba că nu i se scoală, nici nu mai știi cum să umpli timpul rămas. Și pe mine mă scoate din sărite. Dar vreau să cred că noi două,

împreună, încă mai putem salva situația. Larissa, ai avut și tu vârsta mea, ai avut un iubit, poate că ai avut și șapte sute de euro în buzunar ca să-i faci acelui iubit un cadou ambițios. Eu plănuisem să-i ofer, cu ajutorul tău, un orgasm răvășitor, dar această eventualitate fiind compromisă, ar fi cazul să te oprești din geamătul strident care ne insultă tuturor inteligența și să simți ce-ți fac eu aici. Fiindcă nu poate fi chiar atât de neplăcut să ți se lingă păsărica, când tu te pregătiseși pentru o sesiune de gimnastică. Dacă m-ai putea gratifica și tu cu un suspin, unul singur – Doamne, dacă ți-ai pune pur și simplu o mână pe ceafa mea, dacă ți-ai desface minuscula ta păsărică și ai lua o figură implicată, mimând un orgasm care chiar ar putea păcăli un puștan de cincisprezece ani...! Reușești tu oare să distingi în ochii lui de bărbat tânăr speranța de a vedea lucind pentru o clipă acea spontaneitate pe care nimeni nu ți-o poate cumpăra? Chiar și un pârț, Larissa, chiar și un gaz incontrolabil ieșit din eleganta ta târniță ar fi de ajuns pentru ca el să te creadă umană și să se excite, în sfârșit.

Atunci Larissa mimează un orgasm, plasat artistic exact în momentul în care limba lui Joseph se alătură limbii mele, în centrul acelui tablou de comandă care-i ține rusoaicei loc de vulvă. Eu aș fi zis că nu făceam decât să-i suprasaturăm infimele terminații nervoase ale clitorisului, care probabil s-ar fi mulțumit și cu un fulg de vrăbiuță. Dar, mă rog, fata simulează, și nu într-un mod foarte insultător. Iar cum atunci, cu cinci afurise de minute înainte de sfârșitul timpului nostru, Joseph are figura aia sălbatică a vânătorului care simte că a venit în sfârșit clipa cea mare, Larissa se ridică vag îmbujorată și, cu un zâmbet rece pe buze, îi dă lovitura de grație:

— Auzi, cred că *micuțul tău* a obosit...

Micuțul, înțeleg eu, împietrită, nu se referă la Joseph, ci la puța lui. El și cu mine zâmbim ca proștii, terminați de rușine, iar scula lui se întoarce în vizuină cu urechile plecate, prea istovită să mai riposteze.

Când în sfârșit Larissa pleacă, tăcerea care se lasă după închiderea ușii are o textură greu de descris. Aproape că mi-e și frică să mă uit în ochii lui Joseph, ca să nu izbucnesc în râs – fiindcă doar asta mai pot face. Șapte sute de euro! Oare câți blugi April 77 i-aș fi putut lua cu banii ăștia, blugi care nu l-ar fi făcut niciodată să se inhibe? Iată o investiție care ar fi făcut fericit măcar pe unul dintre noi, în loc să ne facă să ne simțim ca doi puțoi fără experiență.

Larissa însă a făcut o minune de care ea nu va afla niciodată. Brusc, fără acel aer glacial care a dispărut odată cu ea, sângele ni se încălzește la loc, iar ideea de a face dragoste doar eu cu Joseph, de a o face ca de obicei, atât de bine încât să ne dea lacrimile, e la fel de îngrozitor de excitantă ca atunci când urma să ne atingem pentru prima oară.

— Vino-ncoace, avionul meu de vânătoare, șoptește Joseph întinzând brațele către mine – acele brațe modelate de dragoste și de un an de sală, care pe mine, dacă aș fi fost damă de companie, m-ar fi făcut să renunț la orice plată.

Scula îi e tare de stă să plesnească.

— Ai văzut ce piele catifelată avea? întreb eu cu fundul prins în menghina acelor mâini mari și inteligente de violonist.

— Era catifelată, într-adevăr. Dar parcă prea catifelată, nu zici?

Mă mușcă de o fesă; strigătul meu de protest nu trebuie luat chiar de bun și nici nu-i cer să se oprească. Joseph e

cu năsucu-i drăgălaș între picioarele mele și mă adulmecă, avid. Îmi ridic rochia ca să-i văd ochii strălucind, zâmbind.

— Ai văzut ce păsărică mică avea?

Joseph dă din cap că da, înecat într-un vălmășag de labii și fire de păr.

— Nici acum nu sunt convinsă că avea clitoris.

— Pe mine chiar mă enervează genul ăsta de păsărică. Până și fetițele sunt mai formate.

— De unde știi tu, viciosule?

Văd cum îi lucesc dinții și oftez:

— Fundul ei nu mirosea a nimic...!

— În vreme ce al tău...

Cu vârful nasului deasupra despărțiturii mele dintre fese, trage prelung aer în nări, închizând ochii, de parcă ar fi pe vârful unui munte:

— Pune mâna, să vezi ce mi s-a sculat.

— Da, așa e. De ce acum?

— Fundul tău e de vină.

De îndată ce simt capul sculei lui lărgindu-mi intrarea în fofoloancă, gura mi se umple de salivă și de cuvinte obscene. Realitatea pură și simplă e plină de cadouri de aniversare pentru un puștan îndrăgostit.

— Pot să te răvășesc un pic, acum că împlinesc douăzeci și unu de ani?

Ce înseamnă șapte sute de euro? Ce importanță mai are suma asta meschină, în comparație cu mirosul lui Joseph și cu timpul care se oprește în loc, care-și pierde orice semnificație când ne lipim unul de celălalt, transportați de o plăcere care n-a semănat nicicând atât de tare cu moartea – fără ca această perspectivă să aibă ceva înspăimântător?

Dar să nu divaghez.

Prezența Larisei, acea umbră trecută prin mijlocul luminii orbitoare a dragostei noastre, nu ne-a împiedicat

să petrecem cel mai fermecător weekend cu putință, impregnând de romantism dezlănțuit până și pieptul de rață degustat a doua zi pe terasa unei cârciumioare de pe Rue de Rivoli. Cârciumioară care, întâmplător sau nu, a fost vreme de patru ani refugiul în care se desfășurau toate certurile noastre, toate dramele, în care învățam să ne iubim din nou, cu o sticlă de vin în față, ce ne făcea să fim visători și sentimentali. Joseph venea furios, sătul până peste cap de mine, dar când își înmuia buzele în acel nectar, în timp ce eu mă rugam la Dumnezeu să-mi mai acorde, fie și numai o dată, favoarea de-a fi sărutată de gura aceea superbă, vedeam cum privirea-i acra i se lumina de plăcere; era de-acum dispus să vorbească, să mă asculte debitându-mi scuzele penibile de infidelă recidivistă. Iar mângâierea aceea a vinului îi șoptea la ureche că n-avea, de fapt, de ce să mă urască. Că nu trebuia să ia în serios minciunile mele. Că îl iubeam.

Una dintre minciunile din cei patru ani a fost legată de întâlnirea mea cu Arthur. Joseph n-a putut niciodată să creadă că Arthur și cu mine nu ne-o mai trăgeam. Iar eu mă încurcam în a nu știu câta născocire ca să golesc cu acesta din urmă niște sticle de rosé – căci cui altcuiva i-aș fi putut povesti despre isprava aia de toată jena? La câteva zile după acea poveste, când îi descriesem, așezată pe canapeaua lui, detaliile, am crezut că n-o să se mai poată opri din râs. Arthur, râzând, îmi mai lua parcă din obidă.

— Ce idee, să iei o rusoaică!

— Da, știu. Voiam să fie frumoasă.

— O rusoaică, auzi! Care să-ți dea întâlnire la Café de la Paix!

— Știu, futu-i, știu. Nu mai răsucii și tu cuțitul în rană.

— Rusoaicele sunt pentru oamenii de afaceri care nu se uită la bani. Nu știi, zău, n-aveai și tu o prietenă pe care s-o fi excitat treaba asta...?

— Nu, n-am genul ăsta de prietene. Tu știi ce complicat e să-i propui unei prietene să și-o pună cu tine și cu gagiul tău? Și chiar dacă ar interesa-o, gândește-te că totul trebuie să se întâmple într-o zi anume, într-un loc anume, fără vreo întâlnire prealabilă... Nu, asta-i treabă de curvă, nu e altcineva mai nimerit.

— Da, dar tu ai așteptări prea mari de la o curvă. Indiferent că e rusoaică sau nu, până la urmă. Pentru tipele astea e vorba de muncă. Ele n-au cum să se distreze la fel ca tine făcând sex în trei. Îți imaginezi cum ar fi dacă ar trebui să aibă chef de fiecare dată?

— Și-atunci o să-mi spui că un cuplu ca noi e de același nivel cu un grăsan vicios de șaiszeci și cinci de ani?

— Pentru noi nu, fiindcă noi nu suntem curve. Pentru ea, cu siguranță e mai puțin nasol cu persoane ca voi, dar în fond poate că-i totuna sau poate i se pare mai complicat, dacă nu-i obișnuită cu cuplurile tinere. Iar în cazul rusoaicei, clar a fost așa.

M-am gândit mai bine un minut, așa mi se întâmplă mai mereu cu Arthur, a cărui voce atinge o frecvență ce schimbă opiniile cele mai inflexibile cu putință.

— Tot ce spun este că meseria unei curve constă în a oferi totuși o iluzie.

— Asta ai și avut, o iluzie.

— O iluzie pe care s-o poți crede. Nu un circ care să pută a impostură de la o poștă. Asta face diferența dintre o curvă bună și una proastă.

— Tot o iluzie rămâne, așa-i contractul. Știi foarte bine. Și poate că femeia e mai puțin credulă decât bărbatul sau mai greu de satisfăcut. Evident, e mai bine când munca e făcută cum trebuie și poți avea doar așa, o vagă îndoială,

dar cred că, în general, tipii sunt tacit de acord asupra faptului că totul e teatru. Pot să te asigur că la Porte Maillot, unde poți beneficia de un oral în mașină, fetele nu-și prea bat capul cu mimatul.

Apoi, ridicând o sprânceană, Arthur a adăugat:

— Mă rog, costă doar treizeci de euro.

— Ah! am gemut eu.

— Pe tine cât te-a costat?

— Șapte sute pentru două ore.

Arthur a izbucnit din nou în râs, chestie care m-a cam enervat.

— Bun, gata, a zis el.

— Asta e, n-am ce-i face. *Șapte sute* de euro!

— Păi, pentru șapte sute de euro poți să ceri toată Comedia Franceză.

— Da, prințe, așa-i!

— Fiindcă, la urma urmelor, e o muncă, de acord, dar când îți merge din plin, rămâne loc și pentru simpla bunăvoință, nu?

— *Bunăvoință!* Ei, ia zi, că simt c-am ajuns la o idee interesantă!

— Eu, în orice caz, așa aș face. Aș scoate artileria grea.

— Păi tu, știe toată lumea, ai fi o curvă excelentă. Cea mai tare dintre toate.

— Nu asta zic.

— Nu, asta zic eu.

N-am făcut nimic rău, Arthur și cu mine, în seara aceea, am să susțin asta până în pânzele albe.

Capitolul 5

Când alți ochi decât ai mei se vor apleca asupra acestor rânduri, o bucată consistentă din Berlin va fi dispărut deja într-o indiferență cvasigenerală. Genul ăsta de lucruri se întâmplă tot timpul, toți berlinezii țin doliu după unul sau mai multe locuri pe care le credeau eterne și care, într-o bună zi, dispar cu totul. Iar străduța descoperită din întâmplare, într-o plimbare fără țință, când căutai ceva ce n-ai găsit niciodată, va avea pentru totdeauna acea efemeritate care nu frapează pe nimeni altcineva în afară de tine.

Nu știi cum se supraviețuiește unei astfel de pierderi. Nu mă confruntasem niciodată cu această situație – în general, eu sunt cea care abandonează locurile la care ține, pentru a-mi da seama, când mai trec pe acolo, că nu eram deloc indispensabilă bunei lor funcționări. În cazul acesta, am o tehnică lașă care merge destul de bine: evit să mă mai gândesc. Evit să mă mai uit la zona aceea de pe harta metroului și, cum nimic nu mă obligă să mă duc acolo, nostalgia mea, deși constantă, e ușoară ca un fulg.

Numai că ieri m-am rătăcit cu bicicleta și, tot încercând să ajung pe marile bulevarde pe care le cunosc, m-am trezit la răscrucea unde oprea autobuzul meu în urmă cu mai puțin de un an. Am recunoscut brutăria și magazinul de bricolaj. Dinspre biserica uriașă aflată în imediata apropiere răsunau, la intervale mari, niște dangăte de clopot care, auzite din camere, păreau bombănelile dezaprobatore ale unui părinte prea îndepărtat sau prea bătrân ca să-l mai iei în seamă. Biserica, ce părea și mai mare, lipită de un bordel, își întindea umbra peste cafeneaua unde fetele beau câte o bere cu limonadă după muncă. Dinspre zidurile sale venea un aer glaciatic, o adiere de mormânt care ne curăța de căldura aceea umedă, de

mirosul puternic a douăzeci de femele care inspirau și expirau același oxigen.

Așa era Casa, prinsă între un loc sfânt și o grădiniță; nu-i de mirare că s-a încercat închiderea ei – și că s-a reușit. Clopotnița ne anunța ora, iar poezioarele copiilor le făceau să ațipească pe fete când ieșeau în grădină să fumeze.

A fost o vreme, nu chiar așa de demult, când, legându-mi bicicleta, ridicam privirea și știam, doar după perdelele de la ferestre, cine era deja la treabă. În dosul organzei roz, mov sau galbene treceau siluete pe care le recunoșteam imediat. Iar din spatele paravanelor de bambus de pe balcon vedeam vălătucii de fum de țigară și umbra picioarelor întinse. Acum nu mai e nimic de văzut. Între grădiniță și biserică se înalță o clădire de apartamente și birouri. Birouri! Te-apucă plânsul, nu alta. N-ai nevoie să intri în curte ca să pricepi că grădina a fost transformată într-o terasă cu gazon fals și toxic – de unde mă aflu, îmi imaginez foarte ușor acel *open space*, cu câteva măsuțe, niște bănci din polietilenă și câteva scrumiere pastelate, ca să-ți fumezi țigara și să-ți bei cafeaua cu lapte în pauza acordată de șeful-guru. Probabil că au dat cu barosul ca să dărâme tot. *Oh, vă urăsc, țărănoilor!* îmi zic în sinea mea, încercând să reperez în dosul ferestrelor goale măcar o față pe care să-mi vărs năduful.

În acel moment, mai mulți prichindei încolonați au traversat strada, înconjurați de vreo șase educatoare. Am recunoscut-o, când trecea pe lângă mine, după inflexiunile tandre ale vocii. Ținea de mână două fete și încerca să readucă în formație un băiat fascinat de vânzătorul de chebap care tocmai tăia carnea. Părul ei bogat era strâns într-un coc sever, purta o fustă un pic cam demodată și espadrile. Când a reușit să-l prindă pe băiat, ni s-au întâlnit privirile și au urmat vreo cinci secunde în care indiferența

politicoasă s-a transformat treptat în interogație. Apoi, când în sfârșit m-a recunoscut, am văzut cum se-nfioară. Sunt convinsă că s-a grăbit să-mi vorbească, de teamă să nu-i spun pe un nume care nu mai era al ei.

— Ei, ce mai faci?

Zâmbet neliniștit. Privire de ansamblu asupra trupei pe care o însoțește – rugămintă mută, ce puteam fi eu pentru ea, o fostă vecină, o verișoară, o nepoată?

— Treceam prin zonă. Ce coincidență! Cum o mai duci, ești bine?

— Foarte bine, da!

Cele două puștoaice pe care le ține de mână mă privesc lung. Le-am făcut un semn pe care-l sper prietenos, dar cu copiii n-am comunicat niciodată prea bine, iar ele continuau să mă privească fix, cu gura căscată și cu niște ochi extrem de inteligenți. Suntem încercuite și ea începe să se agite:

— Trebuie să plec.

— Și eu. Mi-a părut bine.

Îmi zâmbeste ceva mai ușurată, apoi râde de-a binelea, iar la auzul râsului ei, mă năpădesc atâtea amintiri încât mă ia cu frig și cu cald în același timp și-mi vine să plâng. Nu mă ajută deloc propunerea ei retorică, să nu plece așa, brusc:

— Ar trebui să bem cândva o cafea.

— Mi-ar face plăcere.

— Ne-auzim la telefon, atunci.

În timp ce ea se îndepărtează, flancată de grupul de puști gălăgioși – ceea ce, cândva, era zgomotul de fond obișnuit de sub ferestrele noastre –, mă trezesc asaltată de două gânduri: primul, care contează în fond destul de puțin, este că nici ea nu are numărul meu de telefon, nici eu pe al ei; al doilea, de care am scăpat în acea zi, cel

puțin până m-am întors în Kreuzberg³, este că fundul ăla care tresaltă sub fusta înflorată nu s-a schimbat absolut deloc. Și că, după lunile scurse de când fusese pentru ultima oară goală în fața mea, i-am uitat numele, dar amintirea fundului ei mi-a rămas adânc întipărită în memorie: freamătul cărnii albe și constelația de alunițe de pe talie, crupa plină și frumoasă, de curtezană care umblă acum prin Berlin deghezată în educatoare.

Capitolul 6

*Spicks and Specks*⁴, The Bee Gees

Trebuie să-mi amintesc totul. Trebuie să existe undeva o descriere exactă a ceea ce era Casa, iar acea descriere să genereze automat niște imagini cât mai apropiate cu putință de adevăr. Deși, până la urmă, exactitatea nu are mare importanță. Va fi nevoie de un oarecare talent pentru a recompune succesiunea camerelor și culoarea perdelelor, dar ce mă preocupă înainte de orice e cum poate fi explicat sufletul aceluia loc, tandrețea aceea din aer care transforma prostul gust în splendoare. Nu e nevoie de multe cuvinte, cele potrivite ar fi de ajuns. Un scriitor bun ar reuși s-o facă în zece pagini. Eu am scris deja două sute și mi se pare că nici măcar o dată nu m-am apropiat de ceea ce mă interesează cu adevărat – de singurul lucru interesant. Abordez problema din mii de

³ Cartier berlinez (N.t.).

⁴ Cel de-al doilea album al formației Bee Gees, lansat în noiembrie 1966. (N.t.).

unghiuri diferite și de fiecare dată îmi scapă, lăsându-mi mintea încă mai goală după ce, pentru o clipă, fusese atât de plină.

Când ajungi acolo cu metroul, ca majoritatea fetelor și clienților, trebuie s-o apuci în sus pe stradă luând ca punct de reper turla bisericii. Mai înainte însă treci pe lângă parc, verde în timpul verii și de-a dreptul lugubru iarna, dacă n-ar fi lacul acoperit de gheață, înconjurat, ca într-un tablou melancolic, de niște copaci înalți și cenușii, pudrați cu promoroacă. După parc urmează Biergarten, cârciuma prin fața căreia fetele treceau cu capul plecat, neavând niciun chef să-și revadă clienții. Apoi grădinița. Pe urmă brutăria și salonul de bronzare. Apoi dugheana de chebap și florăria de vizavi. Un cartier din vechiul Berlin de Vest, lipsit de orice interes turistic, unde n-ar fi venit nimeni în afară de localnici dacă n-ar fi fost poarta clădirii de la numărul 36. Abia vizibilă, ascunsă între două rânduri de tufe tunse sferic. Între soneriile obișnuite îți atrage atenția un buton vechi de cupru; abia ce-l atingi, că ușa se deschide și iată holul de la intrare, ușor sinistru cu dalele lui alb-negre, cu aerul burghez. În celălalt capăt, o ușă de lemn ponosită, uitată la ultimele renovări, dă spre o curte unde se simt deja mirosurile Casei, unde se aud, înăbușite de geamurile duble, râsetele fetelor și zgomotul ușilor ce se deschid și se închid în urma bărbaților.

Din spatele paravanelor de bambus spălate de ploaie se văd ridicându-se vălătuci de fum albăstrui; uneori, câte un nume de femeie stri-gat mai tare rupe tăcerea cu vocalele lui suave, mincinoase. Curtea asta ar putea fi considerată o grădină de relaxare, așa a fost gândită. Până să intri în Casă n-ai cum să-ți dai seama de unde vin acele murmure, acele scâncete, acele voci răgușite de mari fumătoare.

Din următorul hol, considerat prea imoral pentru a mai fi modernizat, pornește o scară de lemn plină de cari, amplă

și frumoasă, a cărei lucrătură fină transpare de sub vopseaua coșcovită. Dacă închid ochii, îi simt încă sub degete - întotdeauna o să-i simt - rotunjimile, desenul bogat, unduirea. Scara asta te poartă plutind până la primul etaj - un parter înalt, de fapt, numit aici *Hochparterre*. Total distonantă în acea clădire veche, te întâmpină o ușă grea, blindată, pe care e scris cu litere aurii Casa, însoțit de această precizare ciudată: *Editură cu autofinanțare*. De parcă o editură care publică pe banii clienților ar avea mijloace să plătească o asemenea ușă sau o inscripție cu asemenea litere.

Apăs soneria; înăuntru, stins, un tril desuet, apoi ciripitul unor fete care se întrerupe brusc, pentru a se relua ceva mai încet. O aud deja pe *Hausdame* apropiindu-se, iar în scurtul răstimp cât se va strecura printre fete îmi umplu plămânii cu aerul stătut de pe palier, aerul acela care e deja un fel de filtru. De sub ușă par să urce tot felul de parfumuri femeiești, amestecate cu mirosul spălătoriei de la primul etaj - unde cele vreo cincizeci de scriitoare autopublicate își spală prosoapele și chiloții. Combinația celor două efluvii are ceva copilăresc și obscen, de parcă miroși lenjeria unor liceene ascunse în toaletă ca să fumeze, iar în încăperile pe care le umplu cu chicote a fost pulverizată o esență ușor vulgară, ceva între clor și deodorant ieftin, ori s-au ars cinci feluri de tămâie în încercarea zadarnică de a ascunde izul de tutun și de subsuori transpirate, plus acela al năclăielii de pe degete rămase de la bărbații care trec și iar trec; e o tușă ușor acră, abia sesizabilă. Peste zece ani, când acel *open space* își va fi schimbat de douăzeci de ori locatarii, când zugrăvelile se vor fi tot făcut și refăcut, pe palierul acela va exista în continuare acel miros pe care nimeni nu-l va putea explica în afară de berlinezii care-și vor aminti de puțele scoase în semiîntunericul odăilor și de păsăricile

spălate cu multă apă, cu mult zgomot, în bideurile de mult distruse.

Ușa se deschide; mirosul organic se accentuează, sporit și camuflat în același timp de cohorta de lumânări de pe măsuța din antreu. Haloul jucăuș al flăcărilor aproape că dă viață unei reproduceri ieftine după Klimt – de fapt, un poster prins într-o ramă opulentă. În acea încăpere octogonală, două uși; prima dă spre un mic salon cu aspect de budoar, unde se află un fotoliu de piele albă, o masă joasă cu numere vechi din *Spiegel* de răsfoit cu aceeași nerăbdare distrată ca la medic, o pădure de plante agățătoare artificiale, întinse din podea până-n tavan și dispărând ici-colo pe după perdele, pentru a reapărea ceva mai departe, în jurul unui lampadar Jugendstil, care scaldă odaia într-o lumină blândă. Țasta e locul unde se vede cel mai bine; pe acolo intră bărbații, se așază în fotoliu, iar după câteva minute apar și fetele, una după alta, cu siluetele reflectându-li-se din toate unghiurile în oglinzile de pe pereți. Încăperea aceasta e numită salonul bărbaților, deși întotdeauna le-a aparținut fetelor; bărbații sunt doar acea prezență ascunsă, mâncată de fotoliul care a înghițit atâția alții ca ei. Bărbații sunt perfect interșanjabili, în vreme ce fiecare femeie, odată intrată acolo, aduce un parfum și un univers care persistă mult timp, mult după plecarea ei.

Cea de-a doua ușă stă mereu întredeschisă. De acolo pornește un mic culoar acoperit cu o mochetă bordo, uzată de pașii fetelor și ai clienților. Pe pereți, niște afișe Belle Époque, multe dintre ele franțuzești. *Sărutul* lui Klimt, din nou, atârnă deasupra tocului unei alte uși; acolo e Camera Galbenă, cu parchet de stejar brun. Pe stânga, imediat cum intri, o comodă din lemn deschis la culoare și buchetul de flori de câmp din plastic. Pe dreapta, o canapea cu tapițerie galbenă, o măsuță și un bol pentru

mărunțiș, în care nimeni nu punea niciodată nimic. Dar ce atrage irezistibil privirea e patul de mijloc, care te face să înțelegi imediat că toate celelalte – comodă, masuță și canapea – nu sunt decât niște accesorii care să-l pună și mai mult în valoare, niște ornamente destinate timizilor pe care impunătorul pat îi copleșește. Nu te așezi pe canapea decât ca să te obișnuiești cu spectacolul fetei care se urcă goală-pușcă pe mica estradă, pentru a se întinde printre pernele decorative din satin arămiu și verzui, prinsă între două tripticuri imense. Unul are șaiszeci de ani, una dintre primele chiriașe l-a luat de la un târg de vechituri. Nu mă pot uita la el fără să mă întreb câte văzuse oare înainte de a ajunge aici și de a asista, de douăzeci de ori pe zi, la acuplări care de care mai baroce între bărbați care juisează cu ochii închiși și fete care-i călăresc neluându-și ochii de la ceas. Alături e Camera Mov, cu aerul ei de motel slinos, luminată slab de niște neoane negre. Parchetul, laminat și alb, e umflat pe la colțuri, iar în jurul patului are urme de cizme cu tocuri înalte – un pic cam mohorâtă această Cameră Mov, care nu-i folosită decât atunci când toate celelalte sunt ocupate. Unul dintre pereți o desparte de un alt salon, mai mic, unde așteaptă bărbați de care uneori, în zilele aglomerate, uită toată lumea.

În sens opus, după ce treci de salonul bărbaților, e un vestibul din care pornește șerpuit un alt mic coridor. Ăsta-i un post de observație esențial, pe care nimeni dintre cei ce nu poartă jupon nu-l bănuiește. O draperie purpurie ca o cortină de teatru și aflată într-un tremur permanent marchează hotarul dintre lumea exterioară și universul de glob de sticlă pe care fetele îl reinventează zi de zi, de la zece dimineața la unsprezece seara. Când ușa de la intrare se întredeschide pentru un client, aerul rece este instantaneu îmblânzit de căldura umedă a livingului spațios ce palpită în dosul draperiei. Dacă acești clienți ar

fi mai atenți, dacă rutul hipnotizant și *Hausdame* nu i-ar conduce direct spre fotoliul din piele albă, poate că ar zări prin crăpătura cortinei niște picioare lungi cu ciorapi negri de mătase, o jumătate de față cu ochii mijiți, niște unghii false încercând să închidă fanta draperiei.

Totul mă atrage în spatele acestei cortine, dar cum amintirea încăperilor e tot mai ștearsă, reconstituirea acestora e cu atât mai necesară. Nu le-am îndrăgit destul – trebuie să scotocesc adânc în memorie. Culoarul face un cot, unde dintr-o fântână a lui Venus din stuc susură firav niște apă parfumată cu ghimbir. Imediat după e Camera Argintie, ca o cutie de bomboane, tapițată din podea până-n tavan cu o pânză de culoarea prunei. Dimensiunile sunt liliputane, ce-ți sare în ochi e patul, întins dintr-un perete într-altul. În fundul încăperii, printre perdelele cusute cu stele ale baldachinului, o fereastră lasă să se strecoare adierea călduță din curte și cântecele copiilor ieșiți în pauză. După ușă, o chiuvetă flancată de tradiționalul teanc de prosoape. În acel punct al Casei, unde ajung toate parfumurile pulverizate pentru a le ascunde pe cele ale trupurilor, nasul îți este atât de solicitat, încât te ia cu amețelă; de unde dorința irepresibilă de a te prăbuși pe pat și a te târî spre fereastră. Tablourile de pe pereți, singurele martore ale aceluia semileșin, par o halucinație – poate fiindcă, într-o lume normală, n-ar avea ce să caute una lângă alta gravura *Kama Sutra*, afișul de bal din Parisul anilor nebuni⁵, și reproducerea după Tamara de Lempicka⁶, plină de falduri movulii. Simți că stă să ți se întoarcă stomacul pe dos, așa că îmbrățișările isterice care

⁵ Anii 1920-1929, de mare efervescență a vieții artistice și mondene. (N.t.).

⁶ Pictoriță poloneză (1898-1980), reprezentantă a curentului Art Deco. (N.t.).

se încing în camera aceea sunt urmate de niște tăceri greu de risipit. Când ieși de acolo, aerul viciat de pe coridor îți dă senzația unei plimbări prin pădure.

După Camera Argintie, o ușă dă înspre o încăpere fără ferestre, închisă cu un grilaj prevăzut cu lacăt și destinată inițial bărbaților amatori de partide sado-maso. Când am văzut-o prima dată, era încă luminată de un bec roșu, dar după aceea s-a ajuns la concluzia că nu era tocmai practic să faci dresaj în mijlocul unui culoar pe unde se tot perindă fete și bărbați goi, ieșiți de la baie. Acum, când deschizi ușa aia care scârțâie precum cea a unui turn medieval, dai peste două cutii de carton în care sunt înghesuite toate lucrurile rămase de la fete, încălțări desperecheate, corsete ieftine, chiloți și sutiene, scăldate într-un miros deloc neplăcut de praf și de picioare.

Alături, între cușca asta și Studio, e baia bărbaților; pe jos, o marmură gri vârstată cu negru și auriu, urâtă într-un mod pretențios și adorabil și atât de alunecoasă, încât a trebuit acoperită cu niște covorașe, pentru a li se garanta siguranța clienților mai vârstnici sau mai împiedicați. Când soarele ajunge în punctul potrivit, tabloul are chiar o anumită prestanță, podeaua amintind de luciul nemișcat al unui lac plin de nuferi imenși. O cabină de duș, niște toalete în spate și o reproducere acoperită cu geam a lui Pygmalion îmbrățișând-o pe Galatea. Deasupra ușii, aproape invizibil, un buton micuț pe care să apeși când ai terminat cu spălatul; atunci sună un clopoțel în salonul femeilor, avertizând-o pe fată că clientul ei este gata să se întoarcă în cameră. Sistemul acesta cu butoane în toate camerele micșorează riscul de intersectare a protagoniștilor - a angajatei cu matroana, a soțului cu cumnatul, a mamei cu fiul. Chiar dacă, bineînțeles, nu toate fetele și nu toți clienții sunt atât de scrupuloși; de multe ori, aceste persoane chiar se întâlnesc, fetele

chicotind, încântate de legitima lor indiferență, iar bărbații plecându-și privirea ca prinși cu mâța-n sac, în timp ce însoțitoarea lor provizorie îi împinge fără menajamente în primul ungher mai ferit.

La capătul coridorului e Studioul. Când Casa a fost închisă, un excentric rămas anonim l-a cumpărat cu tot ce era în el, la un preț derizoriu; îmi place să cred că a fost capriciul unui vechi client care s-a simțit ca acasă printre șevaletul și bețele de bambus de acolo, dar cel mai probabil e vorba de un administrator oarecare de bordel, dornic să-și rafineze stabilimentul. Totul înăuntru e în roșu și negru, cu un linoleum antiderapant pe jos, iar pe pereți cu scai negru și o zugrăveală de culoarea sângelui proaspăt, întreruptă de o panoplie țepoasă de bice, cravașe și alte obiecte de diverse forme și culori, tot ce a conceput mintea omului pentru posteriorul lui. De cum intri, dai peste un fotoliu din piele lucioasă care ți s-ar părea deplorabil la lumina zilei, peticit cum e cu scoci negru și argintiu. De la fotoliu, e suficient să întinzi mâna ca să atingi, pe o măsuță de sticlă, o revistă englezească specializată în dominația feminină - *Victoria*. A rămas același număr, cu aceeași tipă goală acoperită cu o haină de blană și încălțată cu niște cizme albe înalte până la șold. Genul ăla de literatură comandată în ambalaj discret, care-ți era probabil utilă în urmă cu douăzeci de ani, dacă voiai să te masturbezi. Înăuntru, niște fotografii îngălbenite cu bărbați în fundul gol, călăriți de niște femei cu figuri deloc cumsecade, care-i pun să le lingă tocurile pline de noroi. Ca să fie sigur că nu le scapă nimic celor interesați, un scriitoras lihnit a încropit o povestioară care să pună în valoare imaginile, cu o mulțime de dialoguri care l-au făcut, fără doar și poate, să moară de râs și să asude de rușine; pe de altă parte însă, creierul prost irigat al cititorilor în erecție chiar nu avea nevoie de cine știe ce

mare autor de replici. În fața fotoliului desfumat se află un șevalet ciudat, cu o gaură prin care n-am înțeles niciodată ce anume trebuia să treacă. Două oglinzi uriașe reflectă la infinit persoana legată fedeleș și așezată dinaintea șevaletului sau pe bancheta de la fereastră. Într-un colț, o comodă rotunjită cu sertarele pline de bice și de instrumente care mai de care mai fascinante; plus un evantai de cătușe și lațuri atât de largi încât nici nu prea știi ce să prinzi cu ele, așa că, până la urmă, le folosești mereu pe aceleași sau le aduci pe cele de jos deasupra, rotindu-le ca pe un set de farfurii. În Studio, clienții sunt duși mai ales în momentele de supraaglomerare, iar cei mai mulți nici nu îndrăznesc să se așeze, de teamă să nu se creadă că au ajuns acolo cu acordul lor. Bărbații se tem să intre în Studio, iar fetele intră mai mult ca să dea câte un telefon ori să-și aranjeze în oglindă dunga de la ciorap și portjartierul. Lumina roșie din plafon, care pe tipi îi turtește, e mângâioasă cu fetele, proiectând jocuri de umbre pe fețele lor și scoțându-le în evidență strălucirea ochilor.

Mă întorc spre cortina de teatru, de unde vin râsete și sușoteli. În locul ăsta m-am trezit de foarte multe ori dorindu-mi să fiu bărbat, numai că atunci nu m-aș mai fi putut strecura niciodată în spatele cortinei și nici circula singură prin meandrele Casei – aș fi pierdut, practic, optzeci la sută din esența acestui spațiu. Aș fi putut, bineînțeles, să arunc o privire în baia fetelor, să văd chiuveta unde scuișă apa de gură cu dezinvoltura mestecătorilor de tutun, și pe zeul bideu – cu Hildie, crăcănată deasupra lui, fluturându-și buclele în ritmul mâinii care i se agită între picioare și plângându-se de ultimul client, ori cu Gita care se șterge energic povestind de al ei, ca niște precupețe ascunse în trupuri de tinere curtezane. Nu le-aș fi putut urmări în timp ce se duc cu

pași mărunței, cu chiloții în continuare în jurul gleznelor, spre salonul femeilor, ținându-se de braț când trec de draperia purpurie. N-aș fi văzut bucătăria plină tot timpul de fum, unde fetele mănâncă și sporovăiesc, într-o hărmălaie ca de obor, nici fereastra întredeschisă prin care răzbat zgomotele străzii. Și n-aș fi văzut nici oglinda cea mare de la ieșirea din bucătărie, cu Esmée în tairor dinaintea ei, strângând între coapse trusa de machiaj și conturându-și sprâncenele provocatoare, pentru care unii clienți dădeau năvală și de la Brandenburg.

În plus, aș fi fost lipsită de acea priveliște de ansamblu care se deschidea din pragul salonului; de multe ori am rămas acolo neclintită, departe de agitația care se isca atunci când soneria răsuna în toate colțurile bordelului. Pentru mine, doar pentru mine, timpul se oprea în loc și mă impregnam de imagini. Canapeaua în formă de L, în spatele căreia se afla un fișet cu sertare înalt până-n tavan; Agnetha șezând în dreptul unei biblioteci pline cu cărți, pe care nimeni nu are timp să le citească decât pe diagonală. Birgit care răsfoiește un roman încercând să urmărească discuția aprinsă dintre Fauna și Tinkie, una plantată în mijlocul încăperii și zgândărindu-și piercingul din buric, cealaltă fumând pe balcon, dar cu bustul aplecat înăuntru. Birgit își ține picioarele depărtate, i se văd chiloții de dantelă intrați între labii – un spectacol cu care ne-am obișnuit, dar care îmi reține mereu atenția pentru o clipă, la fel ca sâni masivi și de o albeață aproape transparentă ai Faunei. Nemișcată în fața acelor femei pe jumătate goale care nu se uitau deloc la mine, am avut, timp de doi ani, senzația că sunt un bărbat deghizat în femeie, atât de bine deghizat încât, când treceam pe lângă ele, mă cadoriseau cu acele tandrețuri deochete, niște plesneli mai mult sau mai puțin răsunătoare peste fese, sau câte o mângâiere vag maternă pe creștet, ce-mi îndrepta savanta

ciufuleală pe care eu o consideram coafură. Nu cred ca ele să-mi fi bănuیت vreodată nici curiozitatea de copil vicios, nici stupoarea care mă sugruma uneori, când zăream surâsul vertical al vreunei fete care-și făcea pedichiura; dacă ele ar fi simțit ceva, mai mult ca sigur că ar fi arătat acea indiferență a femeilor a căror meserie e de a fi frumoase și pe care nu le deranjează să-și zgâlțâie cărnurile cu cât mai multă grație.

În mijlocul canapelelor, o masă joasă plină tot timpul cu cărți și farfurii, cu căști audio lăsate de fetele pe care clienții le-au deturnat de la podcasturi. Lipit de perete și încadrat de alte fișete, biroul unde Hausdame își ține hârtiile și cele două telefoane fixe, pe lângă mobilul ei personal și cel pe care o sună patroana, laolaltă cu serviciul de escortă și omul bun la toate, care nu-și găsește niciodată sculele în dulapurile înțesate cu tot felul de lucruri. Pe birou, lista camerelor unde fetele notează orele de sosire și de plecare ale clienților, precum și numele lor de scenă scrise pe niște *post-it*-uri care sunt dezlipite la sfârșitul zilei, nerămânând în urma lor decât numărul de clienți și cifra de afaceri. O altă listă arată ce specialități sunt propuse și de către cine – un fișier Word printat de atât de multă vreme încât e foarte greu să mai descifrezi numele printre petele de cafea și să le triezi pe fetele care mai lucrează acolo de cele care au dispărut de ani buni. Pe un panou de plută sunt prinse cu ace zeci de meniuri de restaurant, numere de taximetriști care se mulțumesc cu un cod de client, adresele unor contabili în care *poți* avea încredere, iar jos de tot, consemnele specifice ale fetelor: „Fără întâlniri cu Carsten, pentru Christina!”, „Dacă sună cumva Thomas, exclus întâlnire cu Sarah!”, „Pentru Birgit, întâlnire doar de la 45 de minute în sus!” și această notiță ușor spăsită: „Lola a uitat să pună în plic 210 euro, vă rog să-i transmiteți”. Numai că Lola a

plecat pe neaunțate la două luni după sosirea mea, datorând și altor fete niște sume mai mult sau mai puțin asemănătoare – cică acum lucrează la München, Genova ar fi văzut-o prizând cocaină într-un bar de lux, așa încât Casa poate să-și ia gândul de la cei 210 euro. Doar o credință neabătută păstrează încă pe panou acea notiță, credința într-o loialitate care nu ia în seamă sau ia mult prea puțin versatilitatea fetelor care fac această meserie, forțele contrare care le atrag în această Casă și le țin, în același timp, departe de ea. Bunăvoința aceasta la limita candorii se întinde până la fișetele lipite de pereți, unde găsești și sertare cu numele unor locatari de mult dispărute, scrise pe niște etichete șterse de degetele celor noi – sertare pline, probabil, de un praf ce le păstrează încă parfumul.

În spate e un balcon larg și frumos, deschizându-se la mijloc spre o scară micuță din piatră albă – patru trepte cu aspect antic care coboară languros, mărginite de balustrade late, spre grădina ce a făcut faima Casei. Acolo a fost cândva o peluză, pe vremea când proprietarii obișnuiau să aibă așa ceva, dar astăzi nu mai e decât un dreptunghi de pământ vag căptușit cu ceva verde – ceva gen lichen sau mușchi și niște fire stinghere de iarbă sau niște floricele anemice, ce se ofilesc în umbra bisericii. Mirosul, în schimb, aduce cu cel al unui loc unde cresc plante și foșgăie gânganii. Pentru a le feri pe fete de privirile vecinilor, s-a construit o boltă de grilaj, pe care se cațără acum o cantitate rezonabilă de iederă amestecată cu rochița-rândunicii. Acolo unde natura refuza să ascundă ce era de ascuns s-au pus plante agățătoare din plastic; ploaia și zăpada le-au decolorat, dar per ansamblu arată destul de șic, gen Versailles în zi de bal. De panourile de bambus sunt atârinate niște lampioane alburii, menite să-ți dea senzația că te afli într-un spațiu perfect închis.

Rezultatul este că nu vezi decât grădina atunci când intri în curtea imobilului, mai ales în serile de vară. Pare o oază verde animată de o respirație lentă, prin care se deplasează tot felul de siluete și de unde se ridică în permanență niște fumuri mai mult sau mai puțin suspecte, cu un iz de esență vulgară.

Dacă grădina ar fi fost gândită pentru clienți, s-ar fi străduit mai mult și ar fi investit într-un mobilier elegant; ea a rămas însă doar pentru fete, iar la încropeala pestriță și ieftină de la început au adăugat câteva accesorii pentru relaxare. Un balansoar scârțâitor cu o cuvertură în dungi alb-albastre, niște scaune pliante de pe care se descojește o vopsea galbenă, un șezlong aproape prezentabil și, ca piesă de rezistență, carcasa încă maiestuoasă a unui vechi *Strandkorb*⁷ din Wannsee⁸. La începutul verii, lângă ghiveciul cu rododendron se umflă o piscină pentru copii în care fetele își vâra picioarele umflate, până când, mai devreme sau mai târziu, scrumul nefericit al unei țigări cade pe marginea ei și transformă totul într-un incubator de țânțari. În după-amiezile de iulie, am stat o veșnicie cu privirea lipită de fundul ăsta jumulit de curte, uitându-mă la fetele întinse acolo, la părul despletit al Elsei ieșindu-i de sub pălăria mare de pai. La Birgit și Ingrid, cu picioarele până la glezne în apa încă limpede de la începutul verii. La Eddie, pitită în dosul tufei de zmeură, doar așa, din principiu, fiindcă toată lumea știa că-și rulează un joint. Și la toate celelalte care, ca mine, vin și pleacă, supraveghind bronzatul uniform sau aducând băuturi reci în arșița neînduplecată. Iarna, tabloul nu-i mai puțin fermecător, deși pe zăpadă sau ger e mai greu să te

⁷ Canapea de exterior utilizată în stațiunile de vacanță, cu spătar înclinat și acoperiș de pânză. (N.t.).

⁸ Localitate din sud-vestul Berlinului (N.t.).

descurci cu tocuri înalte. Dintr-o iarnă, de fapt, e și imaginea asta deosebit de dragă mie, cu Gita și Eddie înfofolite în blănuri, străbătând grădina cu pași mărunți și scoțând pe gură niște trâmbe groase de abur – tăcute în lumina rozalie a unei dimineți de decembrie, țopăitoare și grațioase ca două lebede care tocmai au învățat cum să se miște cu picioarele înghețate. A nins în noaptea dinainte și încă mai cad niște fulgi mari și rari, pudrând buclele blonde ale Gitei și cocul negru al lui Eddie. Nu se aud decât pașii lor prin zăpada scârțătoare; până la urmă, găsesc o poziție în care să se așeze, se lasă să cadă ridicând o pulbere de nea ce sclipește pentru o clipă într-un fascicul slab de lumină, și strigă amândouă într-un glas: *Ce bine e aici!* Haina întredeschisă a Gitei lasă să se vadă corsetul bordo și puțin din sânul bombat de armătura sutienului; își descalfă o clipă piciorul învelit în ciorap de nailon bej și își mișcă degetele – când Gita venea la muncă, n-aveam ochi decât pentru ea. De parcă ar fi simțit, își întoarce spre mine fața de păpușă: „Nu vii și tu, Justine? Se respiră mai bine aici ca în bucătărie”.

Întotdeauna m-am întrebat cum mă integram în acel tablou și dacă era pe balcon vreo persoană căreia locul acela să-i inspire aceeași duioșie.

Așezată în vechiul Strandkorb, văd printre plantele de pe grilaj balcoanele de la al doilea etaj, celelalte camere. N-am nevoie să urc ca să-mi amintesc. Scara mirosind a mâncare, ușa de la primul apartament; un culoar lung cu mochetă roșie, o comodă scundă plină cu prosoape. Bucătăria unde fetele vin ca să se uite la pendulă oftând că nu trece mai repede afurisitul ăla de timp ori să fumeze o țigară ilegală în mijlocul unei întâlniri. Din această încăpere se aud, stins, zgomotele din camera lui Dorée, vreo douăzeci de metri pătrați capitonați în roșu și luminați de spoturi portocalii – cu o sofa roșie într-un colț

și cu un bufet pe care tronează o fotografie cu două fete sărutându-se pasional. Patul e mare, robust, acoperit cu o cuvertură aurie. Odată întins acolo, e suficient să lași mâna spre parchetul de culoarea mahonului ca să dai de coșulețul cu prezervative și de indispensabilul rulou de servete de bucătărie. E o cameră foarte îndrăgită de fete, dar preferata mea se află vizavi, la capătul unui mic coridor întunecos. Și-a schimbat de mai multe ori numele, de la „1001” a trecut la „Jasmin”, apoi pur și simplu la „Roșia”, și, cumva, merită fiecare dintre cele trei denumiri. Patul grandios, clădit pe măsură, ocupă jumătate din încăpere. Din tavan coboară kilometri de voal, un ocean de organza în mijlocul căruia strălucește o aplică micuță cu model vag arab. Lumina zilei este cernută prin niște perdele brodate cu roșu și auriu, astfel că pielea fetelor devine aici complet purpurie, iar părul ca para focului. În fața patului, un șemineu electric aruncă în zilele geroase de ianuarie o dogoare comparabilă cu a focurilor din Tartar. Mai există un fotoliu de catifea încântător de adânc – pigmentat cu niște mici urme albe, semnături fără vârstă ale neatentelor venite să-și fumeze acolo, în fundul gol, țigara postcoitală –, iar covorul e ros și decolorat în locurile pe unde se tot fâțâie ele cât îi așteaptă pe bărbați să se îmbrace.

Alături e Camera Tropicală, o încăpere micuță al cărei miros puternic de iasomie se simte până pe culoar. Niște plante artificiale încadrează respectuos o frescă hidoasă pe care un blestemat de artist a comis-o chiar în dreptul ușii – un peisaj de junglă înțesat de flori și de animale, într-o așa învâlmășeală încât și după doi ani tot mai descopeream câte un detaliu insolit. Față în față cu această aberație, un tablou fermecător cu un clar de lună pe țărmul Balticii și în prim-plan cu o femeie de albeața spumei mării, care își scoate rochia. Când stai însă întins

pe pat, tabloul cel mai fascinant rămâne fără doar și poate oglinda prinsă în tavan, de parcă ar levita, iar abțibildurile cu fluturi care zboară în jurul nudității reflectate acolo dau palorii acelor trupuri goale o chestie de Instagram neinspirat. Imediat după Camera Tropicală și baia aferentă este Clinica, o încăpere acoperită de sus până jos cu faianță albă și pregătită pentru bărbații care și-ar exprima dorința de a așeza o fată în scaunul ginecologic. Miroase înțepător a spirt și dezinfectant, deși nimeni nu intră acolo decât ca să-și umple un pahar cu apă la chiuvetă; altminteri, planșele anatomice, căruciorul cu instrumente chirurgicale, halatele medicale atârinate în cuier arată că realmente s-a sperat atragerea unor amatori de medicină în această cameră pe care toată lumea o detestă.

În spate de tot, un al treilea apartament are ultimele două camere ale Casei: Camera Albă și Camera Verde. Cea Albă, care-i toată roz exceptând parchetul ivoriu, este de o stupizenie crasă, cu perdele înflorate și un dezmăț de brizbrizuri. Patul și cadrul din lemn cu ornamente pretențioase par desprinse din reveriile erotice ale unei fete bătrâne. Dar de cum se face frumos afară, chiar și numai un picuț, perdelele inundă încăperea cu o lumină rozalie, iar florile și bibelourile dispar cu totul în acea scânteiere vaginală, astfel că, în loc de captiv în fantezmele unei fete bătrâne, te simți dintr-odată absorbit în ea, ascuns confortabil între coapsele ei, fără nicio altă legătură cu lumea exterioară în afară de muzica suavă, insuportabilă cu timpul, ce se revarsă în toată casa prin difuzoarele din tavan. Alături, Camera Verde e de o eleganță rafinată, unica exuberanță constând într-o fântână de sticlă ce nu funcționează mai niciodată. Atunci când totuși funcționează, fie că a fost înlăturat pentru o zi orice risc de electrocutare, fie că omul bun la toate a tras șutul potrivit în locul potrivit, camera se umple de o

umezeală mirosind atât de tare a mosc, încât te ia amețea. În acest apartament, bucătăria imensă adăpostește tot felul de comori uitate de fete și de clienții lor. Scrisori de dragoste, elastice de păr, cravate mediocre, săpunuri, rujuri, CD-uri abandonate în combina hi-fi și care spun atât de multe despre fetele cărora le aparțineau.

La sfârșitul unei zile puteai ghici stările unora și altora, schimbările lor de dispoziție. Esmée, care începe la unsprezece dimineața în Camera Aurie – cu un tip bombănit care o credea mai slabă, fiindcă așa arăta în fotografii – și care termină la șapte seara, posacă, după ce și-a servit următorii trei clienți în semiîntinericul ceva mai avantajos din Camera Roșie. Gita, care e la ciclu și nu va oficia astăzi decât în Studio, vărsându-și nervii pe vreo șase tipi îngenuncheați dinaintea sânilor ei tresăltând în ritmul loviturilor de cravașă. Ingrid, cu noua ei tunsoare, care migrează din Camera Albă în cea Roșie pentru a-și admira și a-i lăsa și pe alții să-i admire bretonul reflectat în splendidele oglinzi. Agnetha, care își încheie ziua de lucru mai repede decât e cazul, fiindcă un client un pic cam prea entuziast a zgâriat-o. Și ea. Și ele. Și oftaturile pline de frustrare când se deschide dulapul unde sunt ținute cheile și cea de la camera dorită e deja luată. Și motivele invocate pentru a nu merge acolo unde propune domnul, *mă doare spatele și e chinul naibii să faci la loc patul în Camera Mov, în Cea Argintie nu pot să respir, e un castan înflorit în fața ferestrei și sunt alergică la polen, lumina din Tropicală îmi face fundul mare, în Camera Aurie mă simt de parcă aș fi singură, Genova e chiar alături și țipetele ei mă perturbă...* și lumile pe care le inventează, pe care le inventau în aceste camere închiriate acum ca apartamente de vacanță, în această grădină unde vin să fumeze alte sclave, de un alt soi – unde se duce oare sufletul acestor locuri care au fost atât de energic locuite?

Capitolul 7

Little Bird, The White Stripes

Dorothée, goală, își dă pe picioarele-i lungi cu un ulei al cărui miros de lămâie se amestecă cu cel al supei pe care una dintre fete a lăsat-o la răcit pe colțul mesei. Eu mă prefac că citesc, dar goliciunea ei fură orice sens cuvintelor, sub ochi am o magmă de litere în alb și negru, iar singurul spectacol căruia merită să-i dau atenție e ceva mai încolo, oferit de acea fată care nu mă prea place și care consideră probabil că a-mi arăta dosul ei dezgolit constituie supremul dispreț. Când își întinde uleiul pe fese, masând apoi pentru a-l face să intre în piele, întrezăresc o pată de un roz ceva mai închis, câteva gropițe neglijabile de grăsime – și tocmai această impudoare, această dezinvoltură mă încântă. Prea puțină considerație arătată trupului ei despuiat de orice artificiu mă emoționează, pur și simplu – mi se pare că Dorothée e acum chiar mai goală decât atunci când iese dintr-o cameră sau alta, șiroind de transpirație.

Nu știu prea bine când și cum a început să nu mă mai aprecieze; bănuiesc că atunci când, fără voia mea, i l-am pasat pe francezul gras. Atunci știam destul de multe lucruri ca să speculez în privința vieții sale de afară. Am înțeles, într-un fel sau altul, că era asistentă medicală. Probabil că de asta sunt vreo cincisprezece dintre cele cincizeci-șaizeci de fete care alcătuiesc echipa noastră – între care și Nadine, pe care, cu amabilitatea și cu zâmbetul ei, mi-e ușor să mi-o imaginez salvând de la

disperare niște pacienți cărora nu le-ar veni să-și creadă urechilor dacă ar auzi cum își rotunjește ea veniturile. Poate că Dorothée face parte din categoria asistentelor irascibile, deși nu-i tot timpul așa. Sunt zile când, chiar și cu mine, se poartă încântător: râde la pățaniile celorlalte fete, le povestește pe ale ei, ia apărarea Casei când e criticată de nou-venite, cele sosite din locuri unde se câștigă mult mai mulți bani. Ceea ce mă face să cred că proasta ei dispoziție nu este din pricina Casei și a muncii de aici, ci doar a lucrurilor care amărăsc adesea sufletul curvelor: faptul că îmbătrânesc, că văd apărând unele mai tinere, că suportă tot mai greu orele goale dintre clienți. Simt că furia lui Dorothée nu e îndreptată împotriva noastră, ci împotriva întregii planete, împotriva mersului lumii. Iar dacă aș vorbi ceva mai bine germana, dacă aș fi într-o poziție suficient de bună ca să-i țin acest discurs, aș vrea să-i spun, în vreme ce se contorsionează pentru a-și întinde uleiul între coapse, că sunt aici destule tinere mai puțin drăguțe decât ea; că unele n-au avut niciodată și nici nu vor avea pielea aia impecabilă și pânțelece ăla plat în care au crescut doi copii fără să fi lăsat nici cea mai mică vergetură.

Dar uite că se întoarce Esmée, cu un prosop înfășurat pe cap ca un turban.

— Gata, pleci deja acasă?

— Cum adică, deja? Sunt aici de la prânz.

— Miroase frumos chestia aia a ta! exclamă Esmée și, fără să ceară măcar voie, cu acea apropiere a femeilor închise la o altă care nu încetează să mă uimească, se apleacă spre umărul lui Dorothée ca să-l adulmece, cu ochii închiși.

Cei aproape doi ani petrecuți într-un bordel nu par deloc să-mi fi insuflat acea îndrăzneală pe care le-o invidiam. Doi ani trăiți într-o lume unde femeile se miros pe toate

părțile, iar eu încă mai roșesc când o fată mă sărută pe obraz. Nimic nu mă excită în felul în care Esmée o adulmecă pe Dorothee, dar mă emoționează încrederea asta în sexul femeiesc, normalitatea acestui reflex de a se examina reciproc. Poate fiindcă ele nu-și petrec cea mai mare parte a zilelor fantasmând unele despre altele așa cum fac eu, în felul meu care nu-i nici măcar sexual, și care constă în a le prinde ca pe niște fluturi într-un insectar pentru a le putea privi de îndelete.

— Măine vii? o întreabă Esmée.

— Nu, sunt frântă. Măine am de gând să mă duc la lac și să beau o bere, două la umbra unui copac.

— Deci nu te mai văd până marți, pisicuțo?

Pisicuțo e din mintea mea. Esmée i-a zis probabil *Mäuschen*, adică *șoricico*, ceea ce nu-i chiar atât de diferit, dar mi-ar plăcea, uneori, să pot scrie în nemțește ca să pot transpune toată afecțiunea care se simte în acele *-chen* sau *-lein* și care transformă în mângâiere chiar și cele mai banale cuvinte.

— N-ajung nici marți. Vine bărbatu-meu duminică.

— Cum vă mai merge, bine?

— Foarte bine, acum. Am rezervat o cameră la hotel, copiii o să fie la maică-mea...

Sunt uluită de indiferența cu care tratează ele ideea de a se culca cu patru, cinci, șase tipi pe zi la bordel și de tendința de-a o da pe chicoteală de cum vine vorba de hotel și de copii lăsați la bunici. Am precizat oare că soțul lui Dorothee nu știe că ea lucrează aici? E reprezentant comercial sau ceva în genul ăsta, ceva ce presupune multe deplasări, și mai mult ca sigur nu-i e greu să-și imagineze că nevastă-sa îl înșală, dar ideea că-l înșală în felul ăsta n-are cum să-i dea prin cap. Dacă e ceva despre care nu se vorbește îndeajuns când e vorba de bordel, acest lucru e cum să faci față cantității de sex. Iar dacă nu

cantitatea deranjează, atunci să zicem dorința de a fute – pardon, de a face dragoste – când ți-ai petrecut orele de birou cu un anumit număr de locatari în tine.

— De trei zile mă tot bate la cap, zice Dorothée zâmbind. Dacă ai vedea câte mesaje deocheate am primit de la el, te-ai cruci. Evident, cu atâția clienți, n-am prea avut timp să-i răspund. Mi-a trimis și fotografii cu scula lui... nu zic, îmi face plăcere treaba asta, dar, fie vorba între noi, îmi amintește de ce fac la muncă. Așa că sunt un pic mai distantă, iar asta îl înnebunește.

Își lasă pe spate gâtul lung ca să-și prindă părul în coadă și brusc îl înțeleg pe bietul om. În câteva minute își va fi pus pe ea hainele de femeie normală, dar eu o voi vedea în continuare pe Dorothée cea goală și sclipind de ulei, somptuoasă până și sub casca de biciclist.

— Luni, când m-am întors din vacanță, aveam zece zile de când nu mai făcusem sex. Zece zile, îți dai seama? De ani întregi, de când sunt aici, nu mi se mai întâmplase așa ceva. După patruzeci și opt de ore, deja mă întreb ce naiba se-ntâmplă.

Dorothée a văzut că le ascultam și îmi zâmbeste și mie, așa că dau din cap.

— Problema mea, în momentul ăsta, e să-mi dau seama dacă o să am chef să mă fut de-acum până la sfârșitul săptămânii.

Își trage fermoarul bluzonului, părând să caute un răspuns. Cu cei câțiva ani ai ei de bordel, îl cunoaște însă deja, l-a zis chiar ea: după patruzeci și opt de ore de băut bere pe malul lacului, se va întreba ce naiba se-ntâmplă. Va avea niște crampe ciudate în coapse și în șale care-i vor aminti că au trecut deja două zile de când *nu s-a mai*. Poate că nu-i vor evoca nicio plăcere deosebită figurile alea învățate pe dinafară pe care le execută zilnic în Casă pentru niște bărbați de care nu-i pasă câtuși de puțin.

Serios, *probabil* niciuna; cel mult, un oftat de relaxare la gândul că nu mai trebuie s-o facă din obligație, ci doar pentru bărbatul care o iubește. Iar gândul că a rezervat o cameră, ea care-și petrece cea mai mare parte a timpului în camere rezervate de alții, îi va da impresia că a optat pentru futut, indiferent că o să aibă sau nu chef. Când el va fi acolo, va fi evident ceva profesional în reflexul ei de a-și arcui spinarea, de a-și împinge fesele în spate, de a-și închide ochii pe jumătate, gemând. Niște automatisme care vor semăna a grabă în timp ce ea se va gândi deja la tandrețea de după, la sentimentul misiunii îndeplinite, la posibilitatea de a nu spune nimic, de a nu se uita la ceas, de a fuma pe balcon. Și i se va părea că n-are chef, că poate s-o facă așa cum ar face alte lucruri, din obișnuință, din resemnare, până când el o va pătrunde, iar ea va înțelege că acea sculă, care nu-i diferită de mii de alte scule, nu are, de fapt, nicio legătură cu ele. Pentru că scula aceea are un fel de-a o umple, de-a reverbera în ea, care ar face-o să se îndrăgostească dacă n-ar fi fost deja. Iar țipetele ei vor suna ca o muzică adorată pe care ajungi în sfârșit s-o asculți în loc s-o auzi ca zgomot de fond. Ca o piesă de Pink Floyd în boxele potrivite, ceva adevărat, puternic, care te-ar face să-ți dea lacrimile. Ea se va întreba dacă simte și el asta, dacă-i percepe sinceritatea; dar cum ar putea el s-o facă? Sunt zgomotele făcute de nevasta lui, o chestie care are ceva primitiv și imediat, e nevasta lui pe care n-a mai văzut-o de mult. Iar sunetele pe care ea le scoate, felul ei de-a se abandona, toate astea sunt bune și familiare, la fel ca întoarcerea acasă după luni întregi de cutreierat prin lume. Nu contează de câte ori ți-o pui cu alții și nu contează motivele, când o faci cu cel care înseamnă ceva pentru tine, e ca și cum ai reveni în port. Și poate că Dorothée își va spune cumva nelămurit, cu coapsele larg desfăcute și cu privirea

pierdută, că toți acei tipi și toate acele poziții acrobatice n-au fost mai mult decât chestia pur repetitivă pe care o constituiau – poate i se va părea că s-a gândit la soțul ei în tot acel timp, atunci când ajungea să obosească și simțea că nu mai poate vedea pe cineva fără să-și înfigă ghearele în fața lui, poate că se imagina culcându-se cu bărbatul ei sau poate că, închizând ochii, îl vedea privind-o din celălalt capăt al camerei – poate faptul că el nu știe nimic despre Casă nu înseamnă că ea îl înșală, fiindcă se gândea la el tot timpul?

Capitolul 8

(Sometimes You Gotta Be) Gentle, Heavy Trash

— Problema cu meseria asta e că, după un timp, corpul tău nu mai știe când te prefaci și când simți cu adevărat ceva.

Hildie se răcorește oftând din rărunchi pe treptele grădinii.

— Te chinui atâta să construiești indiferența asta și ea a devenit în așa măsură un reflex, încât e nevoie de un anumit timp pentru ca trupul tău să reînvețe să simtă. Asta-i adevărata problemă în a fi curvă. Tot restul e un fleac – ce gândesc ceilalți, banii, oboseala, suportatul tipilor... Problema sunt mascaradele astea pe care ți le impui și care devin adevăr.

Îi simt, sub palme, spinarea lungă și suplă, plină de pistrui, pe care i-o ung cu cremă cu protecție solară. Hildie are douăzeci și șapte de ani, asta și spune de altfel când o întreabă vreun client ce vârstă are, chiar dacă locul o

întinerește cu cinci ani. Îi e jenă să pretindă că e la fel de jună ca sora ei, i se pare că atunci ar trebui să vorbească altfel, să se fandosească la fel ca-n facultate – și n-ar mai fi ea. Îi disprețuiește pe tipii care își aleg compania de-o oră în funcție de vârstă și nu vrea să aibă vreo tangență cu ei. Ca să faci bine meseria asta, ca să desfășori rațional această activitate, la fel de rațional ca ea, trebuie să ai peste douăzeci și cinci de ani – atunci ai parte de toate avantajele și de niciun inconvenient. Dacă ea ar fi început la optsprezece sau nouăsprezece ani, dacă cea mai mare parte a vieții sexuale i s-ar fi derulat practic într-un bordel, atunci lucrurile ar fi astăzi mai complicate pentru ea – dificultatea asta despre care vorbește, aceea de a deosebi adevărata tăvăleală de cea construită din bucăți, nu ar mai fi simțit-o deloc, ar fi fost o chestie total imposibilă, iar Hildie ar fi fost terminată pentru tot restul vieții ei. Trebuie să te fi futut, și să te fi futut bine, ca să muncești atât de mult și să-i poți șopti propriului corp, în serile când găsești un bărbat pe gustul tău, că de data asta e pe bune. Pentru Hildie, avantajul acestei deformării profesionale este că, atunci când îi cedează unui băiat care o atinge cu stângăcie sau care nu reușește s-o satisfacă, îi e ușor să nu pună la suflet; ea privește acea acuplare dezamăgitoare la fel ca pe cele din Casă, nu o trăiește ca pe un eșec de comunicare, ca pe o reacție chimică ratată. Corpul ei este un tovarăș pe care-l ascultă cu atenție și pentru care simte o milă duioasă în zilele mai grele de muncă, atunci când pleacă acasă întrebându-se dacă treaba cu care s-a îndeletnicit vreme de opt ceasuri se cheamă sex sau doar activitate fizică. Ea măsoară sacrificiul la care-și supune propria-i carne; uneori, când stă la o cafea pe terasă, înconjurată de femei la fel de tinere și la fel de drăguțe, Hildie își spune că, dacă ar atinge coapsa uneia dintre ele, dacă s-ar apleca și ar

săruta-o pe gât, fata ar simți un fior adevărat din cap până-n picioare – în timp ce Hildie n-ar reacționa decât ca la o zgârietură obișnuită, ca atunci când te înțepi într-un măracine prin pădure. Ca să se abandoneze cu adevărat, i-ar trebui aceeași lentoare, aceeași răbdare ca pentru o virgină, un bărbat care ar mângâia-o în locurile de care a învățat să nu-i mai pese, pe picioare, pe brațe, pe coaste, chiar dacă în mintea ei sunt aceleași fantasme violente ca în mintea altora. Un client i-a deschis ochii într-o bună zi, după o ședință în Studio. A întrebat-o dacă a încercat deja tantra; Hildie a pufnit în râs, *bineînțeles că nu*, să te tot freci vreo două ore și jumătate în așteptarea unui orgasm cum n-ai mai văzut... i se părea o prostie...! Clientul îi simțise probabil sarcasmul din zâmbet și, fără să se arate jignit, îi explicase că tantra nu era destinată bătrânilor cărora nu li se mai scoală sau care nu se mai umezesc și care au tot timpul din lume să obțină un orgasm – dimpotrivă, această lentoare și această amânare continuă erau perfecte pentru tinerele ca ea, care făceau (prea?) mult sex, acordând, inevitabil, un loc infim preludiului.

— Ție, de exemplu, sunt sigur că-ți trebuie niște senzații foarte tari ca să ai orgasm, este?

— Cam așa, răspunsese Hildie gândindu-se la zgomotul și la puterea vibratorului ei, atât de mari încât abia abia apuca să-și imagineze niște chestii mai murdare, că deja avea orgasm.

— Evident. E normal. Ei bine, tantra îți permite să te reconectezi cu fiecare părticică a trupului tău, cu fiecare centimetru pătrat de piele. De exemplu... Îmi dai voie...?

Se aplecase spre ea, așteptându-i acordul pentru a-și trece vârful degetelor peste curba gleznei și apoi în sus, până la scobitura din spatele genunchiului.

— Ai vedea că, în mod surprinzător, o mângâiere atât de ușoară te poate excita. E un exercițiu, bineînțeles. Asta

presupune să te abandonezi, lucru deloc ușor când faci meseria ta. Dar te-ar putea reîmprieteni cu blândețea. Ai nevoie de blândețe, Hildie, la fel ca toate femeile.

Hildie nu dăduse mare importanță acelor cuvinte. Se temea, de fapt, să descopere că exista și o altă formă de senzualitate, pe care era obligată s-o disprețuiască, dar care ar fi făcut-o să înflorească mai tare. Uneori însă, pe terasă, după ce cântărește din priviri trupurile fericite ale celorlalte femei, Hildie închide ochii și își mângâie glezna cu vârfurile degetelor, urcând foarte încet spre scobitura din spatele genunchiului. Când face asta, se gândește la un bărbat tânăr cu care i-ar plăcea să și-o tragă. Iar în timp ce eu termin să-i dau cu cremă pe umeri, simt de-a lungul gambei o gădilătură enervantă, ca de la un fir de iarbă, și puțin lipsește să nu-i dau peste mână lui Hildie, care-mi zâmbește din dosul ochelarilor de soare, cu frumoasa-i față întoarsă spre mine:

— Vezi cum e?

Mă voi gândi multă vreme la acea mângâiere, mai ales după cele câteva duete ale noastre de la bordel, niște partide în trei care-i lăsau pe bărbați aproape fără suflare. Niște jumătăți de oră de combinații ingenioase între Hildie și mine, fără a fi stabilit nimic dinainte, în care ajungeam la adevărate minunății ale obscenității, la niște poziții incredibile, cu tipul prins între cele patru coapse ale noastre, orb și surd, în vreme ce Hildie, năpustindu-se asupra lui, îmi dădea pe tăcute tot felul de indicații. Mimând în acest timp o totală abandonare de sine, dar fără a scăpa o clipă din ochi mâinile și prezervativul bărbatului, supraveghind intensificarea plăcerii și imaginând combinația de vis care să-l aducă la orgasm. Hildie și cu mine nu eram departe de-a ne strânge mâna după aceea. Nicio clipă nu fuseserăm distrase de la misiunea noastră de cine știe ce senzație tulburătoare,

rămânând stăpâne pe noi chiar și când țipam de extaz la palmele peste fese pe care ni le aplicam una alteia. Și totuși, când eram între picioarele ei ca s-o ling, cu un apetit care nu era chiar așa de prefăcut, mă gândeam la acea banală mângâiere pe gambă și-mi imaginam ce ar fi putut să fie între noi dacă eu aș fi putut-o face să juisseze și dacă ea ar fi știut cum să procedeze cu mine, ce locuri trebuiau dezmiardate, ce limbaj trebuia inventat pentru a deștepta din nou acel fior viu.

— Dar astea-s răsfățuri, suspină ea punându-și pălăria, acoperită pe tot spatele cu cremă, de la mijloc până pe umerii impresionanți. Ne permitem să ne întristăm că nu simțim mare lucru. Mă tot gândesc la gagicile care muncesc prin bordeluri pe douăzeci de euro partida. Aici e un bordel burghez. Doar aici auzi tipe plângându-se că n-au avut orgasm.

Capitolul 9

I'm So Green, Can

Ceea ce implică termenul *bordel burghez* este că niște fete ca Victoria nu pot auzi soneria sunând fără să se teamă că ar urma să apară un bărbat pe care-l cunosc. Berlinul are trei milioane și jumătate de locuitori, dar în spatele ușii e oricând un tip pe care l-a văzut Dumnezeu știe unde, la muncă, la supermarket sau un vecin, un părinte al vreunui elev – de parcă Victoria și-ar împrăștia feromonii pentru a-i agăța pe toți cei care ar vrea să i-o tragă, dar care, din diferite motive, nu pot s-o facă. Greșeala ar putea sta în fotografiile ei – sunt de ajuns

câteva secunde ca s-o dibuiești în spatele acelor trăsături prelucrate grosolan. În patru ani și-a schimbat de trei ori numele, dar rareori trece o săptămână fără s-o auzi mormăind de pe canapea, în timp ce-și trage grăbită hainele:

— E un amic al prietenului meu...!

Ceea ce o obligă pe Inge să scoată din joben niște scuze pe cât de fanteziste, pe atât de implacabile: *Victoria nu se simțea bine și s-a dus acasă, Victoria e încă ocupată, s-a făcut o confuzie în lista de programări* sau, în cazurile extreme: *Nu mai lucrează aici, cine v-a stabilit întâlnirea...?* Uneori se aude pe culoar, chiar înainte să se închidă ușa de la intrare, vociferarea tunătoare a unui client care se mai năpustește o dată înăuntru, aruncând, ca pe o sticlă în mare: *Știu că ești aici...! Silke, știu foarte bine că ești aici...!* Fără să fie clar dacă pe Victoria o cheamă într-adevăr Silke sau dacă e doar un pseudonim luat în urmă cu niște ani și uitat de toată lumea, mai puțin de el. Să vină toți oamenii ăștia aici doar ca s-o prindă, așa cum crede ea? Chiar îmbrăcată în civil, Victoria nu lasă mari dubii în privința meseriei pe care o practică – ceva care are legătură cu bărbații, în mod clar. Cu timpul, ar fi putut anihila orice risc de șantaj recunoscându-și cât se poate de deschis meseria; discursul ei, buna dispoziție nu dau impresia că ar simți vreo jenă. În cele din urmă, mi-am zis că bărbații ăia care încep să urle văzându-se dați afară, tinerii ăia care aproape dau în plâns dacă li se propune o altă fată, șmecherii ăia care se programează sub nume false (dar degeaba, căci ea se uită întotdeauna prin vizor), departe de a-și dori s-o încolțească, sunt fermecați de numărul de magie pe care li-l oferă în cameră, de o schemă surprinzătoare la care niciunul n-ar renunța pentru nimic în lume – ca acel tip pe care l-am condus până la ieșire într-o seară, după ce a răsturnat o măsuță de parcă

brusc ar fi avut două mâini stângi, și pe care Victoria n-a mai vrut să-l vadă niciodată. Data următoare, fremătând de nerăbdare, cu surescitarea aia amorezată a feciorilor cărora li s-a deschis un nou univers, o alesese din frondă pe Hildie, care seamănă puțin cu matahala de Victoria, dar așa, mai pe departe, mai pe ceață. Iar Hildie îmi povestise că tipul abia se târâse din cameră la duș, apoi de la duș la ea, că fusese foarte complicat să-l facă să i se scoale și foarte laborios să-l aducă la orgasm, fiindcă ținuse tot timpul ochii închiși. La plecare, scosese din buzunar o cutie cu drajeuri legată cu o panglică de care atârna o etichetă pe care scria *Victoria* cu roz, în locul punctelor de pe cei doi *i* fiind desenate niște inimioare. Își ceruse scuze; apoi, strecurându-i lui Hildie o bancnotă de douăzeci de marafeți, obținuse de la ea promisiunea de-a o săruta pe Victoria din partea lui și de-a se asigura că au ajuns la ea bomboanele, laolaltă cu complimentele lui Laszlo.

— Despre câte unii te întrebi ce-or avea în cap când și-o trag. Măcar la ăsta era clar, a mormăit Hildie.

Era un pic mânănită, cum e și normal pentru o puștoaică de douăzeci de ani căreia i-au fost preferați cei patruzeci și doi de ani ai Victoriei. În fond, Hildie rumega probabil același gând ca noi toate, în timp ce ronțăia drajeurile pe care Victoria le refuzase cu dispreț: de ce *ea*? Dumnezeule mare, ce are Victoria/Silke/Yasmine de fug toți după ea? Eu aș lua-o de zece ori pe Hildie fără a-i arunca nici măcar o privire acelei matahale, acelei uriașe valkirii cioplite din topor, cu fundul lat, aproape pătrat, și cu părul exagerat de blond; când se prezintă, are moleșeala aia sastisită a curvei tipice, întinde o mână flască și își mormăie numele de împrumut. Nu face niciun efort ca să pară încântată de cunoștință, ba uneori uită să-și scoată șoșonii din picioare și trece iute ca vântul, urmată de mirosul mâncării pe care a înghițit-o fără a se gândi la cei de care își va apropia

gura. Hainele ei, parfumul, totul miroase a curvă de la un kilometru, dar nu mai tare și nu mai provocator ca la celelalte fete.

De când văd bomboane, buchete de flori, de când i-am auzit pe tipii ăia scâncind în timp ce fac cale întoarsă cu coada între picioare sau închizând ochii cu frumoasa Hildie pentru a-și imagina crupa de iapă a Victoriei, sunt devorată de curiozitate. Poate că statura și dezinvoltura ei stârnesc niște instincte pe care fandoselile fetelor drăguțe le lasă adormite. Poate că aerul ăla de tipă care nu vrea să fie aleasă, privirea aia dând din colț în colț, ca a unui elev care se roagă să nu fie scos la tablă, le trezește bărbaților plictisiți de bunăvoința mercantilă a celorlalte dorința de-a lua-o la tăvăleală, cu sau fără voia ei. Să fie oare tehnica asta riscantă de dublu sau nimic o îndrăzneală pe care o deprinzi după zece ani de bordel?

Când trece prin fața noastră - cu colegele fiind, de fapt, la fel de zâmbitoare pe cât e de dură cu clienții -, toate îi ridicăm în mintea noastră fustele ultrascurte; iar când e goală complet, ceea ce se întâmplă destul de des, ne uităm oarecum consternate la cutele ei, căutând răspunsul la acest mister. E vorba, fără doar și poate, de ceva ce simt bărbații și pe noi ne lasă indiferente, dar cu nervii întinși la maxim de invidie. Esmée l-a trimis în misiune pe unul dintre clienții ei, numai că omul, topit de dragoste pentru ea, a venit cu un raport decepționant, asigurând-o că Victoria e *prea largă* pentru el. *Prea largă*? Țsta să fie secretul?

Am auzit-o pe Victoria țipând în spatele unei uși închise. Clientul meu era la duș, eu căutam niște prosoape curate și am rămas cu urechea lipită de paravanul despărțitor, siderată de vocalizele care se ridicau cu mult peste o melodie dulceagă. Clientul m-a găsit acolo, cu brațele atârându-mi pe lângă trupul încremenit.

— Asta-i aia uriașă, mi-a zis el zâmbind.

Iar când l-am întrebat ce făcea ea atât de special de le lua mințile tuturor, Hector a respins subiectul cu o mișcare din mână, pretinzând că nu voia să trădeze talentele celorlalte. De parcă, vezi Doamne, Victoria era colega lui, nu a mea! Și dovedind, la urma urmelor, că bărbații sunt mai pudici, mai respectuoși ca mine – iar din acel moment, cu pletele ei aproape albe și cu halatul de mătase plin de stele –, Victoria îmi dă senzația unei vrăjitoare călare pe o lebădă albă în pragul unei nopți în care diavolul vizitează lumea muritorilor, genul ăla de apariție care se face nevăzută într-o clipită și pe care Marc Bolan ar fi cântat-o într-una dintre piesele alea miorlăite ale lui.

Capitolul 10

If There Is Something, Roxy Music

Thibault își scoate hainele, încet.

— Îmi pare rău că nu-i liberă decât Camera Mov, dar Casa e plină.

— Oh, nu-ți face probleme. Îmi place camera asta.

— Pe mine mă cam inhibă.

Thibault e obișnuit cu bordelul, mai obișnuit ca mine. E obișnuit să-i audă vorbind pe ceilalți clienți, obișnuit cu țăcănitul tocurilor din încăperile alăturate. Iar camera asta vulgară, luminată doar de niște neoane violet, în care eșuăm de fiecare dată de parcă ar fi un blestem, nu-l intimidează deloc. Așa cum nu-l intimidează nici mirosul odorizantelor, duhoarea de sex sau prozaicul sul de prosoape de hârtie de pe noptieră. Lui Thibault îi place să

fie înconjurat de fete, de râsetele lor, îi place să fie bătut pe umăr când se intersectează cu ele pe culoar și să încaseze obrăznicile celor pe care le frecventează și care se prefac supărate pe infidelitățile lui. Îi plac până și preparativele, din care are grijă să nu rateze nimic, îi plac prosoapele întinse în cruce pe pat, prezervativele extrase din poșetuțele noastre, impudoarea celor care se dezbracă în fața lui discutând despre una-alta și care se șterg cu nădejde prin părțile pe care tocmai și le-au spălat la bideu.

— Și cum o mai duci?

— Bine.

— Am crezut că n-o să mai apari.

— Am avut niște probleme de sănătate.

— Mi-a zis Wilma. Ai fost internat în spital, este?

— Ți-a zis Wilma asta?

— Păi, da. E un semn că te prețuiește, îți dai seama. Vorbeam despre faptul că veneai mai rar. Își făcea griji pentru tine.

— Ce drăguț! Am fost operat pe inimă. A trebuit să stau două săptămâni la pat.

— Și-acum cum merge? S-a rezolvat?

— Da, dar doctorul m-a avertizat că trebuie s-o las mai moale cu petrecerile, cu drogurile, cu fetele... Măcar pentru un timp.

Gol-pușcă, se așază în fața mea, eu fiind în taior. I-am văzut tristețea din privire.

— Recunosc, sunt cam întors pe dos. Eram atât de obișnuit să ies, să trag pe nară, să nu închid ochii toată noaptea... Aveam întotdeauna o perspectivă care să-mi placă, de exemplu să vin aici. Dar de când sunt în șomaj, stau mai prost cu banii, așa că vin mai rar. E foarte enervant, ce mai.

— Ocupă-ți timpul cu altceva. Citește și tu un pic.

— Tocmai am terminat o cărămidă de carte de Franzen. N-a fost rea. Dar mi-e dor de chestiile de-aici.

— Mai aștepți puțin și gata. Citește Philip Roth, o să-ți placă.

— Cred că am întins coarda cam mult. Acum zece ani, nu mi-aș fi imaginat o clipă c-o să mi se întâmple asta. Mi-o trăgeam întruna, beam ca nebunul... Cred că acum plătesc pentru toate. Lăsând banii la o parte, veneam aici de patru-cinci ori pe săptămână și mi se scula fără problemă. Acum simt că, dacă n-aș lăsa măcar trei zile între două vizite, mi-ar fi foarte greu. Aș fi de toată jena. Nu mai am treizeci de ani, îmi zice zâmbind Thibault, care a împlinit de curând patruzeci și unu. Dintr-odată, viața mi se pare goală. Acum șase luni l-am îngropat pe taică-meu, nu știu dacă ți-a zis Wilma...

— Nu. Îmi pare rău.

— E o chestie destul de ciudată să-ți îngropi tatăl. Poate mai ales pentru un bărbat. Eu n-am nici frate, nici soră... mă uitam la sicriul care cobora în groapă și mă gândeam – e ciudat, nu? –, mă gândeam că urmez eu. În mintea mea am tot cincisprezece ani, sunt tot băiatul lui. Iar acum taică-meu e mort, iar eu n-am nici nevastă, nici copil... Dacă aș mai putea să-mi fac de cap, măcar m-aș distra.

— De ce nu-ți găsești și tu o gagicuță drăguță?

— Și pe voi cum v-aș mai vedea?

— Ai face ca toți ceilalți, ai trece în continuare și pe la noi. Și ar avea savoarea unei chestii ilegale.

— Va trebui să mă maturizez și eu, la un moment dat.

— Nimeni n-a spus așa ceva.

Thibault izbucnește în râs, mă strânge în brațe. Îi simt inima bătându-i în piept și nu știu ce să zic. Poate că bate ceva mai rar ca înainte?

— Nu, nu prea cred că însurătoarea e de mine. Eu m-am însurat cu locul ăsta, mi-e de ajuns. Am câteva neveste pe săptămână și niciodată nu ne certăm.

— Stai liniștit. O să-ți revii. Toți avem perioade de rahat.

— Și tu, ce mai faci? Ai avansat cu cartea?

— Da, dar destul de puțin. Nu-mi prea stă capul la ea.

— Vorbești și de mine?

— Ar trebui, să știi.

— Dacă îți trebuie niște istorioare, putem merge să bem ceva și îți povestesc îndelungata mea experiență de client!

— Am cartea ta de vizită. Când mă apuc din nou serios de scris, te sun.

Într-adevăr, păstrez în continuare cartea lui de vizită în buzunarul interior al poșetei. Mă gândesc uneori să-l sun, convinsă că dezinvoltura lui ar putea debloca în mine mecanismul scrisului, dar în adâncul meu știu că avem amândoi aceeași problemă, aceeași carte în așteptare, aceeași teamă de-a o scrie prost și de-a macula toate acele povești care în noi, în starea lor neșlefuită, capătă alura unor parabole.

Cu oricine altcineva, aș aștepta momentul de *după* ca să deschid o asemenea discuție. Thibault însă nu are nevoie de o atmosferă anume ca să-și amintească de ce se află aici, spectacolul cărnii dezgolite îi e mai mult decât de ajuns. Așa încât, cu scula deja tare, prinzându-mi o buză între ale lui, ia privirea aia gravă a omului care nu mai știe despre ce naiba discutam cu o clipă mai devreme sau dacă am discutat despre ceva (dacă ar fi fost femeie, Thibault ar fi putut deveni curva perfectă).

— Și, altfel, ia zi-mi, ai parte de multă tăvăleală pe-aici?

În întrebarea pe care o pune Wilmei, lui Esmée, femeilor care nu sunt în apele lor decât dacă au parte de multă tăvăleală constă singura lui fantezie, iluzia aceea a bărbaților care-și închipuie că nimeni în afară de ei nu

plătește. Țsta e singurul moment când îmi vine să-i răspund: „Tu ce crezi, bătrâne?” E o posibilitate la care mă gândesc destul de serios, înainte de a-mi aminti de tristețea din ochii lui și de a-i șopti printre buze:

— Patru partide, azi.

Ceea ce e fals, fiindcă abia am venit, dar e clar că nu asta ar vrea să audă Thibault.

Capitolul 11

Beware My Love, The Wings

În cele din urmă, după ce-și ia rămas-bun de la șefă, Lotte o pornește în jos pe scară, împinge poarta grădinii, e aspirată de agitația străzii comerciale. În mână are o cafea mare cu lapte, iar în cap planul cuminte de a citi în parc, la câteva sute de metri mai încolo. Mirosurile restaurantului turcesc de alături, care dimineața îi evocă începutul zilei de muncă, devin cele ale libertății, la sfârșitul programului; astfel, cât ai pocni din degete, uită de clienții de peste zi, nu mai e decât o fată cu portofelul plin, istovită la fel ca orice profă de sport sau maseuză. De altfel, e o oboseală plăcută, fără nicio legătură cu suferința pe care și-ar putea-o imagina cineva care n-a pus niciodată piciorul într-un bordel. E o oboseală care-ți spune că o să dormi foarte bine, mai e destul până se-ntuneacă, vremea-i numai bună să-ți răcorești picioarele în apa unui lac. Lotte a tras din greu la muncă, orașul pare s-o primească înapoi cu brațele deschise, mâine o să se ducă la Wansee ca să se bucure de soare – e o ieșire pe care o merită, după două zile

petrecute în casa întunecoasă unde trupurile capătă o paloare de milkshake.

Lotte se așază pe iarbă, aproape de stradă; e o plăcere să-și vadă trecând colegile care pleacă și pe cele care vin pentru programul de seară. Esmée, care începe urcușul abrupt spre Casă călare pe bicicletă, extrem de concentrată; Thaïs, care-și cară geanta uriașă de sport în care a îndesat cele două perechi de pantofi cu toc superînalt pe care le folosește zilnic și câte ținute îi va fi trăsnet prin cap. Privitul lumii care continuă să muncească, să adune bani, să-și construiască un pic de confort, zâmbetul discret adresat fetelor de seară, la care aveau să răspundă sau nu, acestea erau câteva dintre deliciile orei de închidere, ale așa-numitului *Feierabend*. Niște delicii pe care nimic nu le-ar putea umbri. În afară de un lucru, poate, și trebuie să fii neapărat curvă ca să înțelegi asta; cam o oră sau măcar cât durează prima țigară, ideal ar fi să nu se-audă nicio voce de bărbat. Mai ales vocea unul bărbat care i s-ar adresa chiar ei. Și totuși, întotdeauna se găsește câte unul, convins că merge la sigur; atunci, Lotte își scoate din geantă o carte, nerăbdătoare să se întoarcă la un pasaj unde clienții o întrerupseseră de mai multe ori, vede o umbră întinzându-se către ea și ecranând pentru o clipă soarele, iar o silabă molatică acoperă ciripitul păsărelelor și râsetele copiilor de la școala de alături: „Hei!”

Lotte ezită o clipă, fierbând de furie, căci a recunoscut vocea, greutatea umbrei, până și consistența tăcerii, înainte chiar de a ridica privirea. Uite-l pe Heiko, cu mâinile în buzunare și cu un zâmbet trist pe buze, apărut de nicăieri, iar Lotte adună tot ce e cordial în ea, toată politețea lăsată în fișetul din Casă, pentru a-i răspunde surâzând: „Ah! Ce faci pe-aici?” Știe foarte bine ce face el pe-acolo. Heiko a așteptat-o, mai mult ca sigur, și a

urmărit-o discret. A așteptat să-și termine munca și s-a luat după ea, adulmecându-i parfumul și privindu-i acel posterior pe care i-l știe doar pe jumătate dezgolit, restul fiind strâns în jartiere; a așteptat-o să se așeze pe iarbă și s-a gândit cum s-o abordeze, temându-se să n-o sperie și mizând totul pe posibilitatea ca ea să creadă că-i o întâmplare fericită, de parcă ea ar putea uita că el locuiește la kilometri buni de-acolo și că nimeni nu are ce face prin cartierul ăla odată ieșit de la bordel. Țasta-i, de altfel, și motivul pentru care Heiko are onestitatea de a-i mărturisi, lăsându-se pe vine lângă ea și zâmbindu-i în continuare: „Mi-ai spus că într-o zi am putea merge să bem o cafea, așa că mi-am zis: de ce nu azi?”

Îmi imaginez ura care o invadează în acel moment; ură pe sine, fiindcă își amintește foarte clar că a emis acea ipoteză, văzând că Heiko nu se mai îndura să plece din cameră. Ură pe el, fiindcă cine, dacă nu un client, ar putea spera așa ceva, să bea o cafea cu ea? De ce nu azi, Heiko? *Serios, de ce nu azi?*

Lotte a uitat că în fiecare client pândește un bărbat ce aspiră să devină mai mult decât un domn care a plătit. S-a gândit, adeseori, că ar fi bine să nu se mai vadă cu Heiko; aproape la fiecare dintre vizitele lui, după aceea în care recunoscuse cu jumătate de gură că s-a îndrăgostit de ea (oare există jumătăți de gură într-un bordel?) Când Lotte venea însă în sala de prezentare și-l vedea luminându-se brusc la față de fericire, plus sacoșa din mână cu cadouri pentru ea, nu mai îndrăznea să-l refuze; ceva copilăresc și tandru din interiorul ei se înmuia în fața bucuriei lui de-a o reîntâlni. Ar fi fost mai bine totuși să-i fi spus stop atunci, căci același ceva din lăuntrul ei, în clipa imediat următoare, spumega de furie; fetița cea capricioasă, mereu avidă de complimente, se trezea exasperată de privirile îndrăgostite, de asiduitatea aia a lui cu care se

abținea ca să aibă ea orgasm (speranță la fel de vană ca aceea de-a o întâlni în afara Casei). Iar exasperarea ei se transforma în dezgust; erecția spontană, disperată a acestui băiat de doar treizeci de ani o făcea să simtă un fel de stânjeneală, să aibă sentimentul clar că se prostituează, mai clar decât simțise vreodată în lunile de sex pe bani cu moși, pociți și grășani. Lotte ghicea forma sculei lui întărite chiar înainte ca el să se dezbrace și-i venea pur și simplu să-l ia palme. Număra, furioasă, minutele pe care Heiko le petrecea la duș, părându-i-se că timpul trecea deopotrivă prea încet și prea repede, și sperând să-l vadă alunecând la ieșirea din baie. Ceea ce nu se întâmpla niciodată, bineînțeles; Heiko n-ar fi permis niciodată una ca asta, ar fi trebuit să vină cu un picior rupt. Ceea ce, de altfel, aproape că se întâmplase în iarna dinainte, când își sucise încheietura căzând cu bicicleta și se dăduse de-a rostogolul prin zăpada topită, iar Lotte trebuise să se urce pe el și să facă toată munca în locul lui; pusese niște Pixies ca muzică de fond, ca să nu-l mai audă cum pendula între văicăreli și extaz (oricum, orice sunet scos de el devenise de multă vreme insuportabil), și strânsese răbdătoare din dinți, ca de fiecare dată, pentru a-și duce corvoada la sfârșit fără a lăsa să se simtă ceva din energiile ei negative, cu spatele la el, având grijă să nu-i atingă antebrațul pe care și-l ținea ridicat ca un steag. Întotdeauna avea de tras cu Heiko, care era înnebunit după săruturile cu limba pe care i le permisesse pe vremea când încă nu-l ura și de care nu-l mai putea priva fără a-i revela decrepitudinea afecțiunii sale. Omul îi lingea vulva îndelung, fără a se mira deloc de lubrifianțul cu care ea își dădea pentru a nu se oferi complet uscată. Iar ca să oprească odată acel calvar, Lotte își fabrica un orgasm stimulat și de nerăbdarea ei, un orgasm ca un furnăit de iapă, care avea avantajul de a-l face pe Heiko să juișeze,

dar și inconvenientul de a-l readuce la ea, iar și iar. Izul fulgerător de sex care se ridica atunci când Heiko își scotea prezervativul plin, mirosul acela pe care ea îl atribuia în general muncii bine făcute îi trezeau un puternic sentiment de revoltă. Uneori, simțea că i se întoarce stomacul pe dos, lucru pe care-l ascundea aplecându-se spre aparatul de radio ca să schimbe muzica (Lotte avea grijă să nu pună niciodată playlist-ul ei, pentru ca niciun cântec să nu-i amintească numai de Heiko); iar când în sfârșit se întorcea din nou spre el și-l vedea întins acolo, cu ochii închiși, cu scula revenită la niște dimensiuni inofensive, era sugrumată de un ciudat sentiment de vinovăție. Nu mai reușea aproape deloc să înțeleagă cum de-l putuse urî atât de tare și cum de el își putea imagina contrariul până într-atât încât să juișeze – era cuprinsă de o milă sfâșietoare pentru prostia fără margini a bărbaților. Proști când li se scula – asta o știe toată lumea, inclusiv ei –, dar la fel de proști și după ce s-au golit, ba chiar mai proști, de fapt. Blânzi ca niște mielușei. Radioși, îmblânziți de iluzia că și-au adus femeia la orgasm și pregătiți să ia de la capăt o parte a aceleiași minciuni. Cât el era așa vulnerabil, Lotte ar fi putut profita de ocazie pentru a-i da de înțeles că nu mai voia să-l vadă. Avea pregătită chiar și o încropeală de explicație, numai că Heiko apuca să-și scoată cadourile – în general, o cutie cu bomboane de ciocolată. Acum era prea târziu. Bomboanele acelea pe care le cumpăra cu o groază de bani dintr-o prăvălie franțuzească din centru și care lui Lotte i se păreau prea amare constituiau un nou pretext pentru a lăsa pe data viitoare imposibila explicație. Ea nu voia să știe ce s-ar întâmpla, dacă Heiko i-ar lăsa cutia cu bomboane sau ar lua-o cu el (chestia asta îi era, de fapt, perfect indiferentă, dar prefera să fie cruțată de spectacolul acelei generozități sau al acelei nedelicateți), dacă ar începe să plângă, dacă

s-ar supăra – și, în primul rând, i se părea inevitabil că el avea să consume cincisprezece minute din timpul ei ca să discute, ca să se apere, cincisprezece minute pe care ea nu i le-ar putea imputa, fiindcă în mintea lui Heiko timpul petrecut cu ea nu era alcătuit din minute valorând fiecare niște euro, ci din bucăți de eternitate; iar ideea că mai era cineva care aștepta pentru aceeași Lotte – oricât de evidentă ar fi fost – nu i-o putea strecura nicicum lui Heiko. Nu, dacă Lotte ar vorbi acum, doar cu forcepsul ar mai putea fi scos din cameră, iar ea n-ar mai avea timp nici măcar să fumeze o țigară pentru a uita de imaginea acelui Heiko sfâșiat de durere, înainte de a trece la următorul client. Ar trebui să care dintr-o cameră într-alta exasperarea la care o adusesse și s-o suprapună peste cea la care aveau s-o aducă ceilalți, fiindcă genul ăsta de scenă te urmărește întreaga zi. Așa că Lotte lua o bomboană de ciocolată, îi mulțumea lui Heiko, iar când venea momentul să-l expedieze, îi promitea c-o să iasă împreună la o cafea, pur și simplu pentru ca el să nu mai stea o veșnicie acolo, în prag, aplecându-se de trei-patru ori prin deschizătura ușii, cerând un ultim sărut, apoi încă unul, apoi pe ultimul de-adevăratelea, numărând deja, cât se poate de vizibil, zilele până la următoarea întâlnire cu Lotte și ciugulindu-i buzele pentru fiecare zi fără ea. Promisiunea aceasta avea, uneori, efectul scontat; Heiko aproba energic din cap, convins că niciunui alt client până la el nu-i fusese dat să audă un asemenea legământ de la o curvă ajunsă la capătul răbdării. Și chiar dacă Lotte nu l-ar fi sunat niciodată și nici măcar nu i-ar fi dat prin cap s-o facă, el pleca mulțumit și grăbit, alergând cu promisiunea respectivei întâlniri de parcă aceasta ar fi avut nevoie, pentru a supraviețui, de aerul de-afară.

Lotte spera în secret că, satisfăcut de acea perspectivă, el avea să aștepte apelul său și să nu se mai întoarcă la

bordel; numai că el revenea, fără să-i reproșeze nimic. Lotte putea fi sigură de prezența lui ca de ineluctabilitatea morții – în fiecare marți, pe la două. În general, era primul care suna pentru ea duminică seara, când se afișa pe site programul fetelor.

Cum Heiko arăta din ce în ce mai posomorât, damele din Casă au început să-i zică *Der Trauriger*, Tristuțul. Lotte nu mai putea apărea în sala de prezentare fără ca el să sară din fotoliu ca un arc, zâmbind, dar cu o tristețe în ochi chiar mai obositoare – dacă e cu puțință așa ceva – decât entuziasmul dinainte. Se topea pe picioare. La un moment dat, pradă unei drame interioare, hotărâse să nu mai vină – nu însă fără a-i fi povestit pe larg lui Lotte despre disperarea sa: era nefericit, nu-și dădea seama unde aveau să ajungă dac-o țineau tot așa, el câștiga mai puțini bani și voia să păstreze o amintire frumoasă... iar după două săptămâni, înspăimântat de propria-i situație, reapăruse. Înțelesese că singura persoană pe care o priva de ceva era el însuși și afișa acea dispoziție la limita isteriei a resemnatului care se mulțumește cu rația lui amărâtă. Obosit de cât o așteptase pe Lotte, promitea să se poarte rezonabil, fericit cu puținul pe care-l primea (Heiko nu bănuia că puținul acela li s-ar fi părut enorm unor clienți mai puțin îndrăgostiți).

Cumințirea aceasta n-a ținut însă prea mult. Dovada: un om rezonabil n-ar fi așteptat-o niciodată pe Lotte când ieșea de la muncă. La drept vorbind, nici măcar unul nerezonabil n-ar fi făcut asta. Orice idiot ar fi priceput că nu poți obține nimic de la o femeie punându-i sula-n coaste. După ce se purtase ca un plicticos înamorat, Heiko adoptase strategia hărțuitorului. Lui Lotte îi era deja destul de greu la gândul de-a-l revedea în fiecare marți – dacă nici lumea de-afară nu mai era un teren protejat, atunci ei ce-i mai rămânea?

Prin urmare, și-a zis că poate a venit momentul. Acum, că el e aici, cu cafeaua în mână, că are și ea una, că sunt practic mai aproape decât vor fi vreodată de ceea ce înseamnă a bea împreună o cafea, poate că e cea mai bună ocazie să-i dea papucii. Greu de spus dacă Heiko simte asta sau nu, fiindcă turuie de parcă cea mai mică pauză în monolog ar putea-o face pe Lotte s-o ia la fugă. Vorbește despre munca lui, despre următorul voiaj... Limbuția e o trăsătură pentru care Lotte îi este recunoscătoare în timpul programului, fiindcă timpul trece mai repede și fiindcă, hipnotizată de acea vorbărie, mai uită un pic că-l urăște, fiindcă, la urma urmelor, a *plătit* pentru asta. Afară însă, într-o zi atât de blândă și de plăcută, când cartea o așteaptă cu semnul pus la aceeași pagină palpitantă, Lotte nu vede de ce ar avea mai multe motive să accepte conversația lui Heiko decât pe-a oricărui alt neavenit. Iar revolta începe să mârâie, amenințătoare, pe dinăuntrul lui Lotte, care nu se mai numește Lotte din momentul în care a ieșit pe poarta Casei. Heiko vorbește despre un articol pe care l-a citit într-o revistă de psihologie; încearcă în mod clar să transmită un mesaj, fiindcă articolul respectiv, scris de o psihologă a cărei clientelă e alcătuită în cea mai mare parte din curve, le explică bărbaților că relațiile pe care li se pare că le leagă la bordel sunt, de fapt, întreținute artificial de niște profesioniste care nu vor decât să-și fidelizeze clienții. În timp ce povestește, Heiko se uită pieziș spre Lotte, apoi lasă să treacă câteva secunde tensionate în speranța că ea va nega totul, că-i va jura că relația lor e autentică. Dacă asta nu-i ocazia perfectă, atunci ce e?

Lotte ar fi vrut să-i explice acelei psihologe pline de bune intenții că n-a priceput nimic din ce înseamnă un bordel; că n-a priceput nimic din ce le cere Casa femeilor

sale și nimic din stabilimentele ale căror angajate lucrează cu sfertul de oră, adunând mai bine de cincisprezece clienți pe zi. Chiar și cu toată empatia din lume, nu poate înțelege cum se construiesc afecțiunea sau iritarea fetelor și mecanismele de supraviețuire care le fac să n-o arate nici pe una, nici pe alta. Fetele care muncesc într-una dintre aceste fabrici de bani, unde tipii stau la coadă ca să intre, n-au nicio nevoie să fie în toane bune; dacă un client nu le apreciază conversația, mai sunt alți zece care așteaptă și așa e în fiecare zi, două sute de fete și de trei ori mai mulți bărbați, adică o martingală⁹ fără sfârșit – prin urmare, ce importanță are dacă tipii revin sau nu?

Lui Heiko ar trebui să-i spună: „Sunt drăguță cu tine, fiindcă așa ești și tu! Mă destăinui, fiindcă am vaga senzație că te cunosc, indusă de faptul că ne culcăm unul cu altul în mod regulat. Mă port așa cu tine, fiindcă sunt, în mod evident, o curvă proastă. Sunt o curvă proastă, fiindcă tu pleci de la mine fără să fi învățat acel pragmatism pe care-l au toți clienții colegelor mele și care distruge orice impresie că mi-ai putea deveni prieten. Sunt o curvă proastă, fiindcă tu acorzi faptului că mă ofer ție aceeași valoare ca atunci când ți s-ar oferi o fată pe care n-o plătești, docilitatea mea îți dă aceeași speranță – pe scurt, îmi fac prost meseria. Sunt o curvă chinuitoare pentru tine, iar curvele n-ar trebui să fie așa”.

Seara coboară încet peste Heiko și Lotte, care par un cuplu. Un cuplu care nu mai are mare lucru să-și spună sau un cuplu atât de solid, încât poate comunica în tăcere la fel de multe ca prin cuvinte. În curând, Lotte își va strânge lucrurile, hotărâtă să se ducă să citească într-un loc unde să nu fie nimeni care s-o recunoască; va spune că are invitați la cină, Heiko o va privi cu religiozitate cum își scutură praful de pe pantaloni și îi va spune: *Eu mai rămân*

⁹ Dublare a mizei, la unele jocuri de noroc. (N.t.).

un pic. Se va sprijini cu palmele în urma pe care posteriorul lui Lotte a lăsat-o în iarbă. Fără măcar să-și dea seama. Din metroul care o va duce acasă, Lotte îi va trimite rapid un mesaj lui Inge, ca să n-aibă timp să se răzgândească: „Nu mai vreau nicio întâlnire cu Heiko, mersi”. Gândindu-se că asta înseamnă realmente o mare pierdere, dar brusc eliberată de o povară uriașă – iar marțea următoare, la ora la care ar fi trebuit să-l vadă pe Heiko, Lotte va fi printre primele scoase la prezentare pentru hoardele de italieni venite, ca în fiecare an, la Grüne Woche¹⁰.

Capitolul 12

Who Loves the Sun, The Velvet Underground

— Ce zi, măi copii...!

Gita se lasă să cadă pe o canapea, îmbrăcată în chimonoul ruginiu pe care și-l pune între doi clienți, ca un boxer. Tocmai a petrecut de două ori câte o oră în Studio – cât mi-am făcut dușul de dimineață, i-am numărat loviturile de cravașă –, iar acum, superbă, perlată de broboane de sudoare, cu ochii strălucind, își strânge clia blondă într-o coadă de studentă silitoare. Își scoate pantofii, își mișcă degetele înroșite de la picioare.

— L-am bătut atât de tare, că nu știu dac-o să mai calce pe-aici, gângurește ea cu vocea aia de turturică, de puștoaică prost crescută căreia puțin îi pasă, fiindcă

¹⁰ Grüne Woche (Săptămâna Verde) – expoziție pentru industria alimentară, agricultură și horticultură, organizată la fiecare început de an la Berlin.

bărbații și-ar scoate și mațele pentru o partidă cu ea. Apar ca ciupercile după ploaie: de cum se deschide o ușă, se și ițește unul, cu niște flori în mână și cu un zâmbet neliniștit pe buze, încât abia dacă-i mai lasă timp să respire. De altfel, când o văd că-și răsucesce o țigară dinaintea ceștii pline cu cafea, îmi vine să-i zic să nu se instaleze prea comod. Din spatele draperiei, de unde pândesc, îl zăresc pe doctor. Când Inge îi spune că Gita o să întârzie puțin, el face un gest din mână, dând de înțeles că nu se grăbește. Inge se întoarce apoi, sfioasă, și pune o mână pe umărul gol al Gitei care râde în hohote, povestind cum l-a distrus pe cel dinainte.

— A venit Doctorul, îi spune Inge.

Gita se întrerupe, iar Inge încearcă să îndulcească puțin situația:

— Ce elegant e omul ăsta! Mereu pus la patru ace. Dacă ar fi toți așa, nu?

Așa că frumoasa Gita, dându-și peste cap ochii ei mari, ia figura bunei dispoziții profesionale și se duce în salon, unde o așteaptă Doctorul. Nu se aude nimic, nicio explozie de bucurie. Salonul e plin probabil de tăcerea aceea înfiorată, înamorată, pe care Doctorul o aduce dimpreună cu parfumul său extrem de sofisticat. O privește cu atenție. Sorbind-o pe Gita prin ochi și prin nări, prin fiecare por. Ignorând numărătoarea inversă care s-a declanșat în mintea ei. Ignorând gândurile care-i trec prin cap cât el e la duș, apoi cât se îmbracă la loc pentru a o cruța de impudoria clienților care se foiesc goi prin baie, goi și în erecție – și cum ar putea el bănuși că tocmai această delicatețe o scoate din minți pe Gita, la fel ca toate celelalte de altfel, la fel ca tot ce are legătură cu el? Gita n-are niciun chef să se dezbrace, nici să se prefacă impresionată de erecția lui – de fapt, de multe ori Doctorului nici nu i se mai scoală, atât de imensă, de

terifiantă e foamea lui de ea; dacă foamea asta i s-ar strânge în stomac, ar fi în stare s-o mănânce.

A fost o vreme când Gita era cumva emoționată de blândețea lui și de timpul de care avea nevoie până o penetra, simptomatic pentru foamea aceea care-l făcea să și-o aproprie cu mari precauții, puțin câte puțin. Îi plăcuse tăcerea lui gravă, fusese excitată de obiceiul lui de-a o strânge în brațe ca să amâne momentul ejaculării. De două-trei ori chiar avusese și ea orgasm. Iar acum nu mai poate de ciudă, convinsă că a simțit-o și că, aidoma atâtor bărbați, a confundat acel spasm cu începutul unei romanțe – chiar și un doctor, dacă e îndrăgostit, își imaginează că orgasmul unei femei e neapărat însoțit de o anumită tandrețe.

Acum e gol în fața ei, răsuflând sacadat. Ea e pe pat, întinsă pe spate. Regală. El abia îndrăznește să respire. Copleșit de inițiativele ei, aceleași de fiecare dată. Doar adorația insuflă în tâlnirilor lor o aparență de noutate. El observă că Gita poartă o culoare mai puțin potrivită, un verde prea pal pentru pielea ei albă, dar această eroare de assortare, departe de-a o urâți, o face, dimpotrivă, mai umană, și-o imaginează la ea acasă, în pijama, cum își alege ținuta pentru a doua zi, cum își trece printre degete satinul verde, grăbită să meargă la culcare, zicându-și că n-a purtat până acum această ținută și că-i păcat, la cât de mult a costat. De fapt, sunt și bani de la el în suma aia măricică pe care a cheltuit-o. Asta-i face inima să-i bată și mai tare, acea inimă pe care chiar și numai gândul la Gita o pune la grea încercare în fiecare zi. Doctorul simte când ea a dormit prost. Când a ieșit târziu în oraș. Când a fumat prea mult. Când are ceva pe suflet. Când e la ciclu. Simte în ea tamponul pe care și l-a pus ca să absoarbă sângele. Și o simte și când are orgasm – cum altfel? Asta n-are nicio legătură cu pregătirea lui, ci cu faptul că e îndrăgostit. Iar

când ea se preface, el n-o ia ca pe o șiretenie, ci ca pe delicatețea unei metrese care, din motive tainice, dar cât se poate de întemeiate, nu are chef să juizeze. El privește cu tandrețe profesionalismul pe care ea îl arată în zilele când e prost dispusă. De parcă ea doar ar face pe curva; de parcă toate astea n-ar fi decât o comedie la care el ar lua parte din plăcere. Doctorul simte cum îi dă sângele în clocot când îi vede privirea calmă, îndreptată în cu totul altă parte, în totală contradicție cu mișcările fluide ale șoldurilor ei splendide. Ce-ar mai trage-o de păr, dacă ar putea găsi în el suficientă îndrăzneală! Dar Doctorul e un neamț foarte bine-crescut. Provenind dintr-o familie riguros protestantă – mersul la bordel, că ține sau nu de educația lui, e garanția că mai devreme sau mai târziu va sfârși în infern, fie acesta pe pământ, fie în altă parte. Prin urmare, ideea de-a se purta cu o prostituată așa cum nu s-a purtat niciodată cu nevastă-sa, deși tentantă, e întotdeauna respinsă pe loc. Există în acest bărbat ceva din contele Muffat, suficient pentru a enerva la culme acea parte de Nana din Gita.¹¹ Omul nu-i chiar atât de prost încât să sperie c-o aduce la orgasm de fiecare dată, slavă Domnului, dar e înnebunit să-i privească fața în timp ce-o călărește – când atâția alții se mulțumesc să se uite la sânii, la fundul și la fofoloanca ei, acel triptic destinat amorului, de o simplitate și o drăgălășenie ca de peisaj. Și tot doctorul caută din priviri o oglindă cât de mică, un petic de geam în care chipul Gitei s-ar putea reflecta, când ea se satură să mai stea pe spate, cu picioarele ca un colier în jurul umerilor lui. Iar asta se întâmplă destul de des; furioasă peste măsură, Gita se întreabă de ce și-ar înșela cineva nevasta dacă o face doar în poziția

¹¹ Castul și introvertitul conte Muffat de Beuville și curtezana Nana sunt personajele principale ale romanului lui Émile Zola din 1880, Nana, ce are drept temă prostituția feminină. (N.t.).

misionarului. Iar în cazul oricui altcuiva ar fi fără doar și poate adevărat, însă iubirea, iubirea... Exasperarea la care a ajuns o face să uite de foamea aceea a îndrăgostiților, care se astâmpără cu tot felul de amănunte. Dintr-odată, umilele lui exigențe o obosesc, felul lui de a-i șopti *Uită-te la mine* i se pare o perversiune imposibil de satisfăcut. Pentru un bărbat iubit sau măcar dorit, ar exista în deschiderea ochilor o dăruire arzătoare. Cu Doctorul însă, Gita se teme să nu-și trădeze disprețul sau indiferența. Să-și compună o figură speriată, să se ascundă în dosul pleoapelor pentru a mima pudoarea, toate astea i se par de toată jena, așa că, după ce se răsuțește pe burtă, se hotărăște să nu-l mai vadă niciodată. Să lase neapărat un bilet la panou, ca să nu-i mai stabilească nimeni vreo întâlnire cu el.

Doi ani trec de atunci.

După povestea aia pe care el o consideră iubire și pe care ea o resimte drept corvoada supremă, ușurarea de a-i fi pus capăt e atât de mare, încât hotărârea ei începe să slăbească. Gita rememorează momentele când Doctorul a ajutat-o în demersurile administrative; când, bolnavă-moartă, îl chemase, iar el venise la șapte dimineața, cu servieta plină de antibiotice, fără să-i ceară nimic în schimb, nici măcar un sărut ca răsplată pentru scuza pe care trebuise s-o născocească pentru a pleca atât de devreme de lângă nevastă și copii.

În timp ce face patul, se gândește la acea dimineață când ea abia se târa prin casă, cu gâtul în flăcări, ca să-i deschidă ușa; iar el, în costum, cu ochii ușor încercănați, dar sclipind cu acel licăr aprins de ea printr-un simplu telefon, intră în hol, cu servieta într-o mână și cu o ciocolată caldă în cealaltă. Își iese din fire văzând-o desculță, o somează să se întoarcă în pat, cât se spală pe mâini. Iar Gita, strecurându-se sub pătură, se gândește că,

neavând bani pentru consultație, va trebui, chiar și la patruzeci de grade, să-și arate cumva recunoștința... El vine și se așază pe marginea patului, își deschide servieta, îi pune întrebările pe care un doctor i le pune unei paciente, îi inspectează gâtul la lumina veiozei de pe noptieră, cu o neutralitate inflexibilă, fără a se scârbi de respirația ei urât mirositoare, de limba încărcată, de puroiul care-i mustește în fundul gâtului (Gita simte rușinea unui muncitor care și-a lăsat sculele să se umple de jeg). Pune, fără nicio tresărire, diagnosticul de angină albă, îi dă Gitei două pastile, așază cu grijă pe noptieră șase flacoane pline. Abia ce-a înghițit primele medicamente, că Gita se simte deja mai bine; văzându-l cum își strânge ustensilele, e cuprinsă de un val de duioșie. Exact în acel moment, realizează amploarea tragediei pe care o trăiesc amândoi, deși la niveluri diferite. Poate fiindcă-i bolnavă și predispusă la sentimentalism, iar perspectiva de-a se trezi suferind mai puțin e așa de mângâietoare... brusc, Gita se uită cu atenție la acel bărbat care nu e diferit de ceilalți, dar cu siguranță mai arătos decât majoritatea și care inspectează camera aceea în care tac amândoi – bîrlogul Gitei, cu pereții acoperiți de postere, de fotografii, bordelul Gitei, hainele împrăștiate peste tot, etajerele cu cărți, colecția de pantofi. Are vagul sentiment că omul acela capătă în mintea ei o consistență pe care n-o mai avusese înainte, în ciuda orelor pe care le petrecuse cu nasul vârât în cutele trupului său; bănuiește că el o preferă în situația de acum, în pijama și aproape incapabilă să vorbească mai degrabă decât machiată, coafată și strânsă-n jartiere, pentru că e îndrăgostit de ea și pentru că acolo, printre chiloți murdari și sticle goale de coca-cola, e aproape de un adevăr pe care crede cu toată ființa lui că-și dorește să-l pătrundă. În acel moment, Gita nu e nici târfă, nici pacientă, ci o tânără

de care ar putea, absolut firesc, să se îndrăgostească și de a cărei companie nu s-ar sătura cu lunile, o fată pentru care nu i-ar veni totuși să divorțeze, mai ales dacă ar fi un divorț costisitor, și de la care s-ar întoarce la nevastă, așa cum se întorc mai toți. Cum Doctorul și Gita sunt la ea acasă, nu la bordel, ea ar putea să se îndrăgostească la rândul ei, amândoi s-ar topi pe picioare de la atâtea întâlniri clandestine, restaurante și hoteluri deocheate, și-ar inventa un simulacru de viață la limita frustrării, până ar ajunge de-a binelea niște frustrați, iar ea, la cei douăzeci și șase de ani și cu libertatea ei de vrăbiuță, s-ar îndrăgosti de altul și s-ar despărți într-unul dintre miile de feluri posibile. Gita vede toate astea trecându-i pe chip și, pentru o clipă, i se arată posibilitatea ca el să fie altceva decât un client, să aibă alt miros decât cel al săpunului de la bordel, iar acel miros să-i placă. Regretă dezgustul pe care i-l inspiră în mod normal, fără voia lui și fără voia ei, acel dezgust irepresibil pe care-l inspiră bărbații îndrăgostiți de fetele pe care le-au plătit, tocmai ca să nu le iubească.

Gita se lasă ușor pe perne, folosindu-și ultimul strop de energie pentru a-și dezveli sânii, care sunt mici și cu sfârcurile întărite de febră; gura ei e scoasă din joc, dar el ar putea să i-o tragă pe-o parte, rapid, e atâta căldură în ea, încât bietul de el n-ar rezista prea mult până să-și dea drumul. Era din nou pregătită să i se ofere urându-i, prin el, pe toți tipii care i-ar pune-o unei gagici pe jumătate moarte, câtă vreme are o fofoloancă abordabilă și încă umedă... Numai că Doctorul pare să nu-i vadă sânii sau, dacă îi vede, o face cu răceala clinică a profesiei sale. Zâmbește, o acoperă cu o pătură, iar zâmbetul lui o face să se simtă obscenă și jalnică – chiar îl crezuse atât de depravat?

El o privește o clipă sorbind din ciocolata caldă. Îi spune să nu bea nimic fierbinte, fiindcă i-ar face mai mult rău. Să doarmă. Să se odihnească. Să nu se ducă la muncă în următoarele zece zile.

— Mulțumesc, suspină Gita punând în privire întreaga gratitudine pe care voise să i-o arate culcată pe-o parte.

Înainte de-a ieși din cameră, el pare să aibă un moment de ezitare, apoi îi spune, cu o gravitate care-i adumbrește fața colțuroasă:

— Stai liniștită, o să-ți uit imediat adresa. Nu-ți face griji.

Gita zâmbește, îi răspunde că nu și-a făcut griji nicio clipă, dar dintr-odată se simte deopotrivă ușurată și neliniștită, fiindcă nu realizase că el îi știa de-acum adresa, nu la modul conștient, în orice caz. Zona din creierul ei care se ocupă cu gândirea derulează, brusc, toate neplăcerile de care ar avea parte dacă el s-ar hotărî s-o hărțuiască, cum ar fi să se mute ori să cheme poliția. E tentată să-l creadă, dar poți avea încredere într-un bărbat îndrăgostit?

În principiu, poți să te bazezi pe promisiunea că n-o să-ți sune niciodată la ușă. Dar c-o să uite la comandă adresa unei femei pe care o iubește, asta nu se poate. Mai ales când femeia aceea pe care lumea se obișnuise s-o vadă de două ori pe săptămână dispare așa, peste noapte. Exact așa a făcut Gita: a venit într-o marți, și-a făcut tura, a zis „Pe mâine” și n-a mai apărut niciodată. Colegele care au sunat-o să vină să-și ia lucrurile n-au dat decât de un robot telefonic standard, iar după un timp, o altă voce metalică le-a informat că numărul e inexistent. Fișetul ei a rămas așa, încuiat, neatins, cu o etichetă cu litere violet, numele acela pescuit dintr-o carte, care nu semăna nici pe departe cu al ei, dar care o făcea să întoarcă capul când fuma pe balcon, pierdută în gândurile ei, și era strigată pentru un client. Într-o bună zi, fotografiile ei au dispărut de pe site,

dar sunt convinsă că un bărbat a făcut o captură de ecran cu acele imagini care, la prima vedere, ar putea fi calificate drept kitsch, cu Gita întinsă, în picioare, din spate, din față sau în patru labe, în camera cea mai strident înflorată din Casă, dar fascinante în realitate, pentru că ochii ei, fără retușuri, dau acelui dezmăț de trandafiri și margarete, de organza pastel, o gravitate aproape dureroasă. În ciuda lipsei de spațiu, nimeni n-a îndrăznit vreodată să forțeze lacătul fișetului ca să pună acolo lucrurile unei nou-venite; iar o parte din Gita a rămas acolo, într-un dulap de sus, acea frumoasă Gita dispărută de parcă s-ar fi evaporat pur și simplu din această lume.

Când Doctorul a reapărut, la două zile de la dispariția Gitei – despre care fusese înștiințat la telefon de Marlene –, Lotte, Birgit și cu mine l-am privit, din spatele draperiei, cum intră în micul salon.

— Bietul de el, a oftat Birgit întorcându-se la lectura ei.

Lotte s-a dus să discute cu el. Arăta ca un naufragiat care se agață de o scândură ca să mai apuce câteva guri de aer. Voia să afle noutăți despre Gita, iar când Lotte i-a spus că nimeni nu mai știa nimic, s-a lăsat o tăcere de moarte, care a părut să țină o veșnicie. Doctorul se prinsese cu mâinile de cap, iar Lotte, care începuse să-și piardă răbdarea și se lăsa când pe un picior, când pe altul, neîndrăznind să întrerupă reveria celui client potențial, a observat că unghiile lui, de obicei de o curățenie aproape feminină, erau roase până la sânge; că în acel bărbat trecut de patruzeci de ani trăia un adolescent nervos, căruia absența Gitei îi deșteptase cele mai rele apucături. Lotte se temea ca Doctorul să nu-și iasă din minți și să amenințe că distruge totul în jur dacă nu i se spunea adevărul – că Gita nu mai voia să-l vadă. Numai că Doctorul nu era genul ăla de om; iar Lotte, cuprinsă de

milă, a simțit cum propria-i mână i se depărtează de corp, se așază pe umărul lui; el a ridicat înspre ea niște ochi buimaci, niște ochi de nebun:

— Cine seamănă cu ea?

Capitolul 13

Bluebird Is Dead, Electric Light Orchestra

— Am așteptat-o, știi, în fața casei ei. Jurasem că n-o s-o fac niciodată, dar după o săptămână am simțit că înnebunesc. Asistentele se uitau la mine de parcă eram alt om, asta observi imediat când îți petreci toate zilele înconjurat de oameni cărora nu le vezi decât ochii. Aș fi putut să omor câțiva pacienți, atât de mult mă gândeam la ea. Aproape c-am și făcut-o, de altfel; a fost cât pe-acți să uit un bandaj în stomacul unui tip. Pare o chestie imposibilă, cum ar fi la voi să uitați de prezervative, dar nici nu-ți imaginezi cât de ușor e de fapt. Capătă culoarea țesuturilor și cât ai clipi te trezești cu o septicemie și cu un cadavru. Închideam rana gândindu-mă la Gita, la apartamentul Gitei, când asistenta și-a pus o mână pe brațul meu – iar asta nu se întâmplă niciodată în timpul operației.

Și-atunci, când am plecat de la muncă, în loc să merg direct acasă, m-am dus în centru și am parcat în fața casei ei. Am așteptat un timp și apoi am văzut-o. Era cu un tip. Un tip de vârsta ei. Unul care n-o plătea – se vedea după cum o privea. Iar ea nu stătuse niciodată goală în fața lui – și asta se vedea. L-am urât instantaneu, bineînțeles, dar în primul rând eram fericit că ei îi merge bine, îmi făcusem

griji. Fusesse o idioțenie; în străfundul meu ar fi trebuit să bănuiesc că se săturase de mine. Trebuie să fii prost rău, așa cum numai bărbații pot fi, ca să-ți închipui că o fată care dispare trece neapărat printr-o fază dificilă - dimpotrivă. Gita radia pur și simplu. Eu credeam c-o văzusem fericită aici, dar parcă aș fi admirat un apus de soare cu ochelari de orb, nici nu încăpea comparație. Ea avea o bere în mână, din care tipul a băut o gură, iar din râsul ei, din felul în care-l devora din priviri, am știut că aveau să facă sex. Că ea își dorea asta. Nebunia e că dintr-odată percepeam totul, până și excitarea de pe chipul ei. Era întuneric beznă, dar o simțeam. Oricine altcineva n-ar fi văzut decât o a enșpea fată drăguță ușor pilită într-o vineri seara și pregătită să bage un băiat în casă. S-a așezat pe pervazul unei ferestre de la parter, cu brațele petrecute pe după gâtul lui. M-am întrebat dacă de dragul lui n-a mai venit la muncă, apoi mi-am dat seama că nu cred asta. Era cineva întâlnit întâmplător, care nu știa probabil nimic despre trecutul ei. Atunci am înțeles că eu nu fusesem pentru ea decât un client, fiindcă se mișca altfel, strălucea altfel. Cu mine nu făcuse decât să răspundă la niște stimuli, nu avusese niciuna dintre acele inițiative, mâinile trecând prin păr, gambelor încolăcite în jurul șoldurilor, capul dat pe spate. E incredibil cât de apatic te poate face realitatea. Stăteam în mașină, mult prea șocat ca să mă mai gândesc să mă ascund, cu capul plin de toate momentele în care mă simțisem apropiat de ea, în care crezusem că primeam mai mult decât ceilalți. Când venisem la ea acasă, clipele alea de tihnă din camera ei, tăcerea, ea acoperită cu un cearșaf și eu așezat pe marginea patului, uitându-mă în bietul ei gât plin de puncte albe. Nu voisem nimic atunci, eram mulțumit cu acea proximitate. În ziua aia, îmi imaginaseam că s-ar putea îndrăgosti și ea de mine.

Iar dintr-odată, văzând-o cum se atârna de gâtul acelui tip, m-am întrebat dacă mașinile dimprejur erau într-adevăr goale, dacă nu cumva aveam să zăresc în ele siluetele altor clienți încremeniți de groază, ale unor foști clienți plămădiți din aceleași iluzii spulberate.

Faptul că ea putuse să dispară fără a se fi gândit măcar să mă avertizeze ar fi trebuit să-mi dea de gândit. Dacă n-aș fi fost atât de tâmpit, aș fi simțit pe ea mirosul celorlalți. Dar eu credeam că ăsta-i parfumul ei, o iubeam laolaltă cu ceilalți.

Nu fusesem decât un client; iar când, agățată de tânărul ei armăsar, s-a uitat în direcția mea și m-a văzut, am înțeles că devenisem un dușman. Ochii ăia...! Doar ochii i-i vedeam, restul feței era cufundat în umărul celui alt, tocmai urmau să se sărute. Nu a clipit, n-a schițat niciun gest, nici măcar de uimire – a rămas doar fixată asupra mea cu ochii ăia imenși, îngroziți, imobili. Îngroziți. Îngroziți.

Știi, când ai nevastă, copii și amantă, cel mai rău nu e să fii îndrăgostit de cineva cu care nu vei putea petrece niciodată mai mult de două ore la rând. Nu e faptul că iubirea asta-i unilaterală sau condamnată din start. Cel mai rău e că trebuie să te duci acasă purtând pe umeri o lume prăbușită și să faci în așa fel încât să nu se vadă nimic. Să găsești, Dumnezeu știe unde, puterea de-a zâmbi și de-a te purta normal, când în fiecare secundă a acestui teatru lumea aceea prăbușită se fărâmițează și mai mult, continuu. Cel mai rău e că treaba asta-i posibilă. Și fezabilă. Și că o faci. Zile, săptămâni, luni întregi, cu rana aia uriașă în suflet.

Capitolul 14

Hildie ia alt autobuz ca să ajungă în Kreuzberg. M-aș duce cu ea să bea o cafea, dar mi-e somn și mi-s ochii grei de cât am plâns. O văd cum se îndepărtează, ușor încovoiată sub greutatea tristeții și a genții în care a băgat tot ce avea prin fișet. În autobuz, bătrânele o privesc milos-duios, crezând că-i vorba de vreo suferință din amor insurmontabilă care peste două zile avea să fie alinată de cine știe ce altă pramatie. Puștii se uită lung la ea, cu lumânările de muci atârându-le sub nas. Putea să fie un doliu, un dezastru personal – Hildie plânge în hohote, atât de sfâșietor, cu atâta părăsire de sine. Dar nimeni nu-i spune vreun cuvânt, nimeni nu o întreabă ce are, iar asta-i perfect, pentru că Hildie n-ar fi în stare să inventeze vreo poveste. Ar vărsa tot adevărul și cine ar putea-o înțelege? *Locul unde sute de tipi m-au călărit de trei ani încoace a pus acum lacătul pe ușă.* Lacrimile alea nu pot fi decât lacrimi de bucurie *sau...*

Ajunsă acasă, Hildie se culcă îmbrăcată, doarme fără vise, se dezmeticește după patru ore. Înfirmată – ea care credea că n-o să-i mai fie foame niciodată. Somnul adânc care i-a rupt ziua în două a făcut ca dimineața să pară foarte îndepărtată, ținând cumva de un alt timp. Tristețea, de fapt, are și ea ceva îndepărtat, imprecis, un fel de supărare fără suferință, ca și cum altcineva, un prieten drag, ar fi pierdut pe cineva.

În timp ce înfulecă niște paste rămase de-aseară, primește pe telefon un mesaj: „Într-o oră?”

Expositorul e un bărbat pe care nu l-a văzut niciodată și cu care a început să discute în urmă cu o săptămână, când a înțeles că tristețea ei are nevoie de un pic de distracție. Fotografiile aceluia necunoscut o intrigaseră. Hildie își trage pe ea o salopetă neagră, fluidă, pe sub care nu-și pune

chiloți. După care, cu inima bătându-i surd în piept, sub sânii mici și întăriți de mângâierea poplinului, o pornește spre parcul unde au stabilit să se-ntâlnească. E o seară frumoasă de iunie, din pământ se ridică arșița adunată peste zi. Hildie a avut trei clienți de dimineață, ai zice că perspectiva întâlnirii cu un bărbat n-ar putea decât s-o agaseze; dar constată, cu surprindere, că arde de nerăbdare și că, în ciuda celor trei ani în care s-a fâțâit dintr-o cameră într-alta ca să se culce cu diferiți necunoscuți, acesta, pentru că n-o plătește și pentru că ea l-a ales, o excită într-un fel cu totul aparte. Mai mult decât excitare, ceea ce simte e o teamă, care-i strânge stomacul ca o gheară. Teamă de momentul când îl va zări în întuneric. Teamă că n-o să-i placă de ea. Teamă că ea nu mai știe cum se face, că a rămas de la bordel cu meteahna de a merge direct la esențial – să-și dea jos salopeta și să și-o tragă din picioare, sprijinită de un pom, chestie după care acum tânjește. Și cum să-i explici asta unui necunoscut? Mai ales că el e cu totul alt gen. Degeaba au vorbit despre asta, Hildie simte că el n-o să sară pe ea, nici n-o să-ncerce imediat s-o sărute. Gândul la acea amânare, la acea așteptare îi dă încă o crampă în măruntaie – dar nici nu concepe să facă cale-ntoarsă. Ea care a mășăluit goală-pușcă, nonșalant, pe cele câteva sute de metri pătrați ce reprezentau suprafața Casei, se întreabă, brusc agitată, cum îi stă în ținuta aleasă, cum arată fundul ei în acea haină, dacă se vede pe întuneric că i s-au ridicat sfârcurile și că mersul ei a căpătat moliciunea languroasă a unei femei care se îndreaptă spre posibila împlinire a plăcerii – cel puțin ea așa speră.

Când încă nu-și pierduse nimic din aplomb și încă nu era sigură că se va duce la întâlnire, răvășită cum era de închiderea definitivă a Casei și de lacrimile fetelor amestecate cu ale ei, îi indicase din bravadă un colț mai

mereu pustiu din parc, o adevărată invitație la viol. Acum Hildie înaintează pe alee, iar discuțiile grupurilor strânse în jurul grătarelor portabile se îndepărtează cu fiecare pas, larma aceea domoală din seara de vară berlineză se aude tot mai stins, ca într-un vis; liniștea care se așterne e o intruziune obscenă în gândurile ei. Chiar dacă, de fapt, ea nu se gândește la nimic. S-au făcut cinci sute de metri de când nu se gândește la nimic, doar se uită în toate părțile, înfiorându-se de câte ori aude pașii unui bărbat în spate. Înfiorându-se la ideea de a fi văzută fără să-și dea seama și surprinsă într-un moment în care chipul ei i-ar trăda neliniștea.

Când coboară, cu mii de precauții, un rând de trepte de piatră mâncate de mușchi, o umbră enormă se desprinde din beznă, un câine de talie mare care o măsoară cu privirea și vine să-i miroasă picioarele. Hildie nu îndrăznește să se miște, abia dacă respiră, convinsă că, în ciuda dușului temeinic, câinele a simțit mirosul celor trei clienți, vreo urmă rămasă pe undeva prin păr. Scurt moment de groază la gândul că animalul și-ar putea băga botul, așa cum deseori se întâmplă, între coapsele ei, loc pe care și-l acoperă cu o mână prefăcut neglijentă. Dacă e ceva ce câinele poate simți, fără îndoială, e femeia dispusă să și-o tragă. Acesta e însă bine crescut, ca toți congenerii săi berlinezi, așa că se îndepărtează cu un lătrat amical.

Liniște, din nou. Doar clipocitul îndepărtat al unei cascade artificiale. Hildie are o presimțire imposibil de definit.

— Am făcut înconjurul lacului așteptându-te, spune în engleză un glas blând, în spatele ei.

E o voce cu puternic accent de Liverpool, Hildie vede sclipind în întuneric niște dinți drăgălași, iar lumina portocalie a unui lampadar, strecurându-se printre ramurile castanilor, dă la iveală niște ochi înconjurați de

gene foarte închise la culoare. De sub cămașa închisă la nasturi până sus ies fire dese de păr ce urcă de-a lungul gâtului.

Un alt tip, ca s-o salute, ar fi sărutat-o. Un american ar fi strâns-o în brațe, spulberând practic orice tensiune erotică. El însă nu face nimic, o privește zâmbind, iar Hildie simte cum i se zbârlește părul la ceafă. În timp ce pășesc unul lângă celălalt, ea își spune că, dacă s-ar atinge cumva, din neatenție, s-ar curența mai mult ca sigur, între ei ar țâșni o scânteie albăstruie și nu s-ar mai putea preface că n-au vorbit despre degetele lui în fofoloanca ei, că el n-a trimis poze cu o erecție în pantaloni de pijama, că n-au stabilit să se întâlnească pe întuneric ca să se poată atinge fără să fie văzuți. El nu s-a parfumat, dacă Hildie s-ar apropia mai mult, ar simți mirosul pielii lui, un miros cum n-a mai întâlnit la nimeni altcineva.

După lac, un drum năpădit de ierburi înalte șerpuiește înspre bezna totală. E o breșă într-un pâlț de pădure unde încetează domesticirea plantelor, iar copacii formează un tunel cu bolta stufoasă. Hildie n-a mai călcat niciodată pe acolo, în mod normal nici nu s-ar fi aventurat într-un asemenea loc, dar acum a hotărât s-o apuce pe acel drum. În ciuda tonului lor dezinvolt, ea știe că el știe că ea știe la ce se expune o fată care se lasă dusă de un bărbat, într-o seară de vară, sub un cer fără lună. Și adevărul e că are un chef nebun să fie tăvălită prin acel hățiş, de acel tânăr care merge lângă ea, ținând-o tot într-o glumă. Acel tânăr care-și spune probabil că nu poate fi atât de simplu, care se așteaptă la proteste și chirăieli de cum va pune mâna pe ea. Care se va hotărî s-o facă, în cele din urmă, cu senzația că se aruncă în gol, cu capu-nainte. Când se aşază în iarbă, lui Hildie îi tremură ușor picioarele. Teamă pe care o simte curgându-i prin vene e un deliciu care ar putea-o ține acolo la nesfârșit. Iată-i acum, stând la câțiva

centimetri unul de celălalt, nemișcați, discutând ca pe terasa unei cafenele. Ea simte că el o privește cum smulge neglijent câte un fir de iarbă mai înalt. Legănată de vocea lui, se întreabă dacă-l excită c-o vede atât de aproape, dacă-și imaginează, ca ea, împreunarea lor furioasă în acel amestec de scaieți și buruieni, cu picioarele ei împreunate peste mijlocul lui. Faptul de-a se vedea atât de nouă, atât de proaspătă în ochii aceia întunecați o îmbată ca un alcool exotic. Hildie uitase acel fior pe care-l ai lângă un bărbat care te privește și care nu știe dacă o să te aibă. Care speră. Care își face curaj, pitit în întuneric. Un bărbat care nu-și imaginează că a existat, ceva mai devreme, o modalitate mult mai expeditivă de a trece la fapte.

Nu departe, se simt niște chestii foșgăind prin mușchi. Gânganii mărunte, derutate un pic de prezența oamenilor, scot tot felul de țârâituri și bâzâituri în surdină. Există în acel crâng o umezeală mirosind a pământ și a humus, miresme subtile de flori ascunse printre mărarăcini și urzici, niște aburi atât de senzuali încât pe Hildie o ia amețeala. Nu e o fire prea sensibilă, dar se întinde pe spate șoptind că-i o noapte foarte frumoasă. Atunci el se apleacă asupra ei.

— Bine, acum o să te sărut, o avertizează el, apoi ea îi simte gura suspendată deasupra gurii ei. *Când ascuți Mozart*, spunea Sacha Guitry, *liniștea de după e tot de Mozart*.

N-o sărută imediat; procedează cu toată grija aceea nesfârșită, cu toată acea lentoare insuportabilă a primelor săruturi. Mai întâi, îi atinge ușor buzele cu ale lui, după care se retrage. Hildie își înfinge pe tăcute unghiile în pământul afânat, amestec de nisip și ace de pin. El o sărută de parcă ar hrăni-o cu lingurița, cu răbdare, respirând mărunț prin gura ei. Hildie se sufocă, zgârie coapsa pe care o simte lipită de-a ei. El îi mușcă buza de

jos, ea ține în gât un geamăt lung, răgușit, căruia îi dă până la urmă drumul, când el își strecoară limba în gura ei – și imediat i se face ciudă, se rușinează de excitarea groaznică pe care o simte dintr-odată. Cu siguranță că pare o tipă care n-a mai fost tăvălită de ani întregi – și într-un fel așa și e, își dă seama că clienții de la bordel au călărit-o fără să-i modifice cu nimic apetitul sau capacitatea de-a simți plăcere, nici chiar când ajungea acasă deșelată de atâtea străngeri în brațe, cu pânțele în flăcări, visând doar la un serial și un döner chebap. După ce-și trata vaginul ca pe un instrument, i se făcea poftă să fie sedusă și să seducă, să fie și ea parte a acelei bacanale cu oameni normali. Era ca o trezire interioară, Hildie redevenea Martha, Martha cea de douăzeci și șapte de ani, cu un libido diabolic și niște ochi înamorați de cum trecea pe lângă ea un băiat care-i plăcea. Și zile întregi, fantasma acelui necunoscut o însoțea până și-n brațele clienților ei, de care-i plăcea să râdă trăgându-le pinteni cu călcâiele în timp ce se gândea la el, cel pe care n-avea să-l mai vadă niciodată.

Hildie geme, cu gura plină de acea limbă, făcând în sinea ei niște comparații: parcă ar fi trecut printr-o ploaie zdravănă sub o umbrelă suficient de largă încât să nu se ude nici măcar la picioare. Parcă ar fi fost un meșter zugrav care se consacră brusc adevăratei sale vocații, pictura în ulei pe pânze de dimensiuni monumentale.

Simt toate astea, se minunează Hildie în timp ce el îi coboară salopeta până la brâu. Parcă aș fi trăit până acum într-o cușcă, își mai zice ea, conștientă că imaginile acelea își pierd tot mai mult din fulguranță pe măsură ce el o dezbracă. *Simt* frigul, îi *simt* mâinile.

Și mai simte, când se așază pe el, rigiditatea extremă a acelei erecții. Fără nicio legătură cu duritatea cuminte a sculelor care știu că vor ajunge la căldurică într-o fătucă,

pentru că de-aia sunt acolo. E o erecție declanșată din momentul în care au părăsit civilizația pentru acest colț de pădure care nici măcar nu apare pe hărțile Berlinului, iar acum o împunge în burtă, sugrumată dureros de centură. Hildie se freacă de ea înnebunită, cu ochii dați peste cap și fața ridicată spre cerul încărcat de stele. Are senzația că se urcă într-un copac, un copac viu care respiră sub ea și care-i însoțește mișcările cu ramurile lui calde. Acum, că a ieșit din sterilul indiferenței, informațiile o asaltează din toate părțile, fără ca mintea ei, de obicei într-o alertă constantă, să poată procesa vreuna, așa că Hildie stă ca proasta, tembelizată de excitație, călărind coapsa pe care el și-a ridicat-o pentru ea, simțind doar țesutul umed dintre picioare și bătaile inimii ce-i vibrează până-n clitoris. Partea rece și calculată care i-a mai rămas în cap îi șoptește că sub ea e o sculă tare ca piatra, o sculă pe care trebuie neapărat s-o sugă – dar când o spune, Hildie din Martha nu mai are tonul acela de profesionistă. O invadează amintiri de dinainte de Casă, știe precis că el o să respire mai precipitat când o să-l scape de pantaloni; că va închide ochii, topit, când ea își va lipi obrazul de pielea lui și că-i va redeschide brusc când îi va simți dinții trecându-i ușor de-a lungul mădularului – teama irepresibilă de-a nu fi mușcat, dorința aproape nepământească de-a fi înghițit cu totul. Iar când ea își va scoate vârful limbii ca să-i urmeze încet, foarte încet, linia venei pulsânde până în capul sculei, el va scoate acel şuier de exasperare la gândul că ar putea să-și dea drumul prea repede; ridicând ochii spre el, Hildie îl va vedea așteptând cu înfrigurare ce-i rezervă buzele ei. Când ea va deschide gura larg ca să-i înghită tot penisul, pentru ca apoi să i-l cuprindă ca o teacă umedă și caldă, el va icni scurt, spatele i se va cambra, iar degetele i se vor înfige în părul ei desfăcut și îl vor strânge în pumni, neîndrăznind totuși

să tragă, nu încă. Îl va auzi șoptind *Oh, fuck*, când ea își va împinge mai departe buzele lunecoase, înghițindu-i-o brusc până la testicule, uimită că poate ajunge atât de departe și că senzația de sufocare, reflexul de-a înghiți, departe de-a o opresa, seamănă mai mult cu spasmul unei fofoloance în pragul orgasmului – saliva și lacrimile care dau năvală, căldura care-i cuprinde toată fața. Iar acolo jos, între coapse, o acută senzație de lipsă care-i face carnea să zvâcnească precum pielea unei tobe.

„N-am niciun prezervativ”, icnește Hildie lipită de pieptul lui, gândindu-se la maldărul pe care-l tratase cu dispreț când plecase de-acasă, din motive care i se păreau atunci legitime – nu-și imagina ea că vor ajunge în Görli¹², nu-și imagina că există în Görli un colț atât de retras încât să poți merge mai departe de niște simple mângâieri. El a fost mai puțin subtil sau mai prevăzător, așa că scoate din buzunar un prezervativ pe care ea îl desface în mare grabă, cu neîndemânare, de teamă parcă să nu i se afle marele secret. Gâfâiala ei e aproape caraghioasă. I-l montează cu gura, așa cum a învățat-o unul dintre prietenii săi care-i lua mașina ca să se ducă să i-o sugă, un travestit, într-un cotlon prăpădit de pe Potsdamer Strasse, atunci când rutul se combina cu disperarea.

Hildie i-a dat drumul sculei, iar aceasta, deși expusă frigului de sub copaci, nu și-a pierdut nimic din fermitate. Acum îl adulmecă pe toate părțile, ca pe o mâncare exotică. Coapsele lungi, abdomenul plat, pieptul larg cu oasele vizibile ale coastelor, subsuorile pe care i le desface cu un gest imperios ca să-și vâre nasul mai adânc, smocurile jilave de păr care-l acoperă din cap până-n picioare. Și, călare pe el, sprijinindu-se în tocuri, se trage încetișor în proțap, toți mușchii încordându-i-se în jurul sculei lui. Cerul presărat cu stele i se oglindește stins în

¹² Görlitzer Park – parc important din zona berlineză Kreuzberg. (N.t.).

ochii răvășiți. În gâtlee i se adună furtuni devastatoare, o nevoie cathartică de a urla, iar urletul acela să fie adevărat, să însemne ceva. Pentru prima dată de trei ani, două luni, șapte zile și câteva ore încoace, Hildie se uită atent la bărbatul de sub ea. E prins într-o baltă de lumină, iar ea se crede acoperită de întuneric, într-o totală impunitate; numai că luna s-a strecurat printre ramurile groase ale teiului care le ține loc de acoperiș, iar în timp ce ea îi contemplă chipul frumos și chinuit, maxilarele încleștate, de bărbat care suferă, dar n-o să scoată un sunet, el îi vede privirea aceea pătrunzătoare de vrăjitoare în transă, pleoapele grele coborâte peste pupilele dilatate. E o lume în alb și negru, dar el intuiește că la lumina zilei, între buzele-i întredeschise, dinții ei ar arăta ca un șirag de perle, iar trupul acela lăptos care se unduiește deasupra lui ar fi rozaliu ca obrajii unei copile.

La prima izbitură de pânțele lui, Hildie știe că o să aibă orgasm. E de necrezut, de neconceput, dar simte în josul șalelor acea îngreunare care n-o înșală niciodată. Fără a mai apuca să-l avertizeze în vreun fel, fără a mai apuca să se pregătească pentru așa un val de plăcere, Hildie e trăsnită de un orgasm atât de puternic, încât rămâne ca împietrită, cu gura deschisă într-un țipăt mut. Improbabilitatea ca un asemenea lucru să se întâmple, rapiditatea cu care el s-a petrecut fac să i se umple ochii de lacrimi de uimire. Cu fața ridicată spre cer, cu unghiile înfipite în brațele bărbatului de sub ea, care stă nemișcat și o privește, Hildie își golește plămânii într-un scheunat prelung și sfâșietor – de lângă ei, chiar își iau zborul câteva păsări, din frica lor instinctivă de câini și de împușcăturile care-ar putea urma.

Când se lasă din nou peste el, cu părul vâlvoi, Hildie își dă seama că pânțele lui e ud, la fel și coapsele ei; scula care culisează în ea, pe care el continuă s-o agite cu

măinile încleștate de șoldurile ei, scoate un fel de clipocit – iar Hildie, brusc, înțelege. Înțelege că a avut într-adevăr orgasm, că asta tocmai i s-a întâmplat, acolo, deasupra aceluia bărbat, în acel desigur întunecos probabil plin de chiștoace, și simte o stânjeneală stranie la gândul că lucrul acesta a putut fi atât de ușor, că ușurința asta a orgasmului cu primul tip care n-o plătește a putut avea ceva atât de stupid pavlovian... iar când el își arcuiește spatele ca s-o pătrundă și mai adânc, Hildie simte c-o s-o ia de la capăt, din ea curge o adevărată cascadă, și abia dacă apucă să bâiguie câteva vorbe fără șir că, brusc, toate din jur dispar. El o apleacă spre el, se strâng în brațe unul pe celălalt, legănându-se în același ritm de ceasornic, sub aceleași scurgeri calde, iar Hildie nu se poate opri din juisat, de trei ori, de patru ori, nici nu-și dă seama că el a răsturnat-o într-o tufă de ferigi și că i-o trage cu mișcări ample, furioase.

„Trebuie să ne mai vedem”, îi mormăie el la ureche, apoi o prinde de coapse și o strânge cu putere juisând la rândul său, iar geamătul lui trece prin pâsla care-i acoperă urechile, ca unică manifestare a unei lumi temporar încremenite, nemaînvârtindu-se decât în jurul sexului lui, al trupurilor lor inextricabil sudate.

Când se dezmeticesc, e liniște deplină. Luna a ieșit de după nori, aruncând peste Hildie și Ian un val de lumină albăstruie. Pe jos nu e niciun chiștoc, nici măcar un capac de bere care să le amintească de Görli, dar pământul de sub ei e reavăn. Ian zâmbește; e frumos, are dinți frumoși, nu-i chiar atât de tânăr cum părea pe întuneric, dar e și mai bine așa. Hildie își dă seama că s-ar putea îndrăgosti de el, că poate deja a făcut-o; îi e greu să facă deosebirea între iubire și lascivitatea asta extremă care și acum, după avalanșa de orgasme, îi taie respirația – păsărica ei îi

transmite creierului niște semnale care seamănă cu tandrețea, cu valurile fierbinți de gratitudine. Aceeași tulburare ca aceea trăită alături de un iubit o face să respire rar, adânc – Hildie îi caută gura, pe care el i-o întinde cu figura unui copil aproape adormit. Degetele pe care ea i le sugerează cu religiozitate au un miros de țigări și de mosc, ușor voalat de cel al sexului ei. Dacă l-ar vedea încheindu-se grăbit la nasturi și luând-o din loc sub pretext că are o întâlnire de dimineață, Hildie n-ar avea frica asta confuză, senzația asta de prăbușire iminentă. Ar fi mult mai simplu ca Ian să fie un nenorocit ultramulțumit că a avut-o, iar ea să poată pleca acasă cu cvasicertitudinea că și-a provocat singură orgasmul. Dar când o pornesc înapoi spre parc, neîndrăznind să se țină de mână și uitându-se unul la celălalt tot la câțiva pași, Ian o întreabă:

— Cum a fost?

— Ce anume, mai devreme?

— Da.

— Nu știu. Sinceră să fiu, nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

— Ei, na!

— Nu ești obligat să mă crezi, dar îți jur că așa e.

Într-adevăr, cum ar fi putut el să creadă că o fată ca Hildie, care trimite mesaje și are așa niște inițiative, a avut orgasm pentru prima oară în viața ei? Pe de altă parte, își spune ea, ca judecătorească și parte implicată în același timp, de ce ar inventa o femeie așa ceva? Adevărul gol-golul este superb: a avut orgasm pentru că-i plăcea de el, pentru că ea l-a ales, pentru că o parte din viața ei tocmai s-a șters cu buretele și pentru că nu și-o mai trăsesese cu adevărat de mii de ani.

Ajung în mijlocul parcului, unde felinarele portocalii dau o lumină ca-n plină zi.

— Stai puțin, spune Ian și o răsuțește spre el. Stai să mă uit la tine mai bine.

Îi zâmbeste în continuare, iar Hildie, care vreme de trei ani și-a protejat puterea ochilor albaștri ca pe bunul ei cel mai de preț, își ferește instinctiv privirea. Ian o prinde de bărbie, o forțează cu acea blândețe fermă a oamenilor din lumea normală – care au, în mod clar, tot felul de obiceiuri ciudate. Ea ar fi vrut să nu vadă în acea lumină, în privirea lui, că o consideră frumoasă și că el însuși e frumos.

— Trebuie să plec, șoptește ea îndepărtându-se, apoi se trezesc că fac amândoi cale întoarsă, de parcă deja le era dor unuia de celălalt.

Sărutul lor clătinat, interminabil le taie răsuflarea. Hildie simte că Ian e din nou erect. Se smulge cu greu din strânsoarea lui și pleacă aproape în fugă spre aleea care duce la strada ei, la apartamentul, la logodnicul ei care o crede la o cină între prietene. Din beznă răsare un vânzător de iarbă care o salută cu voce joasă; și el, și amicii lui au văzut cum o ținea Ian de ceafă pe Hildie, cu câtă feroare senzuală, și se distrează de mama focului:

— O seară frumoasă, domniță?

Hildie știe că trăsnește de la o poștă a sex. Că mirosul lui Ian e pe tot trupul ei, prins în păru-i bogat, în cutele-i umede, imposibil de localizat, dar omniprezent, ca un halou de fum.

— Ce te-a apucat? își spune ea încetisor, galopând pe propria-i stradă, gâfâind din greu, fugind parcă din calea pierzaniei. Ce Dumnezeu vrei să faci?

Iar în neliniștea care o invadează, în oboseala aia delicioasă de femeie îndrăgostită, descoperă o bucurie morbidă la gândul că în cinci minute întreaga-i viață ar putea sări în aer, din cauza mirosului insesizabil al acelui bărbat despre care nu știe nimic, nici măcar numele de familie.

Capitolul 15

Iunie 2014

Ceva mai la vest, chiar în spatele drăguței Schwarzes Cafe unde oficiază cu mare voieșie surorile mele, se află Schlüterstrasse cu splendidele ei case de oameni înstăriți; trebuie să-ți placă într-adevăr Haussmann cum le place parizienilor, ca să ți se pară mai frumoase clădirile din capitala franceză. Manejul ocupă întreg primul etaj al casei de la numărul 47 de pe această stradă aristocratică. În jur de două sute cincizeci de metri pătrați pe care nici nu-i bănuiești de-afară. Numai un ochi exersat ar observa din stradă că draperiile sunt tot timpul trase și că unica fereastră emite o lumină mov, ușor vulgară, o adevărată lumină de bordel. Dacă e ceva ce trebuie recunoscut în privința Manejului, acesta e talentul decoratorului. Când ai citit prea mult Maupassant în adolescență, prea multe descrieri ale bordelurilor care întrețin pe ascuns viața de duminică seara a unui sat întreg, nu poți să nu fii impresionat de fastul superficial de aici. Pe mine, în orice caz, mirosul m-a dat gata; un amestec de flori albe și de mosc care te amețește pur și simplu. Imaginați-vă un apartament imens împărțit ingenios într-o mulțime de camere care dau toate, ca prin farmec, spre unul sau altul dintre baruri – și unde chiar și pe culoare simți acel parfum îmbătător și acea jilăveală burgheză, inclusiv în colțurile întunecoase unde clienții și fetele, în picioare cu toții, discută în șoaptă despre tarife și opțiuni. Eu, una, mi-am pierdut mințile ca o țărâncuță nătângă, adică pe loc.

Fetele erau frumoase; nu, nu frumoase, minunate, cocoțate toate pe niște tocuri incredibile. Iar eu stăteam acolo, pe o canapea din micuțul salon unde fetele își așteptau clienții, cu acel surâs stupid despre care am crezut că o să-mi aducă numai prieteni, dar care se dovedește a avea efectul total opus. Nu m-am simțit intimidată de fete sau de decor, în orice caz nu vizibil, fiindcă sporovăiam întruna cu matroana, fumând țigară de la țigară; dar în acea seară și în cele două săptămâni cât am lucrat la Manej, m-am lăsat flatată ca o naivă de nenumăratele detalii ce ascundeau neajunsurile clasice ale unui bordel. Viața de zi cu zi a unei curve nu e cu nimic îmbunătățită – sau măcar îndulcită – de un tapet drăgălaș sau de un spot bine plasat; numai că, uneori, colivia e atât de cochetă, încât aproape că uiți de celelalte probleme. Când stăpânul e în toane proaste, te culci ca mâțele bătrâne, retrăgându-te leneș într-un ungher ceva mai ferit.

Pe stăpân trebuia, de altfel, să-l întâlnesc în acea primă seară; Milo, un albanez despre care mi se spusese pe un ton ezitant, atunci când întrebasem ca proasta dacă e cumsecade, că *putea* să fie și așa. Una peste alta însă, nu l-am văzut chiar imediat; am avut timp, până atunci, să le întreb același lucru pe cinci fete diferite. Mi-o amintesc pe Micha, cea mai tânără dintre ele, cea mai fragilă, cum s-a uitat în dreapta și-n stânga înainte de a-mi spune, nu tocmai sigură pe ea, și nici prea entuziastă:

- Da, e OK.
- E un loc bun aici?
- Da, da. E OK.

La Manej am pus toate întrebările mele inocente și am primit niște răspunsuri care azi mi s-ar părea de-a dreptul scandaloase. De pildă, acea ridicare disprețuitoare din

sprâncene a matroanei când am întrebat-o dacă erau clienți cu fantasme mai acătării.

— Eu am grijă ca totul să meargă ca la carte, să fie respectat timpul, iar clientul să plătească ce are de plătit. Dar ce se întâmplă în camere, asta n-am de unde să știu, mi-a zis ea.

Gesticula pentru a arăta că eventualele confesiuni ar deranja-o la fel de tare ca un miros urât. În afară de chestiile gospodărești și de supervizări, tânăra aceea se mai ocupa de următoarele lucruri: primirea clienților, turul ghidat al stabilimentului, convocarea haremului și organizarea prezentărilor. Apoi înregistrarea opțiunii clientului sau intuirea, după descrierile lui stângace, tipei care i-a reținut atenția, dintre cele șase sau douăzeci disponibile. Înștiințarea fericitei alese și înscrierea scrupuloasă într-un registru a numelui fetei, a timpului stabilit și a camerei alocate. Încasarea banilor, cash sau card. Conducerea până la ieșire a clientului de două ori ușurat, asigurându-se că a fost pe deplin satisfăcut, dar înainte de asta – și înainte de orice –, bătutul cu o promptitudine și o punctualitate de guvernantă la ușa camerei, cu cinci minute înainte de expirarea timpului rezervat.

Un bordel nu poate funcționa fără reguli stricte. Nu e nevoie să fi lucrat acolo ca să-ți dai seama că e mai complicat să strunești peste douăzeci de fete cu hormonii și cu frumusețea trupului lor scos la mezat decât peste cincizeci de servitoare. Pornind de la aceleași principii generale, fiecare bordel își ia propriile libertăți și se organizează după propria-i fantezie, își stabilește propriul regulament intern. Ca fată sau client, îți poți da seama imediat dacă la conducere e o femeie sau un bărbat. Simți rapid dacă e vorba de niște puicuțe strunite cu biciul sau

de niște lucrătoare independente a căror sensibilitate trebuie menajată.

Fetele nu vin niciodată la Manej îmbrăcate ca oamenii obișnuiți; mii de amănunte țipătoare le trădează profesia. Parcă ar fi tot timpul între două reprize de shopping pe bulevardul Montaigne¹³ ucrainencele astea, cum apar încărcate cu sacoșe de cumpărături și trăgând în lese cu strasuri niște bichoni maltezi ca de pe altă planetă, pe care îi cheamă Pompon sau Scumpi.

— Poți face bani frumoși aici, dacă ești serioasă, îmi spune matroana în prima seară. Dar cele mai multe dintre fete clachează. Uneori, nu mai au bani nici de chirie! Nu pricep cum de ajung în halul ăsta.

Singurul lucru obligatoriu ca să lucrezi la Manej sunt tocurile. Pe o curvă o recunoști după înălțime și cambrură. În rest, fetele sunt libere să dea curs oricăror fantezii vestimentare – câtă vreme joacă corect și nu se expun mai mult decât colegele. Fără lenjerie fină, doar fuste scurte și șorturi, un festival de picioare goale cu urme de la benzile elastice ale ciorapilor de mătase. Să fie adevărat totuși că fetele de la Manej sunt, așa cum se precizează pe site și pe cărțile de vizită, cele mai frumoase din Berlin? Ar trebui să mă credeți că, în prima clipă, mi s-au părut toate superbe. Genul acela de tipe al căror mers legănat provoacă numai gânduri murdare și cheltuieli neprevăzute. Împopoțonate cu toate zorzoanele alea ieftine pe care n-ai îndrăzni să le porți nici în cea mai sinistră speluncă din Paris, machiate gros, cu mistria parcă, pentru a mai ascunde din constituția mediocră și capricioasă, purtând niște chestii sintetice atât de strânse pe fund, încât să nu le mai vezi colăceii de osânză, iar pe cap niște extensii atât de exagerate, încât să compenseze părul prea subțire

¹³ Bulevard parizian unde se află magazinele marilor case de modă: Louis Vuitton, Dior, Chanel, Fendi, Valentino, Ralph Lauren ș.a. (N.t.).

sau prea rar... Ceva incandescent și plin de viață, saturat de acea iluzie a frumuseții care atârnă de un fir și care se destramă cum privești de-aproape, pentru a nu lăsa în loc decât un miros de carne dezgolită.

Meseria aceasta este poate cea în care, așa cum ar părea și normal, îți vezi virginitatea cel mai rapid deflorată. Mă refer la naivitatea de a crede că e ușor să stai unsprezece ore și să-ți aștepți clientul, cu promisiunea unui salariu lunar de vreo cinci mii de euro. Iar dacă ai ca mine o carte care nu cere decât să fie scrisă și mai bine de jumătate dintre cele unsprezece ore sunt total libere, combinația pare absolut echitabilă. Dumnezeu mi-e martor însă că în cele două săptămâni de trudă la Manej, nu scrisul mă preocupă. Un soi de pudoare – sau poate de snobism – mă oprește să-mi scot caietul și să scriu. Poate și teama... O frică difuză la gândul că aș putea fi văzută făcându-mi însemnări, prinsă în flagrant delict cu investigația de teren. Toate astea, dar mai ales un fapt concret și irefutabil: când ești înconjurată de gagici care se joacă pe mobil sau trângăne la telefon, e greu să nu fii prinsă în această morișcă a trândăvelii, acolo la căldurică, pe canapelele Manejului. Câte pachete de țigări fume? Câte sticle de suc golite ca să mai treacă timpul? Meseria de curvă presupune în primul rând răbdare.

Când m-a sunat a doua zi Stéphane și i-am spus de Manej, probabil că și-a reprimat un oarecare sentiment de vinovăție. Cu cinci luni în urmă, pe când traversam Skaltzerstrasse discutând despre prostituție, îi povestisem despre un articol în care se vorbea despre curvele de la Paris; în unele cartiere, cu un impresariat adecvat, fetele adunau între opt și zece partide pe zi.

— Foarte bine! comentasem eu. Sunt sigură că pot și eu, fără nicio problemă.

— Nu știi ce vorbești, îmi replicase Stéphane oftând. S-o pui cu zece tipi... e enorm!

— O să văd când o să lucrez într-un bordel.

— Termină cu prostiile, îmi zisese el pe tonul ăla tăios care-i dă un aer atât de paternalist. Ți se pare amuzant, dar n-ai rezista nici două zile într-un bordel.

Mi-e la fel de neclar ce-a fost cu bravada aia care m-a făcut să intru în acest joc. Nu mai simt acea îndrăzneală naivă de la douăzeci de ani. S-au întâmplat atâtea de atunci. Dar pentru Stéphane sunt și voi fi întotdeauna creatura aia pe jumătate nebună din cauza hormonilor care duduie și a țâțelor ei bătoase. Și bănuiesc că și-a făcut o mulțime de reproșuri odată ce a închis telefonul, știindu-și cea mai tânără amantă într-o casă de toleranță fără apărare, la câteva mii de kilometri distanță.

Legală în Germania, prostituția are o reglementare strictă - aceeași căreia i se supun toți lucrătorii independenți - *Selbstständig*. Nu e o profesie unde îți poți permite orice, indiferent cât de sus sau de jos ai fi pe scara socială. Fetele, ca și bordelul, trebuie să-și declare cu scrupulozitate veniturile - și chiar și cu toată onestitatea din lume (la fel de rară în acest domeniu ca în celelalte), se întâmplă foarte des să aibă parte de raziile Fiscului, care e capabil să închidă temporar un tractir și să-l ia la puricat, în căutare de cash ascuns sau de camere nedeclarate. E foarte complicat pentru o fată, chiar și drăguță, chiar și instruită, să lucreze fără a fi înscrisă la oficiul forțelor de muncă și fără să aibă un număr de contribuabil. Naivele ca mine, care își închipuie că nu trebuie să lucreze cu un contabil și nici să stea la coadă la administrațiile fiscale pentru simplul motiv că practică o meserie pe care nimeni nu vrea s-o facă, se văd foarte repede nevoite să-și bage mințile-n cap. Câtă vreme nu lucrezi pe stradă și nu ești în solda cine știe cărei mafii, nu

poți pretinde să încasezi niște bani de care să nu știe și statul.

Matroana de la primul meu loc de muncă e o femeie de șaizeci și cinci de ani, vorbitoare a unui dialect est-german greu de înțeles și ursuză în ultimul hal – Jana.

Nu sunt tocmai mirată să mă aflu în fața acestui specimen grizonant, care conduce seraiul cu o mână de fier, având în plus niște toane la fel de schimbătoare ca ale unui cocker bătrân și o admirabilă aplecare pentru fumatul pe tăcute în întunericul salonului mic și gol. E cinci după-amiaza, am rămas singure. Sunt două fete care locuiesc la bordel, în dormitorul pus la dispoziția locatelor mai strâmtorate, dar ele rămân în cameră până la opt seara, neieșind decât ca să-și ia ceva de băut ori să răspundă la ușă.

Mi-am ales numele Justine imediat, fără să stau pe gânduri; o alegere care ar face-o fericită pe Valentine dacă ne-am mai vorbi, căci era pseudonimul ei când, la nouăsprezece ani, ne jucam de-a damele de companie. Justine – pentru ușurință și pentru Sade. Degeaba îi explic referința, Jana e impasibilă: „Nimeni n-a auzit de el”. Dar acel J de la început, pe care nemții sunt incapabili să-l pronunțe corect, are un exotism care deja o încântă, un farmec misterios ce te trimite cu gândul la Place Pigalle – pe care ea n-a văzut-o niciodată – sau la peștera lui Ali Baba: adică la bani. Sunt convinsă că nu eram singura care trăgea la tricolorul francez, dar în avalanșa de Sophie, Michelle, Sylvie sau Gabrielle eu sunt singura care și-a asumat riscul unei sonorități atât de perfide ca acel blestemat J. La Manej, ca în rest, naționalitatea mi-a prins foarte bine; deși nici nu mă văzuse încă, patronul m-a angajat pe simplul principiu că franțuzoaica deține niște secrete ale alcovului pe care nicio altă femeie din lume nu le știe.

Apoi, o discuție rapidă despre tarifele practicate la Manej. Profitând de statutul autostabilit de bordel „de lux”, Manejul are cele mai mari tarife ale caselor de toleranță din Charlottenburg¹⁴ – care sunt cu duiumul. Acest tarif acoperă o penetrare și un orgasm (o oră îi dă dreptul clientului să juiseze de maximum două ori – dacă se încumetă); iar la Manej, clientul își poate oferi în plus, contra unui cost suplimentar, faimosul sărut pe gură, despre care legenda spune că la curve ar fi tabu (douăzeci de euro), o felație fără prezervativ (douăzeci de euro minim), precum și tot felul de fantezii nementionate de direcțiune și pe care fiecare fată e liberă să le accepte sau nu. Extraopțiunile constituie un supliment din care bordelul nu oprește nicio centimă, deși, din motive care mie îmi scapă, fetele sunt obligate să îl comunice matroanei.

Un alt avantaj ar fi barul, în condițiile în care clientul comandă șampanie și o bea împreună cu fata. Pe de altă parte, nici camerele nu costă toate la fel. Tarifele de mai sus se referă doar la cele trei camere simple (deși sunt deja *luxoase* în felul lor – recunosc că termenul nu e cel mai potrivit, dar altul mai bun n-am găsit); celelalte patru camere, prin suprafața lor, prin mobilier și echipamentul high-tech (mă gândesc la jacuzziul avangardist din camera 5 ori la dușul deschis din camera-salon, unde pot intra trei cai sau o herghelie întreagă de clienți și fete), sunt supuse unui supliment de o sută cincizeci de euro, din care fetele primesc un anumit procent. Dacă soarta aduce un client care are chef să bea o sticlă de șampanie într-o cameră cu jacuzzi și să-și ofere o curvă care să-l sărute pe gură, să-l sugă fără prezervativ și să se lase trasă-n cur – clientul acela ar putea plăti cam cât câștigă tot bordelul într-o seară bunicică. Totuși, dacă-și face sau nu suma, nicio fată

¹⁴ Cartier berlinez foarte elegant (N.t.).

nu poate pleca până nu-și încheie cele unsprezece ore de serviciu obligatorii. De fapt, clienții sunt cei care stabilesc când se încheie tura de noapte. Iar cei care beau sau beau și prizează cocaină sunt în stare să țină deschisă o casă de toleranță până a doua zi la prânz.

De aceea am încercat să încep cât mai devreme cu puțință – după care mi-am dat seama că peste zi locul era la fel de mort ca un cazino deschis 24/24, de care e plin Berlinul. În timpul zilei, clienții știu că sunt la muncă doar două-trei fete și de multe ori nu cele pe care le-ar dori. Abundența din timpul serii e mult mai atrăgătoare.

În prima zi, pe la opt seara, văd că mi se alătură Gabrielle, o bulgăroaică zdravănă care stă tot timpul cu nasul în telefon și care, după ce s-a întrebat probabil dacă sunt acolo ca să lucrez sau ca să mă ocup de bar, mă gratifică cu un salut vag – fără să mai spună apoi nimic. La puțin timp după aceea apar Michelle și Nicola, două surori ucrainence cărora abia dacă le-ai da optsprezece ani, deși una are douăzeci și șapte, iar cealaltă douăzeci și opt. În seara aceea, Michelle vine din camera de hotel a unui client, cu brațele pline de bomboane și ciocolată. Ea și sora ei au câțiva clienți fideli – nu mulți – care le îndeamnă întruna să mănânce. Căci, contrar așteptărilor, anorexia nu e tocmai apreciată la bordel; mai bine zis, slăbănoagele pot părea apetisante cât au o rochie sub care să se ascundă și sunt cocoțate pe tocurile alea care le dau o alură de iepe năvășe, dar odată dezbrăcate și ajunse la orizontală, îți stârnesc mai degrabă milă și teama că le-ai putea rupe-n două. Când le vede atât de vulnerabile în fragilitatea aceea care le face să arate ca niște pubere, clientul obișnuit simte nevoia mai degrabă să le hrănească decât să le călărească.

De la Gabrielle până la cele două surori, prezentăm o paletă destul de largă de staturi, niciuna nefăcând, de fapt, concurență celorlalte. Și contrar pronosticurilor mele, cele două micuțe acceptă să-mi răspundă la toate întrebările legate de funcționarea bordelului. Când să trec la chestiile mai tari, se aude ceea ce va însemna startul meu în această carieră: primul țârâit de sonerie din seara aceea.

Un tip cu un fizic de o banalitate aproape ilegală, pe la vreo patruzeci de ani, cu un început de calviție – după ce mi-am promis c-o să țin minte totul, uite că nu mai reușesc să-mi amintesc numele primului meu client. Rick? David? Cum îl chema oare pe canadianul ăla ușor afumat care nu mai călcase niciodată într-o casă de toleranță? Eram la fel de neajutorați când am ajuns în imensa cameră numărul 3, cu uriașul ei pat cu baldachin și cu șemineul de marmură. Odată repartizat clientul, începe partea cea mai grea – pentru mine, vreau să spun.

Poți să faci schimb de politețuri vreo cinci minute, dar după aceea? Dacă n-a mai avut de-a face cu o curvă, plătește și ca să nu facă el primul pas. Într-un fel, mulțumită acelui canadian providențial, am ajuns să-mi pun la punct tehnica de atac – sporovăitul de verzi și uscate în timp ce mă cocoț nonșalant pe pat, după care, fără a mă opri din trăncănit, aruncatul rochiei în celălalt colț al camerei. Odată rămasă goală-pușcă, partida nu e totuși jucată; novicele n-a fost niciodată mai neputincios în fața goliciunii, literalmente tremura de încordare. Nu e foarte greu să-ți imaginezi dilemele sfâșietoare care-l muncesc: Oare chiar vrea să și-o tragă? Oare gândul că o poate face nu era de ajuns? Cum să i se scoale acolo și atunci și de ce? Probabil că te simți ca un tâmpit să dai o sută douăzeci de euro ca să i-o tragi chinuit și pe fugă unei

gagici a cărei meserie e să-și scoată chiloții de zece ori pe zi.

Cert e că, odată dezbrăcat individul (repede-repejor, cu câteva chicoteli stânjenite), mă trezesc în fața unei erecții timorate, care nu face deloc ușoară montarea prezervativului regulamentar. Dacă culcatul cu un tip care te interesează cam cât un neon ars poate fi socotit destul de neplăcut, ideea că același tip întârzie cu deversatul din cauza unei anumite disfuncționalități e tot ce poate fi mai neplăcut pe lumea asta. Dimpotrivă, același tip poate întoarce situația în avantajul său dacă se prezintă de la bun început cu o erecție solidă și entuziastă. Pentru că – e simplu ca bună ziua –, odată ce te-ai întins lângă un bărbat, e foarte ușor să uiți de mutra lui, nemaivăzând în el decât acel numitor comun care-i bagă pe toți în aceeași imensă oală. Deși nicio sculă nu seamănă cu alta, organul acesta e de cele mai multe ori simpatic și conciliant. Și stârnește mai puține reacții de groază decât anumite figuri. O verighetă care strălucește pe un inelar este și ea liniștitoare – invită la relativizări. Oricât de banal, oricât de lipsit de senzualitate ar putea fi un bărbat, ideea că undeva pe lumea asta o femeie acceptă sau chiar se bucură să fie cu el, gratis, îți dă speranța că nu-i chiar totul pierdut.

Iată-ne față în față pe patul acela mult prea mare, în mijlocul unei tăceri jenate, având ca unic fundal sonor flecărelile fetelor din salon. În minte mi se învârt cu repeziciune roțițele încă neexploatare ale logicii unei prostituate; să nu-l iau prea repede; să nu-l rezolv dintr-o mișcare, deși e tentant, fiindcă nimeni nu vrea să petreacă timpul rămas uitându-se în tavan. Și mai ales nimeni nu vrea să ajungă să consume cel de-al doilea act cuprins în tarif, nu de lene, ci fiindcă a doua oară e mereu o chestie laborioasă, îngreunată de angoasa unei juisări prea lente

sau imposibile și amenințată neîncetat de un blocaj din cauza comentariilor privind orgasmul contra cronometru.

Pe de altă parte, nu e musai să ajungi la al doilea act ca să tragi din greu. În cazul de față: canadianul încearcă atât de tare să se țină, încât până la urmă nici nu mai ajunge să-și dea drumul. Între acel prim număr chinuit și ciocănitul imperativ în ușă al Janei, e un moment în care tipul se simte atât de stăpân pe erecția lui, încât se oprește și mă-ntreabă dacă vreau să mi-o tragă în cur. Nefiind prea sigură că vreau, îi spun prețul, convinsă că va prefera să renunțe la acea fantasmă. Dar, fie că sodomia e o practică rară chiar și în cuplurile căsătorite, fie că banii nu mai sunt o problemă când ai o mătărăngă sculată care te izbește peste buric, tipul nu se sperie deloc când aude că trebuie să mai scoată o sută de euro ca să mă ia pe la spate. În schimb, pentru că i-am dat un preț – și implicit acceptul – treaba a devenit un pic cam prea reală. Cât mi-a luat mie să trec pe poziții, juvenila lui erecție a pus capul în pământ. Fără prea multă speranță, încerc tot ce-mi stă în puteri, cu o ușoară nerăbdare. Încă ne străduim din greu când Jana bate la ușă.

E greu să-i spui unui bărbat să nu se mai chinuie, că n-o să juișeze. Am acel sentiment de vinovăție al debutantelor. Canadianul nu-mi poartă însă pică. Mi-l imaginez întorcându-se ușor trist în camera lui din hotelul aflat între Friedrichstrasse și Gendarmenmarkt, triumphiul de aur al oamenilor de afaceri, și neavând altceva de făcut decât să termine cu propria-i mână ceea ce eu am început cu cele mai bune intenții. Apoi pierzându-și orice interes pentru respectiva investiție și pentru toată acea paranteză dezamăgitoare. Odată întors la Toronto sau în Dumnezeu știe ce colț din Canada anglofonă, le va povesti amicilor săi că s-a dus la o casă de toleranță și și-a acordat un

drept al seniorului¹⁵ cu o franțuzoaică tânără și sprintară, care n-avea embargo asupra niciuneia dintre cele trei deschizături.

Presupun că finalul va fi ușor retușat.

Mi-am început așadar cariera și această carte la Manej cucerită de luxul extravagant al aceluia apartament imens, dar fără a scăpa nicio clipă de senzația că eram prinsă încet-încet într-o capcană. În foarte scurt timp m-a apucat frica și am ajuns să nu mai dorm noaptea de groază că m-am întins mai mult decât îmi era plapuma. Reprezentarea aproape exclusivă a fostului bloc de Est printre patroni și prostituate nu era de natură să-ți dea o impresie de legalitate; aveam, aproape constant, niște viziuni parazite cu un bordel albanez unde urma să fiu trimisă după ce-mi va fi fost furat pașaportul. Pericolul putea veni de peste tot, de la patroni, de la fete, de la clienți, de la impasibilul Maximilian, omul bun la toate. Trăiam cu spaima ca scriitoarea sau jurnalista din mine să nu fie date în vileag și exact ca în unele coșmaruri, îmi spuneam că nimic n-avea să se întâmple câtă vreme nu arătam cât de înspăimântată eram.

Nu mi-a trebuit totuși mult timp până să-mi scape o reacție de om îngrozit. După plecarea canadianului, se anunța o seară complet moartă. Niciun client la orizont, nici măcar cei doi-trei fideli. Toate fetele – douăsprezece la număr – erau în marele salon de prezentare. Grupulețe volubile de ucrainence, bulgăroaice și românce care-și păcăleau plictiseala cu mobilele sau cu discuțiile lor ininteligibile – pentru mine cel puțin, care stăteam singură pe canapea, fumând țigară de la țigară.

¹⁵ Jus primae noctis – dreptul feudal al seniorului de a dezvirgina mireasa unui supus de pe domeniul său. (N.t.).

Pe la două noaptea, cu un ultim oftat, le-am anunțat pe Michelle și Nicola că o să plec. E incredibil cum timpul părea să treacă peste ele fără a le obosi, fără a le prilejui mai mult de o simplă migrare în celălalt capăt al salonului.

Pe culoar, am dat de matroană care umplea rafturile cu prosoape.

— Cred c-o să plec, am strecurat eu moale.

Ea a râs scurt.

— Ah, nu, nu așa se procedează, mi-a zis ea, și imediat mi-au reapărut în fața ochilor, mai pregnant ca oricând, imaginile alea bântuitoare cu bordelul militar din Albania, cu pașaportul furat și explicațiile pe care nu mai aveam timp să le dau familiei mele îndurerate și disperate. Numai Arthur și Stéphane erau la curent – mă rog, cât de cât –, iar acesta din urmă, de la Londra, avea să-și întoarcă probabil toată ambasada cu fundul în sus ca să fie extrădată – dar cine știe în ce stare? Inima a început să-mi bubuie ca o tobă de fanfară și tocmai îngăimam un „Ah, nu?” când ea a continuat:

— O tură durează unsprezece ore. În mod normal, trebuie să stai până la patru dimineața.

— Dar nu mai e niciun client și sunt deja destule fete.

— N-are nimic.

Aveam pesemne o figură atât de dezorientată, încât m-a luat deoparte și mi-a zis:

— Auzi, dacă vrei, pot să-l întreb pe șefu’.

N-am oprit-o, iar un fel de umbră de pe fața ei, ca și în glas, arăta în mod clar încurcătura în care o punea cererea acelui favor.

Nu știi ce s-a întâmplat atunci de am putut să plec mai devreme. Niciodată nu l-am mai văzut pe Milo făcându-i cuiva o favoare cât de mică, dimpotrivă. De multe ori una dintre cele patru matroane venea din salonul cel mic unde Milo, asociatul lui și alți zbiri beau și chefuiau până

noaptea târziu, cu niște trabucuri groase înfipite-n cioc: îi făcea semn cu degetul uneia dintre fete – de multe ori acelorași, de multe ori aceleiași – să se ducă până la patron, fiindcă voia să-i spună ceva. Nu știu ce se întâmpla atunci în mintea fetei respective, dar mi se părea că are atitudinea aceea a prizonierilor trimiși pe nedrept în fața plutonului de execuție. Uneori venea chiar Milo să discute într-un colț cu fata. Tuturor le vorbea în aceeași limbă. Prin urmare, n-am putut pricepe niciun cuvântel, dar nu trebuia să fii poliglot ca să ghicești despre ce era vorba. Atenția lui Milo se îndrepta de obicei către Gabrielle și Micha. Micha: o comoară de fătucă ținută mai mereu la distanță, originară din România, căreia nu-i dădeai mai mult de șaisprezece ani și care, la cei nouăsprezece pe care-i avea, era într-adevăr cea mai tânără de la Manej. Cu o figură de cățel bățut, circumspectă, dar drăguță, toată numai gropițe când zâmbea. Celelalte fete, inclusiv românele, nu stăteau niciodată lângă ea. Bănuiesc că nici direcțiunea n-o trata cu mai mult respect, căci chiar și la prezentări Micha își păstra figura bosumflată de adolescentă întreruptă dintr-o conversație pe Facebook, iar seara, când bărbații debarcau cu gândul de-a fi seduși la un pahar de șampanie, avea un talent stupefiant de-a dispărea în colțurile cele mai întunecoase și de-a reapărea numai după ce clientul își alesese altă fată. Pe scurt, nu arăta pentru acea afacere decât o apetență moderată. Milo o chema la raport aproape în fiecare seară, fără ca ea să renunțe vreo secundă sau măcar vreo miime de secundă la figura îmbufnată, și la fel se întâmpla și când Sandor, asociatul mai glumeț, încerca s-o abordeze cu ceva mai multă blândețe.

Poate că am fost lăsată să plec fiindcă mă ocupasem de singurul client din acea seară. Sau fiindcă eram franțuzoaică, iar șefimea Manejului își sufla în pumni de

bucurie că se trezise cu așa o plească incredibilă. Ori poate ca să nu-mi sperie bunăvoința de debutantă sau, mă rog, ce mai rămăsese din ea.

Când am ajuns acasă, aveam deja, înșurubat bine în cap, un catalog întreg de spaime mai mult sau mai puțin întemeiate. Aveam toate motivele să nu mai calc pe-acolo. Și totuși, a doua zi m-am întors, la fel și în ziua următoare și aproape în fiecare zi, vreme de două săptămâni. Fiindcă într-o seară prinsesem tot ceea ce inspirase atâtea și atâtea cărți triste despre prostituție. Iar din mândrie, fiindcă nu concepeam să scriu o carte naivă sau deprimantă, sau, și mai rău, o carte care n-ar fi atins decât o fațetă a acestei profesii, m-am autoconvins că existau lucruri frumoase și amuzante despre care se putea scrie, chiar dacă pentru asta trebuia săpat până-n străfundul străfundurilor. Speram că vocea mea avea să umanizeze realitatea prostituției – cărțile au această putere –, chiar dacă numai eu mă băteam pentru acea iluzie.

Dacă n-aș fi cunoscut Manejul, n-aș fi putut aprecia blândețea Casei care a dat acestei cărți o cu totul altă lumină. Iar dacă m-aș fi încăpățânat, dacă aș fi rămas la Manej cu Milo și haremul lui cu ochi îndurerați, aș fi scris o carte înfiorătoare, citită deja de mii de ori. Poate din Albania, cine știe?

Capitolul 16

— Sunt multe locuri din astea în Charlottenburg, îmi spune Jana care nu folosește niciodată cuvântul *borde*. Dar asta-i casa cea mai bună. În alte părți, fetele strigă disperate după ajutor.

Prin urmare, se poate și mai rău ca la Manej, până într-atât încât munca pentru Milo să pară, prin comparație, o

eliberare. La T..., de exemplu, direcțiunea a instituit de curând *flat rate*, care înseamnă că o oră plătită îi dă dreptul clientului să aibă câte orgasme poate sau, în orice caz, să încerce. La așa regim, mâna de fier a Janei pare o binecuvântare. Tot la T... au fost date afară fete, pentru că refuzau felația fără prezervativ. Fiecare casă cu infernul ei. La Manej, chinul cel mai mare aş zice că e aşteptarea nesfârșită, corozivă. Plictiseala ne afectează mai mult decât s-ar crede. Puneți laolaltă zece fete având unele față de altele o indiferență cordială, țineți-le fără nici cel mai mic salariu fix și cu senzația, ca unic numitor comun, că-și irolesc tinerețea într-un mod scandalos: când primul client își va face apariția, habar neavând de mana financiară și de speranța pe care o reprezintă pentru ele, veți avea o haită de isterice. Și uite așa apar la Manej ranchiunile și geloziiile: din raritatea extraordinară a clienților. Asta îl scoate din minți pe patron, care o scoate din minți pe matroană, care le induce fetelor morocănoase o tensiune surdă. În unele zile, ca să nu zic tot timpul, e de preferat să nu prea stai în preajma Janei, iar fiecare plimbare morocănoasă a ei, cu brațele încărcate de sticle pline și goale, face ca toate capetele să se plece ușor, ca sub efectul unei vrăji. Când nu mai are nimic de făcut, Jana se cuibărește lângă bar cu aparatul de radio sau își arogă patul din camera 6, care dă spre salon, ca să ne aibă sub ochi; acolo își deschide tableta și își distrage morocăneala cu cine știe ce talk-show nemțesc, înconjurată de trei telefoane mobile, plus unul fix – dacă se întâmplă să sune cineva?

Când frustrarea o înșfacă din nou ca un clește înroșit în foc, iese din bârlog și se așază lângă noi pe o canapea, ca să-și fumeze a cincizeci și noua țigară Pall Mall și să ne povestească nenumăratele chinuri prin care trece ca să

ajungă în Steglitz¹⁶: autobuzul M49 care vine de multe ori mai repede și pe care trebuie să-l aștepți douăzeci de minute dacă-l pierzi, și dă, Doamne, să nu mai plouă ca ieri, că n-a putut să închidă ochii toată noaptea, iar de dimineață a fost totuși aici, ca să schimbe cearșafurile, corvoadă de care ar fi putut la fel de bine să se lipsească de vreme ce nu e niciun client, *nici măcar unul*, mama măsii de treabă, ce porcărie! De-ai zice că biata de ea, în ciuda salariului fix, suferă din lipsă de activitate mai ceva ca fetele.

Ca la orice slujbă, motivația dispare prima. Pornești cu ideea c-o să bați toate recordurile și ajungi să nu mai simți decât o lene imensă, astfel că orice amețit trimis de Providență devine un soi de pacoste care-ți tulbură liniștea aceea nesănătoasă. Ceea ce văd clienții când intră în salonul cel mare nu se schimbă de la o seară la alta: fete care întorc cu toatele spre ei niște fețe sastisite, ca o ceată răsfirată de suricate. O armată de iPhone-uri le pictează mutrele cu un albastru fluorescent. Muzica house ar fi suportabilă dacă ar dansa cineva – doar că nu dansează nimeni, întreaga atmosferă amintind de un club de provincie cu ambiții mult prea mari și care se chinuie în zadar să creeze puțină animație. Câteva fete îi filează vag pe clienți, apoi le întorc spatele, tăcute – conștiente că vor fi admonestate mai târziu de Milo, care trage disperat din trabuc în salonul cel mic, dar pare să aibă totuși ochi peste tot. La un bordel precum Manejul e un drum destul de complicat până ajungi să cucerești un client: trebuie să te prezinți suficient de atrăgător încât să fii invitată la un pahar și să le iei cumva fața celorlalte cincisprezece candidate. Nimic nu-ți garantează însă că îți vei duce până la urmă clientul într-o cameră. Nu e întotdeauna ușor să-i deosebești pe bărbații care vin să și-o pună de cei care vor

¹⁶ Suburbie a Berlinului (N.t.).

doar să bea ceva într-o companie galantă – variantă de pe urma căreia te alegi cu cel mult douăzeci de euro. E un risc pe care rezidentele de la Manej nu sunt dispuse să și-l asume. Dacă te potcovești cu un palavragiu, îți micșorezi șansele de a servi un client mai puțin flegmatic. Iar dacă, prin cine știe ce noroc, ajungi să pui osul la treabă, odată plecat clientul, reîncepe așteptarea, dar una mai rea, fiindcă trebuie să te lupți cu epuizarea postcoitală, cu nevoia unei sieste reparatorii.

Ai crede că acest timp liber încurajează îndeletnicirile intelectuale sau comunicarea între fete. Dar nu poți instala Wi-Fi-ul într-un loc ca Manejul sperând să obții o atmosferă de camaraderie cinstită. Mie, de exemplu, nu mi-a trecut niciodată prin cap să deschid o carte când vegetam alături de colegele mele în vreun salon. Singura dată când m-am încumetat s-o fac îmi luasem o antologie enormă de Paul Nizon, pe care mi-o făcuse cadou de Crăciun bunica mea nemțoaică; atunci am înțeles că literatura poate fi uneori mai enervantă decât statul degeaba. În ziua aceea, oscilam între dorința de a vorbi cu fetele și teama de-a nu ști cum să procedez; mi se părea evident că separarea mea de acea minisocietate cu ceva atât de pretențios ca un cărțoi n-avea să mă ajute în legarea unor relații. Niciodată nu m-am priceput să găsesc tonul potrivit pentru a obține confidențe. Într-o seară, când le-am întrebat pe cele două surori dacă unii clienți nu încercau să le pună să facă anumite chestii împreună, cred că n-am fost înțeleasă cu adevărat – Michelle mi-a zis că totul depindea de bani; iar în ochii ei nu era nicio urmă din acea repulsie pe care le-o stârnește muritorilor de rând ideea de a-și linge în păsărică propria soră sau chiar de-a o săruta cu limba. Ori eram eu prea perversă pentru erotismul simplist și comercial al locului, ori, dimpotrivă, viciul era înrădăcinat atât de adânc în aceste fete, încât incestul înceta să mai

fie un tabu dacă se punea banul jos - dar mă cam îndoiesc. Până la un anumit punct, li se putea cere orice rezidentelor de la Manej fără a le provoca mai mult de o ușoară ridicare din sprânceană. Trebuie spus că într-o casă în care îți procuri cocaină printr-un simplu pocnit din degete, fetele sunt obișnuite cu toate extravagantele. Nimic nu le poate da cu adevărat pe spate; s-au învățat de mult să nu aștepte niciun ajutor din partea patronilor sau a matroanelor, fie el fizic, fie psihologic. În capul lor există un compartiment închis cu lacăt unde-și strâng amintirile clienților prea beți sau prea drogați ca să le mai atingă sau să le mai vorbească decent, ale împreunărilor brutale și ale fanteziilor degradante - un cotlon mai întunecos decât toate alcovurile din Manej, în care se dizolvă efluvii de transpirație rancedă, de mătărmângă murdară, de limbă amorțită de la șampania proastă, pentru a nu reapărea decât în miezul coșmarurilor sau al momentelor de singurătate, unde niciun gând bun nu reușește să se strecoare.

Mi-ar fi plăcut să pot intra, chiar și superficial, în acele minți solitare și ursuze, în acele secrete de budoar atât de apăsătoare când nimeni n-are urechi să le audă. Nu mi-a trebuit însă mult timp ca să descurajez interesul, și așa homeopatic, al fetelor pentru mine, câștigându-mi în schimb un oarecare respect din partea lui Milo și a lui Sandor.

În a patra mea zi de serviciu, Manejul s-a confruntat cu un aflux neașteptat de clienți. Primul are de ales între mine și Gabrielle și nu rezistă chemării languroase a Franței. Ceva mai târziu, pe când zac la bar cu un pahar de apă minerală în față, fumând prima țigară din cel de-al doilea pachet, văd doi bărbați intrând în salon cu pași mărunți, ezitanți. Unul e un chelios înalt cu ochelari - pe scara estetică a bordelului, ceea ce fetele consideră ca

fiind un tip nu tocmai nasol, cu o figură inofensivă și un aer dezghețat, ceva gen Henry Miller (sau Bruce Willis). Nimic care să-mi dea adrenalina necesară pentru a-mi ridica fundul de pe scaun și a mă duce să mă prezint.

Cu prietenul lui însă, când îi întâlnesc privirea, se întâmplă ceva, un fel de freamăt foarte plăcut, și brusc nu mai am nimic dintr-o curvă. Ne privim cu o senzație de timp suspendat: seamănă așa de mult cu bărbatul acela pe care l-am iubit atât de tare în urmă cu niște ani, încât uit să-i zâmbesc, încremenind pur și simplu, iar el se apropie de mine așa cum se apropie băieții de fete, cu niște ochi mari plini de o timiditate hipnotizată. Eu îmi plec privirea spre apa minerală ca să nu se vadă că roșesc, iar asta probabil că i-a tăiat elanul, fiindcă, atunci când îl caut din nou din ochi, e în capătul celălalt al barului cu prietenul său chelios, comandându-și niște gin tonic. Îmi aprind încă o țigară și rămân mai departe pe scaun, frământându-mi între degete poalele rochiei; când îmi iau inima-n dinți și mă uit din nou spre el, văd că-și are îndreptați spre mine ochii aceia cu gene lungi care-i umbresc toată fața. Și jur că ne studiem pe furiș, ca într-un bar normal, ca și cum n-ar fi fost nicio clipă vorba de bani, iar eu m-aș fi aflat acolo din întâmplare – până când Selma, o tânără bulgăroaică brunetă și deșirată ca o liană, vine și-și pune o fesă pe taburetul meu, după care se apleacă și-mi șoptește la ureche, ca o prietenă care s-a prins cum stă treaba:

— Du-te și vorbește cu el, nu vezi că se uită la tine?

— Serios? Dar celelalte i s-au prezentat?

— Nu-l interesează celelalte. De când a venit se uită numai la tine.

Oricum n-am încotro, sunt obligată s-o fac – dacă nu vreau să am parte de săpuneala zdravănă a lui Milo, pe care anumite fete ar fi fericite să-l informeze. Ele sau

Ronja, barmanița mofluză ca un bulldog, care îmi remarcă inerția de la începutul întregii povești.

Când mă ridic, simt că mi se-nmoaie genunchii – senzația că sunt măsurată din cap până-n picioare; nu contează câți ani au trecut, eu tot nu știu să mă simt altfel decât goală-puşcă în fața bărbaților care-mi amintesc într-un fel sau altul de marele lord, și asta în ciuda decepțiilor de toate felurile pe care mi le-a pricinuit ticălosul ăla sclipitor.

Clientul vede că vin spre el, fraza destinată amicului său îi încremenește pe buze. „Încântată. Mă cheamă Justine și sunt din Paris.” Mâna lui e catifelată și foarte caldă. Îl întreb dacă el și prietenul lui vin acolo pentru prima dată, perfect conștientă de cum îmi stă părul, de despicătura rochiței mele de patinatoare, de banda dantelată a ciorapilor; nimic din toate astea nu pare să producă asupra chelului efectul năucitor care-l ține pe amicul său țintuit de taburet – și totuși: se vede clar cine l-a adus pe celălalt într-o casă de toleranță. Sunt amândoi din Boston, au fost colegi la universitate, iar de șapte ani stau la Berlin. Unul este celibatar – lucru care se vede –, celălalt însă, marele lord, are mai mult ca sigur o femeie lângă el, căreia i se datorează toată acea timiditate. Mult prea neîndemânatic ca să-mi ofere un pahar și neștiind probabil de avantajele financiare pe care le-aș avea dacă ar face-o, așteaptă pur și simplu momentul prielnic, dar există oare unul pentru un bărbat care e pentru prima dată la bordel, când trebuie să-i amintească unei femei condiția ei de curvă? Îmi imaginez că nu, chiar dacă cele două părți sunt acolo tocmai pentru așa ceva. Când el profită de un moment de tăcere pentru a mă întreba prețul, văd în colțul gurii sale că are impresia că profită și că-i pare rău. Iar eu, brusc, sunt jenată la rândul meu că lucrez acolo. În fața bărbaților care-mi plac așa vrea să fiu o împărăteasă.

Bordelul nu lasă însă nimic să se irosească. Dimpotrivă. Bordelul face din toate târfele niște împărătese. Îi spun să vină cu mine, iar el mă urmează docil, la o distanță respectuoasă. Pantofii îmi sunt cam mari și mi-e un pic rușine că-mi vede călcâiele ieșindu-mi din ei la fiecare pas. Ne oprim într-un colț și așteptăm ca matroana să ne indice o cameră.

— Cum vă numiți?

Vorbim în engleză și vorbim mult, pentru că vreau să fac uitat momen-tul în care-i voi lua banii; banii bărbaților mi-au dat întotdeauna o anumită pudoare.

Îl cheamă Mark. Are treizeci și opt de ani, o nevastă și tocmai a deve-nit tatăl unui băiat. Lucrează în industria muzicală, fără a avea însă nimic dintr-un muzician – organizări de concerte sau publicitate, ceva de genul ăsta.

Când intrăm în cameră, mă întreabă de ce lucrez acolo. Sunt realmente *minunată*. Par un *vis*. Nu-i vine să creadă – la fel ca tuturor nemților și ca multor americani – că prostituția și bordelurile sunt interzise în Franța; și pentru mine e o realitate greu de înțeles, mai ales dacă mă gândesc la lexicul nostru care e plin de *curve*, *târfe* și *bordeluri*¹⁷. Îi spun că sunt scriitoare și scriu despre bordeluri, omițând să precizez că am, printre altele, o chirie de plătit la sfârșitul săptămânii și că exact o săptămână le trebuie celor de la editura care mă publică pentru a răspunde cererii mele pentru un avans. Îi zic că e un secret pe care nu trebuie să-l afle nimeni de aici – precauție inutilă, fiindcă bărbații care vin la bordel sunt plini de secrete pe care le ghicești și fără să deschidă gura. Mark e dintre cei care simt nevoia s-o deschidă sau poate că vrea să răspundă secretului meu cu unul de-al lui. De când i s-a născut copilul, relația lui de cuplu trece

¹⁷ În orig.: putain, pute, bordel (curvă, târfă, bordel), termeni din sfera prostituției întrebuințați în vorbirea curentă ca înjurături. (N.t.).

printr-o criză pe care bucuria de-a fi părinte nu reușește s-o estompeze. Da, își adoră soția, dar drăgălașa nu prea mai are chef de babardeală sau, în orice caz, nu vede de ce-ar fi o urgență să-și reia viața sexuală la șase luni după naștere. Așa că au ajuns s-o țină tot într-o ceartă - clasică viață goală la care ajung doi îndrăgostiți care au mizat totul pe un copil. Și se vede cu ochiul liber că în loc să se simtă în largul lui la bordel sau măcar îndreptățit să se afle acolo pe Mark îl încearcă, dimpotrivă, un soi de rușine vinovată.

Care sunt soluțiile când îți iubești nevasta, dar ai nevoie de senzualitate, ai nevoie de orgasm? Cea mai înțeleaptă nu e să-ți iei o amantă de care, prin forța lucrurilor, vei ajunge să te îndrăgostești, pentru explozia de hormoni și gura de aer proaspăt pe care ea ți le oferă. N-ai face decât să intri și mai adânc în rahat. Întrucât e vorba strict de dat la buci, soluția cea mai eficientă e fără doar și poate să plătești o femeie. Probabil că e destul de complicat pentru tipii blânzi și romantici ca Mark să se reducă la ceva atât de meschin ca o pereche de boase dureroase. Dar nici asta nu i-ar împiedica să se îndrăgostească.

Asemănarea lui Mark cu primul bărbat din viața mea se oprește la înfățișarea fizică. Abia ce l-am încălecat că își și dă drumul, fără o vorbă, fără un sunet, cu dinții înfipti în umărul meu; îmi dau seama c-a făcut-o doar fiindcă-l simt că se-nmoaie. Cred că Mark n-ar fi zis nimic, paralizat cum era de rușinea acelui fiasco, care nici nu era neapărat un fiasco, cât mai degrabă un orgasm reflex, de la teribilul preaplin al celor șase luni de abstenență. Am fi putut trăi un moment jenant cu tot felul de scuze inutile, dar, mulțumesc lui Dumnezeu, prezervativul a avut buna inspirație de a-i aluneca de pe sculă. Porțiunea din afara mea e așa cum trebuie, plină încă de snaga din care n-a

pierdut niciun strop, ceea ce înseamnă că și-a îndeplinit perfect misiunea. Mulți însă cred, la fel ca Mark, că peticul ăla de latex e o armură de netrecut nu doar împotriva bolilor (graviditatea fiind cea mai mică dintre grijile lor), ci mai ales împotriva evidenței adulterului. Contactul cu mucoasa unei femei care nu e a lor, mai ales că aparține lumii întregi, e ca un coșmar de care nicio tresărire nu-i va scăpa – și ca o pedeapsă divină. Nu-i trebuie mult lui Mark să se facă alb ca varul – senzația de aer rece pe propriu-i mădular e de ajuns. Abia ce-am început să scot prezervativul din mine, că-l și simt scuturat de tremurăturile febrile ale bărbatului însurat care-și vede imperiul făcându-se țandări și-și imaginează deja în gură amăreala tratamentului contra SIDA.

— Iartă-mă, bâiguie el de vreo zece ori, iartă-mă, chiar sunt un...

Nu și-a mai dus fraza până la capăt, așa că, furioasă, am completat-o în sinea mea încercând să nu las să mi se vadă nimic pe față: „un ce, un timorat? Un terminat? Un căcăcios?”

Ne-am despărțit prieteni, Mark voia să ne vedem afară, să ieșim la un pahar, i-am dat numărul meu de telefon. Am impresia că i-am spus numele meu adevărat și titlul viitoare mele cărți, de lașă și fiindcă voiam neapărat să fiu mai mult decât o simplă curvă – în ciuda bunelor mele intenții, probabil că mă credeam deasupra acelor lucruri. Nu mă așteptam să mă sune și, de altfel, mult timp nici n-a făcut-o; dar chiar dacă mi s-a șters din minte ca un client printre atâția alții (capetei repede acest obicei de a-i băga pe toți în aceeași oală), n-am uitat cum s-a topit lumea toată din jurul nostru când l-am sărutat.

— Te rog, ai grijă de tine, mi-a zis el pe culoar, îndepărtându-se, ținându-mă doar de un deget.

— Nu-ți face griji. E un loc bun, am mințit eu, încă mai crezând că ar putea fi așa. (Apoi, mai încet:) O să mai vii, nu?

— Sigur c-o să mai vin. E atât de *incredibil*.

Numai că, în următoarele zece zile pe care le-am mai petrecut la Manej, Mark n-a mai apărut și nu pot să-l blamez pentru asta. În ciuda pioaselor mele minciuni menite să ne liniștească pe amândoi, chiar și un novice ca el mirosise probabil că eu eram singura al cărei zâmbet era suficient de sincer pentru a ascunde umbra aceea imensă și tristă, cruda realitate a celui loc.

Perioada de probă a încetat odată cu plecarea lui. Aveam medalia de cea mai bună angajată a seriei sau chiar a săptămânii, cu cei doi clienți aproape consecutivi; când am trecut prin salonul mic ca să pun la murdare cele două prosoape regulamentare, l-am auzit pe Sandor zicându-i tare lui Milo, în engleză, că franțuzoaica, *da*, chiar muncea bine. De fapt, deși bărbatii nu înțeleg mare lucru din munca aceasta, pricep totuși suficient cât să recunoască puicuța cu ouă de aur. Dacă am suportat de nu știu câte ori toanele fetelor și ale matroanelor, niciunul dintre acești indivizi nu a ridicat măcar o dată tonul la mine, dimpotrivă, mă învăluiau cu niște priviri în care se citea uimirea de-a avea o tipă care nu era nici îndărătnică, nici obraznică, nici puturoasă.

Milo evita cu grijă orice manifestare vădită de simpatie. Maximilian, căruia i se spunea Fantoma, își păstra energia pentru muncile lui de lacheu capabil să rezolve orice problemă și să găsească orice la orice oră. Angajatele mai vechi câștigaseră, de-a lungul anilor, privilegiul de a-i da tot felul de nume drăgălașe și de a-i smulge câteva fraze – uneori chiar și un zâmbet, care părea întotdeauna ușor îndurerat.

Sandor era din altă plămadă, de o jovialitate de-a dreptul pitorească, dar capabilă, cred eu, să se transforme într-o furie neagră mai înspăimântătoare decât morocăneala constantă a lui Milo; gentilețea lui seducătoare, talentul la complimente și vorbe de duh făceau din el un intermediar deosebit de util între șef și harem, atât pentru beșteleli, cât și pentru încurajări; aceeași gentilețe care mă făcea să mă feresc de el ca de ciumă. Sandor însă pusese ochii pe mine; vorbea o franceză bunicică, un pic cam ruginită, dar plină de calcuri fermecătoare, iar eu reprezentam ocazia mult-visată de a și-o mai exersa. De îndată ce putuse pleca din țara natală, călătorise, locuise cam prin toată lumea și petrecuse la Paris, pe bulevardul Suchet, niște ani pe care-i evoca nostalgic, cu niște adjective extrem de reverențioase. Niciodată nu-mi vorbea despre muncă, iar când așteptam clienții venea lângă mine, schița o sărutare de mână și-și aprindea țigara de foi, după care începea să discute despre Édith Piaf și Jacques Brel. Nevasta îl părăsise de doi ani, iar de-atunci bănuiesc că se consola cu tot felul de bulgăroaice și ucrainence, altele de fiecare dată - o soluție cât se poate de agreabilă când te apropii de cincizeci de ani și vii tu însuși din acea parte a globului unde femeile sunt atât de frumoase și atât de reci, când vorbești limba lor. În fiecare seară se oferea să mă conducă acasă, propunere pe care o ignoram consecvent, cu inima bătându-mi nebunește la gândul că mi-ar putea dibui teama, irațională sau nu, de-a cădea într-o capcană fatală.

Odată plecat Mark și camera frumos aranjată, m-am dus să zac într-un fotoliu. Nu mai apăruse nimeni între timp, iar fetele nu se clintiseră de la locurile lor. Michelle și Nicola jucau mai departe Candy Crush, Selma era la bar cu Ronja,

iar ucrainencele și bulgăroaicele, scindate în două grupuri, trenau în anexa de lângă salonul cel mare.

Pe final de program, au năvălit trei tipi pe culoar. Aproape că se lumina de ziuă, iar eu tocmai îi spuseseam lui Madeleine c-o pornesc spre casă. Dar o jumătate de oră trece repede, nu-i așa? Pentru sport. Pentru satisfacția de-a le bate pe toate la scor.

Putea să fie și altfel, aș fi putut, de exemplu, să-mi văd mai departe de îmbrăcat, dar mi-am zis să fac puțin pe deșteapta și m-am uitat în ochii celui mai mare dintre cei trei cu figura aia gânditoare care sunt convinsă că mă face irezistibilă. Și probabil că așa și e, fiindcă m-am potcovit cu cel mai al naibii client din întreaga-mi carieră. Îmi amintesc totul, mai ales privirea lui când a arătat cu degetul spre mine și-a zis:

— Cu tine vreau să merg. Cât costă?

Ușor debusolată, i-am spus prețul, gândindu-mă că e el mai prost crescut, dar măcar pare obișnuit cu bordelurile și poate va avea bunul-simț de-a veni cu o erecție mai vârtoasă decât a canadianului și va rezista ceva mai mult decât Mark. Nu vrea să bea nimic, nu vrea să piardă vremea – vrea s-o pună, acum, imediat.

Aș fi înțeles ce greșeală făceam dacă m-aș fi uitat la Ronja înainte de-a mă uita la el, la grec; fiindcă Ronja, deși părea tot timpul furioasă și fără un motiv anume, avea totuși grijă să le facă semn din priviri fetelor, sugerându-le să nu atragă atenția unor clienți pe care ea îi cunoștea. Iar pe cei trei tipi îi cunoștea, la fel de bine ca Milo. La urma urmelor însă erau niște clienți, iar cineva tot trebuie să se ocupe și de ei. Pentru direcțiunea Manejului nu există clienți buni sau răi, câtă vreme pun banul jos; *nimeni nu vrea să știe ce se întâmplă în acele camere.*

Totuși, și nu poate fi o întâmplare, Renate ne instalează în camera 3, care dă spre salonul cel mic – cel unde stau bărbații.

Grecul are cu siguranță un nume, dar mi-e imposibil să mi-l amintesc. Eu pornisem cu gândul să-mi fac treaba eficient și s-o tai rapid spre casă; numai că nemernicul, care nu vorbește o boabă de engleză, are alt plan în minte. După ce-și scoate hainele, se întinde pe pat, cu mâinile încrucișate sub cap, relaxat ca în dormitorul de-acasă. Iar cum eu, ferm hotărâtă, mă apropiu cu un prezervativ în mână, face un gest scurt și scoate un grohăit germanic pentru a-mi da de înțeles că obiectul în chestiune nu-i va fi de niciun ajutor. Rămân blocată, cu o coapsă pe marginea patului.

— Cocaină? îmi propune el.

Ce îndrugă țicnitul ăla? Nu stă să bem nici măcar un pahar înainte, iar acum vrea să tragă cocaină aici, în camera asta unde nu e voie nici măcar să se fumeze... Auzi la el...

— Vreau niște cocaină, anunță el cu o voce de mafiot ușor matolit, iar când îl aud cum îmi vorbește, îmi vine să-i trag o scatoalcă după ceafă.

Îmi reprim cu greu mutra aia dezgustată a adolescenților care gândesc în sinea lor *Vai de capul tău, boșorogule...!* și-i zic sec că n-am.

— Du-te la patron și cere-i.

Ridic din umeri și ies din cameră în chiloți, convinsă că în două secunde grecul o să fie dat afară în șuturi albaneze pentru așa o obrăznicie.

— Ce e?

Milo își pune în scrumieră trabucul, cu o figură brusc preocupată.

— Păi...

Mă apropii de micul lor cerc, iar Renate își lasă jos paharul cu gin tonic.

— ...A zis că vrea *cocaină*.

Casc ochii cât pot de larg pentru a-mi sublinia probitatea profesională. Milo își scarpină bărbia, gânditor. După care, cu un zâmbet larg pe față, îl cheamă pe omul său bun la toate, ascuns ca de obicei într-un colț al salonului. Îi mormăie câteva vorbe în germană, în urma cărora Maximilian se ridică și iese din Manej, cu țigara în mână.

Greul, întins în continuare pe pat, îmi întinde două bancnote de o sută șifonate.

— Una pentru tine, una pentru mine.

Aveam să mă gândesc la acel gram ca la un bacșiș, dar mai întâi trebuia să termin cu acel individ. Ceea ce, după toate aparențele, n-avea să se întâmple prea curând. Tipul scoate din blugi un pliculeț cumpărat din altă parte și, după standardele mele, arhisuficient pentru timpul pe care-l aveam la dispoziție.

— Fă-ne două linii.

Îi înțeleg cu greu metalimbajul îngreunat de alcool. Și fiindcă stau pe gânduri, insistă, suflându-mi în ceafă:

— Pune tot.

Își acompaniază ordinul cu o palmă peste fund mai scârboasă ca orice ejaculare facială, iar acel singur gest îmi consumă ultimul strop de falsă bună dispoziție. Mă chinui să schițez un zâmbet strâmb care să-mi ascundă dorința furibundă de a-i băga un par în cur, așa, cu mâinile goale. Și confecționez un tub grosolan dintr-una dintre cele două bancnote de o sută, după care îi mărunțesc de bine, de rău cocaina cu o carte de vizită de la Manej.

Regula de aur, când ai de-a face cu un client care vrea să tragă pe nară, e să nu consumi și tu. Așa cum, dacă trebuie să te descurci cu unul beat muci, soluția nu e să

tragi și tu la măsea până cazi lată. Când ești însă debutantă în ale meseriei și dai de așa un mitocan, îți zici că o liniuță îți va da puterea și răbdarea necesare pentru a rămâne în continuare urbană. Problema e că, dacă te prefaci prea bine, iar clientul nu vede în ochii tăi că l-ai vrea ars de viu în vârful unui par ascuțit, ar putea dori să prelungească sesiunea.

Iată-mă așadar robotind ca o sclavă. Am făcut două liniuțe atât de alandala, încât polița șemineului seamănă mai degrabă cu masa de lucru a unui brutar. După standardele mele, în haloimăsul acela sunt cel puțin patru linii bunicile, dar grecul curăță tot dintr-o mișcare și-și linge muchia palmei satisfăcut. Se culcă la loc în mijlocul patului, greoi, apoi întinde o mână spre mine. Și așa începe infernul în camera aceea din Charlottenburg, infern din care trebuie scăzute totuși cele câteva secunde în care Renate îmi întinde prin ușa întredeschisă două grame de cocaină încă nemărunțită.

Înțeleg rapid că nu trebuie să mă aștept la o tresărire virilă a acelui tip, care nu vrea de la mine decât să stau lângă el, încercând să-i deslușesc bolboroselile nemțești combinate cu ceva engleză și cu accentul grecesc. La început, sperând într-o minune și fiind din ce în ce mai tentată să i-o scol doar ca să-i închid odată gura, îi frec într-o doară scula moale pe care cocaina o face să se strângă ca un șagrin. Contrar așteptărilor, nu e deloc ușor să-ți petreci timpul cu un client care nu vrea sau nu poate să babardească. Cu un francez, nu zic, poți să găsești o mulțime de subiecte de conversație și s-o scoți la capăt absolut onorabil. Dar ia încercați cu un tip atât de afumat că nici nu mai știe ce limbă vorbește... Cocaina e un drog total neindicat pentru babardeală sau pentru chestii senzuale. Întotdeauna se vor găsi persoane, bărbați sau femei, care să susțină cu tărie contrariul - cum că,

dimpotrivă, cocaina stimulează excitarea sau crește libidoul. Deși e posibil să obții o erecție viabilă și o aplecare jenantă înspre confidențe – inclusiv sexuale –, odată trasă prima linie, este aproape imposibil să mai jusezi, iar pofta de socializare se stinge de îndată ce vrei să treci la fapte și să-ți dai drumul. Ideea de a face dragoste sau de a simți plăcere nu-ți mai stârnește decât o crasă indiferență. Când efectul trece, dorința nici vorbă să revină – nu mai ai chef să stai la discuții, vrei doar să mai tragi o linie sau să dispari. În acest caz precis, singurul „avantaj” al cocainei constă în faptul că repeți la infinit aceleași fraze, organizate doar un pic diferit. Chiar și pășăreasca cea mai aberantă devine aproape inteligibilă.

Am reușit așadar să-mi dau seama că întreaga lui conversație se învârtea în jurul unei axe foarte simple: nevastă-sa. Cu vreo cinci-șase variațiuni pe această temă, fără să-mi pot da seama dacă erau întâmplări reale sau fantasme: cea mai bună prietenă a nevaste-sii îi freacă scula pe sub masa de la restaurant, pentru a încheia apoi în trei într-o cameră de hotel, nevastă-sa e sedusă în vacanță de un chelner tânăr și încheie în trei într-o cameră de hotel – în Grecia, pe un iaht, nevastă-sa se mângâie deliberat sub privirile unui matelot oarecare și, ce să vezi, încheie în trei în cabina ambarcațiunii. Probabil că din aceste peripeții e de dedus un mesaj de ordin moral: nevastă-sa (sau fantoma căreia-i zice nevastă) e o nenorocită. În loc să fie gelos pe ea, el o încurajează să-și satisfacă toate dorințele. Iată un subiect despre care pot discuta până la ciocănitul salvator al Renatei! Dar e mai complicat când ești prins într-o situație în care legile rațiunii nu mai au nicio valoare. Coerența pare atunci un lux cu totul epuizant. Foarte rapid, îmi intru în ritmul de croazieră, iar vocabularul mi se restrânge doar la *oh*-uri și *ah*-uri. El se ridică la intervale regulate, coboară din pat și

se duce clătinându-se la scaunul pe care și-a pus hainele. Iar eu freamăt toată sperând că s-a săturat de povestit tâmpenii unei gagici care nu înțelege ca să zic așa nimic și care, tot încercând să-l rezolve, nu face decât să-i demonstreze impotența; dar nu, el își vede mai departe de ale lui. Caută doar o bancnotă prin buzunare ca să-i fac din ea un tub.

— Ne mai faci o porție?

În timp ce eu abia mă abțin să nu-i sar la gât, el se uită peste umărul meu dacă-i aranjez cum trebuie cele *două* linii.

(Mai târziu, o tânără spanioloaică expertă în domeniu îmi va spune că sunt o mie și una de modalități de-a nu priza cocaină fără a leza sensibilitatea unui client făcut praf; în primul rând aceea, extrem de simplă, care constă în a-ți lăsa părul să coboare peste liniuța cu pricina pentru a o mătura. În orice caz, nu e niciodată bine pentru o curvă să piardă controlul, nici chiar într-un bordel atât de bine supravegheat precum Manejul. E important ca fetele să accepte puțină pudră pe nas, dar la fel de important e ca ele să-și știe limitele și să le respecte, pentru că nimeni din direcțiune nu va sta să le asculte smiorcăindu-se că și-au tras-o fără prezervativ în euforia aia bolnavă de moment ori că și-au luat palme fiindcă au refuzat.)

Mi-ar fi plăcut să aflu aceste înțelepciuni de alcov înainte de a-l întâlني pe greul acela ineputabil, căci în momentul când Renate bate la ușă, eu tocmai sunt pe cale să-mi ajung din urmă clientul ca nivel de intoxicare. Ușurată, îmi pregătesc în minte niște formule de rămas-bun mult mai cordiale decât în mod normal. Greul însă, mai vioi ca un țipar, se ridică să prelungească sesiunea, cu câteva bancnote în mână. După tonul pe care-l folosește, înțeleg că nu prea am de ales.

Sunt cât pe-acî să mă iau la harță cu Renate cînd mă pune să-i zic că asta o să-l coste prețul unei jumătăți de oră suplimentare, iar nu prețul – mai avantajos – al unei ore, cât și-a propus cărpănosul ăla nenorocit să mai stea. În mod clar, tipul nici nu concepe să-mi dea drumul; trebuie să mă duc complet goală în salon și să-i spun lui Milo că clientul meu vrea să discute cu el – chestie care rareori anunță ceva bun. Cît discută ei în spatele ușilor închise, eu îmi dau seama că aerul de acolo, chiar dacă pute a fum de țigară, e de o mie de ori mai respirabil decît cel din camera mea, care trăsnește a transpirație bolnavă. Nu se aude niciun sunet, iar eu mă aștept în orice clipă la o ploaie de pumni care să se încheie cu un urlet întrerupt de niște horcăieli. Sandor încearcă să-mi facă un pic de conversație ca să umple cu ceva acea liniște:

— Ehei, Franța...!

Milo iese pînă la urmă din cameră, urmat de un miros greu de transpirație caldă și rîncedă. Și o trimite sec pe Renate înăuntru, înarmată cu un terminal pentru plata cu cardul.

Aceasta iese de acolo cu o figură total dezgustată, nu-și recapătă suflul decît după ce închide ușa. În mișcarea de deget cu care mă retrimite la muncă se simte chiar un strop de milă. Milo și Sandor se fac că se uită în altă parte.

Cînd declar în sfârșit forfait, nu mai pot să văd în fața ochilor nici Manejul, nici pe cei de acolo. Am tras pe nară aproape un gram întreg și știu pe dinafară fiecare detaliu din poveștile pentru adulți ale grecului – asupra căruia cocaina pare să aibă efectul unei mîngâieri. Evident, deși sunt genul de clientă ideală pentru acest tip de substanță, deși sub influența ei mi se dezleagă pofta de socializare, n-am obținut din liniuțele mele nici cea mai mică dorință de-a vorbi; nu, am aterizat parcă direct în căsuța aia de la Monopoly pe care scrie Închisoare, pentru o dezmeticire

lungă și grea, care nu-mi lasă nicio clipă de răgaz. Iar când mă apropii mai tare de ceea ce pare a fi seninătate, dau de niște limburi înguste de luciditate și mă iau singură la judecat: *Calmează-te, tâmpito, stăpânește-l pe nenorocit, în curând o să fii afară, în Savigny Platz, o să te duci să bei ceva la Schwarzes cu Madeleine, iar până una-alta oricum nu-ți vrea nimeni răul, totul e OK, ești tu drogată, atâta tot. Foarte drogată. Extrem de drogată.*

Dincolo de aceste monologuri interioare care nu-mi sunt de niciun ajutor, simplul fapt de a exista e deja problematic. Toate sentimentele mi s-au preschimbat în ură, iar mișcarea care precedă confecționarea liniuțelor, adică palma pe care greul mi-o articulează peste crupă, îmi stoarce un zâmbet atât de crispat, de simt că-mi plesnesc dinții. Îi dau mai departe cu solilocviile, dar aș prefera să nu mai fiu în stare; mi se face groază de mine însămi.

Renate bate la ușă și, lucru cu totul excepțional, strecoară capul înăuntru ca să se asigure că totul e bine. Greul sare imediat, cu cardul între degetele tremurânde: *Fir-ar să fie, îmi zic eu, monstrul ăsta mai vrea.* Oare n-ar fi o formă supersofisticată de tortură să descompui timpul în felul ăsta, adică să nu iei direct două ore (fiindcă practic, *practic*, ce altceva mai bun de făcut are greul ăsta până mâine-seară?!), doar din dorința perversă de a vedea cum se deschide în mine bobocul speranței, cum înflorește și brusc se usucă? Poate că tipul se delectează cu groaza mea, ascunsă evident în spatele unei măști de politețe sindicală și de bună dispoziție încântător de fragilă. Ce *monstru!*

Când Renate mă întreabă, ușor îngrijorată, dacă mai vreau să stau, mă scot imediat:

— Nu, chiar trebuie să plec, mă așteaptă surorile mele.

Grecul abia dacă își dă seama că ies, cu hainele sub braț, și deja cere să i se trimită o altă fată.

Nu mai sunt decât trei în tot bordelul, dintre care două deja ocupate. În timp ce mă îmbrac în salonul cel mic, o văd pe Diana, o turcoaică de patruzeci și cinci de ani (treizeci și unu, pe site) cu niște sâni enormi, aranjându-și părul și pregătindu-se să-mi ia locul. Diana, cu o figură ursuză, dar cu o fire veselă și plăcută, e deja gata să se afunde în acel iad fetid – neavând habar cine o așteaptă acolo, ce creatură moale-n sculă, cu cinci povești mari și late și cu plesnituri obscene peste fund. Diana are un băiat de paisprezece ani care doarme undeva în apartamentul ei și speră să-și vadă mama când se trezește – e clar că biata de ea nu se aștepta să mai aibă vreun client. Darămite așa un client...

Când se apleacă spre mine ca să mă întrebe cum e tipul, îmi dau seama că Milo și Sandor pot să m-audă, așa că bag minciuna uzuală de la Manej:

— E OK.

Deși sunt tentată să-i dau de înțeleș, prin câteva strâmbături, că e exact dimpotrivă, îmi zic până la urmă că n-are niciun rost. E prea târziu. Și numai ea e liberă.

Pe fața Dianeii nu se citește nimic când intră în cameră, dar simt cum i se întoarce stomacul pe dos când înțelege că nu din cauza mea miroase atât de urât în salonul cel mic, ci din cauza acelui tip, a celui care m-a înghițit bucuroasă și m-a scuipat afară ruptă bucăți, înnebunită s-o șterg de-acolo cât mai repede, fără să mai fac nici măcar un duș, deși mi-ar fi prins atât de bine. Și uite că monstrul o ia acum pe ea.

Îmi fac mult mai multe griji pentru ea, acum când scriu liniștită în sudul Franței. În acea dimineață, soarta Dianeii nu m-a frământat mai deloc: fiecare cu treaba sa, eu am

terminat și mă car, dragilor, considerați că nu mai exist, puteți să uitați și cum mă cheamă.

Renate a fost cât pe-acți să-mi provoace un stop cardiac când m-a întrebat, cu aerul că realmente se bazează pe mine, dacă nu vreau să mă duc într-o altă cameră cu încă o față; și, exact ca-ntr-un coșmar, fata în chestiune e chiar acolo, înfășurată într-un prosop, una dintre cele cinci turcoaise blonde care nu stau niciodată de vorbă cu mine – și ea, tot cu o față imploratoare. Mă abțin cu greu să nu urlu.

— Ah, nu, îmi pare rău... dar surorile mele... mă așteaptă..., bâigui eu.

Toată scena se desfășoară sub privirile lui Milo și ale lui Sandor; spre uimirea mea, nimeni nu mă dă pe ușă afară. Dimpotrivă, Sandor sare ca un arc de pe canapea și se oferă să mă ducă în Wedding¹⁸ – Dumnezeu, am făcut *tâmpenia* să spun că locuiesc în Wedding, halal jurnalism *undercover*... Asta mai lipsea, să-i cad în plasă exact când îmi vine să-i bag în mă-sa pe toți...

Mai bălmăjesc o scuză ininteligibilă, însăilată într-o germană de emigrant clandestin, și o șterg rapid afară, cât mai departe de Manej, cât mai departe de Schlütterstrasse, cât mai departe de fereastra aceea movulie în spatele căreia Diana începe să priceapă în ce a intrat.

Chestia cea mai contrariantă a dezmeticirii, aș zice că e brusca inutilitate a muzicii. Din câte-mi imaginez eu, în orice drog serios – că e iarbă, că e LSD sau ecstasy – muzica bună poate face mai tolerabili anumiți parametri. Cocaina însă nu se lasă păcălită cu asemenea șmecherii. Cocaina este pragmatică, are nevoie de calmante sau de câteva jointuri – în lipsa cărora continuă, neînduplecată. E uimitor, de altfel, cum o euforie atât de scurtă poate

¹⁸ Cartier multicultural al Berlinului (N.t.).

preceda o tristețe atât de profundă, atât de grea. Nici Beatles, nici Nina Simone, nici White Stripes (în niciun caz ei, de fapt), nici chiar ceva suav și neutru ca Mozart ori ca baladele celor de la Velvet Underground.

Simpla idee de a fi perturbată în gândirea mea ultrarapidă mi se pare o aberație. Creierul îmi merge mult prea repede: când, la douăzeci și unu de ani și în aceeași stare, ascult *Atom Heart Mother*, termin în minte tot cântecul înainte ca el să înceapă. Așa că, în seara aceea, nu mai risc.

Între Schlüterstrasse și stația de la Zoo e destul de mult de mers, dar am la ce să mă gândesc. În primul rând, nu cumva am zis și că locuiesc pe Amrumer Strasse? Mama mă-sii! Ce-o fi în capul meu?! Ce mă fac dacă într-o bună zi ajung acasă și dau de Sandor care-și fumează trabucul pe scară, la numărul 34, cu zâmbetul lui înspăimântător de pește bine-crescut și cu doi-trei lachei sprijiniți de cutiile de scrisori? Bine, am fost destul de inteligentă să nu spun nimănui numele meu adevărat. Dar dacă nu mă mai întorc? Cât timp le va trebui ca să găsească foaia pe care mai mult ca sigur și-au notat coordonatele mele și numărul de pașaport, exact, pașaportul meu pe care mi-l las ca o tembelă în „vestiar”, adică într-o odăiță unde toată lumea intră ca la moară, unde toate lucrurile stau claie peste grămadă pe canapea, iar singurele dulapuri cu cheie sunt ale matroanelor? Weddingul e înțesat de turci patibulari care ar putea sări pe mine când mă duc noaptea să cumpăr un pachet de foițe de țigări de la nonstopul de pe Müllerstrasse. Iar dacă eu sunt plecată, dacă stau undeva să scriu sau am ieșit să mă dezmořesc, ce mă fac dacă Anaïs și Madeleine, care sunt singure acasă, deschid ușa de la intrare fără să întrebe la interfon cine e, fiindcă nu știu germană? Nu pare posibil să se întâmple așa ceva, dar la fel gândeau probabil mai toți cei care s-au întors acasă

și și-au găsit familia legată fedeleș. Matahala de Sandor va fi acolo, cu nenorocitul lui de trabuc și cu aerul că regretă c-a trebuit să dea năvală așa, iar înainte de a-mi tăia un deget, mă va întreba exact ce mă va întreba și maică-mea plângând: *Păi ce credeam eu, că oamenii ăia se joacă?* Că puteam să vin și să plec de la Manej cum îmi tuna mie, și nimeni n-avea să se sinchisească? Acum ce prefer: să merg frumușel într-o căsuță drăguță din Albania, unde militarii și țăranii din zonă vor fi încântați să mă cunoască, sau mai bine îmi ajut surorile să-și adune în seara asta dinții de pe jos, iar mâine sânii? O alegere destul de dificilă, nu-i așa? Aerul curat, viața rurală, căldura contactelor umane, învățarea a vreo douăsprezece limbi și dialecte noi...

Pe la mijlocul drumului spre Zoo, lumea mi se pare nespus de întunecată și singurul lucru de care mă agăț pentru a mi-i scoate din minte pe grec, Milo, Sandor și matroanele cele posace e cartea. O să scriu despre toate astea, de-asta fac ceea ce fac și singurul motiv pentru care sunt atât de speriată este că *nu asta e viața mea*. Viața mea e scrisul, așa că pot foarte bine să mă mai prefac încă vreo câteva luni că sunt o curvă, iar dacă niște tipi precum grecul mă cred, înseamnă că sunt o bună actriță.

Ceea ce mă face să mă gândesc la celelalte fete. Gen Diana. Oare ele la ce se gândesc? Când ajung, ca mine, să mergă pe Schlüterstrasse cu mințile țândări și puțin de transpirație din cauza unui cretin fără pic de respect, care le-a dat impresia că au avut de-a face cu Pălărierul Nebun sau cu Iepurele de Martie – oare la ce naiba se pot gândi? Ce idei întunecate le drapează dintr-odată ca o capă strivitoare, dat fiind că ele nu scriu nicio carte, iar Manejul este viața lor? Cum ajunge cineva să-și spună că viața sa e la Manej? Oare dispar toate celelalte speranțe, toate

visurile? Poate că-i mai bine așa. Poate că suporti mai ușor deprimările și nenorociții când știi că nu-i decât încă o zi de *muncă*. Poate că-ți zici *Ce zi de rahat!* și ajungi totuși să-ți dai drumul la iPod, și poate că muzica reușește să creeze un univers paralel în care te gândești la lucruri plăcute și îți găsești puterea de-a o lua de la capăt. Așa sper.

Chiar sper.

Acasă, îmi pregătesc o baie cu multă spumă. Stau acolo o veșnicie, întrebându-mă dacă poliția îmi poate fi de vreun ajutor. În starea de paranoia în care sunt, simplul fapt că mă gândesc la poliție ar putea declanșa o alarmă în capul lui Milo. Mi se pare evident, cu un gram de cocaină în sânge, că nu vor accepta s-o piardă pe franțuzoaica asta cu plete naturale care le rezolvă toți cei trei clienți din bordelul ăla pustiu. Nu, nu mă vor lăsa să plec.

Nu mă vor lăsa să plec.

Odată băgată în pat, respirația surorilor mele adormite ar trebui să mă liniștească, dar nu. Imaginea lor sunându-i pe ai mei pentru a le spune, în hohote de plâns, că n-am mai ajuns acasă de trei zile și că mobilul meu sună în gol, imaginea maică-mii izbucnind imediat în lacrimi și întrebând unde sunt, și a lui Madeleine urlând cu mucii-n gât că sunt la bordel, *la bordel* – în timp ce eu mă zbat în portbagajul unei mașini nemțești –, toate acestea mă fac să tremur în pat ca o frunză-n vânt. N-ar fi trebuit să calc niciodată pe la Manej – ce m-o fi apucat? Singură la Berlin, cu surorile mele – ce-o fi fost în capul meu?

Când se crapă de ziuă, sunt pe terasă înfofolită în două paltoane și nu se poate spune că mă simt mai bine. Degeaba îmi tot repet că niciunul dintre scenariile alea catastrofice nu-i plauzibil, fiindcă în Germania prostituția e

legală, până și ideea de a scrie o carte pe tema asta mi se pare de neconceput. Nu văd însă cum s-o mai dau la întors acum, după toate discursurile alea fanfaroane pe care mi le-am ținut mie, surorilor mele și lui Stéphane. Nu văd cum să renunț la cartea asta care prinde contur atât de rapid în mintea mea și pentru a cărei documentare am trecut deja prin situații atât de nebunești. Și de ce-aș renunța, la urma urmei, doar pentru că am avut de-a face cu un amețit care nici măcar nu m-a atins? Am amintiri cu seri mult mai rele la Paris și fără să fi primit vreun sfanț.

La nouă dimineața tot nu dorm, dar partea bună e că restul lumii se trezește.

„Te-ai sculat?” îl întreb pe Stéphane.

Și văd pe ecran: *Stéphane scrie un mesaj*. Parcă-l și văd pe canapeaua lui de la Londra, proaspăt ieșit de la duș, încă ud, trăgând din țigară în timp ce butonează pe ecran. În spatele ferestrelor, afară, o burniță mărunță și cenușie stropește orașul.

„Yes. Te-ai întors de la muncă?”

„Vrei să te sun?”

„Cam complicat. Te sun eu când ajung la birou.”

Probabil că e nevastă-sa prin zonă. Oftez:

„Bine”.

Apoi, aproape imediat:

„Păcat, mi-ar fi plăcut să aud o voce prietenoasă. Dar nu-i nimic, pe curând”.

Nici n-apuc bine să regret mesajul ăsta pasiv-agresiv, că imprevizibilul Stéphane mă și sună. În telefon aud vocea lui găfâită, larma stinsă a străzilor Londrei. Aproape că mă îneacă plânsul:

— Nu voiam să sune atât de disperat, dacă Nathalie e pe-acolo, mai bine...

— Nu, nici vorbă, doar că sunt pe bicicletă...!

Stéphane al meu a așteptat cincizeci și șase de ani și mutatul în Anglia ca să se urce pe bicicletă.

— Ești bine? continuă el. Cum te descurci cu munca?

Ar trebui să mă hotărâsc să-i spun că nu mi-e frică de nimic, că n-am ajuns la limita răbdării încasând-o de la cine știe ce tipi violenți, ci stând la palavre cu un cocainoman grec. Dar dacă Stéphane aude una ca asta, el fiind la o mie cinci sute de kilometri de mine, va sări ca ars și mă va soma să nu mă mai întorc la Manej, să nu mai pun niciodată piciorul și toate celelalte într-o casă de toleranță. Iar dacă-l pierd pe Stéphane, dacă el începe să creadă, fie și pe ascuns, în fantezmele mele morbide, atunci chiar c-o să mi se facă frică: omul lucrează într-o ambasadă, știe mai multe ca mine despre europencele drăguțe care dispar peste noapte și despre care se află, la o cercetare mai atentă, că făceau bani din serviciile pe care le ofereau populațiilor locale. Un simplu tremur al vocii lui ar fi de ajuns pentru a-mi distruge tot ce mai am ca frondă: nu trebuie speriată cu niciun chip acea unică persoană capabilă să vorbească despre bordel ca despre orice alt loc de muncă. Fără a mai pune la socoteală râsetele cu care punctează fiecare fază haioasă pe care i-o povestesc.

— Bine, a fost o zi mai lungă...

Îmi aprind o țigară; gâfâiala lui Stéphane, care pedalează undeva prin Londra, face ca lumea să-mi pară dintr-odată mai puțin apăsătoare. Îi istorisesc micile mele pățanii, pigmentate cu detalii destul de seducătoare și de simpatice ca să rămân, în imaginația lui stufoasă, curvulița aia citită care guvernează peste un întreg bordel subjugat de aptitudinile ei înnăscute. Iar asta face să-mi renască, ca prin farmec, curajul și motivația. Trebuie să scriu, pentru ca Stéphane să știe tot ceea ce nu i-am spus ca să nu-l

îngrijorez. Iar grecul, blestematul ăla de grec, va fi mic de tot atunci când îl voi face să-ncapă într-o pagină.

Când mă bag din nou în pat, mă simt deja mai bine la gândul că, la Londra, Stéphanie tocmai își începe ziua de consilier de ambasadă. Sunt foarte mulțumită că i-am transmis în filigran informația că la Manej se desfășoară un trafic serios de cocaină. Nu se știe niciodată; dacă voi dispărea cumva, fără îndoială că e/ va ști imediat unde să caute.

Capitolul 17

În primele zile mă gândisem să scot artileria grea și-mi dădusem cu un ruj foarte strident; nu-mi stă-n obicei lucrul ăsta, fiindcă mi se pare că-mi face o gură nepricepută rău, aproape handicapată, dar credeam că e cea mai bună ocazie cu putință. Și totuși, dacă există un loc unde nu trebuie în niciun caz să te pictezi așa, acela-i bordelul.

E o chestie evidentă dacă stai să te gândești, pentru că, la o adică, niciun retuș de pe lumea asta nu te poate salva de la dezastru; și chiar m-a năpădit un val de tristețe când am văzut-o pe Irina ieșind dintr-o cameră doar cu un prosop pe ea, ca s-o trimită înăuntru pe matroană cu terminalul de carduri bancare, și toată fețișoara ei cea mândră era mânjită de ruj. Nu-mi plăcea de Irina care, la rândul ei, părea să nici nu fi băgat de seamă că existam, și mi se părea că înfățișarea ei e de o banalitate plină de pretenții. Dar rujul acela întins pe toată bărbia, ca un însemn al infamiei, până și pe dinții pe care abia și i-a dezvelit când a strigat-o pe Jana, o făcea să arate ca o păpușă abandonată într-un șanț, în bătaia vântului și a ploii – eșecul tuturor artificierilor, în lipsa cărora nu mai rămânea decât boticul ăla palid, nici surâzător, nici drăgălaș până la urmă.

Asta mi-a tăiat orice poftă de a mă mai picta pe buze, și de-a mă mai machia în general. Când vezi ce stricăciuni poate produce o modestă felație unor dungulițe de rimel așa-zis rezistent la apă... Sau și mai stupefiant, să te vezi în oglindă după ce-ai călărit un client fără să-l fi lăsat să te sărute. Zici că machiajul *simte* babardeala și că asta-i e de ajuns ca să se prelingă de peste tot.

Când fetele sunt repartizate în saloanele unde-și așteaptă clienții, Manejul se poate mândri cu o echipă strălucită, de o admirabilă ținută fizică. Și totuși, locul rămâne mai degrabă pustiu, din motive pe care nimeni nu le înțelege. (Clientul din mine îmi dă un ghiont cu cotul: *Te miri? Păi ce, pe mine m-ai vedea călcând sau - Doamne ferește - regulând într-o speluncă de-asta...?*) Într-adevăr, dacă aş avea o pereche de boașe și o sută douăzeci de marafeți de spart, mi-ar fi greu să stabilesc care dintre fete ar fi cea mai puțin indispusă. N-oi fi eu bărbat, dar salonul ăla exasperant de gol arată că bărbații gândesc la fel ca mine.

Dacă o firmă normală și-ar diminua imediat efectivele, un bordel - care nu le asigură un salariu fix decât matroanelor - va alege să recruteze și mai multe fete. Dacă un bordel normal ar angaja niște bombe supersexy, Milo o recrutează pe Paulette - strategie care ne pune pe toate-n cur. Paulette a apărut la finalul unei săptămâni de-a dreptul fantomatică. În timp ce grosul trupei se dichisea așteptând deschiderea salonului, hop, intră-n peisaj nemțaloaica asta masivă ca o statuie - enormă, de-a dreptul! - care se prezintă timid:

— Mă cheamă Paulette.

Nimănui nu-i vine să-și creadă ochilor. Paulette are în jur de treizeci și cinci de ani, vine din Potsdam, dar pare să vină de mult mai departe, dintr-un fund de lume pe care

internetul și telefonul l-au ocolit cu dispreț. Să fi fost oare vorba de o decizie curajoasă când Milo, sătul să tot vadă cincisprezece fete umblând ca niște zombi prin bordelul lui pustiu, și-a zis că o creatură precum Paulette ar putea să atragă o nouă clientelă sau, în cel mai rău caz, să deruteze și să dea un plus de strălucire haremului obișnuit?

Paulette e cât un turn de cetate: la fiecare pas pe care-l face simt cum îi gem de durere tocurile saboților, iar cărnurile îi tremură la cea mai mică mișcare. Își strânge în vârful capului părul decolorat, iar porțiunea de ceafă de sub cocul ăla sărăcuț îi e acoperită de un tatuaj cu un fluture al cărui contur negru virează deja în verde. Ciorapii cu plasă abia dacă-i ajung la mijlocul pulpelor, sugrumându-le sub forma unor caltaboși îndesați, cu suprafața plină de gălme. Numai un ochi foarte exersat ar putea repera o talie la Paulette, care are mania materialelor ultramulate; rare sunt desuurile care să nu iasă în evidență pe impozantu-i fesier. Ca să fie tacâmul complet, Paulette are o mutră la fel de cumsecade ca a unei gardience de închisoare, plus un zâmbet rar și chinuit, iar dacă în ochii ei nu se citește nici cea mai mică urmă de predispoziție erotică, sclipește în schimb acolo o hotărâre pe care multe fete ar putea-o lua drept model.

Da, Paulette are niște talente pe care nu mulți le au. În primul rând, e drăguță cu toată lumea. În plus, pare să aștepte cu adevărat un răspuns când te întreabă ce mai faci. Paulette n-a venit aici ca să-și cumpere genți Vuitton sau vreo hăinuță pentru chihuahua din dotare; oricare ar fi motivele care au adus-o la Manej, simți la ea un puternic instinct de supraviețuire. Iar o asemenea orientare e mai stimulantă pentru cifra de afaceri decât o bruscă poftă de lux. Cu toate astea, nu pot să nu mă-ntreb ce-o fi fost în capul ăla tare al lui Milo. Fiindcă Milo nu-i Henry Miller. M-aș mira să vibreze la poezia obscenă a unor cărnuri

diforme. Sau să simtă euforia aia specială când nu poți distinge, în întuneric, un sân de o bucă sau de un colac de grăsime. Dacă stai un pic să te gândești, Paulette este singura de aici care ar putea aminti la o adică de bordelurile pe care le descria Maupassant și unde lumea era preocupată de cărnuri și de erotism, nu de farafastâcuri. Sigur, îmi imaginez că trebuie să existe și ceva sinistru în a o regula. Un pervers polimorf ar găsi probabil în asta un nou tip de frison – poate la așa ceva s-o fi gândit și Milo. Dar m-aș mira. Singurul lucru la care-i sensibil Milo e ceea ce-ți sare în ochi de la o poștă: tocurile înalte, machiajul tencuit gros, sânii falși, părul lungit artificial până la mijlocul coapselor, creolele în auriu și apele de toaletă florale sau dulci care persistă mult timp pe culoarele capitonate. Tot ceea ce-ți semnalează prezența unei femele de la mii de kilometri – de fapt, poate că Milo și-a zis că un munte de om ca Paulette, cu niște pantofi ca lumea și cu niște haine suficient de strâmte pe ea, le va da de înțeles clienților că acolo sunt femei adevărate, o mulțime de femei adevărate, atât de multe, încât poate fi acceptată până și o fantezie ca Paulette.

Până una alta însă, nimeni nu poate ghici din stradă acel belșug; în plus, cred că zvonul răspândit din gură-n gură e mai eficient decât toate strategiile de marketing ale lui Milo, așa că, în loc de cincisprezece, acum suntem șaisprezece care stăm și ne uităm pe pereți în salonul cel mare. Autocarele cu turiști pot veni oricând, noi suntem pregătite.

Capitolul 18

Paulette nu e singura a cărei prezență ridică niște semne de întrebare. Mai sunt și altele.

Cele mai multe fete locuiesc acolo sau își închiriază un apartament prin apropiere, însă în acest al doilea caz se simte clar mâna lui Milo. Într-adevăr, cum să închiriezi singură un apartament când nu știi nici zece cuvinte în germană și nu ai niciun fluturaș de salariu? Cum procedezi când nu poți să discuți cu un contabil? Poți să-ți inventezi o profesie în formularele pe care le completezi, în caz că ți se cere să explici ce înțelegi prin profesie independentă (nimeni n-are chef să închirieze unei curve, persoană cu o motivație profesională versatilă și cu schimbări de adresă pe cât de capricioase, pe atât de imprevizibile), dar atunci trebuie să găsești o chestie credibilă. De-aia dai la Berlin peste atâția *make-up artists* incapabili să comunice cu clientele lor nemțoaice.

Cele mai multe dintre aceste fete au fost aduse de Milo sau de cunoscuți de-ai lui. Mucegăiau prin țările din Est încercând tot felul de slujbe plătite ca vai de mama lor, între care și câteva servicii de noapte prin cluburile de striptease, când, brusc, a apărut un domn solid și zâmbitor ca Sandor care le-a povestit despre Vest. Despre Berlin, marele și frumosul oraș plin de oportunități, de tipi dispuși să plătească gras posibilitatea de-a petrece câteva minute în compania acelei frumuseți slaveenerate în întreaga lume. *Gândește-te, drăguț*: aceeași muncă, dar într-un loc incomparabil mai bun, în care vei fi tratată ca o prințesă, ferită de indivizii care negociază cu ora și te plătesc în scârbă de două-trei ori mai puțin decât meriți. Pentru că acolo sunt angajați oameni care să te apere și să te servească, nimeni nu va putea să pună mâinile pe tine în dosul unei uși sau să profite că ești singură și să nu mai plătească serviciile suplimentare. Acolo, tu îți stabilești criteriile – și, crede-mă, n-ai să vezi niciun neamț crâcnind când e să scoată niște bancnote în plus ca să strângă în brațe și altceva decât pe Gretchen a lui. Ce-ți propun eu e

să stăpânești întregul oraș cu ce ai între picioare; aceeași muncă pe care o faci și aici, dar pentru un munte de bani, pentru atât de mulți că nici nu vei mai ști ce să-ți cumperi, iar când o să te întorci în țară, vei fi acoperită de aur din cap până-n picioare și nimic nu va mai fi imposibil. Tot ce trebuie să faci este să tragi, să tragi din greu și să ai încredere în mine. Ce mare lucru să-ți părăsești o vreme familia, dacă în felul ăsta poți să le trimiți bani și să te întorci curând la ei cu suficiente mijloace pentru a nu le mai lipsi niciodată nimic? Tot ce trebuie e să-ți iei inima-n dinți și s-o faci. Să fii mai deșteaptă decât găsculițele astea locale care preferă să se spetească prin tot felul de cârciumi sordide decât să le ofere bărbaților *adevărata* marfă, cea care-i interesează cu adevărat, singura pentru care cheltuiesc fără să țină socoteala. Tu ai idee cât valorează așa-zisa virtute a unei femei? Sigur, poți să te cramponezi de integritatea ta deja șifonată de semiprostituție, de etichete scurte de prin toalete și de aranjamentele dubioase din parcuri, poți să rămâi aici și să te păstrezi pentru iubitul tău, numai că iubitul tău e un amărât de țărănoi fără ambiție care nu-ți va oferi niciodată viața pe care o meriți, un tip care habar n-are să ți-o tragă, care nu-ți dă niciun ban în schimb și a cărui singură mare ispravă va fi că te va lua de nevastă, într-o zi, poate; iar atunci viața ta se va încheia, vei ajunge o hipioată grasă cu burta plină de vergeturi, înconjurată de niște mucoși care te vor slei de puteri înainte să împlinești treizeci de ani. În acel moment, drăguț, picioarele n-o să-ți mai încapă în pantofii ăștia drăgălași, va fi prea târziu și nu vei mai putea scăpa din fundul ăsta de lume. Acum însă, poți s-o faci.

Da, ăsta e genul de gargară care le-a sedus probabil pe cele mai multe dintre fetele de la Manej, chiar dacă azi par atât de dezamăgite. De aici însă până la a spune că n-au

încotro, că sunt ținute cu forța... Eu, una, o cred pe matroană când îmi spune că fetele nu pun niciodată bani deoparte. Ce poți să faci, cu ce să-ți umpli timpul când n-ai pe cineva din familie lângă tine, când n-ai nici prieteni, nici alte cunoștințe în afară de colegele de muncă? Cumperi tot felul de lucruri. Banii nu par reali câtă vreme nu sunt cheltuiți, ostentativ, în prăvăliile de lux de pe Kurfürstendamm¹⁹. Așa că lași fugitul pe mai încolo. Și-apoi, la Manej ai ce mânca, ai ce bea, ai cocaină; posomoreala fetelor vine și din faptul că trag zdravăn pe nară, iar când mai vor, n-au decât să-l trimită pe Maximilian să le mai aducă. Asta, dacă au muncit. Dacă muncesc. Iar cum în cea mai mare parte a timpului nimeni nu muncește, lungile seri de la Manej nu sunt decât un sevraj îngrozitor, mai mult posac decât violent, de care numai un client providențial le-ar putea scăpa. Altfel spus, cu ceea ce reușesc să câștige, fetele nu fac decât să alimenteze o viață de un lux ucigător în care chiria și hrana par a fi doar niște auxiliare.

Paulette, Loretta, Sylvie, Diana sunt cu totul altă mâncare de pește... sunt clanul bătrânelor și nemțoaicelor – nucleul viu, omenesc, al acestui serai tăcut plin de invidii. Pe ele le auzi râzând și discutând în salonul mic, căci după opt seara, compania patronilor și a matroanelor este privilegiul vechilor dame. Când sosește un client, nu sunt obligate să se ducă să se prezinte, nici măcar să se ridice din fotoliu. Au dreptul să-și comande băuturi alcoolice și, de altfel, când vin în salonul mare, rareori o fac fără o vodcă cu gheață în mână și fără niște apelative suave pentru Maximilian sau Ronja, cu care sunt prietene la cataramă.

Loretta zice că are treizeci și cinci de ani, care sunt în realitate patruzeci și șase și arată de patruzeci și opt, e

¹⁹ Celebru boulevard berlinez (N.t.).

ușor dusă cu pluta, dar vine în fiecare seară și e clar că-i convine, fiindcă nu lipsește niciodată la apel. În timpul zilei e asistentă medicală și are o fată de douăzeci și unu de ani. La fel Diana, care are un copil de paisprezece ani. La fel Sylvie și Paulette. Toate vin aici pentru o viață mai bună, orice va fi însemnând asta, pentru a mai respira puțin după ce se văd cu toate facturile plătite. Dar unde le sunt clienții?

Singura explicație capabilă să justifice prezența acelor mame de familie, a acelor femei care au și altceva de făcut decât să aștepte fanteziile vreunui caraghios din cartier tratat cu indiferență de cincisprezece adolescente bulgare care nu-și iau ochii de la telefoanele mobile, este serviciul de escortă propus de Milo. Prețurile sunt mai mari, dar prestația este fără îndoială mai bună decât pe loc.

Selma îmi vorbește într-o zi despre varianta *escort girl*, iar eu o întreb dacă nu e mai rapid și mai economic să-și facă publicitate singură, ca independentă. La Paris, asta e de altfel singura soluție, iar pentru fetele care știu cum să gestioneze povestea, e o afacere înfloritoare. În Germania însă, bineînțeles, dată fiind legalitatea deconcertantă a profesiei, e foarte obositor să te lansezi de una singură într-un asemenea business. Fata trebuie să se deplaseze la ori să accepte să primească acasă tot felul de necunoscuți care pot foarte bine să aibă un cuțit un buzunar sau Dumnezeu știe ce altceva, fără a-i mai pune la socoteală pe vecinii care, în Germania, vor neapărat să știe cu ce se ocupă semenii lor. Fata nu trebuie să se abată de la niște principii simple; niciodată de două ori același hotel în aceeași săptămână, pentru a nu fi recunoscută de portari (Fiscul adoră să te surprindă la o întâlnire care nu apare în declarația anuală de impozite). Întotdeauna să încasezi banii *înainte*, indiferent de simpatia sau încrederea pe care

ți-o inspiră clientul. Să stai cu ochii pe ceas și să le ții piept tipilor care au obiecții cu privire la durata unei întrevederi. Să rămâi inflexibilă în privința prezervativelor, mai puțin când domnul e dispus să plătească suplimentar și, oricare ar fi chestiile cerute în plus, să încasezi *înainte*, întotdeauna. Nu contează dacă tipul se decide pentru o sodomizare tocmai când ți-o trăgea pe la spate ca un iepure, iar timpul necesar pentru a-și deschide portofelul e suficient cât să i se blegească. Cheful clientului nu coincide niciodată cu cel al unei curve: singura chestie care face legea e timpul.

Până să ajungi însă la aceste considerații, e nevoie de o muncă de uzură încă mai constrângătoare. Trebuie să-ți cumperi un al doilea mobil ca să nu fii tot timpul hărțuită pe numărul privat. Trebuie să-ți sacrifici ore întregi stând la telefon și repetând întruna aceleași descrieri flatante, aceleași tarife exorbitante, răspunzând răbdătoare aceluiași întrebări debile și recunoscându-i pe tipii care sună cu ștanga în mână ca să se încălzească gratis cu variantele unei ipotetice întâlniri. Și mai trebuie să răspunzi la toate e-mailurile, triindu-i scrupulos pe cei care se pot mulțumi cu un copy-paste de cei care merită un răspuns personal (de multe ori însă, mai și greșești în această triere). Iar înainte de toate astea, trebuie să găsești într-o încălceală barbară de site-uri nemțești platforma cea mai bună de anunțuri, cea care cere un preț rezonabil și oferă o expunere optimă. Apoi, trebuie să localizezi un fotograf capabil să scoată niște poze sugestive și elegante în același timp; nu poți spera să faci carieră ca independentă cu niște pozulițe scoase pe fugă la un automat. Dacă vrei să fii total independentă, atunci trebuie să fii mereu în priză și să ai serioase talente de secretară, contabilă, organizatoare și promotoare. De parcă nu era de-ajuns să te îngrijești să fii întotdeauna

frumoasă și zâmbitoare, epilată, manichiurată, coafată și machiată.

Păi, nu mai bine îl lași pe Milo să facă munca grea? Două seri de plictiseală pe săptămână, oricât de lungi ar putea părea, nu reprezintă nici măcar o zecime din timpul liber pe care o independentă îl pierde cu gestionarea afacerii ei. Dacă nimeni nu știe de prea multe independente, asta-i pentru că prostituția e o meserie care, din motive pe cât de numeroase, pe atât de întemeiate, încurajează lenea. Niciuna dintre fete nu pierde din vedere că vinde ceva ce majoritatea muierilor păstrează ca pe un odor de preț și pentru care nici nu s-ar gândi să ceară bani; iar această libertate îi aduce, pe lângă un venit convenabil, câteva avantaje precum a dispune de timp liber din belșug și a nu depune niciun efort pentru agățarea clienților. Toate formele de prostituție existente la Berlin urmăresc reducerea la maximum a racolajului, care-i realmente epuizant pentru fete. Până și cele care fac trotuarul pe Oranienburgerstrasse – indiferent că plouă, că bate vântul ori grindina, echipate cu eternele lor cizme înalte din scai lucios – practică un racolaj cel puțin indolent. Asta, *când* racolează. Mai degrabă însă vor încerca pur și simplu să stea aproape de bordură, pentru a fi cât mai vizibile – și poți să treci de o sută de ori pe seară, că le vei găsi, cu rare excepții, în același loc, ocupate cu mobilul sau discutând între ele. Iar când ajungi în dreptul lor, vor ridica încet privirea, părând să vă spună *Știi de ce sunt aici, fraiere, iar eu știu ce vrei*.

Vei auzi cel mult un murmur, o cifră rostită ridicol de încet într-o germană șchioapă, cu accente estice. După care ele te vor duce într-un fund de curticică de pe Auguststrasse, într-un gang a cărui poartă e mereu întredeschisă sau în mașina cu care ai venit, dacă ai bunul gust să deții așa ceva. De la ele nu trebuie să aștepți

altceva decât o îmbrățișare rapidă, strict exterioară; îți imaginezi ce pierdere de timp ar fi dacă ar trebui de fiecare dată să-și scoată pantalonii și cizmele, să-și asume riscul de a-și da borseta la spate (dar cine poate să-și țină borseta la brâu când se regulează?), să-și ridice puloverul, geaca de puf, desuurile... Nu, mersi, nu-i cazul. După mica mea anchetă pe tocuri de borfetă, am aflat că gama de servicii propuse pe această stradă onorabilă se limitează la o labă sau o muie. Nu se facturează la timp, slavă Domnului, ci la ejaculare – una rapidă și frustă, după câteva mișcări sacadate din încheietură sau din ceafă, fără conversație, fără penetrare, dar cu posibilitatea, în schimbul unei contribuții suplimentare în bani, de a mângâia sfârcurile domnișoarei, în timp ce aceasta te rezolvă pe mutește în umbra complice a torpedoului.

Mi s-a spus că pe Potsdamerstrasse, alt loc binecunoscut al prostituției stradale, fetele *pot* să se și reguleze. E suficient să te înțelegi la preț și să plătești un supliment nu mai puțin substanțial pentru cameră – una dintre cele două încăperi ale unui coteț mizerabil luminat cu neon, unde clientul descoperă că aleasa lui nu e la fel de proaspătă, seducătoare și grațioasă ca în umbra felinarului de pe trotuar. Prețul camerei nu e precizat în general decât în pragul ușii, când clientul deja excitat e pregătit să-și golească portofelul. Dar chiar și așa, n-aș da o săptămână de lucru la Manej pentru ce trebuie să faci acolo ca să-ți aduci clientul la orgasm și care-ți lasă în gură o amarnică scârbă de sine.

Curvele de-acolo sunt cazate seara într-un dormitor unde se înghesuie câte cincisprezece sau douăzeci, independent de fricțiunile criminale și de mizele vitale dintre ele. Deși Manejul, prin comparație cu trotuarul, pare o afacere de familie plină de teorii progresiste vizând bunăstarea crescândă a personalului, o simplă vizită aici,

chiar și în postura de client, e de ajuns pentru a simți că direcțiunea e temută de toate angajatele și că unele n-ar avea nimic împotriva să lucreze într-un restaurant, dacă stilul lor de viață n-ar fi cel care este.

Dacă aș vorbi mai bine germana, i-aș spune lui Paulette că nu aici o să-și facă plinul. Clientela Manejului e alcătuită în majoritate din oameni de afaceri plini de bani și din tipi veniți acolo cu prietenii: bărbații de soiul ăsta vor să viseze și să-i facă să viseze și pe amicii lor, așa că toți își vor lua până la urmă câte o fată cât mai subțire, cu părul cât mai lung și cu niște sâni care stau să-i atingă bărbia. Tipii care ar putea avea un loc pentru Paulette în fantasmele lor vin singuri și devreme, într-o pauză de la serviciu. Am înțeles asta într-o zi când Gabrielle, Michelle, Nicola și cu mine am fost cu toatele bătute la scor de Paulette. Clientul ne strânge moale mâinile, fără a părea măcar că ne vede. Nu există decât Paulette care, mobilizată de patru seri de întors acasă cu mâna goală, se prezintă în stilul ei mățos, într-o germană cu care niciuna dintre noi nu se poate lăuda. Paulette vorbește limba aspră și plină de regionalisme a acelui șofer de taxi de cincizeci și cinci de ani și, mai mult decât atât, știe și cum să-l ia. A intuit mai bine decât noi oboseala tipului așezat *în sfârșit* dinaintea unei beri reci, după zece ore de condus prin Berlin. Șoferii de taxi sunt independenți la fel precum curvele, dar munca lor presupune un racolaj masiv și mult mai puțini bani. Oboseala, în schimb, e cam la fel, fiindcă trambalezi niște oameni mai mult sau mai puțin amabili și decenti, cărora trebuie să le zâmbești când urlă la tine sau când îți lipesc o gumă pe tetieră, și pe care trebuie să-i tolerezi când au băut atât de mult încât nici nu-și mai amintesc adresa. Ar trebui întrebat un șofer de taxi dacă transportarea unui tip care trăncăne întruna la telefon nu e

comparabilă cu acceptarea unei penetrări cu degetul strict pentru bani. În orice caz, există o legătură puternică și tacită între aceste două profesii care coabitează de obicei la marginea trotuarului; iar dacă noi, tinerele, micuțele prințese obișnuite cu căldura bordelului, nu suntem impresionate de așa un bărbat ostenit, o mercenară hârșită ca Paulette vede în el un vânat de soi.

Mă uit la ei, fascinată, cum alternează momentele de tăcere cu discuțiile domoale, așezați amândoi în aceeași poziție prăbușită, greoaie, de muncitor ajuns la capătul puterilor și sorbind din bere la unison. Ea reușește fără niciun efort să-i descrețească fruntea, dar nu turuind ca o moară stricată, fiindcă nu-i nici stilul ei, nici cel al clientului, pur și simplu l-a ghicit din prima secundă (poate că Paulette e și șofer de taxi...?) Iar după ce s-au răcorit cu niște beri și niște șampanie, Paulette își ia clientul de mână ca pe un copil pe care l-a convins să fie cuminte. O înștiințează pe Renate de norocul care a dat peste ea, iar aceasta, un pic circumspectă (e *singurul* client de până acum și uite că-l înhață *Paulette*), îi deschide camera 2. Câteva clipe mai târziu, Paulette iese de acolo cu banii pentru o oră și jumătate în mână, plus șaizeci de marafeți pentru ea, pe care i-i declară în șoaptă lui Renate; numai că eu am auzit. Șaizeci! Dumnezeuule mare, ce-o avea Paulette în hota aia ei de-și trage șaizeci de euro bonus de la un *șofer de taxi*?! Douăzeci ca s-o sărute, OK, douăzeci pentru un oral fără prezervativ, de acord, dar restul...? Ce extraopțiune nemaipomenită putea oferi Paulette? Ar avea ea tupeul să-l pună să plătească pentru a-l lăsa să-i dea limbi? Sau s-o fi hotărât să-l taxeze cu douăzeci de euro pentru un deget băgat în fund? Ar fi o chestie pe cât de mărunță, pe atât de genială.

O văd luând două prosoape de la baie și săltându-și sfârcurile enorme, și caut zadarnic pe chipul sau în

atitudinea ei teama aceea fremătătoare a novicelor; Paulette e înarmată cu o voință sălbatică și-mi răspunde la zâmbetul de încurajare printr-un surâs care-i mai îmblânzește din severitatea trăsăturilor și care o face aproape frumoasă.

În vreme ce eu mă întorc acasă fără să fi mișcat nimic toată ziua, Paulette are trecuți în palmares trei dintre cei patru clienți care și-au făcut apariția, iar fetele care râseseră inițial de ea încep s-o ia ca pe-o ofensă personală.

Evident, mă întreb ce face de fapt Paulette. Așa cum mă întreb și în cazul celorlalte prostituate. Tare aș vrea să știu ce se întâmplă în acele camere. Există măcar o persoană la Manej care vrea lucrul ăsta.

Numai că la întrebarea mea plină de aluzii și cârlige, *Cum a fost tipul?*, primesc de fiecare dată același răspuns: o privire lungă care spune că nu e treaba mea, de ce aș vrea să știu așa ceva? Sunt vreo perversă? Îi spun cumva totul lui Milo? Dacă fetele nu sunt în toane foarte proaste, pot eventual să scot un răspuns lapidar și plin de neîncredere: *Bine, a fost OK*. Iar după ce-am pățimit cu greul, știu că aceste patru cuvinte pot însemna absolut orice.

Ce nu știu eu, de fapt, e cui i se datorează această atmosferă apăsătoare: fetelor sau conducerii? Matroanelor, de exemplu, care combină aviditatea câștigului cu vaga culpabilizare? E ușor de observat că acestea nu simt c-ar avea mare lucru în comun cu fetele pe care le supervisează; dacă nu vor să știe nimic, asta-i fiindcă-și imaginează că surzenia lor obstinată le ține departe de zoaiele viciului în care se bălăcesc, altminteri, la fel ca toate celelalte. M-am lăsat destul de multă vreme jugănită de Jana până când tânăra spanioloaică, cea care mă învățase cum trebuie procedat cu cocaina când ești la

muncă, să-mi amintească abruptul adevăr: *e/e* sunt cele care lucrează pentru noi, nu invers. Fetele sunt cele care fac bani, nu ele. Ele se mulțumesc să facă ordine și să încaseze banii de la clienți, nimic nu le dă dreptul să stea după noi ca niște câini de pază.

Realitate ce pare de necontestat odată ce-ai enunțat-o; numai că ea n-o împiedică pe Jana să-și impună autoritatea asupra micii noastre lumi într-un mod care n-ar da rău nici în cele mai stricte centre de detenție. Ca orice gardiană sadea, are favoritele și oile sale negre, care se schimbă după toanele-i de moment. Uneori, când crezi că-i faci pe plac, te trezești c-o enervezi mai tare – singurele constante sunt să nu stai prea mult în preajma ei și, mai ales, să nu încerci niciodată s-o faci să vorbească în engleză. Mai bine o pui să repete de trei-patru ori în germană, ceea ce o va duce oricum la limita apoplexiei, dar măcar n-o să explodeze atât de repede, ai timp să fugi.

Capitolul 19

A doua zi, sunt singură cu Jana timp de șase ore. Șase ore. Sunt nevoită să fac tot felul de adunări meschine, să-mi calculez cifra de afaceri pe acea săptămână, care se ridică la penibila sumă de cinci sute de euro pentru treizeci de ore de inimaginabil neant. Deunăzi, când mi-a vărsat partea cuvenită, din care au fost scăzuți cei treizeci și cinci de euro zilnici percepuți de Manej pentru așa-numitul *Steuernummer*²⁰, Jana mi-a zis, mai stânjenită chiar decât mine:

— Sunt niște bani până la urmă, Justine. Dar vezi ce faci.

Și adevărul e că am o idee în privința asta, numai că ideea asta nu face deocamdată decât să-mi vâjâie prin

²⁰ Număr de înregistrare fiscală (N.t.).

mintea laolaltă cu alte o mie de planuri aberante. În cincisprezece zile aş fi putut să mă duc de zece ori la Administraţia Fiscală ca să-mi iau un număr de contribuabil. Dacă n-am făcut-o, n-a fost de lene - așa cum mi-ar plăcea să cred -, ci fiindcă nu mă grăbesc prea tare să fiu înregistrată oficial la Manej. Suma care-mi este ciupită zilnic mi se pare plata pentru o libertate care se clatină deja cam tare după gustul meu. Cu acest Steuernummer aş câştiga mai mult, fără doar şi poate; dar nu cumva aş câştiga şi mai mult, pe toate planurile, într-un loc unde chiar vin clienţi?

Tolănită pe canapea, cântăresc argumentele pro şi contra; n-a trecut o zi aici în care să nu mă întreb dacă pot să plec, să demisionez. Din punctul de vedere al legii, o asemenea întrebare sună de-a dreptul grotesc, numai că sprâncenele lui Milo nu par deloc să se sinchisească de lege. M-am gândit să citesc nişte articole pe această temă, dar nu vreau ca vreun jurnalist mai neimparţial să mă sperie şi mai tare.

Oare le-am dat adresa mea?

Să zicem că nu mă urmăreşte nimeni, ceea ce ar fi deja fabulos. Oare mă pot duce fără probleme la un alt bordel? Probabil că lumea asta e foarte mică şi comunică toţi între ei. Cât ar dura până să afle Milo că o franţuzoaică şi-a făcut apariţia într-o casă de toleranţă concurentă - în condiţiile în care lucrul ăsta chiar l-ar interesa, dar cum ar putea să nu-l intereseze? Am avut în cincisprezece zile mai mulţi clienţi decât unele fete într-o lună. Mă va lăsa oare Milo să cresc veniturile unui alt bordel şi să povestesc peste tot că Manejul e total nefuncţional? Tare aş vrea s-o văd şi pe-asta.

Aceste consideraţii mă fac să reanalizez viabilitatea întregii poveşti, propria-mi carte, pariul pe care l-am făcut cu mine însămi, iar acea laşitate şi acea apatie care nu-mi

stau deloc în fire mă fac să mă tem de Manej și să-l urăsc. N-am să abandonez totuși un proiect care mă pasionează doar fiindcă primul bordel pe care l-am încercat este administrat de o bandă de retardați cărora senzualitatea și erotismul le spun cam tot atâtea lucruri ca mie termodinamica.

De fapt, nu clienții sunt adevărata problemă, câtă vreme nu pui la socoteală tipi ca grecul sau ca tinerii agenți de bursă care dormitează matoli pe umerii fetelor, de preferință cu ceva caraghios pe cap. Cu tâmpiții te poți descurca oricând. În schimb, ce e cu adevărat insuportabil aici e că singurele persoane care fac bani sunt luate la refec de cele care nu sunt în fond decât niște casiere, gardiene sau ușiere. Nu așa ar trebui tratate niște femei care, pentru binele public, își utilizează o parte a corpului pe care tipe precum Jana nu le folosesc decât ca să facă pipi. De ce aș primi, în schimbul unei asemenea abnegații, mutrele furioase ale matroanelor și pulverizările lor exasperate cu odorizant de cum ies din cameră? Ar trebui să ne servească în genunchi vacile astea bătrâne. Cine le plătește, la urma urmelor?

Nu munca e partea cea mai grea aici, ci relațiile umane. Pe mine fetele mă interesează, povestea lor, proveniența lor. Încerc mereu să citesc în sufletul lor, mai ales în cel al surorilor Michelle și Nicola. Unde aș mai putea găsi două surori în același bordel – mi se pare o ocazie unică. Cine a mai pomenit o chestie atât de perversă? Și ele nici măcar n-o folosesc ca să se promoveze. Numai eu fac din asta o plusvaloare blasfematoare și poate că, în general, numai eu vorbesc despre treaba asta.

Dar și cele mai vechi mă interesează, toate fetele mă interesează. Dacă există o cât de mică șansă să obțin într-o bună zi niște confidențe, atunci nu merită să rămân unde sunt, fără să fac valuri, fără să mă plâng și fără să dau în

brânci pentru a-mi impresiona șefii? Ba da, însă în cincisprezece zile de prezență asiduă pioasa mea dorință de conformism n-a făcut decât să adâncească între ele și mine acea prăpastie care-i desparte pe comercianții de pe aceeași stradă: inevitabila concurență dintre mărfuri. Am crezut că, dacă muncesc cât ele, dincolo de faptul că voi fi bine văzută de conducere, le voi stârni fetelor o simpatie sau măcar o solidaritate, care le va face să-și deschidă baierile pungii cu povești. Naivitate totală; totul pare să treacă pe lângă ori prin ele, plăcerea, neplăcerea, toate emoțiile pe care majoritatea muritorilor le leagă de sex se topesc în bani. La început, dacă am atras întru câțva atenția, a fost pentru că eram neștiutoare ca mielul dus la tăiere, depinzând de sfaturile lor mai amabile sau mai răutăcioase. Asta a durat o seară, după care m-am trezit înfierată, iar acum sunt inamicul numărul unu, ținută de toate la distanță ca o paria, blestemul tricolor venit să le fure clienții și prețuit de Sandor ca fata providențială. Singura modalitate de a le schimba părerea în favoarea mea ar fi să-l fac pe Milo să urle la mine – numai că opțiunea asta mă cam sperie și nici nu sunt sigură că ele nu s-ar îndepărta atunci de mine și mai mult, din motive de data asta întemeiate.

La ce bun? Cum să pot scrie niște lucruri omenești, simpatice sau tandre despre această meserie, într-o casă în care sexul a fost despuiat de toate afectele sale, pentru a fi redus la o fricțiune pur mecanică? Fetele astea sunt o parte a adevărului, dar cu siguranță nu cea mai interesantă. Dacă *eu* sunt în stare să pornesc în acest domeniu cu un apriori neutru, dacă nu chiar pozitiv, trebuie să mai fie și altele ca mine.

Poate că sunt prea dinamică pentru un asemenea loc. Poate că nu pricep mecanismul prin care sexul, care e

marea bucurie întunecată și clară a vieții omenești, devine ceva trist de îndată ce e tarifat. Ce-o să se aleagă de entuziasmul meu dacă rămân mai departe aici? Nu mă pot duce la muncă cu inima cât puricele și să mă întorc noaptea acasă rugându-mă ca, la Londra, Stéphane să se fi trezit deja. Nu pot să lucrez undeva unde toate istoriile pe care le adun sunt de nepovestit surorilor mele. Iată și marea problemă cu Manejul; n-am niciun chef ca Anaïs, Madeleine și Marguerite să știe cum sunt tratată, dar, până la urmă, secretele ajung să mă sufoce. În acest moment, mă feresc să adopt și eu ticul ăla verbal de la Manej care constă în a răspunde mereu *e OK* (scriind-o, îmi dau seama cât defetism e în vorba asta). Anaïs, Madeleine și Marguerite au, prin capilaritate, un instinct infailibil de a simți când nu sunt fericită; pot să mă prefac vreo câteva zile, dar mă apropii inexorabil de momentul când se va vedea. Iar simplul fapt că sora lor mai mare lucrează într-un bordel este o chestiune suficient de complexă ca să mai adaug și niște tristețe.

Sunt în continuare singură la Manej, cu Jana și Gabrielle, care n-a scos nasul din camera ei. Seara e abia la început. Am făcut vreo treizeci de euro – ceea ce mă face să mă gândesc la Schwarzes Café, unde lucrează Anaïs și Madeleine, ca la o fabrică de bani elvețiană. Ce mă ține oare pe loc? E într-adevăr Manejul genul ăla de loc de unde poți demisiona liniștită oricând? Nu le datorez nimic; ei, în schimb, îmi datorează o sută cincizeci de euro de la grec, pe care nu mi-i pot vărsa nici dacă ar vrea, fiindcă nu le-am dat un număr de cont. Fără a mai vorbi de cei treizeci și cinci de euro zilnici pe care, de asemenea, ar trebui să mi-i înapoieze. Totalul dă o sumă astronomică pe care nu m-ar deranja deloc s-o încasez, dar poate că ăsta-i prețul dezertării mele subite: nu vor îndrăzni să-mi facă

necazuri câtă vreme au în buzunar aproape trei sute de euro care-mi aparțin. Dacă plec, nu mai există cale de întoarcere.

Eh, asta e!

— Jana!

Ea întoarce leneș capul spre mine, cu o sprânceană ridicată.

— Cobor să-mi iau ceva de mâncare, bine?

— Du-te.

Se întoarce la emisiunea ei fără nici cea mai mică bănuială și fără nici cel mai mic semn de interes. Ca să vezi ce ușor poate fi!

Mă strecor în vestiarul gol. O ultimă ezitare, o vagă dezamăgire față de mine însămi mă fac să mai zăbovesc o clipă în dreptul mării oglinzi. *Nu te simți bine aici, este? – Nu prea, nu,* îmi răspund. Și mă îmbrac cu hainele de stradă. Am grijă să-mi bag pantofii și rochia în poșetă, pentru ca Jana să nu intre la idei văzându-mă că plec cu două genți. Precauție inutilă. Când traversez salonul cel mic și pun mâna, pentru ultima oară, pe clanța ușii de la intrare, Jana nu-și ia ochii de la ecranul său. E un detaliu pe care îl va regreta, fără doar și poate, când va trebui să-l anunțe pe Milo că am spălat putina.

— Pe curând! mai zic eu ieșind pe palier, iar când trag ușa după mine o aud mormăind același lucru. Vaca aia bătrână e convinsă c-o să mă vadă întorcându-mă cu un sendviș în dinți.

Afară e încă lumină, e încă frumos, niciodată aerul nu mi-s-a părut mai respirabil și, ca și cum întreaga lume s-ar mobiliza pentru evadarea mea, autobuzul în direcția Zoo vine imediat. Așezată în spate de tot, mă uit cum dispare clădirea de la numărul 47, cu perdelele ei mov.

Oamenii din autobuz arată perfect normal. Schlütterstrasse nu e o zonă care să însemne mare lucru pentru cineva, e doar o stradă care leagă Olivaer Platz de Zoo. Nimeni nu se uită ciudat la mine, nimeni nu se poate îndoi că sunt liberă.

Liberă. Ăsta-i încă un lucru pe care i-l reproșez Manejului. Niciodată n-am mai ieșit de la un serviciu socotindu-mă liberă. Liniștită, da, dar nu *liberă*.

Capitolul 20

The Hell of It, Paul Williams

— Pe mine francezii mă excită. Îmi place că vorbesc în timp ce regulează. Nu pricep o boabă din ce zic, dar chestia asta mă excită. Ar putea să-mi recite și lista de cumpărături, că tot aia ar fi. Ca Jamie Lee Curtis în filmul ăla...

Aș avea destule să-i spun pe tema asta lui Bobie, care tocmai a ieșit dintr-o rundă în Studio cu un compatriot de-al meu. Pentru mine, francezii la bordel sunt ca o epidemie de gastroenterită. Bănuiesc că poate exista ceva emoționant în uluirea pe care încearcă să și-o ascundă la gândul că niciun polițist pitit în spatele vreunei camere de supraveghere nu va sări pe ei când ies de la baie. Oare privesc asta ca pe o minune sau doar ca pe o perversiune a legii de care profită în același timp în care profită de o amărâtă de fată? Ar trebui discutat cu ei, numai că francezii, la bordel ca și în rest, au rareori darul limbilor străine.

Asta le scutește pe colegele mele de nenumărate grosolănii involuntare, pe care numai eu le înțeleg, pentru că în prezența unei conaționale francezul devine vorbăreț, adeseori chiar prea. Iar eu nu pot pune bătăliile lor pe seama barierei lingvistice, în timp ce în privința unui dobitoc de pe malul celălalt al Rinului aş avea unele îndoieli înainte de a-l cataloga clar ca atare. E mai avantajos așa; iar faptul că nu pricep decât șaiszeci la sută din conversație mă liniștește – sunt foarte tolerantă, câtă vreme discutăm. E o muzică de fundal pe care o producem în doi, tacit, pentru a da o consistență acestei romanțe coregrafiate. Un rău necesar care se poate dovedi foarte plăcut, cum ar zice probabil farmaciștii care rareori le vând o cutie de aspirine bătrânilor fără să aibă de ascultat mai întâi un discurs lung și plicticos.

Dar *francezii*...! Nu-i acuz foarte tare – nu poți să te naști și să crești într-o cultură care le sortește pe curve flăcărilor infernului (iar înainte de asta, prigoanei sociale) și să te aștepti ca la bordel să existe, la fel ca peste tot, niște reguli de bună-cuviință. Aș putea ilustra această idee printr-o sumedenie de exemple deloc drăguțe. Tu, de pildă, agentul imobiliar între două vârste care, când te întreb cu ce te ocupi, îmi răspunzi: „Ca și tine, profit de banii altora!” (agent imobiliar, nu zău, păi asta-i cea mai crasă meserie de parazit). Sau tu, babacul stabilit de treizeci de ani la Berlin, care, la aceeași întrebare motivată de o curtoazie elementară, scrâșnești, cu un zâmbet plin de dispreț: „Ce faci, mă interoghezi?” (S-a dovedit până la urmă că erai contabil; mersi că ne-ai ferit de așa o confesiune.)

Decât să fac o listă a nefericiților pe care curiozitatea sau incapacitatea de a vorbi o altă limbă i-a împins în mrejele mele, mai indicat mi se pare să amintesc doar de grăsanul ăla ușor aghesmuit, adus de o soartă pusă pe

farse, și a cărui simplă apariție arată cât de imperioasă este necesitatea redeschiderii bordelurilor în Franța.

Unde ești tu astăzi, grășane rătăcit, cu nepriceperea aia a ta care rezonază și acum în mine mai puternic decât talentul oricărui tip fățos? Ai venit odată cu primăvara – ce ironie. Îmi așteptam următorul client când mă trezesc că mă caută Inge pentru o urgență de traducere: era un francez în salonul bărbaților – și ia ghiciți! Nu vorbea nici engleză, nici germană!

În general, îmi place să fiu purtătoarea de cuvânt a acestei frumoase case de toleranță, să explic tarifele și regulile de funcționare, să intuiesc ce fată le va plăcea – sunt o purtătoare de cuvânt cu atât mai amabilă cu cât știu că, în felul ăsta, am o bună scuză să nu mă duc cu ei în cameră. Sunt foarte bucuroasă să scap de francezi. În ziua aia, aveam timp; dar am hotărât să susțin contrariul de cum te-am văzut, îndesat și chinuit în fotoliul de piele. Mi-ai întins mâna mică și umedă, iar eu m-am prezentat.

— În sfârșit cineva care vorbește franțuzește! ai exclamat tu, cu acea nerușinare a turistului care se crede peste tot la el acasă.

Abia ce-am apucat să spun prețurile, că ai început să clatini din cap, de parcă ți-ai fi pierdut răbdarea:

— Am văzut că ofereați niște lecții.

— Cum adică, lecții?

— Nu știu. Așa am văzut pe site. *Liebesschule*, ai zis tu fără nicio finețe.

— Ah, da. Și ce-ați dori să știți?

— Păi, nu știu, cum se face, na. Fiindcă dumneata, de exemplu...

— Nu, îmi pare rău, eu am deja niște întâlniri stabilite.

Ai început să strigi, cu brațele ridicate, de parcă te acuzam deja de viol:

— Dar ce-am făcut, am întrebat și eu, acolo...!

Te temeai poate ca nu cumva vreun bodyguard sârb care ne supraveghea cu vreo cameră ascunsă în chiloții mei să dea buzna și să-ți rupă degetele de la mâini la cea mai mică ridicare a mea de voce. Contaminată de agitația ta, am răspuns pe același ton:

— Nu-i nicio problemă, vă spun doar care-i situația...!

— Perfect, perfect!

— Bun, în regulă, atunci.

— Doar că, mă rog, eu nu mă împac deloc cu engleza și-atunci...

— Da, vă cred. Îmi pare rău.

Iar cum mâinile îți tremurau la gândul că ai fost necuviincios, am continuat:

— E vreo fată care v-a plăcut?

— O blondă, cred: Dorothee?

— Mă duc s-o chem.

— Dar chiar nu putem nicicum să...?

— Chiar nu, îmi pare rău.

Ce ușurare când am tras ușa după mine! În mod normal, nu sunt foarte atentă la cum arată clienții mei, mi se pare ceva ce ține de specificul acestei meserii, dar față de tine eram în stare să-mi reneg toate principiile, să-mi inventez unele total diferite. Iar în timp ce tropăiam pe culoar îndreptându-mă spre Dorothee și sperând să închei odată acea poveste, am simțit cum mi se ia de pe inimă o greutate greu de exprimat în cuvinte – a ta. Am evitat să mă uit la fața lui Dorothee – *Ahh!*-ul ei unic și grav mi s-a părut plin de reproș. Îi înțelegeam perfect nemulțumirea. Clienții urâți și proști, mai treacă-meargă; adevăratul infern e când, *în plus*, vin ca să fie instruiți, iar tu trebuie să fii acolo, atentă, nemaiputând să închizi ochii și să-ți imaginezi pe cineva mai de Doamne-ajută. Asta e, să nu ne mai gândim, mi-am zis eu îndreptându-mă spre următoarea întâlnire cu certitudinea că, oricum ar fi

monstrul care mă aștepta în sala de prezentare, soarta mea avea să fie mult mai blândă.

A doua zi, țopăiam veselă spre primul meu client – cel care dă culoarea întregii zile de muncă. Eram departe, să zicem la o distanță cât de două ori Paris-Sydney, atât de departe, de a-mi imagina cine se ascundea în spatele lui Stefan sau Hans, sau Michael, sau orice alt nume nemțesc sub care fusese rezervată întâlnirea. Tu. Erai tu, grăsanul francez cu mâini umede îngropat deja undeva în străfundul memoriei mele și pe care-l credeam întors deja în țară. Parșivă soartă!

— Sunt tot io! ai găngurit tu, lucru care nu te ajuta deloc să pari mai simpatic.

Credeam că fusesem suficient de puțin amabilă mai deunăzi. Și totuși, ți-ai reluat ideea, de parcă întrevederea cu Dorothée nu fusese decât o scurtă întrerupere din conversația noastră, din care nu reținuseși nimic:

— Deci, cum îți ziceam, m-ar interesa niște lecții.

M-am gândit că ăsta era norocul meu.

— Dragul meu domn, ideea e că eu sunt un foarte prost pedagog.

Mâinile tale mici și anxioase și-au reluat poziția obișnuită:

— Eu doar am cerut, n-am dat cu parul.

— Iar eu v-am explicat de ce nu pot.

— Fiindcă mi s-a spus să te caut, mi s-a zis *Trebuie să te duci la Justine...*

— Sunteți foarte drăguț, numai că...

Probabil o șmecherie de-a lui Dorothée, cu totul de înțeleas altminteri. Copleșită, mi-am reprimat un oftat:

— Ce vrei să înveți?

— De fapt, am venit să învăț cunilingusul, ai șoptit tu.

— *Cunilingusul!*

— Da, cred că mă descurc binișor cu degetele, dar, mă rog, aş vrea să ştiu mai multe.

Dumnezeule mare, se cruceşte Emma din Justine, *dar ce vârstă ai, domnule?* N-am căutat niciodată să culeg această informaţie, asta ca să vezi cât de puţin îmi păsa de fapt, dar era clar că aveai lejer peste treizeci şi cinci de ani, ceea ce înseamnă că există pe lume bărbaţi care la vârsta asta se simt suficient de dezarmaţi în faţa sexului feminin pentru a veni să ceară sfaturi la un bordel.

De ce eu? Dar cum tu erai acolo, cum eu mă implicasem deja prea mult ca să mai ies uşor din aşa un rahat, cum tu te uitai la mine cu privirea aia fixă de bou care nu pricepe nimic din limbajul corporal, am socotit că era mai bine să încheiem odată povestea asta:

— Cât timp vreţi să staţi?

— Păi, măcar o oră, aş zice.

— O oră, rămâne aşa?

— O oră şi jumătate!

— O oră ajunge. Haideţi să ne oprim la o oră.

O oră de distracţie, mă gândeam eu pornind-o pe culoar ca să aleg o cameră, Camera Roşie, cea mai întunecoasă. Sigur, la o primă vedere, greu putea fi cineva mai antipatic ca tine. Niciodată nu mai văzusem un fizic atât de insignifiant, asociat cu aşa o figură de capsoman – urlând în gura mare că era în firea ta să transformi orice procedură în chestia cea mai complicată cu putinţă. Gras, pleşuv în creştetul capului, cu restul de păr negru întins peste ţeastă într-o jalnică încercare de ascundere a cheliei, încorsetat într-un costum prea mic, sugrumat cu o curea de o utilitate relativă – ce mândreţe de pereche făceam noi doi!

Bineînţeles, n-ai vrut să faci un duş înainte. Te spălaseşi la hotel, îţi era de-ajuns. A trebuit să-mi îndeplinesc mica rutină sub privirile tale: să întind cuverturile, să caut

lubrifiantul, prezervativele, dezinfectantul de mâini, făcându-ți conversație în tot acest timp. Slavă Domnului, aveai întrebări cât pentru doi – și din alea bune, atenție, nu genul la care să pot răspunde cu un chicotit.

— Faci meseria asta și la Paris?

— Ah, nu, nici chiar așa.

— La Paris ai câștiga mult mai mult.

— La Paris e periculos.

— Eh..., ai încercat tu să relativizezi, deși nu știai în domeniul ăsta decât vreo câteva site-uri de anunțuri.

— E foarte periculos, am repetat eu încruntată, făcându-te să mai scoți o dată, în replică, oftatul tău de focă.

— Dar chiar ai fi mai bine plătită.

— Da, știu.

Îmi dădeam seama acum că optzeci și opt de euro pentru o oră cu tine erau o sumă de-a dreptul derizorie.

— N-o fac pentru bani, oricum.

— Da, sigur...! ai pufnit tu, cu aerul cuiva care nu se lasă dus de nas.

— O fac ca pe o experiență, am supralicitat eu țâfnoasă – pentru că, deși experiența era într-adevăr primul meu motiv, să călăresc un tip ca tine nu mă încânta deloc.

În cazul tău, trebuie să recunosc că era vorba doar de bani și de stupida mea politețe. De caritate, ce mai; la mai puțin de o sută de euro, ce altceva putea să fie?

Tu ai ridicat din sprâncene, neîncrezător, scoțându-ți hainele. Eu mă străduiam să păstrez o figură neutră, cu o jumătate de zâmbet ca ultimă curtoazie. Și cum te priveam eu așa, în timp ce tu, foarte serios dintr-odată, îți dădeai jos slipul și-l împătureauai smerit peste celelalte bulendre, un fior de anxietate m-a înghețat din cap până-n picioare: cum aveam să procedez ca să încing atmosfera? Proțăpit cuminte pe cele două picioare, n-aveai deloc mutra unuia care urma să m-ajute năpustindu-se ca un

nebun asupra mea. Scria cu litere mari pe fruntea-ți de francez, nu puteam spera din partea ta la acea relaxare a nemților care se întind pur și simplu, goi, lângă mine și încep să mă mângâie pe flancuri. Ne spuseseșăm deja totul, nici tu, nici eu nu mai găseam niciun amărât de subiect de discutat; nimic din ce știam despre tine nu-mi oferea ceva cu care să reînnod conversația. Erai avocat specializat în emigrație – informație pe care o recepționasem cu un fals entuziasm, pentru a realiza apoi că nu-mi spunea absolut nimic. Habar n-aveam ce putea să însemne chestia aia, dar nici nu mă interesa suficient de tare încât să-ți cer amănunte. La auzul cuvântului *avocat* mă gândisem că era posibil să nu fii total tâmpit, pentru a realiza apoi că se poate foarte bine să fii și tâmpit, și avocat; e de ajuns să înveți pe dinafară niște kilometri din metalimbajul ăla arid al dreptului, apoi să-l aplici – nimic din treaba asta nu te împiedica să fii un penibil, ba dimpotrivă.

Locul unde locuiai, undeva în Beauce, îmi lăsa encefalul total apatic: nu exista nici măcar o linie de RER²¹ despre care să mai bârfim împreună. În plus, nu aveai nicio pasiune pentru istoria sau cultura Berlinului, motivul prezenței tale acolo era cât se poate de clar: de două zile mergeai la curve. Veniseși singur, un turist sexual ca atâția alții, fără măcar un prieten căruia să-i dai raportul la un pahar.

Cât despre tine, dincolo de faptul evident că nu aveam nimic în comun, nu te interesam deloc, fiindcă eram o curvă. Nici nu-ți trecuse prin cap că eram și eu o persoană, cu tot felul de prostioare de povestit – ca toată lumea – sau chiar cu mai multe decât oricine altcineva. Mi-am scos chiloții pe furiș.

— Deci, pe scurt, vreți să învățați cunilingusul.

²¹ Tren care leagă Parisul de suburbiile sale. (N.t.).

Pe fața ta, nici urmă de vreun entuziasm.

— Ați mai încercat până acum?

— Da... Mă rog, nu de-adevăratelea... Mă rog, pe jumătate, așa...

— Pe jumătate? Cum adică?

— Ei, a trecut mult de-atunci.

— Aha.

— Cu degetele cred că mă descurc. Dar în rest, nu sunt sigur.

— Degetele sunt deja o chestie bună, m-am prefăcut eu că te liniștesc, ca și cum ai fi fost unul dintre rarele specimene care a prins principiul degetelor băgate într-o fofoloancă.

În realitate însă tot ce auzeam mă consterna și mă enerva la culme. Nu întrevedeam nicio modalitate de-a uita de prezența ta; nu știai să faci nimic și, ca să fiu un bun pedagog, trebuia să simt niște lucruri și să te informez asupra lor. Trebuia să-ți explic inexplicabilul, să găsesc niște termeni științifici pentru a numi ceva ce, în principiu, n-ar avea nevoie să fie numit; și, mai ales, trebuia să simulez plăcerea pentru ca tu să te poți concentra. Am încercat să-mi domolesc palpitațiile:

— Dar un film porno tot ați văzut, nu-i așa? Aveți o oarecare idee despre locul unde se află clitorisul, în fine... în fine, vreau să zic, labiile mici, labiile mari, cheștiile astea, îmi imaginez că știți câte ceva despre ele, nu?

— Da, da... totuși...

— Bun. Atunci o să fie foarte ușor.

Și mi-am depărtat doct picioarele.

— Începeți cu degetele, apoi faceți ce știți deja să faceți.

— Cum, atât?

Ce ochi ai holbat...! Te așteptai poate la un dans al iubirii?

— Da, atât. Practica e cea mai bună pentru genul ăsta de lucruri.

Parcă te-ai aplecat asupra unui banc de lucru. Ce-i drept, probabil că arătam drăguț așa, cu brațele încrucișate sub cap.

— Deci încep așa, cu degetele.

— Faceți cum simțiți, faceți ce vă vine să faceți! i-am răspuns eu, pierzându-mi răbdarea.

Dumnezeule mare, cum era cu putință ca un bărbat să se afle la zece centimetri de niște coapse depărtate și să creadă în continuare că există un ritual obligatoriu de urmat, un soi de încălzire a cărei derulare rămânea aceeași indiferent de zi, de stare, de parteneră sau de chef?

Mi-ar fi plăcut să fi visat ceea ce a urmat ori să fi fost pățania altcuiva. Când te-am văzut că-ți bagi în gură degetul arătător, după care îl introduci în mine de parcă ai fi luat temperatura unui cadavru, m-a cuprins pur și simplu disperarea. Încruntat tot, ai început o mișcare de tip du-te-vino – ritmul fiind acela inexorabil, continuu, al picăturii de apă care cade pe fruntea unui schingiuit până ajunge să-l înnebunească.

Mi-am lăsat încet capul pe pernă, panicată la gândul că o să mă simți mișcându-mă și-o să mă întrebi ce părere am. Asta era dilema mea din acea clipă, ce atitudine să adopt. Aș fi putut să simulez, dar atunci nu te-aș fi ajutat deloc, nu-i așa, și mă temeam că prefăcătoria mea ar fi sărit chiar și în ochii unui avocat specializat în emigrări. Puteam, pe de altă parte, să iau totul de la capăt, să ridic nivelul general spunându-ți că așa nu mergea, că n-avea cum să meargă. Să-mi asum, adică, riscul de a te vexa. Numai că, ce să vezi, hăul tău de ignoranță, de inapetență și lipsă de senzualitate mă îngrozea de-a dreptul. Nimeni,

chiar și trecut prin cele mai negre experiențe, nu s-ar fi gândit să facă ce făceai tu. Din ce crater, de pe ce planetă de gasteropode puteai veni încât o vulvă să-ți inspire acele manevre demne de un manual conjugal de secol XIX? Îți observam tăcerea cu o tot mai mare neliniște, constatând că nimic, nici chiar neclintirea mea, nu te-ar fi făcut să deviezi. Niciun sunet, niciun geamăt de plăcere nu ți-ar fi scuturat carnea cu un fior cât de mic; nimic din ce făceai nu avea vreo legătură cu atracția, cu chimia sau cu creativitatea – doar cu timpul. În căpățâna aia tare a ta întorceai și reîntorceai o clepsidră la fiecare etapă laborioasă a drumului spre copulație. Iar eu n-aveam nicio idee despre cum stăteam cu acea clepsidră, nici – și mai important – despre ce avea să urmeze. Fiindcă tu nu-mi încredințaseși, ca toți ceilalți, misiunea firească de-a te aduce la orgasm. De data asta, eu eram cea care trebuia să aibă orgasm, așa, de la un deget cârnățos care mă făcea să-mi regret ginecologul – fie și numai pentru că el îmi vorbește în același timp. Gândul că trebuia să mă scutur toată în vârful aceluși deget, pierdută într-o transă rizibilă, era o provocare comparabilă cu examenul oral final de la Științe Politice. Mă temeam până și să tușesc, iar tu s-o simți înăuntrul meu, mă temeam să nu te sperii când realizezi că *locul ăla* e viu. Și pentru că nu vedeam nicio altă soluție pentru situația jalnică în care mă aflu, m-am ridicat în coate:

— Bun, la capitolul degete văd că ați înțeles ideea.

Ce altceva puteam să-ți spun? Mișcarea de du-te-vino a unui obiect de formă oarecum falică în cavitatea vaginală este, într-adevăr, piatra unghiulară a preludiului.

— Să mă opresc? ai întrebat tu.

— Nu-i *obligatoriu*, dar ați venit să învățați cum se dau limbi, nu?

— Da.

— Bun, atunci eu zic că trebuie să trecem și la treaba asta, la un moment dat.

— Să-ncep, deci?

— Haideți.

Măiculiță mare! Când te-am văzut băgat între picioarele mele, m-am simțit de parcă aș fi avut acolo o farfurie cu măruntaie crude și te-aș fi surprins în timp ce scurmai prin ele cu vârful furculiței. Apoteoza senzuală am atins-o când ai scos, șovăielnic, vârful limbii. Te priveam printre gene; părul pubian nu l-ai băgat deloc în seamă, nu ți se părea probabil foarte igienic. După cuta de concentrare care-ți brăzda fruntea în timp ce te străduiai să ajungi la miezul problemei fără să atingi vreun cârlionț, părea să nu-ți prea convină că nu era totul expus frumos în fața ta, că trebuia să mergi pe tatonări și scormoniri. Și te simțeam și cam circumspect: cum adică, nu toate curvele sunt rase bec? Deci curvele nu sunt niște proiecții proteiforme ale fantasmei masculine? Poate că nu mă îngrijeam eu cum ar fi trebuit, dar aș fi pariat toți banii pe ziua aia că nici nu-ți trecuse prin cap să te uiți la prezentarea mea de pe internet, lucru care te-ar fi scutit de asemenea inconveniente. Fiindcă rezultatul era că nu simțeam nimic. Tu însă găsești clitorisul, și numai bătut i-ai mai fi dat drumul. Mi-am mascat un oftat de disperare într-un scâncet vag, intimidată imediat de răsunetul pe care-l avea în toată acea tăcere.

Mai erau trei sferturi de oră! Și când te gândești câte se pot petrece în trei sferturi de oră! Concertul numărul 3 al lui Rahmaninov, de exemplu: încape cu totul, fără probleme, ba mai rămâne și loc. Trei sferturi de oră sunt suficiente pentru cel puțin trei orgasme. Acest răstimp poate trece foarte repede, pe nesimțite chiar. Pe de altă parte, e vorba tot de trei serii de câte cincisprezece minute, lucru la care nu ne gândim niciodată îndeajuns.

Faptul că eu mă gândeam la acel lucru tocmai atunci și acolo mi se părea atât de nedrept, încât îmi venea să plâng, și aveam senzația că îți dădeam chiar eu cuiele cu care să-mi închizi coșciugul. Așa că, săltând bărbia, ți-am zis:

— Chestia e că mai există și altele, nu doar clitorisul.

Tu te-ai uitat lung la mine, neînțelegând ce voiam să spun.

— E important, într-adevăr, dar în jurul lui există o întreagă lume...

Nicio o scânteie a duminirii nu te-a luminat la față.

— Labiile mici.

Nimic, în continuare.

— Labiile mari... în fine, sunt destule cu care să vă faceți de lucru.

Cum era clar că n-aveai nici cea mai mică idee despre utilizarea acelor cărnuri excedentare, fără îndoială ornamentale, am adăugat:

— Nu sunteți obligat să vă limitați la clitoris, asta vreau să spun. Puteți linge peste tot. Un pic mai jos, de exemplu, i-am sugerat eu cu ridicare din sprâncene prin care credeam că voi evita rostirea cuvântului *vagin*.

Tu mi-ai aruncat atunci o privire îngrozită:

— Dar mai jos... e altceva!

— Da... și?

Simțeam cum mi se urcă încet sângele la cap. Mi-am adunat ultimele rămășițe de răbdare:

— Asta nu-i o carte de colorat. Nu se supără nimeni dacă o să depășești puțin.

Te-am privit, lividă, cum ți-ai lăsat în jos boticul și te-ai reapucat voinicește de treabă, fără a ține cont de sfaturile mele colțoase. Nu concepeai să te duci *mai jos*, fiindcă te temeai să nu dai peste *altceva*, dar fiindcă ți-era clar că te aflai în fața unei ciudate căreia clitorisul nu-i era de ajuns,

te-ai hotărât să-ți pui la lucru încă un deget, pe care ți l-ai băgat în prealabil în gură. Plăcerea, invadându-mă atunci din toate părțile, ar fi trebuit să mă aprindă toată pe dinăuntru. Numai că suptul tău zgomotos mă irita la fel ca scrâșnetul unui cuțit pe fundul unei farfurii, iar aici era vorba de un soi de tortură pe care nicio carte despre bordeluri nu l-a evocat: completa nepricepere a bărbaților, în unele cazuri. Zgomotul ăla de supt și muzica din difuzoare, pe care o simțeam ca un afront. Când am văzut că mai aveam încă patruzeci și două de minute, toate zăgazarile din mine s-au rupt. M-am ridicat în poziția turcește, scoțându-ți din gura strânsă ca un fund de găină moțul acela de piele din care nu înțeleseseși absolut nimic.

— Spuneți sincer, vi se pare cam plictisitor, nu-i așa?

Tu mi-ai aruncat o privire aproape uluită:

— Nu, de ce?

— Nu știu, așa s-ar zice.

— Nici vorbă.

— Bine.

— De ce, dumneata te-ai plictisit?

— Nu pot să zic că m-am plictisit, dar am senzația că...

Ooofff! Vai de mama mea!

— ...Dacă trebuie să vă umeziți degetul, înseamnă că ceva n-a funcționat. În mod normal, sunt deja udă. Faceți lucrurile pe dos, ar trebui mai întâi să lingeți și apoi să băgați degetul.

— Aha.

— Păi, da.

Un înger a trecut rapid, jenat de situația în care ne aflam.

— De ce vreți să învățați lucrurile astea?

— Am o prietenă.

Eram sigură!

— E un motiv onorabil, dar nu suficient. Trebuie să vă și placă să faceți lucrurile astea. Dacă nu le simțiți, e inutil.

Ai plecat privirea.

— Nu pare să vă placă cine știe ce. Asta vreau să spun. Vă excită sau nu?

— Nu contează, ce mă interesează în primul rând e să-i placă ei.

— Exact. Aici e problema. Trebuie să înțelegeți ceva în privința femeilor, și acum am să vă spun marele secret: dacă lucrurile astea nu vă excită, nu ne excită nici pe noi. De multe ori, nu reușim să avem orgasm, fiindcă ne întrebăm dacă nu cumva vă plictisiți. Trebuie să fiți ceva mai comunicativ, ce naiba! Doar simțiți ceva, nu?

— Deh, nu prea știu ce să zic.

— Păi, dacă vreți într-adevăr să-i dați limbi unei fete și ei să-i placă, chiar dacă dumneavoastră nu vă place, atunci trebuie să vă forțați un pic! Altfel, mai bine vă dați cu lubrifiant și intrați în subiect imediat. Impresia mea e că treaba asta vă dezgustă, că nu vi se pare ceva plăcut. Mie puțin îmi pasă, la urma urmelor, dar cred că nu sunt niște bani bine cheltuiți.

— Corect.

— Poate n-aveți chef să faceți asta cu o fată care lucrează într-un bordel, asta pot să înțeleg.

— Corect.

— Dar nu puteți învăța nimic fără un pic de practică.

— Da, clar.

— Fofoloanca nu suportă lipsa de apetit, ce Dumnezeu! Trebuie să se simtă că treaba asta vă excită sau măcar prefaceți-vă, dar faceți-o cum trebuie. Fiindcă adineaori, îmi pare rău să v-o spun, dar mă cam lua somnul.

— Aha. Dar clitorisul...

— Da, *clitorisul*. E bine că știți conceptul, bravo dumneavoastră. Dar nu se simte nimic când folosiți doar

vârful limbii, de parcă v-ar fi teamă să nu vă murdăriți. E ca și cum... poftim! E exact ca și cum v-aș lua-o între două degete și v-aș freca-o așa, în dorul lelii..., i-am explicat eu însoțindu-mi vorbele cu mișcările descrise.

— Mda.

— Poate că într-o oră v-aș face să vă dați drumul, nu-i așa? Dar n-ar fi nicio *transă*, niciun *extaz*. Ar fi ceea ce se numește o masturbare plicticoasă.

Ceva îmi spunea că nu-ți era necunoscut acel concept.

— Poate că pentru bărbați nu-i atât de important. Dar o fată are nevoie să vă simtă dorința. Iar simțitul dorinței ține de chestii mărunte, de exemplu, de mâna dumneavoastră care nu face nimic: puneți-o pe mine. Sau pe dumneavoastră! Unde vreți, câtă vreme îmi dați senzația că vă place ceea ce faceți.

— Corect.

— Înțelegeți ce spun sau vi se pare că vorbesc în chineză?

— Nu, înțeleg.

— Iar când începeți să lingați, păi nu vă jucați...! Trebuie să băgați toată gura, toată fața, să vă comportați ca un animal, fiindcă în dumneavoastră există un animal care dormitează!

— Fără îndoială.

— Așa că lingați, mușcați, sugeți, adulmecați, dezlănțuiți-vă! Nicio inițiativă nu-i rea!

Era atât de clar că nu înțelegeai absolut nimic încât m-am simțit cumva stânjenită.

— Vă spun asta ca să vă ajut, să știți. Dar nu trebuie să faceți lucruri de care n-aveți chef, numai ca să-i faceți altcuiva plăcere.

Tu ai mormăit ceva în barbă.

— Ce trebuie să aveți în minte e doar ideea de entuziasm, bine? Asta-i lucrul cel mai excitant.

Atunci, în acel moment exact, mi s-a arătat soluția, clară ca lumina zilei.

— Uitați, eu, de exemplu. Pot să vă asigur că, dacă v-aș face același lucru acum, brusc, n-ați avea deloc impresia că n-am chef. Vreți să vă arăt?

— Da, hai.

Nu pricepuseși, evident, nimic, pentru că ți-ai dat drumul într-o imobilitate totală, fără o vorbă, fără un icnet, fără măcar acel tremur care-i scutură până și pe câinii împerecheați în mijlocul străzii – erai prea civilizat ca să-ți permiți vreun geamăt, dar nu destul ca să faci din sex o artă. Erai blocat, bietul de tine, undeva între animal și funcționar.

— Vedeți, am reluat eu trăgându-mi pe mine chiloții, asta-i problema la dumneavoastră. Doar asta.

— Care?

— Asta.

— Dar eu n-am făcut nimic...

— Tocmai. N-ați făcut nimic, parcă erați mort. Ați juisat, dar singurul mod în care mi-am dat seama de asta a fost că se-ncălzea prezervativul.

— Bănuiesc că nu sunt un tip foarte expresiv.

— Da, de acord... dar faceți un efort. Iar asta v-o spune o profesionistă.

Te-am privit cum te îmbrăcai la loc în tăcere, înduioșată la vederea slipului tău trist, a anacronicei tale bluze de corp, a felului în care-ți puneai șosetele înainte de toate celelalte – un tablou al mizerabilismului pe care nici chiar Houellebecq, cu știința lui într-ale sordidului, nu s-ar fi încumetat să-l picteze. Te puteam vedea procedând la fel dimineață de dimineață, în micul tău apartament din Beauce, fără o privire de femeie pentru care să-ți bagi cămașa în pantaloni – atât de singur și de resemnat, încât prezența neobișnuită a unei curve n-avea să-ți insufle

ideea de-a te întoarce spre mine când îți vârai picioarele în nădragi, ca să-ți ascunzi grăsimea urâtă de pe fese. Înțelegeam de ce Dorothee te trimisese la mine, considerând că o compatriotă te-ar înțelege mai bine. Numai că înțelegerea nu ținea de limbaj, ci de ceva universal; singurul lucru pe care o franțuzoaică îl putea înțelege înaintea unei nemțoaice sau rusoaice, sau românce era că, privându-te de bordeli în țara de domiciliu, te privaseră de orice viață sexuală. Era de-ajuns ca prostituția să fie legală și instituționalizată, și să fi rămas așa mereu, pentru a te duce la șaptesprezece ani, ca toți amicii tăi, să guști din primele săruturi și din toate celelalte cu o profesionistă. Atunci ai fi fost încă destul de maleabil ca să reții câteva lucruri elementare despre plăcerile trupesti. Ai fi plătit o tânără de care te-ai fi îndrăgostit, așa cum fac toți la șaptesprezece ani, iar dragostea aceea ți-ar fi dat dorința de-a înțelege; sau una mai bătrână, mai morocănoasă, care te-ar fi boscorodit: *Auzi, drăguțule, dacă o ții tot așa, n-o să ți-o pui niciodată fără bani, ai încredere în experiența mea.*

Era oare imoral să regret asta, faptul că experiența ta sexuală nu a fost dată de niște prostituate, ci mai degrabă de niște copulații obținute dintr-o neînțelegere, cu tipe care au ajuns să se îmbete pe la vreo petrecere studențească? Ce le poți dori unor bărbați urâți și dizgrațioși, anchilozăți și resemnați cu disprețul din partea femeilor, dacă nu amabilitatea și zâmbetul rezidentelor din casele de toleranță? Latura ta antipatică era rezultatul anilor lungi de timiditate, de refuzuri și umilințe, ai unei adolescențe prin care ai trecut fără să fi fost remarcat de vreo fată – încă un bărbat care îngroșa rândurile celor care nu și-au tras-o niciodată fără niște eforturi supraomenești, care fac orice pentru un amărât de zâmbet și care, pe la treizeci și cinci de ani, renunță pur și simplu să mai

încerce. Puștiul nepriceput și plin de bunăvoință sucombise în trupul unui avocat prăfuit.

În timp ce te îmbrăcai și, ceva mai relaxat, participai într-o doară la conversația mea, m-ai întrebat, ca un trezorier scrupulos, cât am luat la Paris pentru o oră:

— Cinci sute de euro, ți-am răspuns eu cât se poate de serioasă, iar tu ai făcut ochii mari, după care ai pufnit neîncrezător:

— Ei, na!

— ...Ce?

— Ăsta-i furt pe față!

Zău? Deci așa de nasoi sunteți, frați francezi? I se face omului milă de singurătatea voastră, de nepriceperea voastră, iar voi reușiți până la urmă să vă purtați ca niște neamuri proaste de parcă așa ar fi mai amuzant. Ți-am zâmbit. În ochii mei era mai mult dispreț decât ți-ar fi fost ție cu puțință să metabolizezi, iar pentru o clipă mi-a venit să-ți explic cât de neprețuite sunt pentru un bărbat excentricitățile tinerelor de familie bună care vor să trăiască spaima sau frica. Mi-a venit să-ți explic cât de tare își pierd bărbații mințile când li se scoală și întrevăd posibilitatea de a-și încredința acea sculă întărită pântecelui sidefiu al vreunei studente care n-avea să le strângă mâna pe stradă.

Mi-a venit să-ți explic că și la mai puțin de o sută de euro partida, tot tu ai fost cel furat. Ar fi fost de-ajuns să fii zâmbitor și amabil ca să fii și eu la fel. Dar tu ai fost un bătăran. N-ai fi putut face deosebirea între un ochi umezit de dorință și un motor cu explozie.

La plecare, mi-ai strâns mâna.

Capitolul 21

Come on, The Rolling Stones

August 2014. Sunt la așa-numita Casă de șase luni, cu o conștiinciozitate profesională ce mă privează de orice viață socială și amoroasă. Excitată de căldura înmagazinată după o lună petrecută în sudul Franței, sunt într-o stare de fragilitate care niciodată nu mi-a adus ceva bun. Degeaba am muncit pe rupe, clienții nu mă pot ajuta. În concediu, am căutat o iubire de vacanță care să meargă cu toropeala de-acolo, câteva bătaii de inimă cu care să-mi agrementez lânzezeala. Degeaba. Mi-am redus apoi acea fantezie sentimentală la dorința de-a mă regula ca lumea, vreau să zic cu cap, de-a avea chef cu adevărat să mi-o pun și de a-mi cristaliza acel chef asupra unui singur bărbat. E însă mai complicat decât credeam. Și mă întreb, cu prudență, dacă nu cumva bordelul mă vindecă de anumite lucruri, excitarea devenind pentru mine mai importantă decât plăcerea.

M-am întors la Berlin, încântată de bronzul meu, de blondul meu, căutând înnebunită să le arăt cuiva, savurând această promisiune ca pe o delicatesă. Destinul, care n-are niciun gust, îmi trimite un SMS de la Mark. Iată un tip care și-a petrecut probabil toată vara plângându-se de vidul existenței și tresărind ușor când mi-a văzut numele în lista de contacte. Promisiunea înnoirii pentru un tânăr tată fără ocupație stă toată în infidelitate. Iar eu nu sunt femeia care să refuze să fie un simbol.

La ora cincisprezece și jumătate punct, Mark și bicicleta lui îmi sună la ușă. Vizibil emoționat, teribil de timid, acesta intră în apartamentul meu, unde făcusem cât de cât ordine înainte. În timp ce o pornesc spre salon, cu Mark urmându-mă îndeaproape, îmi dau seama că nici nu știu, de fapt, ce caută el acolo. Mă refac cu greu după o

prăjeală monumentală, așa că, așezată la masă în fața lui, mă întreb când o să plece acasă, ca să rămân odată singură.

Nu trebuie să mă întreb prea mult timp. După zece minute de flirt răsuflat, Mark îmi strecoară, cu un semn din ochi sugestiv înspre dormitorul meu:

— Ce-ai zice să ne apropiem un pic?

Nu m-am gândit nicio clipă la această eventualitate: să mă culc cu Mark. Sau, dacă m-am gândit, a fost doar pentru a simți cum crește în mine o indiferență greu de imaginat; nici cea mai mică dorință de sex, nici măcar cu mine însămi. Îmi privesc unghiile cu încăpățănare, așa cum fac când mă simt incapabilă să-mi maschez dezgustul din ochi. Și mormăi, dintre șuvițele de păr:

— Cum adică, să ne apropiem? Să stăm pe canapea, gen?

— De exemplu, da, cum vrei tu, bălmăjește Mark, a cărui îndrăzneală începe să-și piardă suflul.

Slavă Domnului, am o canapea care ar tăia oricui orice excitație. O adevărată canapea Ikea pentru studenți fără bani, din lemn dur, vag îmblânzit de niște perne subțiri. Niciun cuplu nu s-a așezat pe ea fără să semene cu pacienții unui consilier conjugal. Figurile noastre sunt atât de nefirești, încât îl întreb pe Mark:

— Ce cauți aici, de fapt?

— Vrei să zici la Berlin?

— Nu, vreau să zic aici. La mine.

Mark se foiește, stânjenit. Motivul prezenței lui era evident, n-avea niciun rost să mai întreb. Iar dacă nu va fi sincer, dacă nu se va comporta ca un om matur și nu mă va trata ca atare, tot ce va scoate pe gură va fi doar o lungă și lașă lălăială. Îl ascult, îngrețoșată, cum își bate joc de amândoi, convinsă că nu mai există nicio modalitate de a-l da afară politicos:

— Ah, păi, voiam să discutăm, să ne cunoaștem mai bine, să vorbim de cărți, de muzică, să facem dragoste, să ne povestim viețile...

Greu de spus dacă el credea că *să facem dragoste* avea să se topească printre celelalte fantasmagorii înșirate, dar eventualitatea asta reușește să-mi dea o dispoziție criminală. Cum nu m-am priceput niciodată să fiu rea, îl las să se înece în prostiile pe care le debitează, după care-i arunc, caustică:

— Atunci, hai să vorbim despre cărți, dacă tot ești aici.

Se lasă o tăcere apăsătoare, pe care Mark o sparge până la urmă, bălmăjind încurcat:

— Pot să te sărut?

În ochii lui uriași sclipește speranța că va reuși să mă convingă - unde-i Justine acum, fir-ar să fie? Cum de la bordel putea să fie atât de ușor, atât de firesc, iar aici atât de dificil? Nu-i dau niciun răspuns. Buzele lui lipite pentru scurt timp de ale mele mă lasă la fel de rece ca un cot încasat de la un pasager în metrou. Sper să simtă. Și, mai ales, sper să simtă cât sunt de enervată.

— Îți dai seama că în momentul ăsta intri în rahat, nu?

— Cum adică?

Genul ăsta de întrebare îi face de obicei pe tipii însurați să se cutremure din temelii, iar Mark chiar ar trebui să se arate îngrijorat de evocarea fatalului destin care-i așteaptă la cotitură pe tații de familie adulteri. Numai că el și-a pus ceva în minte și asta îl face insensibil la vocea rațiunii (cum eu întrupez respectiva rațiune, aceasta pare, fără îndoială, destul de neverosimilă).

— Ai o soție, un copil și niciun chef de o relație. Câtă vreme ne vedeam la bordel, era bine, păstrai toată povestea într-un fel de perimetru de siguranță. Aici și acum însă îți pierzi controlul.

— Da, știu.

Abia dacă ascult bâiguiala patetică a lui Mark, care seamănă puțin cu marele lord, dar nu are acel tupeu stupefiant de-a mă face să cred că între noi se naște o iubire interzisă. Din bâiguiala aceea nu e mare lucru de reținut în afară de un adevăr simplu, trădat și de tremurul degetelor sale: Mark are chef de regulat, sărăcuțul de el. De-asta a venit aici. E un lucru rău, bineînțeles, dar nu-l va conștientiza pe deplin decât după ce se va fi ușurat de povara seminală care l-a făcut să-și piardă mințile.

— Nici eu nu vreau o relație în perioada asta, cât îmi scriu cartea și sunt angajata Casei. Am încercat deja, și nu funcționează. E un lux pe care nu mi-l pot permite și, sinceră să fiu, nici n-am chef. Sunt prea ocupată. Nu e nici în interesul tău, nici în al meu să avem o relație.

Mark mormăie că știe, știe. A întors problema pe toate părțile și bineînțeles că e o idee proastă, dar... na!

— Mă simt foarte atras de tine, oftează el punându-și o mână pe piciorul meu, un picior atât de rece și de țeapăn că, pe lângă el, până și brațul indiferent al canapelei are un aer senzual. N-am ce face, degeaba încerc să mă împotrivesc.

Sigur, e tentant să regulezi o curvă fără să scoți un sfanț. Nu zic că nu e. Mă ridic dintr-un salt, îmi aprind o țigară fără să scot nici cel mai mic sunet. Mark își frânge degetele oftând:

— Nu știu, nu reușesc să mi te scot din cap.

Se ridică în picioare, cu o față chinuită:

— Mi s-a și *sculat* gândindu-mă la tine.

Ciudat cum de nu simt *nimic* la auzul acestei chestii. Chestia asta nu-mi spune *absolut nimic*.

— Drept să-ți spun, cu munca asta a mea, am de zece ori mai mult sex decât îmi trebuie. Cel mai adesea, e sex de rahat, dar orișicât. Prin urmare, nu prea văd ce aş avea de câștigat din treaba asta.

Nici Mark nu prea vede, bineînțeles. Probabil că e deja suficient de complicat pentru el să recunoască motivul pentru care e acolo, adevăratul motiv, fiindcă i-a pierit orice chef de discuții. Și se uită la mine în tăcere, atât de fix și de încordat, încât simt cum nervii îmi cedează bucătică cu bucătică.

— Dacă vii la mine, ai putea avea măcar decența...

— Decența?

— ...Să-mi spui că nu vrei decât un pic de tăvăleală. Atât, și nimic altceva.

Fiindcă nu sunt chiar atât de proastă, tâmpitule, deși am fost de o naivitate pentru care aș merita să fiu luată la palme – pentru care aș merita, de fapt, să mă las regulată. Chiar trebuia să fiu proastă ca să-mi imaginez c-o să stăm pur și simplu de vorbă?

Mark se încâlcește într-un monolog de laș căcăcios, unde singura dâră de onestitate constă în recunoașterea, până la urmă, a faptului că-i lipsește „partea fizică”, cu alte cuvinte acea cutiuță caldă dintre picioarele unei fete în care să-și depună angoasa și frustrările pricinuite de nevasta lui atât de pură, mama copilului său – un refugiu umed și fierbinte în care să uite de sine și să găsească puterea de-a fi drăguț, blând, iubitor și frământat de vinovăție seara, la întoarcerea acasă.

— Da, asta voiam. Un pic de tăvăleală.

Degeaba reacționez cu însuflețirea unei capre moarte, Mark rămâne în continuare așezat pe canapea și-mi ia mâinile într-ale lui, îndrugând niște tâmpenii între care strecoară și câteva jumătăți de rugăminți. Ar fi un moment numai bun să-l dau scurt pe ușă afară. Singurul lucru care-mi iese însă pe gură e total de neînțeles:

— Deci asta vrei. Un pic de tăvăleală, și-atât. Fără mai știu eu ce gânduri sau altceva. *Brainless sex*.

Și cum Mark îmi răspunde printr-un rânjet din ăla strâmb de laș incapabil să zică da, o pornesc fără să mă uit în urmă spre dormitorul a cărui ușă e larg deschisă și mă întind pe patul acela unde nu cred să fi cunoscut vreo îmbrățișare mai de Doamne-ajută.

— Hai, vino.

Nimic nu-l reține pe Mark pe marginea aia de canapea, nici măcar tonul meu glacial, mai profesional ca niciodată. Îl aud venind în fugă ca un câine, aud tropăitul tălpilor lui amplificat de tavanele înalte. Iar în timp ce mi se-ndeasă în spinare, îmi dau seama brusc, cu o bucurie rea, că nu am prezervative. Și aș putea să pun pariu că nici el.

— Ai ce trebuie?

Cum mă așteptam, Mark înțepenește, lipit de mine.

— Ăăă... Nu.

Mă întorc spre el:

— Aș vrea să-mi explici și mie totuși cam cum ai gândit când te-ai hotărât să-ți înșeli nevasta fără prezervativ.

Alt rânjet: da, a fost o prostie din partea lui. În ce mă privește, absența prezervativelor e cât se poate de grăitoare: n-am pe nimeni și, din câte s-ar părea, m-am resemnat până la urmă cu această situație.

— Deci cum facem?

— Păi, eu... eu...

Păi, păi, păi... auzi la el, zevzecul.

— Ne-am ars, în cazul ăsta.

— Sau poate-am putea doar să...

— Să ce?

— Să ne atingem...

— Adică să ți-o frec...

— De exemplu. Nu știu.

Ridic o sprânceană. Marc cascadează gura, o închide la loc, o cascadează din nou de încă zece ori. Bietul Mark. Acum câteva minute vorbeam despre bebelușul lui, iar el îmi ținea

discursul ăla enervant și străveziu, pentru a mă convinge că paternitatea era cel mai bun lucru care i se întâmplase. Că eu n-aveam cum să înțeleg, dar că asta schimba totul. Nimeni și nimic nu-i adusesese, după mii de zbateri, atâtea câte-i adusesese acel copil care se mulțumea să existe în pătuțul lui. Deveneai tată și, brusc, nimic altceva nu mai conta, boțul ăla de carne atât de dependent de tine făcea ca tot restul să pară desuet – și responsabilitățile, și distracțiile de care nu credeai c-o să te poți lipsi vreodată. De fapt însă *chiar nu te poți lipsi*, Mark: faptul că te afli în apartamentul unei fete, cerșind o mână care să-ți frece scula, pare a fi reversul acelei minuni a paternității. Știu eu cum e cu minunea asta: în absența ei, perspectiva unei labe i-ar stârni oricărui bărbat un râs nedumerit. Până nu demult, Mark a fost un tânăr din Boston care-și burdușea trompa cu substanțe ilicite și regula pe rupte gagici de care *putea* să se și îndrăgostească. Apoi a avut un copil și, dintr-odată, labele au redevenit o delicatesă. Nu există ceva mai bun ca un copil pentru a-l redeștepta într-un bărbat de patruzeci de ani pe adolescentul nepretențios ce dormita în el. Mi-ar fi plăcut un tată tânăr care să-mi spună, după ce mi-o trăgea ca un pușcăriaș abia eliberat, că viața lui conjugală era o ruină de când i se născuse copilul și că nu trebuiau crezute toate tâmpeniile îndrugate celorlalți pentru păstrarea aparențelor: e splendid să fii tată, dar e și un mare rahat și, deși își iubește puștiul mai mult ca orice pe lume, nu mai face amor cu nevastă-sa și nici nu știe cu ce ar putea înlocui acel amor. N-ar fi mai bine dacă ar pune problema așa? Nu ne-am simți mai ușurați amândoi? Oricum, ce tipă cât de cât destupată la minte ar putea înghiți disertațiile lui Mark despre paternitate, când scula lui stă să-i explodeze în nădragi?

Plictisită la culme, dar și hotărâtă să merg până la capăt cu coșmarul acela atât de real, îl arunc pe Mark pe pat, fără a întâmpina niciun fel de rezistență. El își trage blugii în jos, până la genunchi. Iar eu, într-o liniște de mormânt, îl gratific cu o muie mecanică, lipsită de orice emoție, dar nemaipomenit de eficientă – căci, după nici două minute, Mark strigă c-o să-și dea drumul. La început nici nu-mi vine să cred, la câtă lehamite am în mine; dar e adevărat. Oare de câtă vreme nu și-a mai tras-o amărâțul ăsta? Iată o întrebare care pune toată scena într-o lumină destul de tristă: era într-adevăr un caz de extremă urgență, la primul strănut ar fi slobozit totul în nădragi.

Îl frec încetișor pe coapsă, la marginea blugilor săi răsuciți și ghemotociți. Mark se ridică în picioare; își vâără cămașa în pantaloni, devorându-mă cu ochii lui mari de căprioară.

— A fost minunat. Chiar minunat.

Mă umflă râsul. În viața mea n-am băgat un oral atât de trist – nu, nu *trist* e cuvântul, fiindcă am mai băgat oraluri triste și n-aveau nimic de-a face cu frecangeala asta expeditivă și sastisită. Am mai tras și oraluri sordide – nici ăsta nu-i cuvântul. Nu, cuvântul pe care-l caut e mai grav, trage după el o deziluzie grea și amară. Și totuși, după cum îl văd pe Mark, am adus ceva lumină în viața lui. La fel ca tuturor tipilor care vin la așa-numita Casă – numai că în așa-numita Casă îmi fac doar meseria. Deci asta e: ce-am făcut eu a fost un oral de curvă. Un oral care n-ar fi fost deloc deplasat într-o mașină oprită pe vreo alee întunecoasă din Bois de Boulogne²², rapid, eficace, cu genunchii plini de noroi și pietricele – numai că el s-a petrecut la mine acasă!

Îi arăt lui Mark unde e baia, ca să-și poată spăla măciuca așa cum l-am învățat, cu apă, dar nu și cu săpun,

²² Parc parizian (N.t.).

tolomacule. Dacă nevastă-sa nu și-o mai trage, cum ar putea să-și dea seama că scula lui miroase a spermă? Iată o întrebare pe care aș vrea să le-o pun tuturor bărbaților însurați pe care bordelul mi-i scoate în cale.

Rămân sprijinită de bibliotecă, fumând și imaginându-mi că, fără să vrea, Mark înregistrează în baie tot felul de amănunte legate de mine – săpunurile, chestiile de machiaj, culoarea prosoapelor, posterele alea ridicole smulse de Madeleine de pe stradă –, toate acele fleacuri care-i șoptesc stângaci niște povești despre adevărata Justine, despre falsa Emma, care este o boarfă adevărată cu o viață adevărată, și nu cred că are nevoie de toate astea ca să se simtă aiurea.

Tocmai când mă apuc să-mi trec în revistă cărțile, se întoarce și el de la baie și începe să turuie în spatele meu și purtăm așa o conversație neroadă, fără noimă. Nu știe cum s-o șteargă, așa că-l anunț cu o voce calmă că am niște cumpărături de făcut. E a doua oară pe ziua asta când salvez situația. Nu m-am mai uitat spre el de nu știu când, iar Mark ține să se informeze:

— Totul e în regulă? Ești OK?

Poate stăteam să plâng, mai știi? Sau poate începeam să urlu și să mă târăsc pe jos, luându-l pe Mark ostatic ca să-i povestesc cum că nu sunt decât o biată fată care se lasă convinsă de tipii însurați să le facă primul oral de la apariția întâiului lor născut? Dacă voiam să-l enervez, rețeta era acolo, sub ochii mei.

— Totul e OK.

Mi-ar fi imposibil să reconstitui discuția care a urmat, fiindcă Mark emite destul de rapid o enormitate care le desființează pe toate celelalte:

— Auzi, nu știu dacă trebuie să te întreb chestia asta...

Îmi dau seama pe loc că e o chestie care nu miroase a bine.

— Ar trebui să-ți dau ceva?

Deși dezgustată, simt o oarecare plăcere văzându-l cum se-mpotmolește.

— Ce să-mi dai? Bani?

— Păi, da, nu știu...

Îmi feresc privirea; Mark se afundă imediat în niște scuze jenate. Și, de fapt, nici nu pot să-l blamez. Am fost atât de glacială, atât de mecanică, încât n-a văzut altă soluție decât să mă plătească. I-am tras un oral de curvă - trebuie să mă port ca atare.

El n-are de unde să știe, dar o curvă n-ar face *niciodată* așa ceva. O curvă n-are timp de pierdut cu asemenea tâmpenii. Numai niște fătuci amețite se comportă așa. Fraza aia a lui Mark care nu-mi iese din cap vreo două-trei zile, propunerea aia stângace de-a se revanșa cu niște bani... E foarte tare; după șase luni de bordel, după ce m-am scos elegant din niște situații care pe multe altele le-ar fi făcut să plângă, uite când m-am găsit și eu să mă simt ca o curvă. S-ar părea că am totuși niște limite. Fascinant! Și mi le-am atins de una singură! Mark n-are nicio contribuție, mi-am făcut-o cu mâna mea, iar lipsa noastră de demnitate a generat acea scenă exemplară de quiproquo contemporan, patetic cât încap.

Când îl conduc la ușă, Mark îmi aruncă, la plesneală:

— Am putea considera că a fost un fel de... de încălzire? Pentru o următoare întâlnire?

Faptul că i-a putut trece prin cap așa o idee e o sursă colosală de consternare, dar până seara voi avea destul timp să mă gândesc la asta pe canapea. fumând țigară de la țigară - singură.

— Să ajungi cu bine acasă! îi urez eu zâmbitoare, închizând ușa grea a imobilului, iar Mark îmi face semne cu mâna până dispar din câmpul lui vizual. Merge până la a se contorsiona pe sub jaluzelele de la fereastră pentru a

mă întreba încă o dată dacă totul e în regulă, dar cum e clar că mă întreb cam cum ar fi să-i trag cu storurile peste degete, încalecă pe bicicletă și o șterge, bolborosind încă un *pe curând*.

În timp ce el pedalează liniștit către centru, unde locuiește drăgălașa sa familie, eu îmi imaginez că ușurarea fizică lasă loc unui gol imens, unei sile de sine și unei vinovății pe care niciun duș, chiar și cu tone de săpun, nu le-ar putea șterge. Iar ca să se liniștească, în patul nevestisii, Mark își va spune că în fond nu e nimic de mărturisit. Că a fost ca și cum s-ar fi dus să i se facă o labă în Friedrichshain²³, atâta tot – nimeni nu interzice asta, nu? Gândul că viața lui sexuală se rezumă de-acum încolo la asta, la genul ăsta de frecangeală sordidă cu o puștoaică debusolată căreia nu va ști niciodată dacă să-i dea bani sau nu, îl va ține treaz și timorat, iar ăsta ar fi un act de dreptate. În orice caz, dovada că paternitatea are și ea un preț.

Capitolul 22

Is She Weird, The Pixies

Nu prea știu ce să fac cu detaliile vieții cotidiene dintr-un bordel. Nu văd în ce altă poveste le-aș putea integra dacă nu într-a mea. Probabil că în viața oricărui scriitor există un moment în care i-ar plăcea să poată desena. Imaginile astea ar avea mai multă greutate conturate așa, pe o foaie albă, prin mici tușe precise, aeriene, din pensule și carioci. Există în viața omului niște minute de grație atât

²³ Cartier berlinez cu o intensă viață de noapte. (N.t.).

de delicate, atât de volatile, încât cuvintele n-ar putea decât să le îngreuneze. Uneori ar trebui să fii un Reiser²⁴ sau un Manara²⁵, ar fi perfect.

Am în cap o mulțime de asemenea mici bijuterii și nu le pot povesti altfel decât înșirându-le la întâmplare, în speranța că pagina scrisă va transmite ceva din drăgălășenia lor. Deșartă iluzie!

E într-o după-amiază de octombrie, ajung la Casă ceva mai devreme și, cum asta e plăcerea mea când merg la muncă, o să beau o cafea la italianul din colț. Cel puțin așa am de gând, numai că îmi schimb planul brusc văzând-o pe Birgit la masă pe terasă, în locul meu preferat.

Vorbește la telefon; mă furizez ca o vulpe la brutăria din colț, unde mi se servește o cafea lungă și proastă, la o masă șchioapă. Acolo, mâzgălesc într-o doară câteva tâmpenii, perturbată de prezența destul de apropiată a unei colege în civil care-și bea cafeaua de *Feierabend*²⁶. Îi aud, între două învârtosări ale vântului de toamnă, accentul berlinez atât de ocult și de familiar. Apoi o văd că se uită în direcția mea; îmi înșfac ca o lașă telefonul mobil și mă prefac că discut cu cineva în franceză, până îmi termin țigara. Probabil că Birgit m-a recunoscut și n-aș vrea pentru nimic în lume să creadă c-o evit. Îmi evoc în forul interior excelentul argument că fetele de la bordel nu vor să fie recunoscute pe stradă; două fete drăguțe văzute împreună la doi pași de Casă ar fi cam mult. Dar, sinceră să fiu, principalul motiv e că n-am chef de vorbă – și știu precis că Birgit știe asta. Lucrează aici de zece ani.

²⁴ Leopold Reiser-Vaney (1921-2002), pictor german prolific, cu lucrări vândute în toată lumea. (N.t.).

²⁵ Milo Manara (n. 1945), scriitor și artist italian, autor de benzi desenate. (N.t.).

²⁶ Sfârșitul zilei de muncă (în germ., în orig.) (N.t.).

Dar asta nu înseamnă că sunt mândră de cum am procedat. Iar când ajung în dreptul ei o salut discret, de sub eșarfa sub care m-am ascuns. *Oh, hei, Justine*, îmi răspunde zâmbind Birgit – care m-a văzut de la bun început, e clar acum, și nu pare să se fi simțit ofensată.

Schimbăm câteva banalități, *Cum a fost la muncă, când ai terminat?* E miercuri, îi vine acasă puștoaica; așteaptă să i se aducă mâncarea pe care a comandat-o pentru ele două.

Casa ar fi mai tristă fără Birgit, fără râsetele și sfaturile ei de inițiată care știe locul ăsta de pe vremea când n-avea decât patru încăperi. Nu prea mai există ceva care s-o mire, iar asta-i o calitate care le liniștește pe nou-venite. Birgit e, bineînțeles, cea care o ia înaintea coloanei de la prezentări și-și curbează în unghi drept cei 1,8 metri înălțime ca să vadă prin gaura cheii cine așteaptă în salon; iar de multe ori face cale-ntoarsă, anunțând „Eu nu mă bag”, și se așază la loc, regește, pe canapeaua cea mare din salonul nostru. *De ce?* se interesează atunci turma fremătătoare, convinsă că se poate baza pe Birgit pentru trierea perversilor de cei decenti, a celor simpli de cei complicați.

„Nu e genul meu”, răspunde simplu Birgit, deja adâncită în lectura unei *Marie Claire* nemțești. *Nu e genul meu*, iată un lucru pe care nu ți l-ai imagina ieșind din gura unei curve, mai ales când are de întreținut o fetișcană de paisprezece ani, dar Birgit are principiile ei. Nu dă niciodată buzna la prezentări și are tot felul de clienți fideli, tipi precum Berthold care stau toată dimineața în Camera Aurie, încăperea ei preferată. Iar asta îi este mai mult decât de ajuns, fiindcă e evident că Birgit nu-i o venală; doar un pic de confort suplimentar, asta caută ea aici, cinci zile pe săptămână, de la zece la șaisprezece, indiferent că plouă, bate grindina sau năvălesc cavalerii

Judecății de Apoi. Iar dacă i se întâmplă să nu lucreze, Birgit nu începe să boscorodească; spre deosebire de celelalte fete, are o mulțime de alte lucruri de făcut, hârtogăraia, pedichiura, aranjatul părului, plus flecăritul cu colegele – printre care, în general, nu mă număr și eu, fiindcă germana mea, deși într-un progres constant, nu-mi dă acces la subtilitățile conversațiilor lor. Nu înțeleg, dar ascult. Iar cuvintele pe care le pricep, cuplate cu cele pe care le ghicesc, îmi spun că Birgit e ca o mamă a acestui mic trib. Poți să-i povestești orice, Birgit nu va spune nimic nimănui. La muncă e cât se poate de prezentă, iar când pleacă, viața de-aici e înlocuită de cealaltă, pe care o traversează sub un nume diferit. Totul în mintea ei e perfect compartimentat, mai puțin poate în primele momente de după încheierea serviciului, când, relaxate în aerul proaspăt, ne facem, toate, ordine în gânduri; atunci e mereu un pic tulbure, un pic amestecat – chestiile de la muncă sunt încă foarte vii.

Și exact într-un astfel de moment am surprins-o, fiindcă pare tristă. Se vede asta în dosul zâmbetului ei, se vede că tristețea aceea a mamelor care și-au șters ochii de lacrimi cu o clipă înainte să li se întoarcă copiii de la școală. Iar dacă îmi vine să mă prefac că n-am observat nimic, asta e doar ca să nu deschid cutia Pandorei, căci atunci nu știu ce-aș face. Aș putea eu să-i dau soluții la ceea ce o chinuie? Sunt atâtea tăceri în ea, tăceri de soție și de mamă de care sunt complet străină și pe care nu le pot controla, sunt prea lașă pentru asta. În ea sunt zece ani de exersare a sângelui-rece și a umorului negru pentru ca nimic să n-o mai rănească, zece ani de justificări ale acelor absențe regulate, zece ani de resemnare, o resemnare căreia nimeni nu vrea să-i spună pe nume. Zece ani de repetat în minte că există în fond lucruri mai rele decât prostituția, de exemplu să mori de foame ori să mori de

foame împreună cu copilul tău, sau să treci pe lângă expulzare la fiecare început de lună și să nu mai poți dormi noaptea din cauza asta, și să umbli cu cerșitul pe la prieteni și pe la rude, ori să suporti o viață care nu îngăduie decât acel minim strict pentru a nu muri de plictiseală, ori să simți cum ți se veștejesc, unul câte unul, toate visurile nebunești de tinerețe, din meschine și implacabile rațiuni financiare. Poți trece toate astea sub tăcere, dar există întotdeauna un moment în care valul acesta de disperare se prăvălește peste orice curvă, chiar și peste mine care mă ascund în spatele unei cărți, a unei experiențe, peste mine care am douăzeci și cinci de ani și destule zile frumoase în față, atât la bordel, cât și în rest.

Și e apăsător, uneori. Atât de apăsător, încât, din egoism, refuz să-mi imaginez ce griji o frământă pe o prostituată de patruzeci și șase de ani sau cât de grea e pentru ea această întrebare fără răspuns: și peste doi ani, peste cinci ani? Ce-o să facă atunci? Cine hotărăște, dacă nu timpul? Vine întotdeauna o vârstă când voința și resemnarea nu mai pot rezolva nimic, fiindcă nimeni nu mai vrea să ți-o tragă. Vine un moment când până și prostituarea devine un lux inaccesibil.

Cést la vie, ar zice Birgit pe limba mea.

— Trebuie să mă duc la muncă, bolborosesc eu dându-mă ușor în spate.

— Du-te, frumoaso, fuguța, fuguța! zice Birgit cu mișcarea aia de mână care vrea parcă să mă expedieze, cu zâmbetul ăla atât de trist, Dumnezeuule, atât de obosit, și cu vocea aia cântată de parcă m-ar trimite la liceu – adică eu mă duc să mi-o tragă niște tipi pe care nu i-am mai văzut în viața mea, iar Birgit pare să-mi spună *Dacă trebuie, trebuie, asta-i meseria noastră, și cine zice că nu-i o meserie cinstită?* Asta-i viața!

Birgit cu pardesiul ei negru, cu părul ei blond strâns în coadă, cu cerul plumburiu deasupra și cu vântul acela care-mi fuma toate țigările, în acel final de zi deprimant. Am uitat tot ce a fost înainte și după aceea și nu știu ce să spun nici despre această scenă. Deși ea conține un mesaj important. Simt într-un mod nelămurit că, dacă eu nu vorbesc, nimeni n-o va face. Nimeni nu va încerca să vadă ce fel de femei se ascund în spatele curvelor. Iar ele trebuie ascultate. În carapacea aceea goală care sunt curvele, sub acele cărnuri închiriate fără șovăială și cărora nimeni nu le cere să simtă, există un adevăr strigând mai tare decât la orice femeie pe care n-o cumperi cu bani. Există un adevăr în curvă, în rolul ei, în această tentativă zadarnică de a transforma o ființă omenească în comoditate – un adevăr care conține parametrii cei mai importanți ai acestui omenesc.

Și să mă ierte Calaferte²⁷ că l-am înțeles atât de greșit când l-am citit, la cincisprezece ani; nu e nici vreun capriciu, nici vreo fantezie să scrii despre curve, e o necesitate. De-aici începe totul. Ar trebui scris despre curve înainte de-a putea vorbi despre femei sau despre iubire, despre viață sau despre supraviețuire.

Capitolul 23

Au cœur de la nuit, Téléphone

— Știi că aveți o franțuzoaică nouă în trupă?

²⁷ Louis Calaferte (1928-1994), prozator francez provocator și autobiografic, din opera căruia a fost tradus în românește romanul *Mecanica femeilor* (Ed. EST, 2005). (N.t.).

Egon se încheie la cureaua aruncându-mi o privire scăpărătoare pe sub sprâncenele lui frumoase. Am depășit deja timpul alocat, probabil că, fără să vreau, l-am făcut să simtă lucrul ăsta; dar trebuie să recunosc că, dacă voia să-mi ațâțe curiozitatea, a reușit cu brio.

— Cum așa?

— Am văzut pe internet. A apărut acum câteva zile, cred. O știi?

— Doar nu crezi că știu *toate* franțuzoaicele din lume.

Subiectul însă mă interesează, așa că mă așez pe marginea patului.

— Dar tu, ai văzut-o deja? Îl întreb.

— Nu. Știi că sunt un tip fidel.

— Drăguț din partea ta, prietene! Dar cât timp poți rezista unei ispite franțuzești?

Egon a perceput probabil ironia și gelozia, improbabilă gelozie, din ridicarea mea de sprâncene, fiindcă-l aud pufnind:

— Te temi pentru propriu-ți imperiu?

Parcă îmbunătățit de cuvântul *imperiu*, mă las pe perne într-o poziție de odaliscă:

— Crezi că am motive să mă tem?

— Nici vorbă.

— Să învingi fără să riști e un triumf fără glorie.²⁸

Îi livrez lui Egon o versiune chinuită în germană, apoi în engleză, a acestui nobil citat care spune mai multe decât aș vrea despre tulburea mea neliniște: căci e pentru prima oară când vorbesc de război la bordel.

Fetele numai despre asta trăncănesc, despre franțuzoaica cea nouă. Se întreabă, ca și mine, dacă apariția acestei concurențe anunță sfârșitul domniei mele

²⁸ À vaincre sans péril on triomphe sans gloire – vers din Cidul, tragedia lui Pierre Corneille din 1636. În varianta de traducere a lui Șt.O. Iosif: „Triumfu-i fără slavă de-nvingi cu ușurință”. (N.t.).

solitare. Și, chiar dacă mă străduiesc să rămân calmă sau, ca să zic așa, de o indiferență suverană, prima mea grijă, când cobor în salon, e să mă uit la notița prinsă pe lista fetelor, care o descrie pe cea nouă ca *înaltă, voluptuoasă, cu păr castaniu și lung, ochi negri, sâni mari (95D)*. Bineînțeles, Pauline are parte de rezervări cu duiumul.

Peste două zile, când vin la muncă, simt un miros necunoscut. Îl urmăresc cu înfrigurare până ajung la baie, iar acolo dau de ea, de Pauline, care e tot ce poate fi mai diferit de mine, semeață, statuară, foarte pariziancă în înfățișare. Mă apropii de ea, ca un câine care-și adulmecă un congener:

— Pauline?

— Justine?

Ce-o mai fi și asta? E suficient să se întâlnească două voci de franțuzoaice și brusc se creează un teritoriu numai al lor, un fel de budoar ce ne separă de celelalte fete. O prietenie bazată pe simplul fapt de-a fi franțuzoaice? Cred că în viața normală nu e un argument prea solid. Într-un bordel berlinez însă e un liant cât se poate de viabil. Atât de viabil încât nu m-am întrebat niciodată serios dacă, în afară de asta, eu și Pauline aveam ceva în comun. Poate că nu. În asta constă irezistibila putere de atracție a limbii tale materne când crezi că te-ai obișnuit să nu pricepi niciodată complet ce vorbesc cei din jur. Bineînțeles, are farmecul ei și gălăgia asta neclară care ți se limpezește câte puțin de la o zi la alta. Dar când un compatriot șoptește ceva, brusc *înțelegi*, creierul ți se trezește imediat din amorțeală!

Din ziua când am întâlnit-o pe Pauline, nu-mi amintesc decât asta, excitarea asta. Nu mai ieșeam din nicio cameră fără s-o caut în sala comună ori la bucătărie – și cum n-o întâlneam decât rar și pe fugă, umplusem de hașuri paginile *Germinalului* lui Zola pe care tocmai îl

reciteam. Mă duceam după ea la baie, încântată, clocotind de dorința de-a o auzi, fără altă scuză decât plăcerea de-a vorbi franțuzește. Dintr-o fericită întâmplare, eram chiar la pasajul acela din *Germinal* cu coborârea în mină a bietului cal Trompette; jos, în adânc, celălalt cal, veteranul Bataille, îi simte mirosul și freamătă din nări, înnebunit. Adulmecă pe trupul acestui confrate venit de sus miresmele câmpurilor, ale vântului și soarelui, iar amintirile pe care i le redeșteaptă îi dau o tandrețe imediată pentru recrutul cel nou, care tremură de frică. De îndată ce acesta ajunge în galerie, Bataille îl mângâie cu botul, ca pentru a-i transmite curajul său de cărauş hârşit. E inutil să spun că paralela, deşi drăguţă, se opreşte totuşi aici, pentru simplul motiv că la Zola nu există niciun paragraf duios care să nu-şi găsească mai devreme sau mai târziu o contrapondere tragică: hărăziţi aceleiaşi sorţi funeste, cei doi cai vor sfârşi, dacă nu mă înşel, înecaţi ca şobolanii. Numai temperamentul meu dramatic m-a făcut să ne compar, pe mine şi pe Pauline, cu nişte mârţoage dintr-o mină imaginară. Metafora nu merge mai departe de senzaţia pe care o ai când apare un seamăn de-al tău care vorbeşte aceeaşi limbă şi care-ţi trezeşte nevoia irepresibilă de a-l linişti, chiar dacă nu-i cazul, de a-i explica totul încă o dată, ca să se simtă ca acasă. Pauline mirosea a nou; iar eu n-am putut niciodată să văd o fată nouă fără să-mi amintesc de mine la Manej. Cred că şi asta explică atracţia irezistibilă exercitată de Pauline asupra mea. Ea mersese pe varianta cea mai simplă, deschisese prima uşă pe care i-o indicase căutarea pe Google, nu-şi storsese creierii să găsească ceva mai rafinat, mai pretenţios, mai scump. Nu-şi imagina de ce grozăvii fusese cruţată, se plimba prin Casă, fericită, neştiind în ce paradis terestru nimerise din pură întâmplare. Se simţea bine aici şi i se părea normal, doar aşa scria şi pe site; şi cred că,

prin ea, îmi oblojeam propriile coșmaruri, refluxul angoaselor mele de la Manej, când nu pricepeam nimic, nimeni nu stătea de vorbă cu mine și probabil că era mai bine.

Nu toate au avut noroc, ca Pauline, să facă primii lor pași de curvă într-un mediu atât de primitor. Nou-venitele sunt cele care ne fac pe noi, veteranele Casei, să simțim ce mână norocoasă am avut. E ca o trezire bruscă să le vezi punând o mie de întrebări înainte de-a îndrăzni să-și ia o cafea, în vreme ce noi ne îndopăm cu fursecuri, râzând cu gura larg deschisă și cu rochia ridicată până la brâu. Îmi amintesc de fata aceea care se foia pe culoarele înguste ca un suflet chinuit, cu mobilul în mână și cu o borsetă roz fucsia prinsă la mijloc - accesoriu ce-ți trădează extracția ca nimeni altul, în cazul acela un bordel gen Manejul, unde nimeni nu și-ar lăsa lucrurile nesupravegheate. Când am intrat în vorbă cu ea, mi-a aruncat o jumătate de privire abulică pe deasupra ecranului de telefon. *Îi place aici? Neah. Prea puțini bani, prea puține bonusuri. Prea puțini clienți.* După cum evita conversația, mi-am dat seama că nu era obișnuită să se bazeze pe colege ca să-și umple timpul. Sau poate că-și începuse cariera într-un bordel unde fetele defilează pe la bar în căutare de clienți, iar aici, unde erau atât de puține deplasări inutile, îi amorteau picioarele.

Crezusem că până la urmă, cu sau fără voia ei, aveam s-o reeducăm. În plină schimbare de macaz, Nadine, care avea un pic de timp liber înainte de următoarea întâlnire, se îmbrăcase de stradă ca să meargă să ia niște clementine de la aprozarul din apropiere. O rugase pe fata cea nouă să-i aducă ceva din salon, iar aceasta căscase niște ochi cât cepele și, lăsându-și jos mobilul, șoptise uitându-se spre biroul matroanei:

— Păi, avem voie să ieșim?

Amintire dureroasă a Manejului, unde lucrul ăsta era foarte prost văzut. Nadine s-a abținut cu greu să nu se dea în spate, îngrozită.

— Cum adică, scumpo, a zis ea, sigur că putem să ieșim! Aici, toate suntem libere și independente.

S-ar părea însă că această libertate nu compensa lipsa bonusurilor din acele extraopțiuni care se plăteau foarte bine în alte părți și care aici sunt adeseori o chestiune de simpatie reciprocă. După câteva zile, nimeni n-o mai văzuse pe fata cea nouă; după alte câteva zile, nimeni nu și-a mai amintit cum o chema.

E nevoie de mai mult decât de o naționalitate în comun ca să-ți faci prietene. Faptul de-a avea același job nu creează în niciun caz prietenii. Vorbitul însă poate s-o facă și el e motorul prieteniei mele cu Pauline; faptul că împărtășim aceeași limbă, că nu trebuie să ne simplificăm sau să ne lustruim gândurile ca să le traducem cât mai exact. Că înțelegem totul imediat, instinctiv.

În orice caz, chestia asta ne acaparează atât de tare, încât aproape c-am putea uita să mai lucrăm. Coaliția noastră tricoloră ocupă fără drept de apel bucătăria, alungându-le de-acolo pe germanofone, care nu îndrăznesc să ne ceară nici măcar să vorbim în engleză (și ce plăcere subtilă, după atâtea luni de eforturi, să fii emigranta aia care nu face niciun efort ca să se integreze!) Celelalte ne ascultă tâmpeniile de parcă ar fi o muzică, zâmbind la obscenitățile pe care le rostim fără să coborâm deloc glasul – și de ce-am face-o, oricum nu pricepe nimeni nimic! Fetele repetă unele cuvinte de-ale noastre cu o stângăcie gurmândă, fericite că au bălmăjit și ele ceva în franceză. Iar noi, îndârjite, perorând fără încetare, râzând cu guițături, răcnind cât ne țin plămânii în colțisorul ăla plin de fum, golim hectolitri de cafea și

filosofăm despre clienții trecuți și viitori; ne savurăm analizele, ne rectificăm una alteia concluziile, ne delectăm cu nuanțe care ne par atât de firești în franceză. Avem un întreg univers de reclădit, de pus în ordine, e o muncă titanică și fascinantă, atât de titanică și de fascinantă încât fiecare nou client ne face să oftăm ca niște boarfe sastisite, obosite de atâta inactivitate. Iar când Inge întredeschide ușa ca să ne anunțe apariția vreunui amețit fără programare, mă duc la prezentare rugându-mă în sinea mea ca niciuna dintre noi să nu fie aleasă. Îi întind clientului o mână moale și abia dacă-mi mormăi numele – fiindcă suntem ocupate, ce Dumnezeu, nu e clar pentru toată lumea? Ce bătăran infam îndrăznește să întrerupă un colocviu de semantică comparativă pe marginea cuvântului *sculă* și a – bietelor – sale echivalente nemțești? Cine, dacă nu noi, cele două semioticiene de bordel, ar putea explica poezia limbii franceze care face diferența între *ștangă* și *pulă*, respectiv *fofoloancă* și *pizdă*, când vecinii de peste Rin bălesc în inevitabila redundanță a lui *Schwanz* și *Muschi*? Cu siguranță nu acest vecin de peste Rin care a ales-o pe Pauline și care acum așteaptă, cu fesele lui mari îndesate în fotoliul din salon, excitat deja la gândul că va călări o pariziancă. Al naibii neamț! Chiar n-o să se termine niciodată războiul ăsta?

— Poți să cauți cât vrei, ăștia n-au decât *Schwanz*.

— Mai au și *Pimmel*. Dar cine ar zice *Pimmel* în pat? *Pimmel* e pentru un puști căruia îi interzici să și-o frece în public.

— De fapt, cum ți-am zis, n-au niciun alt termen în afară de *Schwanz*. Pentru *fofoloancă* ar mai exista ceva variante, dar experiența arată că nemții sunt de mai multe ori mult prea timizi sau prea bine-crescuți ca să-l utilizeze pe *Votze*, care e exact echivalentul *pizdei* noastre.

— Mie îmi place cum sună *Votze*. Are ceva murdar.

— *Schwanz* e termenul proteiform prin excelență. Își schimbă sensul în funcție de context. Poate că-i un singur cuvânt fiindcă e un simbol?

— Cui îi trebuie mai mult de un cuvânt? Dar dacă vorbim de virtuțile lui incantatorii...

Sonoria de la baie ne retează scurt acea discuție plină de miez, obligându-ne s-o lăsăm pe altă dată, însă atâtea lucruri se vor petrece între timp, încât sigur vom uita de acel mic vârf al aisbergului lingvistic. Poate că va apărea un client vag francofon care, aruncând o vorbă gen *scoică* sau *veveriță*, sau *savarină*, va redeschide discuția dintr-o altă perspectivă: cât de plină e franceza de capcane fermecătoare, precum *scoică* sau *veveriță*, sau *savarină*, cât de trădătoare poate fi această limbă în eleganța ei unanimă – mai puțin pentru maeștrii incontestabili ai dialogului erotic: francezii, ce Dumnezeu!

Încerc să uit că-i știu adevăratul nume. De altfel, pentru mine, ea e mai mult Pauline decât Léa; Pauline, această alegere deliberată, o descrie mai bine, spune mai multe despre ea decât Léa, numele sub care o știu toți ceilalți. Ea este Pauline chiar și în timpul scurtelor trasee pe care le facem împreună, de la metrou la bordel, de la bordel până la Yorkstrasse, unde eu cobor, iar ea continuă. Și totuși, acestea sunt momentele când simt ieșind din adâncuri un alt univers, când ne întâlnim, de exemplu, la brutărie înainte de-a intra în tură, fiecare aducând în aerul pe care-l străbate mirosul vieții ei de afară, sau când o pornim spre casă la miezul nopții, în ținutele noastre civile. Poate fiindcă vorbește aceeași limbă ca mine, nu mi-e deloc greu să-mi imaginez apartamentul în care stă ori activitățile ei conexe, ce mănâncă, un pic și din ceea ce gândește; nu m-aș mira s-o văd pe bicicletă, în parc, sau cu niște prietene la o terasă – în timp ce, după luni întregi de proximitate, încă mă mai minunez constatând că celelalte

fete și cu mine trăim în aceeași lume. Ce poezie pare să aibă întâmplarea de fiecare dată când dau de una dintre ele pe stradă! Thaïs trecând pe lângă masa mea de pe Krossenerstrasse, demachiată, cu un pulover lălâu aruncat pe umeri. Sau Lotte în dimineața aia, prea devreme pentru orice om de pe pământ, când, cu niște haine șleampete și cu pletele-i castanii fluturându-i libere peste șolduri, traversează strada și, fără să mă vadă, se ghemuiește la doi pași de mine, ca să-și lege șireturile tenișilor... De fiecare dată, se deschide parcă o breșă în acest semivis în care zburdă cu toatele. Chiar dacă Lotte iese în mod evident de la un dezmaț cu ecstasy, iar Thaïs coborâse doar ca să-și ia comanda de la thailandez, simt o perfidie de poetă care nu acceptă nicio coincidență fără tâlc, nicio realitate banală – nu, eu sunt convinsă că ele au apărut acolo cu bună-știință, printr-o forță conștientă că prezența lor trecătoare avea să constituie o strofă în plus în acest poem pe care-l scriu fără a-i ști finalul.

Când o văd în fața brutăriei, Pauline îmi dă acea impresie caldă și familiară de recunoaștere a unui prieten în mijlocul unei mulțimi. Faptul că nu ne vedem în exterior, în afara acelor cafele dinainte sau de după, dar întotdeauna în acest context vag al muncii, e grăitor în privința valorii pe care o acordăm lumii de afară și a înverșunării cu care apărăm accesul în acest univers paralel; nu din neîncredere și nici din frică, ci dintr-un reflex dobândit sub presiunile pe care le au de îndurat curvele. Dacă Pauline și cu mine ne simțim bine în postura de curve, dacă ne împărtășim opiniile, asta nu înseamnă că vrem să ne simțim curve și afară, împreună. Pe stradă, nimeni nu bănuiește că suntem dame de consumație, dar noi o știm. Fiindcă noi nu ne cunoaștem decât în acest cadru și fiindcă e imposibil, când ai o asemenea meserie, să nu vorbești despre ea. E ca și cum ar exista

Întotdeauna ceva de spus pe tema asta, un fel de sac fără fund, și cu cât vorbești mai mult, cu atât mai mult îți dorești s-o faci. E adevărat că-i o chestie pasionantă și amuzantă cum puține meserii se pot mândri că sunt, iar Pauline și cu mine suntem suficient de tinere și de versate ca să nu vedem în asta decât un joc în care ieșim de fiecare dată câștigătoare. Numai că în munca asta există și niște realități mai crude, pe care suntem prea fine ca să le ignorăm; și poate că ne temem, în final, că n-o să ne mințim chiar atât de bine, că nu ne vom putea destăinui deprimările de moment fără s-o deprimăm și pe cealaltă.

În aprilie, stătusem o săptămână în pat din cauza unei angine. Nu putusem nici să mănânc, nici să beau, nici să fumez, evident, un drept pe care-l crezusem până atunci inalienabil; și fiindcă disper foarte ușor de felul meu, căderea aceea a propriului organism îmi distrusese complet moralul. Reflectasem îndelung între două înghițituri încleiate și cataplasmele cu sare grunjoasă ale lui Marguerite, a cărei compasiune mă făcea să plâng în hohote – atinsesem acel nivel zero al stimei de sine care-l împinge pe om la sinucidere ori la închiderea în casă cu niște telenovele sufocante la care abia dacă se uită, îndopat cum e cu gânduri sumbre. Cât de precară mi se părea atunci situația mea! Nobilele mele obiective, ideea mea de a trece prin experiența bordelului se topiseră parcă, nelăsând loc decât adevărului gol-goluț, pe care nici eu, nici cei din jur nu-l mai puteam ignora: lucrasem într-un bordel. Poți să scrii câte cărți vrei, ăsta-i singurul lucru care va fi reținut din CV-ul tău, deșteapto! Aveam nevoie, când mă întorceam la celebra Casă, de zâmbetele și de entuziasmul lui Pauline, de motivația aia neclintită a ștrengăriței plătite să fie sexy și de vorbele alea cu care ne stimulam reciproc: *Bineînțeles că-i facem pe bărbați*

fericiți. Bineînțeles că noi suntem reginele casei. Bineînțeles că meseria asta ne permite să trăim mai bine ca majoritatea muritorilor.

Era o zi frumoasă; toți copacii înverziseră în absența mea, iar în aer pluteau grăunțe de polen, zumzăieli leneșe și un parfum de primăvară târzie. Deja îmi ușuram pe un ton glumeț sacul de ofuri: trebuie găsită altă muncă, chiar și cu jumătate de normă, chiar și doar pentru a le putea răspunde celor care ne întreabă cu ce ne ocupăm. Fiindcă azi ne distrăm, acum, imediat, fiindcă suntem tinere, dar nu putem fi curve toată viața, nici dacă am vrea, și, obiectiv vorbind, nu vrem. E suficient să ne uităm la cele care muncesc aici de zece ani, de când au împlinit vârsta legală, ca să pricepem că nu o fatalitate a sorții te ține la bordel: doar obișnuința cu acest mod de viață, cu confortul călduț care te face să amâni totul pe mâine, cu ușurința câștigării banului. Știu că e foarte relativ acest cuvânt, *ușurință*, e cuvântul pe care-l folosesc ceilalți, cei care nu știu dacă-i ușor sau nu să te regulezi de șase ori pe zi, să sugi tot atâtea scule și s-o faci cum trebuie, cu zâmbetul pe buze, fără vreo mușcătură nepricepută, fără vreun oftat de nerăbdare; dar știm foarte bine – și tu, și eu – că, atâta vreme cât suntem drăguțe și puternice, atâta vreme cât povestea asta ne amuză și ne flatează, banii aceștia nu ne vor cere decât foarte puțin efort – asta numesc eu *ușor*, iar eu am dreptul să folosesc acest cuvânt. Atâta vreme cât o parte semnificativă din noi însene e hrănită de atenția bărbaților, de dorința lor, e cât ne simțim plătite ca să fim frumoase și inteligente, banii aceștia ni se par ușori. Câtă vreme ne place să ne regulăm – iar Dumnezeu știe că asta poate dura mult timp și, chiar dacă ți se ia, știi prea bine că te poți obișnui cu orice –, n-avem decât să vedem câți tâmpiți se chinuie să alerge, ajungând până la urmă s-o facă de plăcere. Și tocmai asta-i problema, tocmai acest

obicei care devine sexul, iată sămânța din care germinează conflictul. Faptul că regulatul devine un sport, un antrenament și, chiar dacă-i cel mai complet, cel mai distractiv dintre toate sporturile, ajungi cu timpul să nu prea mai știi când te distrezi și când ești într-o competiție.

Meseria aceasta face apel la capacitatea femeilor de a-și pierde reperele și de a le regăsi neschimbate, în același loc. Practic, capacitatea de a se regula fără nicio implicare sentimentală sau sufletească atunci când sunt plătite pentru asta, dar, în afara bordelului, de a reda sexului puterea lui magică, iar cuvintelor referitoare la sex înțelesul lor deplin, ca și cum n-ar fi existat niciodată vreo tranzacție care să perturbe ideea de sacru. O compartimentare totală. Nu poți fi toată la bordel și afară. Bineînțeles că știm – și tu, și eu – că scula bărbatului pe care-l iubim (sau a oricărui tembel) e foarte diferită și foarte importantă. Dacă toate celelalte se confundă într-un unic falus neutru, aceasta are un miros, un gust și niște maniere unice. Știm cât de adevărate sunt sunetele pe care le scoatem atunci, cât de implicate suntem. Iar pentru o vreme noi decidem dacă simțim sau nu ceva mai mult decât un simplu frecuș. Însă asta nu vine din cap; vine dintr-o zonă care obosește, până la urmă, să tot deschidă și să reînchidă aceste vane din oră-n oră. Fiindcă de multe ori se întâmplă să ajungi acasă și să nu mai ai niciun chef de regulat. Evident. Știi cum e; deja, în metrou, îți dai seama ce bine e să stai și să nu faci nimic. Ai deja programul în minte: odată ajunsă acasă, te vezi înfulecând un falafel în fața ultimului episod din *Urzeala tronurilor*, pe canapea, echipată cu niște șosete groase și un capot ponosit. Ar fi ideal. Dar nu trebuie să cochetezi prea mult cu această idee, fiindcă prietenul tău e și el acasă. În unele seri, trebuie să recunoști că e cam enervant. Vorbitul ăsta; pentru că și zilele ni le petrecem cu asta, ce

Dumnezeu, aproape mai mult decât cu orice altceva, trăncăneli și iar trăncăneli! Degeaba e prietenul tău, bărbatul ăsta care te așteaptă zâmbitor și care te dorește în mod cât se poate de legitim e și el un tip care vrea să discute. Are o mulțime de lucruri de spus și o mulțime de lucruri interesante, fără îndoială; dar lucrul la care râvneai cel mai tare în această combinație falafel-serial-capot nu era liniștea? Iar când vine ora de culcare, în timp ce el îți șoptește la ureche niște fantasme în care ești personajul-cheie, tu îți verifici fără convingere gradul de entuziasm la gândul de a face amor atunci, imediat, și de a te angaja astfel într-o a enșpea penetrare: *Waterloo, câmp mohorât*²⁹, amice! Între asta și a ști dacă Tyrion Lannister o să-și piardă capul, opțiunea este, în mod absolut, ceea ce anglofonii numesc *no-brainer*³⁰.

E complicat să-i mărturisești asta prietenului tău, și mai ales în asemenea termeni. Din partea oricărei alte fete poate fi de înțeles că nu prea are chef, că e obosită, că o doare burta – în fine, orice scuză din asta spusă cu o voce stinsă, prefăcută. E mai delicat când îți petreci zilele satisfăcând alți tipi pentru bani. Îmi place exemplul cu instalatorul, hai să facem la fel: nimeni nu i-ar reproșa unui instalator că seara vrea să vorbească de cu totul altceva decât de munca lui, indiferent cât de pasionat ar fi de ea. Numai că și acasă sunt robinete care nu se-nchid și garnituri de schimbat, și ce instalator fără inimă i-ar zice nevastă-sii că lucrurile astea pot să mai aștepte, ce Dumnezeu, că toată ziua a meșterit numai la țevi, chiar nu poate să se oprească și el un pic, lumea asta nu-i decât un enorm robinet care picură? Ei bine, nu! Nevastă-sa îl roagă frumos: ea nu se pricepe și nici nu-i mare lucru, acolo, un

²⁹ Vers din poemul *Ispășire* (L'Expiation) al lui Victor Hugo. (N.t.).

³⁰ Expresie echivalentă cu „la mintea cocoșului”. (N.t.).

ultim tur de cheie, rapid, pentru liniștea căminului. De altfel, poate că-i turul de cheie care le justifică pe toate celelalte.

Doar că instalatorul poate că are chef să se reguleze când ajunge acasă. Și eu, în unele seri, m-aș vedea mai degrabă desfăcând niște țevi.

Nu-i nici ceva dramatic, să ne-nțelegem, n-am zis asta. Dar înainte să faci această meserie, ți se-ntâmpla adesea să-ți zici *Bun, hai să încheiem odată* când începeai regulatul? Ți se-ntâmpla să te lași pur și simplu călărită și să te surprinzi dorindu-ți să-l faci să juisseze cât mai repede, ca și cum acela ar fi fost scopul, momentul ăla când orice presiune dispare brusc? Fără a-ți mai pune problema să juissezi și tu, deși cam ăsta-i principiul, nu? Nu sunt bani în joc pentru a defini un obiectiv simplu, nu, ar fi suficient să ai chef. Degeaba e el prietenul tău, în unele seri sexul înseamnă un efort, iar pentru acest bărbat ar trebui aceeași răbdare, aceeași constanță, aceeași stăpânire de sine ca pentru clienți. Și dorința, și tandrețurile lui au același iz al unor exigențe ce trebuie satisfăcute. Uneori, nu mai suport mirosul lor în părul meu, zâmbetul obligatoriu, faptul că trebuie să mă gândesc la ei, am nevoie de ceva timp ca să realizez că bărbatul din fața mea e cel pe care mi l-am ales – și de ce, în fond? Uneori, aș fi foarte mulțumită să n-am pe nimeni care să-mi țină companie peste noapte.

Problema rămâne aceeași, indiferent că ai sau nu pe cineva alături, doar că singură poți să te lamentezi în tihnă. Când te regulezi toată ziua, la ce te gândești în pat ca să te ia somnul? De nenumărate ori m-am surprins căutând ce cuvinte-cheie să folosesc pe cohorta mea de site-uri porno, dar la modul serios, adică storcându-mi realmente creierii. Prin fața ochilor îmi trec toate variantele de sex între ființe omenești, nimic nereușind să-

mi stârnească altceva decât un căscat de libertină hârșită. Sunt lungi minute de suspans palpitant în care-mi forțez la maximum imaginația, pentru că sigur există în acea paletă de copulații furioase un detaliu interesant care să mă ajute să mă liniștesc. Dar ce colcăială de minciuni! Cum să iubești femeia aia, cum să nu disprețuiești bărbatul ăla care înghite pe nemestecate asemenea porcării și mai și cere? La urma urmelor, mai mult decât orgasmul care fuge de mine ca glonțul, asta deplâng eu, capacitatea de a fi credulă atunci când îmi convine – și tare mi-ar conveni în clipa aceea să nu știu atât de multe despre munca pe care o presupun filmulețele astea porcoase. Tare mi-ar conveni să pot și eu, ca toată lumea, să-mi domolesc tensiunea lăuntrică și să adorm fără urma vreunui gând.

De când țin eu asemenea discursuri? De când pot eu să mă uit la zece, douăzeci, treizeci de scene de dublă penetrare spunându-mi că am tot atâta nevoie de asta ca de o blenoragie – și, de fapt, cine-mi garantează că nu am deja blenoragie? Dacă e să mă gândesc la sex în acești termeni, ca la o cursă de fond din care poți ieși cu fundul gâtului și tot restul pline de vezicule, ce mai rămâne interesant în afară de arta mea (cartea pe care n-o scriu), declarația mea de venituri și următorul *coming-out* familial? Vreau să zic, ce-mi rămâne ca gânduri care să nu mă ducă în pragul unei crize de inimă?

Atunci îmi dau seama că poate e un progres. Poate că Arthur are dreptate, experiența aceasta ar putea avea ca scop eliberarea mea din sclavia sexului și n-am decât să citesc sau să tricotez ca să adorm, ca oamenii normali (ca *bătrânii*). Chestia asta ar putea deveni un obicei, zău dacă nu, și n-ar fi mai nesănătos ca altele. Iată, probabil, șansa mea – îmi șoptesc cele două cărți de Foucault comandate pe internet și care s-au umplut de praf – de a învăța la fel de multe în materie de filosofie ca în privința aparatului

genital. Când mă gândesc la numărul incalculabil de filme, de muzicieni, când mă gândesc la masa alarmantă de scriitori ce așteaptă un public care să le facă dreptate, parcă mi s-ar promite că o să fiu încă multă vreme fericită fără să-mi dau jos nici măcar o dată chiloții. Eu care am plănuvit, plină de noblețe, să citesc la un moment dat Hugo, Proust și Joyce integral, am ajuns să-mi ridic sufletul deasupra acestor bâjbâieli obsesive. Și cu atât mai rău dacă Hugo nu e niciodată atât de fulgurant ca fanta umedă dintre picioare, când păcătosul care iese din mocirla lui caldă, plin de dispreț pentru propriu-i trup, e stăpânit de convingerea că-i mai bun de-atât: acum, că am săturat această parte mizerabilă a mea, să mergem mai departe, să hrănim și sufletul meu nemuritor.

Numai că sufletul meu detașat de toate celelalte mi se pare tern, fără chef, posibilitatea de a fi nemuritoare în aceste condiții are ceva deprimant. În unele seri mi-e dor de sufletul meu adevărat obscen, imoral și totuși guvernat de o morală a lui, preocupat și-n stare de veghe și de repaus de acea știință a juisării și de modurile în care pot pune și eu o piatră la temelia acestui frumos edificiu turgescent – mi-e dor de monstrul care sunt în unele seri. Eu însămi sunt cea care mă atrage în adâncuri și care-mi ține acolo o companie încântătoare. Unde s-a dus vocea aia care-mi susură, după câteva pagini din Aragon, că un orgasm ar fi cel mai vibrant omagiu adus unei asemenea frumuseți? Nu mi-e deloc ușor să mă pierd, dar atunci când mi se-ntâmplă, n-am nici cea mai vagă idee unde să mă caut.

Problema în munca asta nu e ce gândesc ceilalți, ci ce se întâmplă în noi. Ceea ce nu înseamnă că una nu poate fi condiționată de cealaltă. Convingerea că e bine ce facem nu îndulcește cu nimic titlul de *curvă*, nici pe cel de *prostituată*, care implică o pasivitate totală într-o meserie

unde te miști totuși încontinuu. Nu poți face mare lucru împotriva presiunilor unei religii milenare – nici măcar în Germania, unde avem aceleași drepturi de cetățean ca și ceilalți. În nicio meserie normală nu-ți închiriezi o parte a propriului trup laolaltă cu intimitatea aceasta atât de largă, atât de vagă. E de ajuns, ca să fii cu sufletul împăcat, să-ți imaginezi figura derutată a unui funcționar de bancă ce ar primi răspunsul „curvă” la întrebarea *Ce ocupație aveți?* Oricât de puternice și de convinse am fi, nu-i de colea să fii mereu aparte. Nu e nevoie de ceilalți ca să simți asta, dar ei nu ezită nicio clipă să ți-o amintească. Și nu vorbesc aici de bancherul, de proprietarul apartamentului, nici de ginecologul meu, după cum nu-mi pasă nici de zâmbetele cu subînțelese ale tipelor de la salonul de coafură de la parter ori de tăcerea sugestivă a locatarilor din clădire când mă întâlnesc cu ei pe scară, însoțită de un client care ar putea să-mi fie bunic. Adevărata problemă sunt tipii. Tipii de afară și momentele când devin tentanți. Pentru că am încercat, într-o seară când, prin nu știu ce minune, aveam chef de regulat; am intrat pe Tinder, de unde e practic imposibil pentru o fată să plece cu mâna goală. Doar dacă chiar ești *foarte* urâtă sau foarte chițibușară ori curvă, evident. Nu știu de ce, dar n-am vrut să mint. Ba da, în fine, știu de ce – eram probabil mai mult curioasă decât excitată, nu voiam decât *posibilitatea* unei relații. Asta și faptul că trebuie să rămâi politicoasă, ce Dumnezeu, chiar și când e vorba doar de regulat – și ce întrebare mai bună pentru a-ți deșerta sacul cu banalități decât *Ce ocupație ai?* Tipul îmi pune această întrebare, iar eu sunt prea obosită ca să-mi găsesc o meserie și n-am niciun chef să trec drept snoabă răspunzând că sunt scriitoare. Prefer să fiu luată de curvă decât de fandosită (ce crampă a moralei, nu?), așa încât îi răspund că scriu o a treia carte despre bordeluri – până

aici toate bune și frumoase – și că, pentru asta, lucrez într-o casă de toleranță.

Atât. *Și tu?*

Ei bine, poate o să vă mirați, dar mai aștept și astăzi răspunsul tipului. Nu-i reproșez nimic. Mai mult ca sigur că există pe Tinder destui bărbați suficient de cinici pentru a profita de ocazia nesperată de a se culca gratis cu o profesionistă. Dar asta caut eu de fapt? Chiar vreau eu să-mi ocup timpul liber și elanurile hormonale cu cineva care n-ar fi până la urmă decât un client în plus, unul pe care doar niște considerente financiare sau vag morale nu-l lasă să treacă pragul bordelului? Fiindcă nimeni nu vrea *doar* să se reguleze. Vrei să-l respecti pe celălalt și să fii respectată, vrei să vă cunoașteți mai bine, mai ales că, după cum se știe, atunci vă și regulați mai bine; iar într-un colțișor al minții nu excluzi posibilitatea de-a vă plăcea unul pe celălalt, îți dorești să găsești, chiar și pe o platformă atât de trivială, ceva mai consistent decât un futai anonim. Nu încetezi niciodată să sperی că te vei îndrăgosti, pentru că, toată lumea e de acord cu asta, este obositor să tot cauți. Dacă sunt cupluri care s-au întâlnit în prăvăliile nonstop, de ce nu și pe Tinder?

Să petreci o noapte cu o curvă este, la limită, fezabil, dar dacă după acea aventură ar începe să-ți placă?

În apărarea acelui tip: recunosc, aș fi putut să-l iau mai cu binișorul. Embrionul acela de conversație nu conține oare toată spaima irațională a bărbaților în fața sexualității complexe și avide a femeii? Nu există oare o zonă necunoscută mai înspăimântătoare decât simplul fapt de a-ți tocmi trupul și timpul? Adică o curvă care seara mai bântuie încă pe Tinder nu e oare pur și simplu o nimfomană? Cuvânt *și* nimfomană, asta da veste pentru cei apropiați. N-ai ce face, o fată care se prostituează poartă, în ochii celorlalți, o pancartă pe care scrie cu litere groase

Sunt pierdută. E posibil ca, prin curvă, bărbații să fie cei judecați și condamnați, josnicia lor, slăbiciunea lor, e posibil; femeile sunt însă de atâta vreme țăpul ispășitor perfect, încât nimeni nu se mai gândește la asta, și această stare de fapt nu se va schimba prea curând. Iar eu vreau să mă pot regula cu cine vreau fără a trebui să mint sau să mă justific, nu vreau să-i sperii pe bărbații cu care mă intersectez pe stradă și care mi se par tentanți. Nu-i vom putea reeduca pe toți cu forța, așa că, draga mea Pauline, când ne găsim și noi o muncă mai cumsecade?

Toate aceste frumoase reflecții nu ne-au împiedicat să intrăm în clădire, deși simt că acum suntem două care medităm la îndoielile *mele*. Ceva mai sus, pe scări, o auzim pe Rosie care, cu râsul ei pudrat, tocmai își expediază clientul. În aceeași secundă, alertată de țârâitul soneriei, Sonja ne deschide ușa, gângurind numele de scenă ale vedetelor ce suntem. Abia ce intrăm, că Bobbie, ușor acră ca întotdeauna, spune, uitându-se în cu totul altă direcție:

— Justine, ai deja zece oameni care te vor!

Programul Paulinei e și el arhiplin. Fetele din tura de dimineață se îmbracă fără grabă, căci ce e mai plăcut decât să te benoclezi la cele care intră în pâine când tu ai terminat? Lotte, care și-a pus deja căștile în urechi, ne îndeamnă să mâncăm căpșunile pe care le-a adus din grădina ei. Margaret își piaptăna peruca blondă, se aude soneria din baie, „Ce, gata?” strigă Marianne și se grăbește să-și termine iaurtul, nu fără a-l boscorodi în barbă pe clientul care abia dacă se spălase pe mâini. Pauline și cu mine, prinse în acel flux verbal continuu, începem să ne desfacem șireturile, iar soneria de jos țârâie de două ori, telefonul se pune și el pe urlat, Sonja nu știe unde să răspundă mai întâi, Delilah ocupă cel mai bun loc

din spatele draperiei ca să-i vadă pe clienți când intră și, în ciuda gălăgiei, o auzim zicând amuzată:

— Țștia-s francezii, vin toți odată!

Ceea ce pe mine și pe Pauline ne face să zâmbim - numai că nu-i o glumă, nu prea. Să recunoaștem fără falsă modestie, dacă există pe pământul ăsta un loc unde suntemenerate, râvnite, renumite, flatate ca niște despote adorabile, adulmecate și înțelese, gelozite și acceptate, acesta este Casa.

Și, vezi tu, poate că exact asta e problema.

Capitolul 24

Twist and Shout, The Mamas and the Papas

Mi-e dor de Casă. De felul cum lumina soarelui de dimineață cădea pe parchetul vechi, de fetele care fremătau la ora deschiderii; poate că exagerez eu frumusețea acelor trupuri, râsetele melodioase, veselia de la sfârșitul zilei, magia aceea insesizabilă când mă opream în pragul salonului ca să le privesc. Poate că doar îndepărtarea mă face sentimentală; dar îmi amintesc de beția aceea trecătoare, de bucuria de a mă afla printre femei goale sau doar cu niște portjartiere ca de un paradis unde nu era nevoie să mor ca să pot intra. Asta-mi tăia pur și simplu respirația. Chiar și când mă enervau, chiar și când vorbeau prea tare sau erau stupide, acre, brutale, vicioase, chiar și când îmi venea să le strâng de gât pe unele, iar pe altele să le fac albie de porci, tot mi se păreau frumoase. Ca un teatru pus în scenă doar pentru mine, unica spectatoare, singurul public capabil să le

iubească pe toate la fel. Nimeni nu le-a privit cu o așa plăcere, cu o așa senzualitate pașnică. De multe ori, chiar mă întreb dacă nu cumva pentru ele am venit, de fapt, în Casă. Oh, acum, când scriu, este evident; *bărbații*, bărbații sunt peste tot, îi întâlnești pe stradă, la petreceri, oriunde. Damele de consumație însă, aceste eroine ale imaginarului meu erotic, nu erau decât într-un singur loc, iar când mă gândesc că aş fi putut, clipind, să nu-l descopăr niciodată, simt că am avut parte de o binecuvântare aproape divină.

Întotdeauna am crezut că scriu despre bărbați. Nu pot însă să-mi recitesc cărțile fără să realizez că n-am scris decât despre femei. Despre a fi femeie și despre miile de forme în care se poate face. Asta va fi fără doar și poate opera vieții mele: să mă rup în bucăți încercând să descriu acest fenomen, să accept impresia că în câteva sute de pagini am avansat cu o jumătate de centimetru. Și să mă străduiesc să fiu satisfăcută de acea jumătate de centimetru ca de o descoperire epocală. A scrie despre curve – care sunt o caricatură de femei, nuditatea schematică a acestei stări, niște femei care nu sunt nimic altceva și sunt plătite pentru asta – e ca și cum mi-aș examina sexul la microscop. Și simt aceeași fascinație ca un laborant care privește cum niște celule esențiale pentru orice formă de viață se multiplică între două lamele de sticlă.

Îmi dau seama cât de subțire e până la urmă granița dintre jurnalism și literatură. Și că, de fapt, nu sunt deloc făcută să fiu jurnalistă. Oricât de egocentrică ar fi această profesie, nu ajunge până la glezna narcisismului care face să se umfle în pene un scriitor ca mine, incapabil să scrie despre altcineva decât despre sine însuși. Mai încerc uneori. Când eram la așa-numita Casă, mai exact când plecam de acolo, capul mi-era plin de vorbele lor bune, de

râsetele lor, de frazele alea esențiale pe care le scăpau fără să-și dea seama; le simțeam vii, atât de vii, aveam senzația că le-am prins o bucățică din suflet. Iar asta nu-i puțin lucru, arată poate că vocea lor e până la urmă totuna cu a mea. Între momentul când ele îmi vorbesc și cel în care aștern totul pe hârtie, strălucirea lor pare să se fi pierdut în traducere, ca a cuiva complet străin. Povestesc despre ele cu prea mult drag, prea multe reverențe, prea multe reflecții, fac uitate râsetele lor prostești, dar pline de adevăr, detaliile nesemnificative ale zilelor petrecute în căldura prezenței lor. O latură a mea părtinitoare, mai puternică decât scriitorul din mine, vrea să le descriu ca pe niște statui, ca pe niște icoane. Aș vrea ca în aceste pagini toate să fie unice, splendide – numai că am ajuns să fuzionăm într-o singură Femeie, iar vorbele lor sună ca ale mele. Aprobarea asta continuă distruge orice obiectivitate, e un fel de solidaritate feminină atât de adânc înrădăcinată încât nici n-o mai simt.

În privința bărbaților, simțul meu critic s-a aflat dintotdeauna într-o dulce amortire. În compania lor, simțeam acea docilitate leșinată a credincioșilor. Capul mi-e doldora de asemenea amintiri luminoase, legate întotdeauna de un ciudat sentiment de fericire și regret. Mi-am dat seama de asta într-o seară, ascultând Velvet Underground, *I'm Sticking with You*; degeaba tăiam legume în bucătărie, dintr-odată eram pe bicicletă și goneam prin Steglitz, cu câțiva ani în urmă, în vara aceea somptuoasă, castanii înfloriți aveau un parfum îmbătător, iar eu pedalam de zor, cu casca îndesată până la urechi, gândindu-mă la acel bărbat cu atâta intensitate, încât mă puteam face zob la fiecare curbă; ajungeam la cafenea epuizată, amețită de aerul Berlinului și arzând de pasiune. Eram atât de tânără pe-atunci. După aceea i-am iubit pe alții care m-au făcut și mai fericită, dar de ce oare cântecul

acela pe care-l ascultasem de atâtea ori îmi evoca acel bărbat și numai pe el? De ce, când mă gândeam la cuvântul *iubire*, doar el îmi venea în minte? Mă mirase foarte tare chestia asta; oricât de nefericită, oricât de singură fusesem în acea iubire, anul acela când împlineam douăzeci de ani fusese o epocă de aur după care fugisem apoi mereu, înnebunită să mă simt din nou atât de vie, atât de plină de lume. El nu mă iubitise niciodată, apoi toți bărbații care se osteniseră s-o facă îmi inspiraseră o iubire mult mai puțin devastatoare; pentru mine, noțiunea de abandon și cea de pasiune nu se nășteau decât din unilateralitate. Sunt convinsă că atunci când va fi să-mi dau ultima suflare, tot chipul acestui bărbat îmi va apărea, ca povestea de dragoste fundamentală pe care mi-a rezervat-o această lume.

Cine știe ce-aș fi ajuns dacă drumurile noastre nu s-ar fi intersectat? Diplomat? Doctoriță? Psiholog? Profesor emerit al vreunei universități? În loc de această scriitoare melancolică și plină de sine care lucrează într-un bordel și care atinge niște țărături ce nu erau gândite pentru el, pentru educația lui. Toate acele lucruri pe care le-aș fi putut face, toate cele pe care nu le-aș fi cunoscut! Și evidența asta rămâne total opacă pentru acel bărbat, îmi imaginez că existența lui își urmează cursul implacabil în timp ce a mea, lipsită de orice organizare, are impulsivitatea unei catastrofe naturale de nestăvilit. Când mă gândesc la el, îmi apare imaginea unui fluviu ieșit din matcă și care urmează să înghită hălci întregi dintr-un continent, sate, case, râuri – și zău dacă știu cine e cine în această metaforă; viitura aceea neagră și furioasă e el sau sunt eu?

Capitolul 25

Dead Leaves and the Dirty Ground, The White Stripes

Sigur că e mai ușor să faci curve din niște mașini de sex lipsite de orice sentimente, care-și bagă toți clienții în același sac al disprețului și urii, și care se îndrăgostesc ca prin farmec de cum pășesc în afara bordelului – pentru că așa sunt femeile, nu? Așa vrem noi să fie. Ar fi prea complicat să le redăm dreptul de-a vorbi și să le vedem așa cum sunt în realitate, nu foarte diferite de celelalte femei. Nu e nevoie, pentru a te prostitua, să fii doborâtă de sărăcie sau complet nebună, nici isterică sexual sau să duci lipsă de afecțiune. E suficient, pur și simplu, să te sature de tras ca sclava pentru a-ți cumpăra niște lucruri de strictă necesitate. Dacă e cineva vinovat pentru perenitatea acestei meserii, aceea este probabil întreaga societate, obsesia consumului – nu bărbații, nici femeile. Bărbații și femeile trag la același jug. Și mă gândesc la bărbații cărora le bate vântul prin buzunare și care n-au posibilitatea de a-și vinde trupul – ce pot ei să facă? Bineînțeles că e mai puțin dramatic să te regulezi pe bani decât să stai pe stradă cu mâna întinsă. Să-l văd eu pe imbecilul care ar susține contrariul. Bineînțeles că e mai puțin tragic să fii într-o casă de toleranță decât casieră la un Lidl, unde să te strofoci pentru un salariu rizibil; singura superioritate a casierei față o curvă este că poate spune fără să roșească la față cu ce se ocupă în timpul zilei. Deși fără să roșească... Poate că, în momentul când li se vor oferi femeilor niște slujbe plătite onorabil, nu se vor mai gândi să-și dea chiloții jos pentru a-și completa veniturile, iar lumea va fi mai OK, nu? Sau morala?

— Fiecare vede greul în felul său, zice Birgit la ora primei cafele.

Cel puțin asta înțeleg eu, se poate ca formularea ei să fi fost un pic altfel. Se poate să fi folosit alte cuvinte. Dar

Înțelesul se fofilează printre cuvinte, iar eu știu asta foarte bine.

— La mine, greul era că n-aveam timp să stau cu fiică-mea. Doi ani la rând, am avut două slujbe în paralel, una dimineața, una seara, șase zile pe săptămână. O bonă o ajuta la lecții și o culca. Noaptea, când mă întorceam de la muncă, în apartament era o liniște de mormânt. Schimbam câteva vorbe cu bona, care-mi zicea că totul e în regulă, după care mă trezeam singură, cu resturile de la cină, și-mi ziceam *Ce mama mă-sii, la ce bun toate astea?! Înțelegi ce vreau să zic? N-ai cum, n-ai copii, ești încă tânără, dar crede-mă că de nu știu câte ori mi s-a-ntâmplat să izbucnesc în plâns și să simt că nu mă mai pot opri. Îmi ziceam *Mâine o iau de la capăt, și poimâine, și răspoimâine, și tot așa...* Eram terminată.*

Birgit trage îndelung din țigara ei Vogue, Paula – care are și ea doi copii – aprobă pe tăcute în timp ce-și pudrează obraji.

— Am luat legătura cu tatăl fetei. Acum o ține el trei zile pe săptămână. Eu vin aici dimineața, mai am câteva ore prin alte părți, pot să dorm cât trebuie...

Birgit își pune ceașca de cafea pe masă, solemnă:

— Fiecare vede greul în felul său. Dar nu poți ști cu adevărat ce e greul până nu ai copii. Cele mai bune scuze le găsești când ai plozi de hrănit.

Apoi, atingând-o ușor pe umăr pe Paula:

— Vrei tu florile de la Berthold? Sunt drăguțe, dar n-au culorile potrivite, tocmai mi-am zugrăvit camera.

Capitolul 26

Love Me or Leave Me, Nina Simone

Lorna. Mă întreb dacă și-a ales acest nume după ce a citi *Druuna* lui Serpieri³¹. Fetița de opt ani care devora îmbujorată benzile desenate porno ale unchiului ei, când restul familiei era în grădină, tresare și acum încurcată la gândul c-ar recunoaște că știe pe de rost cartea aceea și numele protagoniștilor. Lorna: gravate adânc în memoria mea, aceste două silabe îmi vor evoca întotdeauna scena în care trupeșă, greoaia Druuna e capturată cu brutalitate de o familie de umanoizi demenți, iar mama, care comandă operațiunile, poartă acest nume, Lorna, ce-mi sugerează o practică sexuală grețoasă. Ce de fluide se mai revărsau în acele trei pagini scabroase! De cum închid ochii, contururile apăsate și culorile terne îmi revin în minte cu vioiciunea amintirilor din copilărie și știu acum ce influență au avut asupra mea sânii enormi ai Lornei și felul cum îi prindea brațul Druunei pentru a-i injecta serul care urma s-o transforme într-o cățea.

Lorna, Lorna mea, e clădită la antipodul omonimei sale. Blondă, elegantă, cu încheieturi fine și cu un coc întotdeauna impecabil, doar puțin mai lax la ieșirea din cameră, pe care și-l transformă într-o coadă de cal după terminarea serviciului. A renunțat să-și mai lase liber părul acela somptuos când a observat că bărbații nu se puteau abține să n-o apuce de el, plus că o podoabă capilară așa de bogată devine un veritabil cuib de bacterii când îți petreci toată ziua aplecată peste pubisul unei duzini de bărbați.

Astăzi Lorna e morocănoasă; întinsă pe o saltea la soare, îi ascult ofurile, cu ochii larg deschiși în dosul ochelarilor cu lentile întunecate.

³¹ Paolo Eleuteri Serpieri (n. 1944), autor italian de benzi desenate, cunoscut mai ales pentru seria de SF erotic *Druuna*. (N.t.).

— În orice caz, simțeam că n-ar fi trebuit să vin. Sunt momente din astea când vibrațiile-s de rahat. Dar n-aveam încotro, n-am mai muncit de două săptămâni și am uitate așa un teanc de facturi de plătit. Toată dimineața n-am avut niciun client și tocmai când îmi ziceam că mai bine rămâneam acasă, a venit Sonja și mi-a zis că unul, Klaus, se programase la mine. Era clar că ne cunoșteam, dar are așa un stil să-ți spună treaba asta, de parcă eu puteam să țin minte sutele de Klaus pe care i-am cunoscut aici sau de Hans, sau de Peter... În fine, pe scurt, vine Klaus ăsta, un bărbos puriu, și brusc îmi aduc aminte și-mi zic *Oh, nu, futu-i, nu el...*

Numai că era singurul meu client pe ziua aia și a trebuit să mă duc. Îmi aminteam ca prin ceață că era scârbos, dar eram convinsă c-o să-l pot expedia rapid. A început să mă calce pe nervi încă din salonul bărbaților – ce super că ne reîntâlnim, se întrebase unde-am dispărut, blablabla... Și-atunci i-am zis că am făcut un copil. Mi-a ieșit pe gură așa, dintr-odată, fără să mă gândesc. Iar el sare de colo, cu ochii căscați de uimire în fața unei asemenea informații, și-mi zice: „Am știut de când te-am văzut!” Eu mă simțeam deja enormă, dar el îi dă mai departe: „Am simțit că am în față o altă femeie, o femeie adevărată. Plus un copil”.

Mersi, nea Tălâmbule. După aia a fost și mai rău. Întrucât e psihiatru – mă rog, așa zice el, poate că minte, dar e atât de dement încât înclin să-l cred –, vorbește singur, probabil ca să mai iasă din tipicul consultațiilor. Stăteam întinsă în Camera Tropicală uitându-mă la corpul ăla de moș de lângă trupul meu care, deși mai rubicond ca înainte, nu arăta până la urmă prea rău, și mă gândeam cum fusese prima noastră întâlnire. Era seara târziu, pe final de tură, iar eu mă cam săturasem, dar când te apuci de munca asta, îți descoperi niște rezerve de răbdare de-a dreptul halucinante. Mă fascinase că era psihiatru. Mă

fascinase, vreau să zic, înainte de-a lua acel ton pedant pe care-l au toți în profesia asta. Cu obsesia aia de a ghici cine ești, de ce faci munca asta, de unde vii. Intrasem în jocul ăsta debil, îi spuneam tot felul de chestii ca să văd ce spanac freudian avea să scoată din el pentru a-mi explica amintirile din copilărie, iar ceea ce mă uluia era lipsa lui de limite. Nu se temea nici că putea fi ridicol, nici că eu l-aș fi putut opri brusc, zicându-i: *Da' de unde, ești total pe lângă*. N-am făcut-o, în primul rând pentru că, în ciuda entuziasmului meu de debutantă, n-aveam niciun chef să-l stârnesc și mai tare, iar în al doilea rând pentru că era cam ca la horoscop, multe dintre lucrurile pe care le spunea sunau corect. Dacă te duci la un bordel ca să-i vorbești unei curve despre tatăl ei sau despre relația ei cu bărbatii, despre cum își percepe propria feminitate și feminitatea în general... Dumnezeule mare, sunt optzeci la sută șanse s-o nimerești. Nu e nevoie să fii psihiatru și nici măcar să-l fi citit pe Freud. Stăteam deci acolo și mă uitam la noi, era târziu, mă simțeam sleită de puteri și mult mai puțin combativă, și, fără să-mi dau măcar seama, scormoneam cu voce tare prin concepte gen abandon, Oedip, iubire și ură față de tată, iar dintr-odată am început să plâng ca o vacă. Mi-e greu să-mi amintesc motivul exact, dar pesemne că am atins ceva atât de sensibil, încât m-am trezit plângând în hohote pe pieptul celui bătrân – chestie care-i amintea probabil de cabinetul lui și care-i plăcea mai mult ca sigur, cui nu i-ar plăcea să-și reguleze o pacientă? Eram atât de jenată, că ne petreceam astfel ora pe care o plătise, încât după o vreme am reușit de bine, de rău să mă adun. Eram golită complet. Și-atunci am vrut să fac ce fac eu mai bine în afară de-a mă înduioșa pentru propria-mi persoană și pentru tatăl *abandonist* – am vrut să i-o sug. Simțeam că în ideea de a i-o suge, de a-l regula și de a-l da afară după

aceea, pentru a aranja apoi camera ascultând la căști niște Can³², era ceva destul de eteric pentru a-mi reveni și speram că tipul va avea curtoazia de a se excita și de-a juca rapid; numai că el avea deja vreo șaptezeci de anișori și evident că nu i se scula. Delicatețea mea din acel moment, asta l-a indus în eroare – pentru că astăzi, într-o situație asemănătoare, l-aș începe cu mâna și s-ar rezolva cât ai clipi. La vremea aceea însă îi vedeam pe clienți ca pe niște bărbați și mă temeam de privirea lor, voiam să fiu curva a cărei tandrețe va răscumpăra răceala tuturor celorlalte curve. Faptul că nu i se scula era cât se poate de supărător, date fiind stratagemele pe care trebuia asta mi le cerea în halul de nervi în care mă aflam, dar mă deranja ideea de a-l excita cu scopul strict profesional de a i-o face suficient de tare încât să-i pot pune un prezervativ. Deranja ceva din mine care nu era prostituată. Iar ca să-i pun prezervativ pe scula aia moale... Așa că n-am avut încotro, i-am supt-o fără prezervativ. Aveam unul la îndemână, dar când a început să i se scoale, am simțit că avea să-și dea drumul foarte repede și m-am temut că timpul necesar pentru ruperea ambalajului și desfacerea prezervativului i-o va face să se blegească la loc. Așa că am continuat. Și-a dat drumul în gura mea, iar eu nu m-am gândit nicio secundă să dau fuga la chiuvetă și să scuip, mai ales că, la câte microleziuni sunt în gură, e mai puțin periculos să înghiți decât să traversezi toată casa cu gura plină de sloboz. Îl dai pe gât și gata, ai terminat. Asta însemna la mine simțul practic, iar până azi nici că m-am mai gândit la faza respectivă.

S-a întors după o săptămână, fremătând tot, iar când l-am văzut m-au apucat nervii. Prima dată îmi stricase toată seara și-n plus n-aveam niciun chef să mă las plombată din nou. Din fericire, nu venise să reguleze și nici să mă

³² Trupă de rock experimental german, formată la Köln, în 1968. (N.t.).

sondeze cu întrebări tâmpite, venise să-mi spună că nu mai puteam să ne vedem. Îmi amintesc și-acum ce ușurată m-am simțit și ce m-am mai chinuit să iau o față de amantă concediată. Zicea că ar ajunge să se implice prea tare; era căsătorit, n-avea niciun chef și niciun interes să se îndrăgostească, iar eu eram o femeie mult prea plină de viață pentru ca un bătrân ca el să nu-și piardă capul, mai de vreme sau mai târziu. *Păi, șterge-o odată, tâmpitule*, îmi ziceam în sinea mea.

După două săptămâni, eram în spatele draperiei și spionam, ca să văd cine era clientul care sunase, când, hop, apare Klaus. M-a apucat disperarea gândindu-mă că se răzgândise, dar el venise pentru Gita. A avut, de-atunci, o perioadă Gita.

În fine, una peste alta, adineori, în cameră, stau și-l ascult cum se îmbuibă cu propria conversație imaginându-mi cum iau un *post-it* și scriu pe el frumos *De refuzat programările pentru Klaus!* când, brusc, începe să-mi vorbească despre Gita. Ea a încetat să-l mai primească după câteva întrevederi fără a-i explica măcar de ce, matroana a fost cea care i-a comunicat că fata îl declarase *persona non grata*. Și eu îmi amintesc perfect cum Gita îi spunea Sonjei că nu mai voia să audă de el, că nu-l mai putea suporta și că i-ar fi zis-o cu plăcere în față, dar nu voia să fie rea. Sonja a vorbit așadar cu Klaus, dar el s-a întors sub un alt nume, gândindu-se că poate o să-i meargă cu șmecheria asta. După aceea a trebuit să frecventeze alt bordel. Moșul îmi povestește toată trășenia ca pe afrontul suprem și-mi bagă teoria aia cum că el și Gita ajunseseră oricum mult prea *implicați* și că de-aia a hotărât ea să se priveze de compania lui. Îți dai seama? Deci nu-și imagina o secundă că poate a scos-o pur și simplu din minți.

„Vezi tu, până la urmă, și pentru mine era mai bine”, îmi zice el, „fiindcă s-ar fi terminat urât. Gita – mă rog, o cheamă Julia de fapt, dar să nu spui nimănui (*de parcă mi-ai zice o mare noutate, tâmpitule*) – ar fi putut rămâne cu un copil de la mine.”

Când am auzit ce scoate pe gură, mi s-a tăiat respirația. În plus, a folosit cuvântul *fecundat*, de parcă el ar fi fost cel care trebuia să perpetueze rasa germană sau mai știu eu ce și ar fi intuit în ea o dorință mai mult sau mai puțin conștientă, dar foarte puternică de-a fi la rândul ei fecundată, așa că-ți dai seama... Mă uit la el chiorăș, luptându-mă din răspuțuri să tac; nu mă pot hotărî dacă să-i râd în nas sau să-i trag o pereche de palme, când îl aud că-ncepe să-mi spună că și cu mine, de altfel, dacă-mi mai amintesc, a încetat la un moment dat să se mai vadă. Și fără să fi avut nevoie de matroană – nu, singur a luat acea inițiativă. Dup-aia, probabil că simte o nedumerire în tăcerea mea, fiindcă începe să delireze – nu există un cuvânt mai potrivit – despre cât de receptivă i se părea că sunt pe vremea aia. Ceea ce înțelege el prin receptivă, îmi dau seama eu cu stupoare, înseamnă dispusă la *impregnare*. Atunci mă hotărâsc să-i fac și eu o analiză la sânge: vreau să văd până unde poate merge cu aberația fără niciun semn de încurajare din partea mea, așa că-i cer să dezvolte puțin chestia cu impregnarea. La cum sună cuvântul ăsta în gura lui, parcă aş sta cuibărită la pieptul doctorului Mengele. Iar el îmi face acest portret halucinant de-acum doi ani: tânără, plină de viață, cu șuvoaie de hormoni care-mi țâșnesc din urechi – primul semn al asentimentului meu, după părerea lui, a fost când mi-am pus capul pe umărul lui în timp ce-i povesteam despre taică-meu. Al doilea semn, care l-a făcut literalmente să înțepenească – faptul că i-am înghițit *sămânța*. *Donnerwetter...!* Am înțeles atunci că există lucruri mult

mai rele decât chlamidiile cu care te poți potcovi sugându-i-o unui tip fără prezervativ, lucruri care nu generează nici sângerări, nici mâncărimi, dar care te trăsnesc în moalele capului după niște ani, când nici nu te mai gândești la ele. *I-am înghițit așadar sămânța, fără să-i cer nimic în schimb și într-o totală dăruire de sine, înfrânându-mi arzătoarea dorință de maternitate. Șocată, mă hotărâsc să fac pe proasta ca să-l pun în fața propriului vid și-i spun că așa nu riscam în niciun caz să rămân însărcinată. El își ia figura aia foarte doctă și-mi spune că gura aceasta sau aceea sunt, psihanalitic vorbind, același lucru, că e vorba tot de absorbirea săminței bărbatului. Și-atunci mă apucă așa o poftă de râs, dar de râs din ăla până m-aș pișa pe mine și l-aș face să plece trântind ușa, numai că mă oprește fascinația morbidă pentru ceea ce se petrece în mintea lui. Vreau să știu dacă chiar crede ce spune și mă gândesc ce mutră o fi făcut Gita când l-a auzit spunând chestiile astea... Îmi imaginez, evident, ce mișto ar fi să-i bag un Auzi, moșule, singurul motiv pentru care ți-am supt-o fără prezervativ e că nu ți se scula și că mă călcai deja prea tare pe nervi ca să-mi mai pierd vremea cu alte șmecherii de excitare, voiam să mă duc odată acasă și să trag un joint barosan, cât o rachetă nucleară. Și, fiindcă ții să vorbești de psihologie, am studiat și eu un pic la universitate și nu văd de ce ți se pare logic ca o femeie tânără să prefere să fie fecundată de tine și nu de un tip de vârsta ei, cu un fizic și cu o aură de bun genitor, asta presupunând că ține neapărat să fie fecundată într-un bordel. Mersi frumos, dar eu mi-o pun zilnic cu măcar patru tipuri care arată mult mai tentant decât mutra ta smochinită.*

De ce n-am spus nimic? Fiindcă el nu se oprește o secundă din turuit! Se întorsese deja pe planeta Klaus, plină de teorii funeste și de crevase semantice explicându-

mi că - acum, că eram mamă - se simțea mai puțin amenințat, iar mie îmi venea să-i zic: *Știi ceva, Klaus, simt cum rămân din nou însărcinată prin puterea demiurgică a vorbelor tale, ar fi mai bine să nu ne mai vedem.*

Ca să pună capac, de parcă nu mă futuse destul la icre, îmi zice că, atunci când devin mame, curvele încep să-și cam piardă clienții. Ceea ce, una la mână, nu e adevărat, iar a doua la mână, mai dă-te-n mă-ta de boșorog! Da, zice el, pentru că puterea fetelor foarte tinere asupra bărbaților este incomparabil mai mare. Și, cum știam că avea mai mult sau mai puțin dreptate, îmi venea să-l omor cu mâinile goale - numai că, uitându-mă la pendulă, am văzut că, tot înșirând la tâmpenii, tipul își mâncase aproape toată ora, mai puțin cele cinci minute necesare pentru duș. Am intrat instantaneu într-o stare de jubilație și, în timp ce-mi trăgeam chiloții, i-am spus că da, de acord, bărbații sunt înnebuniți după tinere, dar, după părerea mea, cei care le preferă celorlalte au o lipsă crâncenă de încredere în ei, fiindcă e extrem de ușor să impresionezi niște tinere cu costuri minime, nu e nevoie nici măcar să fii bun la ceva. Bărbații care fac o fixație pentru femeile tinere ori au puța mică, ori sunt impotenți, ori ambele, eu așa cred. Iar femeile adevărate n-au decât să pară niște rable celui care vrea musai trupuri nepipăite sau sâni care se uită-n sus. Băgat în corzi, Klaus, care are răspuns la toate, se lansează, evident, într-un monolog delirant, explicându-mi că el nu e așa, nu, nici pomeneală, dar, văzând că mă îmbrac în continuare, face o mutră derutată, de parcă ar fi uitat unde se află și pentru cât timp. Într-o vreme, l-aș fi întrerupt și mi-aș fi terminat treaba, ca să am conștiința împăcată, dar în fond e problema *lui* dacă vorbește prea mult. M-a întrebat dacă poate să mai ia o oră, iar în acel moment am simțit că se cascadează infernul sub picioarele mele, așa că m-am uitat la el, cu izmenele alea obosite, cu

barba de savant închipuit, un amărât de boșorog care-și imaginează că sămânța lui poate fi dorită de niște tipe care încearcă doar să-și facă treaba și să rămână politicoase, și i-am zis: *Îmi pare rău, sunt blocată până săptămâna viitoare.*

Lorna își aprinde o țigară de la chiștocul ultimei și dă afară primul fum oftând înciudată:

— Îți dai seama, tipu' ăsta are șaptezeci și trei de ani, nevastă-sa e grav bolnavă și de vreo zece ani nu vrea să mai audă de coțăială. E la mintea cocoșului de ce vine omu' la bordel. Simte probabil că se stinge încet-încet. Asta m-a impresionat cumva – o clipă. Dup-aia mi-am zis ce căcat, nici viața mea nu-i tocmai roz, am un copil de crescut și o grămadă de probleme care nu țin numai de bani și, de fapt, n-am nicio nevoie de un psihiatru care să vină în fiecare săptămână și să-mi spună că am îmbătrânit, că toți clienții mei o să fugă în brațele unor tinerele, că sunt în căutarea unui tată prin procură sau a unui genitor simbolic, n-am nicio nevoie să mă scoată ăsta din minți când zeci sau sute de alți tipi sunt fericiți să-mi dea bani ca să-mi fac meseria.

În momentul acela, Gita trece ca o vijelie, chemată de cine știe ce obligație profesională, iar Lorna o agață din zbor:

— Gita! Ce zici de Klaus?

Aceasta se oprește puțin din goană și își încrețește nasul frumos, ca agresată de duhoarea unui canal:

— Vrei să-mi strici tot cheful?

— Vezi, își reia Lorna confesiunea, când un nume atât de banal precum Klaus evocă imediat un client, e semn rău. Pe scurt, voiam să-i spun o mulțime de lucruri ca să-l readuc rapid cu picioarele pe pământ. Nu sar cu gura pe el. Sunt cohorte de tipi care îți inspiră ulterior tot felul de

replici geniale. De fapt, ce ador eu în meseria asta e posibilitatea, ca femeie, de a distruge dintr-un foc mândria aia masculină care se împăunează din orice și nu se bazează pe nimic, și de a nu profita de ea. Unele reușesc, eu nu. N-am chef să stau o oră întreagă, nici treizeci de minute, nici măcar zece, cu un bărbat căruia tocmai i-am zis că nu, scula lui nu-i atât de mare cum crede el, că degeaba a fost drăguț, fiindcă tot trebuie să dea banul ca să aibă o femeie, deci mai ușor cu figurile astea... M-am săturat de tipii care se duc acasă convinși că au făcut o prostituată să aibă orgasm. De ăia care-și iau prezervativul cu ei la baie fiindcă au auzit - mă întreb de la cine - că unele fete își injectează sperma clientului ca să-l poată apoi șantaja. Îți dai seama la câte lucruri ar trebui să reacționez? Toate replicile astea se-adună, în timp devin un chist pe care-l simt pulsând în mine, aici, în pânțe. Și eu niciodată n-am să pot face din el o carte, n-am deloc talent și ar părea un fel de răzbunare, dar în mama mă-sii, o carte tot ar trebui făcută. Ar fi o lectură foarte distractivă pentru mine. Pentru toate curvele. Și pentru toate celelalte, fiindcă bordelul nu e, în fond, decât o lupă sub care toate defectele, toate viciile bărbaților înfrânate în viața de zi cu zi devin coplesitoare.

La început, o înțelegeam pe Lorna chiar mai puțin decât pe celelalte, fiindcă tot timpul dezbată ceva în berlineză cu alte nemțoaice, care nici ele nu se sinchiseau prea tare dacă sunt sau nu înțelese. Iar Lorna n-a hotărât, din cine știe ce scrupul subit, să articuleze mai clar văzând cum îmi mișc ochii într-o parte și-ntr-alta, ca la un meci de tenis între ea și Birgit, dar m-am obișnuit. Tot confruntându-mă cu vorbirea aia ciudată care mestecă majoritatea cuvintelor, iar pe restul le reinventează, vocea Lornei și intonațiile mi-au intrat în sfera melodiilor familiare și, spre uimirea mea, mi-am dat seama c-o înțelegeam. O

înțelegeam și, în primul rând, o cunoșteam suficient de bine ca să-i cer să repete fraze care-mi scăpau, iar într-o dimineață m-am surprins zicându-i: *Allet jut* unui client care m-a întrebat ce mai fac pe tonul Lornei, când apărea dimineața. *Allet jut, Schnecke*.

Ce mi se pare aproape nostim e că germana pe care o vorbesc – limbajul ăsta bizar alcătuit din argou berlinez și termeni savanți prost declinați, singura achiziție cu care mă pot lăuda în fața familiei mele uluite – am deprins-o la bordel, în contact cu nemți veniți din cele patru colțuri ale țării, și mai ales pe lângă Lorna și Birgit care, fără să vrea, s-au lăsat descifrate ca una dintre tomurile alea cărora nu le dai de obicei de capăt decât la facultate, după un semestru cu un prof arid. Ele sunt monologul meu gen Molly Bloom³³ și, da, odată depășite toate obstacolele, te simți recompensat cu vârf și-ndesat, iar asta te bucură până-n străfundurile ființei.

Capitolul 27

Summertime, Janis Joplin

În dimineața aceea, în mijlocul listei de programări, am văzut un bilețel prins cu o agrafă de birou: „Svetlana a încetat”. Deci nu e plecată în concediu, nu e vorba de o pauză – nu, a încetat. Îmi imaginez că un angajator normal ar fi scris „a demisionat”; *încetarea* nu e un cuvânt obișnuit. Imediat, din reflex, completezi: a încetat cu prostiile. Sau nu, nu mai e nevoie de nicio precizare – doar

³³ Referire la monologul personajului lui James Joyce, din romanul *Ulise*, despre puterea cuvântului de a transforma realitatea. (N.t.).

atât, a încetat. Nu mai e din tagma asta. Nu mai e curvă. Interpretez, bineînțeles; dar în această alegere a verbului simt înțelegerea tacită dintre Casă și Svetlana de-a nu mai fi chemată nici măcar pentru o escortă ocazională, de-a nu mai fi căutată tot la două luni, cum se întâmplă cu fetele care, din motive necunoscute, o răresc cu munca, dar cărora vrei să le dai de înțeles că, în caz de ceva, sunt în continuare binevenite. Fotografiile ei au dispărut de pe site. Sertarul ei nu mai are etichetă; înăuntru, e acel vid al camerelor golite de mobilă unde întotdeauna găsești pe jos câte o agrafă de păr. O curvă care dispare; evident, asta le pune pe gânduri pe cele rămase. Birgit a zis într-o zi – cred că e prima glumă în germană pe care am prins-o – că de câte ori se însoară un bărbat, apare pe lume o curvă. Caut în zadar o poantă echivalentă care să explice dispariția lor.

Nimeni nu știe unde se duc – lumea, pur și simplu, le-a recuperat. Ce sunt ele acolo? Păi, niște persoane normale, îmi închipui. Dar mă întreb: acum, că a încetat și îmbrățișările ei nu mai au preț, merge oare pe stradă liniștită, ca toate celelalte femei care nu s-au prostituat niciodată? Oare, abandonând munca la bordel, îți pierzi de azi pe mâine acea conștiință hiperacută de-a fi femeie? Îți uiți obiceiul de-a te întreba, la fiecare privire de bărbat îndreptată asupra ta, dacă e un fost sau un viitor client? Pe terasa unei cafenele, stând singură lângă masa a zece tipi care nu îndrăznesc să te agațe și se prefac că-și butonează mobilele, te mai temi că tocmai te compară cu pozele de pe site?

Cum izolezi de restul această bucată din viața ta? Curvia nu e atât o meserie, cât un acord încheiat într-o zi cu tine însăși: hotărârea de a îndepărta noțiunea de afect legată de sex și de-a o lua în râs. Când ai muncit odată la bordel, nu te mai poți întoarce la viața dinainte, nu te mai poți

preface că sexul n-a fost niciodată o afacere pe bani. Ceilalți pot să nu știe – că doar n-ai scris pe frunte –, dar *tu* știi.

Oare încetezi vreodată cu adevărat? Ce se întâmplă cu senzația aia din stomac când auzi pronunțându-se cuvântul *curvă*? Nu mai poți discuta obiectiv despre prostituție – și, de altfel, discuțiile astea sunt de evitat, dacă nu vrei să te trădezi printr-o vehemență irepresibilă.

Svetlana a încetat. La bordel, ca și în rest, viața continuă, absența ei va crea pentru prietenele sale un gol pe care altele vor veni rapid să-l umple; lucrurile astea n-au nicio legătură cu doliul, nimeni nu vede așa sau poate e și asta o parte a meseriei, să nu te atașezi. Să consideri că ea a fost, pentru un timp, o piesă de rezistență a turei de seară, că-i recunoșteai de departe vocea, că știai după parfum în ce cameră era, după râsetele ei, *țipetele* ei și că, plecând, nu lăsa în urmă decât un foarte mic siaj, măturat imediat de necesitatea de a continua să muncești, să trăiești; potrivit aceleiași scheme care ne face să iubim anumiți clienți, dar să ne trebuiască jumătate de an ca să pricepem că nu se vor mai întoarce. Și după aceea? Vor veni altele. O curvă nu poate funcționa decât prin uitare: clienții șterg amintirea predecesorilor lor, fetele o șterg pe a fetelor.

Cred că toate au – toate avem – un loc în ele pentru fete și clienți; dar nu regretul e cel care umple acest cotlon. Ar fi deplasat să regretăm că una dintre noi și-a schimbat viața, că a trecut de partea cealaltă a oglinzii. Toate știm de ce încetăm.

Poate că nici n-ar trebui să pomenesc de Svetlana: a plecat și e clar c-o duce bine, mai mult ca sigur că n-ar vrea să iasă din uitare fiindcă-mi amintesc eu de ea, fiindcă era drăguță și simpatică, și aventurile ei le-au făcut pe-ale mele mai interesante. Mă tem însă că nu degeaba li

se zice curvelor *fete publice*. Dacă suntem mai multe persoane în diferite momente ale vieții noastre, atunci Svetlana, această parte a ei (la fel de teatrală cum e Justine pentru mine), va fi pentru totdeauna publică. Svetlana va exista pe vecie în această dimensiune a universului unde are nouăsprezece ani, un păr bogat și blond și cei mai frumoși sâni din câți mi-a fost dat să văd (să mă ierte matroanele cărora le-am mai șoptit acest compliment).

Ce sâni! Uitam până și să-i invidiez, doar uneori mai mormăiam în sinea mea: *Asta e, na, are nouășpe ani, ce naiba!* Svetlana se întorcea din camerele de lucru superbă, goală – numai că, în mijlocul acelei păduri binevoitoare de sfârcuri, ochii mei îi recunoșteau imediat pe-ai ei. Erau din acea rasă binecuvântată de sâni mici, dar cărnoși, plini și insultând totuși toate legile fizicii, adică întinși cu insolență ca o bărbie plină de dispreț, abia tremurând în timpul mersului și, îmi imaginez – oho, cum îmi mai imaginez! –, tresăltând încântător în întunericul purpuriu al camerelor. Fremătători ca două panna cotta, cu vârfurile alea doar un pic mai roz decât frumoasa-i piele albă și cu curba aia emoționantă dintre partea de jos a sânelor și protuberanțele coastelor care abia dacă i se accentuau când se apleca deasupra registrului pentru a nota, cu scrisul său ciudat de sec, ora plecării clientului. Care client petrecuse fiecare minut al întâlnirii într-o stare de adorație mută. Ei aveau grijă de ea; uneori, o vedeam ieșind din Studio cu fesele și coapsele înroșite de lovături, dar un fel de grație divină părea să-i ferească sâni de rigorile acelea forțate. Impermeabili parcă, albi ca spuma laptelui, cu mameloanele leneșe, insensibile ale unei Fecioare la care să te uiți cu adorație.

Și totuși, un client a făcut-o să plângă într-o zi când nu eram acolo, iar în ziua următoare Svetlana n-a venit. Am

aflat de la Delilah, în bucătărie. Nimeni nu reținuse cum arăta tipul, deși asta-i un lucru foarte important; matroana s-a făcut foc și pară și i-a zis că, dacă se mai purta așa, nicio fată n-o să mai vrea să meargă cu el. Dacă se mai purta așa? Cum adică, așa? Nimeni nu știa ce-i făcuse Svetlanei de-ajunsese fata să plângă și să iasă în trombă din cameră înainte de finalul regulamentar. Dezbateră crea în continuare agitație în sala comună, fiecare căutând în istoricul personal un client stigmatizat care să fi înșelat vigilența matroanelor – sunt atâtea! Și-apoi fiecare își are propriile repulsii, care pe celelalte le lasă indiferente, cum să deosebești un ȋicnit de altul? Nu conta că Svetlana era frumoasă și nouă în meserie, e destul de greu să faci o curvă să plângă, mai ales aici: asta presupune s-o sperii, deci s-o faci să uite pentru o clipă că aici nimic nu se poate întâmpla fără acceptul ei. Presupune să fii mai iute decât fluxul neîntrerupt al gândirii unei curve, să înăbuși din fașă ideea de-a ieși din cameră pentru a striga după ajutor.

Gândul acesta mi-a amintit ce sabie a lui Damocles atârână deasupra capetelor noastre și am discutat subiectul cu Pauline, ca să știm cum ne împărțim sarcinile: dacă mâine apare un nebun cu o lamă de ras în buzunar și vrea să-i refacă mutra unei fete, nimeni de-aici nu-l va putea opri. Nu avem bodiguarzi, dar nici ei nu ar rezolva mare lucru: nici n-ar apuca să ajungă la primul etaj, că fata ar avea deja gâtul tăiat. Lasă lamele de ras, s-a băgat în vorbă Rosamund care ne asculta, cocoțată cu jumătate de fund pe bufetul din bucătărie, dacă mâine ar apărea unul dintre clienții ăia stabili la care nimeni nu se mai uită cu neîncredere și ar face măcel – dacă, să zicem, ar face un sindrom *burnout*³⁴ și ar veni cu un pistol ascuns sub mantou, hotărât să nu plece de-aici nici liniștit, nici singur... Rosamund înșiră condiționalele tăind felii niște

³⁴ Sindrom de epuizare din cauza muncii excesive. (N.t.).

ghimbir, fără a ridica ochii spre noi care-i cântărim fiecare cuvânt, străbătute de fiori tulburi. Să zicem că fata ar fi suficient de norocoasă încât să se afle atunci la parter, aproape de sala comună, deci în măsură să cheme pe cineva în ajutor; cine zice că apariția bruscă a matroanei, mișcarea clanței sau orice zgomot din exterior nu l-ar face pe clientul disperat să apese pe trăgaci? Așa, fără nicio somație.

„Pam! Pam!” zice Rosamund, pe un ton egal, cu degetul îndreptat spre masa unde Pauline și cu mine fumăm.

Dar și dacă nu trage, adică nu imediat, și se mulțumește s-o ia de păr pe fată și să urle, cu ochii scoși din orbite, că viața lui nu are sens și n-avem decât să chemăm poliția; dacă se retrage spre ferestrele întredeschise cu curva tremurând de groază lângă el, lipiți unul de altul ca doi gândaci acuplați... există oare vreun manual care să învețe personalul ce trebuie făcut în prezența unui apucat? Nu, ne-am dus pe copcă; dacă un apucat hotărăște să mai împutineze din trupă, nu mai poți decât să speri în voia Domnului.

Acest incident ne face mai precaute vreo săptămână, după care timpul trece, cum îi e obiceiul, și uităm (cu toate că, din ziua aceea, de cum văd un client căutându-și portofelul în buzunarul interior, îmi vine în minte imaginea lui Rosamund în timp ce-și curăța ghimbirul, cu degetul mare și arătătorul ridicate, îngrozitor de calmă – PAM!) Nu ne putem înghesui o veșnicie cu toatele la parter și nimeni n-are de gând s-o facă, fiindcă, nu-i așa, nenorocirile li se întâmplă întotdeauna altora.

Zile întregi m-am întrebat cine o aștepta pe Svetlana afară, o vedeam deja la braț cu un tinerel ca ea, pentru care trecutul nu avea mare importanță – la nouăsprezece ani, trecutul e doar o mică bulă plină de senzații, nimic mai mult. Nu m-am gândit că un client brutal ar fi putut-o

alunga, nu cu celula de sprijin psihologic pe care o reprezentam unele pentru altele – probabil pentru că am douăzeci și cinci de ani și pentru că ziua când un client mă va face să plâng va fi cea în care voi putea să mă fac ghem și să mor.

Pe de altă parte, și eu am luat țeapă ca ultima debutantă. Părea un tip liniștit, la început – nu l-am bănuț de nimic rău. Era frumos; dar așa cum nenorocirile nu li se întâmplă decât altora, nici săriții de pe fix nu au înscris în frunte acest viciu. La vârsta mea, ar fi trebuit s-o știu, iar constatarea asta mă trezește cumva din letargie. Când am intrat cu el în Camera Albă, am simțit în aer o anume tensiune. Bărbatul acela umplea spațiul într-un mod ciudat, deloc obișnuit. Dar am văzut o mulțime de lucruri aici; nu există încăpere mai copilărească, mai inocentă decât Camera Albă, și totuși celor mai normali bărbați par să le crească aici gheare și colți de parcă imersiunea în această lume de fetiță le-ar stârni dorința de-a sfârteca totul în jur.

Stăteam în picioare, fumând și privindu-l, mă întrebam ce îl aducea acolo pe el. Un băiat așa de frumos! Greutatea din pleoapele lui îmi evoca un univers la fel de tragic dispărut ca Atlantida. Probabil că a simțit acea scânteie de dorință, poate că era unul dintre cei cărora le place să vadă la o curvă resemnarea aia potolită, poate era chiar genul pe care-l excită scârba aproape palpabilă a novicelor.

— Pari așa de tânără, a murmurat el, cu nasul lipit de al meu. Câți ani ai?

Și, cum era evident că mă pregăteam să-i spun adevărul, mi-a acoperit gura cu mâna:

— Nu-mi spune. Arăți de vreo de optispe ani. Aoleu, poate nici nu i-ai împlinit.

— Poate nici nu știu, am gângurit eu în timp ce-mi coboram bretelele combinezonului, servindu-i astfel o minciună din aia nerușinată care numai în alcov poate fi crezută și pe care el avea s-o creadă doar fiindcă așa avea chef.

— Nu, stai. Nu te dezbrăca. E foarte drăguță costumația asta a ta.

Avea un nas superb, pe care și-l plimba încet de-a lungul gâtului meu, timp în care, cu o voce profundă, rostea aceste cuvinte care au readus discret la suprafață Atlantida:

— Îmi plac fetele foarte tinere, știi?

Mi-a luat mâna și a pus-o pe coapsa lui:

— Vezi ce-mi faci?

Eram călare peste el, iar respirația lui avea mirosul bărbaților de afară, în mine se trezea o tânjeală bolnavă după atingerea mâinilor lui pe trupul meu de obicei adormit, simțeam în josul spinării mângâierea aceea cumplită și desfătătoare, nevoia aia de-a fi pătrunsă, cât de curând, dar nu imediat, nu așa; senzația aia că sunt vie, Dumnezeuule, atât de vie dintr-odată, fără niciun ceas în minte, fără nici cea mai mică idee despre unde și cum avea să se termine totul, iar scena ar fi putut dura mult și bine dacă, atunci când, smerită, îi mângâiam cu obrazul ceafa, abia reținându-mi scâncetele de dorință, n-aș fi auzit aceeași voce, plină de violența aia a bărbaților cu mătăringa sculată:

— Suge-mi-o așa, fără căciuliță.

Și uite *asa* am redevenit curvă. Am simțit pe spate ca o găleată cu cuburi de gheață, m-am luptat să păstrez o politețe rece, de gheishă, pentru a-i spune că nici nu putea fi vorba – dintr-odată, se revărsau peste mine șuvoaie de detalii profesionale: *Nu-l cunosc, n-a făcut duș, pare cam ciudat.*

Nu faptul că voia să i-o sug fără prezervativ era ciudat, ci chipul lui, care era acum cu totul altfel. Felul lui de a insista, iar și iar, atât de tare, încât din toată dorința mea nu mai rămânea decât o poftă de-a zgâria, care mă speria până și pe mine. Un anume instinct, care n-avea nicio legătură cu ce înveți la bordel – un instinct de femeie, pur și simplu –, îmi șoptea că nu mai pot avea încredere în el.

Nu știu exact când mi-am dat seama că era el. Probabil punând cap la cap mai multe lucruri, obsesia lui legată de vârstă și brutalitatea mocnită a feselor lui încordate, de parcă abia se abținea să nu-mi tragă niște pumni. Eram fascinată de iuțea schimbărilor de pe fața lui, fascinată și îngrozită. Îmi ziceam că în foarte scurt timp n-aveam să mai pot suporta, arăta ca un câine gata să muște, gata să sfârtece și totuși, ca o proastă, eram fericită că nu mă plictisesc. Din afară, părea mai degrabă că ne batem decât că facem amor: eram smucită în toate părțile, trasă de păr, strivită sub greutatea lui, stăpână încă pe mine, dar convinsă că nu pentru mult timp – asemenea unui val izbindu-se de un dig, degeaba mă dădeam înapoi iar și iar, până la urmă tot aveam să-l sfărâm.

Greșeala mea a fost să cred că voi putea să-l țin în frâu prin ceea ce părea să-l excite foarte tare: presupusa mea tinerețe. Repeta întruna, cu ceva între extaz și furie: *Ești atât de tânără, arăți atât de tânără, parcă ai fi o fetiță*. Râdeam în sinea mea, consternată de acea obsesie pentru tinerețe a bărbaților care o văd pe a lor măcinându-se încet-încet, capriciul ăla mi se părea de o dulcegărie strigătoare la cer, când, brusc, o palmă răsunătoare m-a trezit din reverie. Șocată, m-am ridicat în coate, pregătită să protestez, însă o a doua palmă m-a trimis la loc pe pernă; eram prinsă sub el, iar el se uita la mine, cu fața lipită de-a mea, inspirând aburii furiei mele:

— Vrei să fugi, ai? Ia încearcă! Încearcă numai, curviștino, încearcă!

Nu i-am făcut plăcerea de-a încerca, știam foarte bine că era imposibil. Individul acela pe care l-aș fi putut răsturna dintr-un brânci când eram încă îmbrăcați căpătase, dezbrăcat, nu se știe de unde, o forță titanică. M-a lins pe obraz, îndelung – l-am urât în acel moment, iar de ura aceea n-am mai putut scăpa.

— Nu poți să fugi, a continuat el, pentru că ești foarte mică. Pot să-ți fac ce vreau eu.

I-am răs în nas, dar asta n-a schimbat mare lucru. Era în mine, imobil, ochii i se roteau în toate părțile printre pleoape:

— Parcă ai avea șaispe ani. Zi-mi că ai șaispe ani.

Cum eu, uluită, nu spuneam nimic, mi-a tras încă o palmă – una care m-ar fi făcut să sar pe el, cu dinții rânjiți, dacă m-aș fi putut mișca. Probabil că a simțit lucrul ăsta, fiindcă m-a prins de bărbie, cu o față plină dintr-odată de o tristețe de nedescris:

— Poți să te răzbuni, să știi, poți să mă lovești și tu. Știu că sunt bolnav, știu foarte bine. Zi-mi că ai șaispe ani, a gemut el cu o voce suferindă.

Nu vedeam decât un amărât de vreo cincizeci de ani, care ar fi putut să n-aibă decât treizeci și cinci dacă frumosul lui păr n-ar fi fost înspicat cu fire albe, și fără nevoia aia jalnică de a-și exercita autoritatea asupra unei fete, fiindcă femeile erau mai puternice și mai inteligente ca el. Rolul meu nu era să-i fac educație acelui individ, ci doar să intru în jocul lui, iar câtă vreme nu mă pălmuia, nici nu era foarte greu. Mi-am mușcat buzele și i-am zis de câteva ori, la ureche:

— Am șaisprezece ani...

L-am simțit fremătând între coapsele mele, nu mai vindicativ, ci împlânzit cu totul de încântarea de-a auzi

repetată acea aberație, blând în fond ca un bărbat care face amor, iar maliția, dar și curiozitatea m-au făcut atunci să plusez:

— ...Am șaisprezece ani...

A scos un ținut scurt, de parcă i-aș fi atins o zonă deosebit de sensibilă a creierului, iar eu, ezitând un pic, am continuat acea întinerire lunguroasă:

— ...Am paisprezece ani...

Revăzându-mă într-adevăr la vârsta aceea, durdulie și tembelă, cu gura plină de belciuge și văzându-l și pe tip, în mulțimea de părinți care-și așteaptă liceenii să iasă de la ore, cu prohabul umflat și cu fața aia jenată a unuia care tocmai a făcut pe el:

— ...Am treisprezece ani...

Am mers până la *unsprezece ani*, după care am fost eu însămi șocată, fiindcă mi-era clar că aș fi putut coborî până la *șase*, și omul tot nu și-ar fi pierdut erecția; sau poate chiar mai mult, cine știe? Singurul lucru cert era că insuflasem poftelor lui trupești un plus de sadism. Brusc, tipul s-a ridicat și m-a apucat de gât, iar cum privirea lui mi se părea dintr-odată înfricoșătoare, am vrut să mă rostogolesc ca să cobor din pat. El m-a prins însă de păr, iar eu, întinsă pe podea, loveam orbește cu picioarele deasupra mea, fără niciun efect. Îl auzeam şuierându-mi în păr că nu sunt decât o curvă, o nenorocită de curvă și c-o să-mi facă ce vrea el. Iar înainte de a-mi da prin cap să-i trag un șut acolo unde asta l-ar fi obligat să se oprească, asupra mea s-a abătut o ploaie de palme peste figură. Mi-am coborât privirea înspre combinezonul de mătase rupt și am văzut-o din nou, de parcă aș fi asistat la scenă cu adevărat, pe Svetlana ieșind din cameră plângând; mi-am imaginat figura spăsită a tipului în timp ce încasa reproșurile matroanei, iar viziunea aceea avea o asemenea claritate, încât nu putea fi decât el. Nu încăpea

nicio îndoială, eram eu însămi pe punctul de-a izbucni în lacrimi; lacrimi de furie, o furie pură și ucigașă, prinsă între acea palmuială și gândul că omul acela, care alungase o fată din cel mai sigur bordel al Berlinului, era suficient de convins de propria-i impunitate, încât să se întoarcă la locul crimei după mai puțin de o săptămână. Și că tocmai mie mi se întâmpla asta! Mie, care aveam în mod evident peste nouăsprezece ani și mult prea multă experiență pentru ca o asemenea situație să mă aducă la lacrimi. Dacă eu ajunsesem așa, nici nu îndrăzneam să mă gândesc ce uragan o fi fost în capul Svetlanei. O vedeam încercând să-și țină firea așa cum credeam eu că puteai s-o faci, apoi înțelegând încet-încet că nu există un *safe word* capabil să stăvilească genul ăsta de dorință trupească, așa cum nu existase niciun acord mutual în privința palmelor sau a atmosferei bolnave, ca dinaintea unei crime. Că nu era vorba de un client teatral ușor de strunit, ci de un fel de animal sălbatic înnebunit de puterea propriilor gheare. M-am gândit că, tot repetând cuvântul *curvă*, o convinsese până la urmă și pe Svetlana, o antrenase fără voia ei în fantasma lui și că, sub ploaia de lovituri, aceasta se simțise probabil atât de singură, dintr-odată, atât de mică în fața constatării că bordelul, prostituția însemnau și așa ceva; și că un asemenea lucru nu i s-ar fi întâmplat poate niciodată într-o lume normală. Cuvântul *curvă*, în general, îl folosim doar noi; nu-l auzi din gura clienților sau doar foarte rar când e înfierbântarea mai mare și are pentru bărbați ceva atât de blasfemator încât se scuză, jenați, după ce-și dau drumul. El însă era altfel. Felul lui de a-l rosti mă puneă și pe mine în fața propriei condiții, una deloc de invidiat de vreme ce permitea genul ăsta de relații. Dintr-odată aveam impresia că scrisesem pagini întregi numai cu minciuni și că bărbatul acela venea ca un înger al morții pentru a

restabili adevărul: scrie ce vrei, înfrumusețează lucrurile cât poți, dar o curvă rămâne o curvă, și știi ce-i o curvă? Meseria ta e să taci acolo unde o fată normală s-ar face respectată. O fată normală m-ar scoate de-aici în șuturi, dar tu nu; tu o să-ți ții frumușel gura și-o să mă lași să ți-o trag, o să mă lași să te lovesc, iar când o să termin cu tine, o să-mi mulțumești că am venit și-o să gemi, cum gem toate, fiindcă ai câteva vânătăi și fiindcă asta merită un mic bonus – și de ce nu, dacă așa-mi place mie? Ce altceva ai putea face? O să le spui prietenelor tale curve să nu meargă cu mine, dar care-i problema? Mai sunt atâtea alte bordeluri în Berlin, unde nimeni nu mă cunoaște încă, unde pot convinge niște fete mai tinere ca tine că asta-i viața pe care și-au ales-o, că asta înseamnă să fii curvă.

M-am gândit la Manej, m-am gândit la tot ceea ce proverbiala mea conștiință profesională mă îndemnase să fac până atunci cu zâmbetul pe buze, fără a mă împiedica să dorm liniștită noaptea, la tot ce îndurasem zicându-mi că avea să-mi facă romanul mai nostim sau mai interesant; m-am gândit la tot ce trăisem în afara bordelului și astăzi n-aș mai suporta sub nicio formă – la toate câte le acceptasem fiindcă eram tânără și drăguță, și plină de dorința de-a plăcea. Mi-am amintit de toate jugurile acelor bărbați pe care i-am iubit chiar și numai pentru o clipă, atât de tare încât să uit cât de grele erau. M-am gândit ce-ar zice Jules, noul meu prieten, dacă m-ar vedea. M-am gândit la orele petrecute în Casă pentru a-mi umple conturile înainte de călătoria în Noua Zeelandă, și la suma mizerabilă cu care-mi era răsplătită răbdarea de-acum. M-am gândit la Stéphane și la cum o să-i povestesc asta – cum l-am lăsat pe individul ăsta să mă lovească fiindcă m-a plătit, și nu m-am putut apăra. Iată o pățanie care rezuma întreaga condiție a curvelor și probabil că și

eu eram curvă de vreme ce fusesem implicată și nu era deloc distractiv. M-am întrebat cât valora, în termeni financiari, faptul că nu-i puteam povesti totul celui mai bun prieten sau că trebuia să trec sub tăcere o experiență urâtă, ca să nu afle amicul care mă aștepta la mii de kilometri. M-am gândit că, dacă vorbeam despre asta cu Stéphane, ar începe să se teamă pentru mine, mi-ar adulmeca frica, iar treaba asta nu avea nimic inteligent sau sexy, sau amuzant – nu te puteai juca la infinit de-a curva, la un moment dat chiar trebuia să fii curvă, cu tot ce presupune asta ca abnegație și sacrificiu; dar nu, Doamne-Dumnezeule! Nici vorbă!

Ultima lui palmă s-a dus în gol – scăpasem din strânsoare alunecând pe parchet, grație combinezonului de mătase.

— Gata! Gata! am urlat eu. Ce mama mă-sii?!

Tipul s-a făcut imediat covrig, cuprins parcă de o căință amarnică. M-am ridicat în picioare, ușor amețită, cuprinzând cu privirea camera aceea înflorată, combinezonul meu preferat ajuns o zdreanță, difuzoarele din care se revărsa obișnuita muzică de fond dulceagă.

— Cine te crezi, la naiba?

Tăcere rușinată, de copil care tocmai îl mușcase pe un altul.

— Plesnitul peste fund îmi place, câte o pălmuță ușoară pe obraz mai treacă-meargă, dar cum să dai așa într-o fată? Cred că ești nebun la cap!

Furia mea a căpătat o altă profunzime când mi-am dat seama că eram realmente pe punctul de-a izbucni în plâns – chiar dacă stăteam în picioare și-i arătam întreaga mea indignare, în ochii lui nu eram decât o curvă brusc conștientă că nu era plătită destul pentru a accepta să-i fie stâlcită mutra. Nu o femeie ofensată, nu – o curvă

îngrijorată pentru uneltele sale de muncă. Și, în fond, așa și era.

Tipul stătea acolo, dezbrăcat, cu ștanga învârtoșată lipită de pânțele, devorând-o din priviri pe fetița aceea bătută care se revolta împotriva atotputerniciei lui Tăticu'. Savurând lacrimile care stăteau să-mi țâșnească. Și s-a aruncat la picioarele mele:

— Nu voiam să te doară, n-am crezut c-o să te doară...

— Și când ți-am zis să te oprești? Și când încercam să scap?

— N-ai zis să mă opresc.

— În primul rând, s-a terminat cu atinsul. Dacă te prind că mă mai atingi, îți sparg mutra, s-a înțeles?

Mi-am aprins o țigară, el s-a ridicat clătinându-se și s-a așezat la celălalt capăt al canapelei. Incredibil cât de tare semăna cu primul bărbat pe care l-am iubit, căruia n-aș fi îndrăznit niciodată să-i spun nu – oricum, nu pe tonul ăsta, nu așa.

— Îmi pare rău, a oftat el, încurcat. Pot face ceva ca să mă ierți?

— Poți să pleci.

— O să mă duc.

— Foarte bine.

S-a închis la șliț, s-a încălțat, și-a pus pe el mantoul său lung. Chiar când să închid ușa în urma lui, mi-a spus:

— Pot să mai vin să te văd?

Deja nu mai eram la fel de furioasă, mă întorsesem cuminte la locul meu, în afara propriului trup, motoarele îmi mergeau din nou ca unse.

— Îți promit c-o să fiu blând.

— Nu mă provoca, că pot să fiu și a naibii.

— Chiar te rog să fii. Știu c-o merit.

Și a plecat; în privirea lui era o asemenea tristețe, ceva atât de disperat, încât am știut clar că avea să ajungă tot

la mine, dacă mai venea pe aici – pentru că acum știam că el era.

Nu le-am zis nimic fetelor când am coborât. Thaïs, văzându-mi obraji roșii și respirația sacadată, m-a întrebat, chicotind, dacă am avut orgasm – ea mai mult ca sigur avusese, fiindcă fusese în brațele unui client fidel care o rezerva pentru o oră întreagă ca să-și bage botul între coapsele ei. N-aș fi putut explica ce simțeam în momentul acela, nu simțeam mare lucru, deja scriam. Imaginile din orele anterioare îmi defilau prin minte cu o precizie exasperantă; îmi venea s-o sun pe patroană și să-i bag o interdicție de acces în Casă acelui tip sau nu, să-l las să revină, să-l las să fantasmeze pe tema chelfănelii pe care avea să mi-o tragă, după care să-i zic nu: *La mine nu mai ai intrare și nici la celelalte, amice, să nu mai calci pe-aici*. Înainte de asta, aș fi ajuns la o înțelegere cu fetele, chit că aș fi pus în salonul nostru cea mai exhaustivă fișă descriptivă cu putință, pentru ca niciodată, oricare ar fi fost suma propusă, tipul să nu mai poată pune etichete pe cineva din Casă. Aș fi precizat că el era clientul Svetlanei. Aș fi răspândit vestea și în bordelurile din vecinătate, unde sigur avea să-și încerce norocul; dacă n-o făcuse deja. Dacă nu fusese deja pentru a se debarasa de acel orgasm frustrat între coapsele traumatizate ale unei june poloneze la limita legalității.

Acum, că mi-am regăsit calmul, acest fost client al Svetlanei îmi pune prima dilemă autentică de bordel. E un supliciu nou, ciudat de alambicat, să hotărăști dacă un asemenea client poate fi ținut sau nu în frâu, prin comparație cu controversele mele obișnuite, dacă să-l mai primesc sau nu pe Walter pentru că întotdeauna încearcă să-mi bage un deget în fund, sau pe Peter, ale cărui

nesfârșite jocuri pe roluri mă plictisesc de moarte. Țștia doi, la fel ca majoritatea, nu pun nicio problemă morală, nu au nimic care să poată înspăimânta o femeie cinstită și orice ar zice Peter, mai bine ar vorbi despre fantezmele alea cu nevastă-sa, că l-ar scuti să-și mai cheltuiască salariul la bordel. La fel și-n cazul lui Walter, care vine aici fiindcă n-are cu ce să-și umple timpul și, probabil, din lene: nu pentru acești bărbați e util bordelul, în mod fundamental. Cel puțin, nu așa mi-l imaginez eu. Bordelul e un loc conceput pe vremea când nu erau decât târfe și femei cinstite, iar acolo puteai cere niște chestii prin care puteai destrăma o căsnicie ori sfârși în ștreang, într-o piață publică. Văduvii își mai îndulceau singurătatea, de acord, dar ăsta era și locul – sau în primul rând locul – menit a le proteja pe soții de născocirile abracadabrante ale bărbaților a căror sculă, odată întărită, se credea că domină toate celelalte organe interne. E de ajuns să-l citești pe Sade...! În miile de scene pe care le consemnează sau le inventează, n-are importanță, sunt niște fantezii care ar face-o pe cea a clientului meu să treacă drept bigotism curat; în *Cele o sută douăzeci de zile ale Sodomei*, una dintre *istorisitoare* (uite ce cuvânt drăguț!) își povestește vizita la un notar acasă, pe vremea când era foarte tânără: fără să fi fost avertizată despre ce avea să urmeze, a fost introdusă într-o încăpere întunecoasă unde, după lungi ore de așteptare, au năvălit mai mulți servitori costumați în fantome și înarmați cu niște bețe; în acest timp, stăpânul casei se masturba de zor, ascultând cum se izbea biata fată de pereți și cum urla de groază – chestie pentru care a fost plătită gras. De notat că în momentul în care povestește această tărașenie are cincizeci de ani, câteva degete și câțiva dinți lipsă, smulși de un client care achitase pentru acest capriciu o sumă mai mult decât satisfăcătoare. Nu încape nicio îndoială că naratorul, aici,

este mai degrabă trândăveala lui Sade decât Sade însuși; e greu de imaginat cum modelează niște ani de închisoare imaginația unui bărbat. Ceea ce nu înseamnă că nu există totuși un sâmbure de adevăr în toată această poveste; bordelul a avut întotdeauna vocația de a fi un spațiu al libertății, oricât de jignitoare ar putea părea. Iar resemnarea curvelor, răbdarea lor le-au făcut întotdeauna să-și înăbușe indignarea crescând nota. Așa stau lucrurile și azi, chiar dacă acum curvele sunt considerate aproape niște cetățene normale, având dreptul inalienabil de a spune nu.

Nu zic că tipul cere imposibilul: să vrei o fată foarte tânără sau care să pară așa, ăsta nu-i un lucru care să facă o curvă să ridice din sprâncene, decât dacă e ea bătrână sau în toane proaste. Să forțezi nota până la a-i cere unei fete de douăzeci și cinci de ani să-ți șoptească la ureche că are unsprezece, asta-i o chestie *borderline*, inacceptabilă moral, dar, pentru a limpezi lucrurile, ar trebui o dezbatere care nu-și are locul în spiritul pragmatic al unei curve aflate în exercițiul funcțiunii. A-ți asezona fantasma cu câteva palmuțe, încă mai merge. Bineînțeles, noi, cele din Casă, suntem niște vrăbiuțe drăguțe și delicate, nu prea ai șanse să găsești o voluntară. Dar îmi închipui că există totuși un loc unde, contra unei sume rotunjoare, să poți brusca o fată, s-o tratezi ca pe ultima boarfă, s-o pui să facă pe puștoaica și, ca bonus, s-o obligi să ți-o sugă fără prezervativ. Probabil că a-i putea chiar să-i tragi și niște scatoalce zdravene, dacă te-ai înțeles cu ea dinainte.

Dar delicatețea de a te înțelege cu curva *dinainte*, în virtutea faptului că o curvă e totuși o femeie care e totuși o ființă umană cu niște drepturi pe care nicio remunerație nu i le poate știrbi, nu e oare o pervertire a bordelului

operată în cursul secolului XX, sub influența respectului datorat față de tot ceea ce mișcă, respiră și comunică?

Ceea ce-l tulbură pe acest individ e tocmai luarea unei fete prin surprindere și tocmai aici e dilema mea: în faptul că-l înțeleg. Plăcerea lui e să apară ca un om normal, venit pentru a-și depune obolul seminal în această cutie colectivă și să vadă frica apărând treptat în ochii unei femei, să se uite cu atenție la acea mască profesională care, dată la o parte, descoperă adevărata față a curvei, ea nefiind niciodată doar o fată cu aceleași temeri și repulsii ca toate semenele. Faptul că se folosește de pumni pentru a-și satisface această plăcere, oricât de sălbatic ar părea, nu e decât o tentativă de a umaniza aceste mașini de sex care sunt curvele.

Câtă vreme e însă vorba de bani, nicio fată n-ar accepta să nu știe până unde va merge clientul său. E îngrozitor pentru o curvă să fie prizoniera clipei prezente. Să nu-și poată imagina sfârșitul – oricare ar fi acesta. Chiar și dacă clientul ar merge până la a formula explicit o asemenea dorință, *Vreau să-ți trag un pumn în meclă*, și ar obține permisiunea s-o facă, ar fi o chestie deconcertantă, cu siguranță, dar măcar știi la ce să te aștepți. Numai că individul ăsta nu mai are niciun control când se excită, prin urmare nici nu-i dă prin cap să avertizeze, fiindcă nici el nu știe ce se va întâmpla. Nu știi cum să descâlcești imaginarul lui sexual, aici sunt și fete foarte, foarte tinere, și curve, acestea sunt deopotrivă niște nenorocite și niște imaculate, sunt total supuse, dar capabile să se întoarcă împotriva lui, ar trebui să se răzbune, dar să se și teamă de el, cumplit de tare, fiindcă el o să bată la ele ca la fasole... Poate că, regulând, tipul simte cât de obscur și de inaccesibil e idealul lui, cât de frustrantă e dorința asta informă a cărei unică întrupare palpabilă are mirosul și culoarea sângelui. Omul are o mie de scenarii în cap, iar

ceea ce le unește pe toate este brutalitatea, constrângerea, urletul, zdrobirea – fără a se ști dacă frustrarea e cea care creează această scurtătură, dacă asta este apogeul sau dacă, dimpotrivă, tipul lovește ca să nu facă ceva și mai rău.

Nimic nu-i imposibil la bordel; teoretic, el este supapa de siguranță care-l ferește pe bărbat de necazuri, de obligația de-a se justifica și, mai ales, de închisoare. De vreo câteva zeci de ani, pornografia e cea care îndeplinește acest rol: există pe web cel puțin un milion de filme care arată ceea ce dorește acest tip, adică fete masacrate de bărbați. Nu trebuie să cauți prea mult, nu trebuie să cauți chiar deloc. *Homepage*-ul site-ului meu de predilecție colcăie de titluri sugestive, nici n-ai nevoie de cuvinte-cheie, e un câmp lexical ce pare administrat chiar de computer – în schimb, dacă vrei filme romantice, sex între oameni care se iubesc, trebuie să recurgi la șmecherii semantice, și ce șmecherii! Îi trebuie mult noroc celui care ar vrea să găsească un film unde să nu fie vorba de rupt, demolat, sfredelit, murdărit, de manevrat niște cărnuri ca și cum ar fi moarte, de acoperit totul cu sloboz, urină, rahat, de sugrumat, asfixiat, abuzat, violat... câtă vreme și pandantul filmelor de amatori, care reușesc performanța de a fi cele mai excitante și, în același timp, cele mai tandre, sunt niște producții de studio în care actrițele porno, sătule evident să mai joace roluri de studente corupte, se prefac, împotriva oricărei logici, că sunt niște curve. Bărbații din zilele noastre se masturbează, prin urmare, uitându-se la comedia unei metacurve care joacă rolul unei curve, deci al unei profesioniste pentru care excitarea e mimată, se masturbează uitându-se la o fată fără chef care joacă rolul unei fete care nici ea n-are chef, dar care e plătită și care, în consecință, n-are voie să crâcnească. Și e fascinant să vezi expresiile alea de dorință prefăcută și de resemnare,

gesturile alea mecanice care constau în depărtarea feselor și în gemut, *oh, oh*, în timp ce ochii se rostogolesc în sus și-n jos, în dreapta și-n stânga, repertoriind niște gânduri intime îndreptate către finalul acelor gesticulații. De parcă, după ce a supt toată substanța poveștilor în care o studentă sau o mamă de familie respectabilă încasează o chelfăneală și mai vrea, imaginarul masculin s-a resemnat să se excite în fața docilității unei curve căreia poți să-i faci orice, în schimbul unei sume cât de cât adecvate. Atât de simplu, atât de deprimant stau lucrurile. Ce spune asta despre lumea în care trăim, nu cred că e nevoie să explic. Poate că aceste filme sunt un rău necesar, ocazia de a expulza fantezmele violenței și dominației, iar grație lor, femeile normale și curvele nu se mai confruntă cu atâta brutalitate ca înainte, când tehnologia nu avea încă mijloacele de a da corp unor imagini trecătoare.

Un bărbat aparent normal, dar măcinat de niște pulsuni pe care nimeni nu i le poate satisface sau spulbera – un ucigaș de femei aflat în libertate și care încearcă să forțeze limitele legalității mizând pe faptul că unei curve i-ar fi rușine să spună poliției asemenea lucruri. Și până unde poate să meargă omul ăsta? La ce gest extrem îl va duce nevoia asta de a lovi dacă e lăsat s-o facă, care va fi următoarea etapă? Dacă bordelul nu mai poate nici măcar să domolească această tensiune, dacă nu e vorba aici de o tensiune care trebuie domolită, ci de un instinct ucigaș moștenit de la animalul care a fost cândva, înseamnă oare asta că tipul e blocat, singur, cu defectul său de fabricație? Blocat – adică între psihiatrul său și el însuși, între moralitate și acea voce perversă din lăuntrul lui, care-i șoptește la ureche, de cum vede o puștoaică: *Crezi c-o să plângă dacă-i tragi o palmă? Oare ce sunete o să scoată? O să urle cât o ține gura sau o să încerce să-și înăbușe țipătul în pernă, rugându-se să termine cât mai repede?*

Și mă gândesc la soră-mea. Trec pe lângă liceul ei când mă duc la metrou, văd toate puștoaicele alea radiind de energie, cu dinții lor drăguți și albi și cu piepturile alea micuțe adăpostind toată speranța și toată tandrețea de pe lume, fără niciun dram de neîncredere în specia umană. Atrăgătoare, seducătoare și de o ignoranță crasă în privința acestei frumuseți. Pline de priviri fermecătoare aruncate spre nimeni anume, spre toată lumea, dar pe care un asemenea individ, tot dând târcoale, le-ar intercepta și le-ar lua personal – și cum să rezisti tentației de a face un adult să umble după tine cu limba scoasă când ai șaptesprezece ani și o atât de mare nevoie de-a te simți frumoasă? Mă gândesc la sora mea, mă gândesc la fetele astea și mai ales mă gândesc la mine când eram de vârsta lor. Cât de ușor i-ar fi fost cuiva să mă sustragă companiei prietenelor pentru a mă vrăji în vreo cafenea și a mă invita după aceea, la ceas de seară, într-o cameră de hotel. Oh, cum aș mai fi căzut în plasă! Aș fi marșat fără nicio reținere, păstrând totul secret din bravadă. Iar când tipul, excitat, ar fi ridicat mâna, m-aș fi convins că e vorba de un rafinament de-al adulților și m-aș fi lăsat tăbăcită vitejește, mult prea mândră ca să protestez, ca să-mi accept frica. Ce vânat docil e turma asta de femeiuști care râd atât de tare, cu o veselie atât de zgomotoasă; nici două sute de metri nu despart liceul de bordel și cine poate să-mi garanteze că individul, ieșind de la metrou, nu s-a gândit la treaba asta? Dacă n-ar exista un bordel unde să-și facă de cap în deplină legalitate, de unde știu că nu s-ar da la fete mai tinere, mai ușor de manipulat? Aș fi gata să pariez că singurul argument capabil să-l țină departe de școala asta sau de alta este ideea unei celule de închisoare pe numele lui care-l așteaptă deja undeva, în Berlin. Și tot ce pot să fac e să mă rog ca această idee să rămână într-un colțișor al minții lui ori ca într-o bună zi

individul să aibă mâna suficient de grea cu o curvă încât să ajungă la zdup, iar curva aia să nu fiu eu.

Capitolul 28

Ballrooms of Mars, T. Rex

Nu sunt zăbrele la ferestre. Nici zăvoare la uși. Doar câteva clanțe de apăsare și imediat după aceea curtea, strada, lumea. Cele care vor să plece pot s-o facă liniștite, Casa n-o să le împiedice. Și de multe ori se întorc. Dezertările inopinate, abandonurile în timpul lucrului ar putea-o determina pe șefă să ia niște măsuri severe, așa cum se obișnuiește în meseria asta. Multe stabilimente le cer fetelor aceeași fiabilitate ca un salon de coafură sau un restaurant, nu însă și acesta.

La început, când mă simțeam bolnavă sau era însorit, bombardam Casa cu tot felul de scuze: că eram la ciclu, că aveam o angină, că veneau ai mei, că nu mergea metroul... De cum trimiteam mesajul, începea să mă chinuie vinovăția, mi le imaginam pe Inge și pe Sonia oftând din rărunchi și tăindu-mi programările una câte una, nevoite să-mi anunțe clienții că iarăși n-aveam să vin. Până într-o zi când una dintre ele mi-a răspuns prin SMS: „Dragă Justine, când nu vii, n-are rost să ne explici de ce. E suficient să spui că n-o să poți veni”.

Îi percepușem iritarea de-a trebui să conceapă un mesaj atât de alambicat în haosul ăla când toate camerele sună simultan, care pentru ieșit, care pentru intrat și probabil cu un client de-al meu nerăbdător prin salon. Mă simțisem ca la liceu când, uitându-mi manualul acasă pentru a enșpea

oară, îl vedeam pe prof că ridică din umeri în loc să se enerveze, parcă pentru a-mi spune că nu-și mai bătea capul cu mine – ceea ce era mai rău ca o mustrare. Am înțeles mai târziu, pe la apusul soarelui probabil, la ora când ar fi trebuit să ies de la muncă și să mă întorc topăind acasă, plină de bucuria bărbaților și de râsetele fetelor, că în ciuda tonului iritat în mesajul acela era mai multă bunăvoință decât meritam pentru trădarea mea. Eu citisem: *Bine, mincinoaso și puturoaso ce ești, stai acasă și freacă menta*, când ar fi trebuit să citesc: *Știm că sunt zile când simți că e prea mult, când nu mai suporti nici călăreala bărbaților, nici discuțiile nesfârșite, nici pretențiile alea tâmpite. Probabil că ești în formă, nu te doare nimic, însă, dacă ar trebui să vii la muncă, ți-ar pieri imediat tot cheful și clienții ar simți-o, dar știi ceva, ia mai dă-i încolo de bărbați; ce contează e că aici te vrem liberă. Așa că nu-ți mai pierde vremea cu justificările: e suficient să ne anunți.*

Ceea ce bineînțeles că, pe terasa restaurantului unde ne îndopam, eu și surorile mele, golind niște sticle de Chianti, în căldura plăcută a unei serii de vară, mă făcea să mă simt încă și mai vinovată. Locul ăsta era, în mod clar, mult prea bun pentru mine. Îmi gâdila instinctele cele mai josnice, între care și acela de a nu mă duce la muncă atunci când mă lovea lenea. Locul ăsta considera, spre deosebire de mine, că acolo nu se exercita o muncă oarecare. Și că pentru acea muncă, chit că era pusă la încercare răbdarea anumitor bărbați, doamna trebuia să fie într-o bună dispoziție. Dacă ea refuza de prea multe ori, probabil că ei aveau să se ducă până la urmă în altă parte; experiența însă m-a învățat că niciodată nu se duc în altă parte. Așteaptă. Chiar și câteva săptămâni, dacă trebuie, dar tot aici vin. Cu cât o fată se lasă prinsă mai greu, cu atât mai multă nevoie au de ea. Fără a mai vorbi de cei

care, agasați să se vadă trimiși încă o dată la plimbare, o întreabă pe matroană dacă chiar exist sau Justine e doar o invenție pentru atragerea mușterilor.

Unele matroane își rețineau cu greu comentariile acide; învățaseră însă de la patroană această mărinimie. Iar în ultima seară petrecută în Casă, seara în care Désirée e acolo, înconjurată ca un guru de toate acele femei care au venerat-o fără a fi văzut-o niciodată în douăzeci de ani, suntem doar noi, iar eu o întreb (simțind cum îmi palpită iubirea în ochi când o privesc și știind că vede și ea asta):

— Cum ai reușit tu, care ești atât de drăguță, să faci să meargă această Casă? Unde ai învățat să fii atât de cumsecade cu femeile? Niciun alt bordel nu permite ce ni se îngăduie nouă aici.

— Chiar? se miră Désirée, de parcă n-ar cunoaște celelalte stabilimente, de parcă nu ea și-ar fi deschis porțile pentru toate fetele considerate prea puțin fiabile în alte părți.

— Niciun bordel, din câte știu eu, nu le lasă pe femei să vină și să plece când vor ele, să-și aleagă zilele și apoi să se răzgândească, să anuleze în ultimul moment, uneori nici măcar să nu anunțe, știind că își vor putea face din nou apariția fără ca cineva să le reproșeze ceva sau, mă rog, nu mare lucru. Nicăieri nu se întâmplă așa ceva. Rosamund, care e la T... acum, a fost dată afară fiindcă a stat o săptămână fără să muncească, în condițiile în care îi și anunțase dinainte. La R..., Lotte a fost pusă pe liber fiindcă era bolnavă. Și mai sunt toate locurile alea unde fetele nu-i pot spune nu unui client, unde sunt văzute prost dacă li se pare că patru clienți pe zi sunt suficienți, dacă nu vor s-o sugă fără prezervativ nici chiar pentru un ban în plus... Sunt obligate să umble pe tocuri înalte, să se machieze și numai matroanele hotărăsc când li se termină ziua de lucru... Așa că așa vrea să știu și eu. Ai lucrat în

niște locuri unde șefii erau la fel de cumsecade ca tine, ăsta-i secretul?

— La fel de cumsecade ca mine... Despre cumsecădenie crezi că e vorba? E o chestiune de inteligență. Nu că aș fi eu deosebit de inteligentă. Dar știu ce înseamnă munca asta. Știu că n-are niciun rost să te ții întruna după fete, să faci poliție, să le reproșezi proasta dispoziție sau lipsa de randament. Într-o zi, o fată care are zece întâlniri programate se hotărăște să stea acasă; bun, de acord, sunt o grămadă de bani, dar mai mult ca sigur că, dintre cei zece clienți, cinci se vor orienta spre o altă fată, și vor mai fi și alte fete care vor veni spontan, iar când ea va reapărea, va avea alți clienți, chiar mai numeroși. De fapt, nu pierzi bani. Banii se repartizează altfel. Iar beneficiile pe care ți le aduce o fată fără chef de muncă, starea în care ar fi la plecare... nu cred că merită. Nu obții nimic de la o femeie dacă-i forțezi mâna. Și-apoi, știi...

Désirée îmbrățișează camera cu privirea, camera aceea sortită să dispară. Iar eu mă uit la mâinile ei devenite aproape inutile, mâinile acelea care au construit aici, au decorat totul, au amenajat pentru ca niște fete pe care nici măcar nu le cunoștea, pe care n-avea să le mai vadă poate niciodată să se simtă respectate, prețuite... și-mi vine să plâng.

— ...cred că-ți trebuie multă iubire ca să faci meseria asta. Meseria mea. Trebuie să fi fost tu însăși ca ele, bineînțeles. Înainte de amabilitate, înainte de simț negustoresc, înainte de bun-gust, e nevoie de iubire. Nimeni nu poate lucra cum trebuie fără iubire.

Mă gândesc la Romain Gary care spunea undeva că, după iubirea unei mame, ai toată viața impresia că mănânci numai hrană rece. Mă gândesc la fetele împrăștiate de-acum prin bordelurile mediocre din oraș care, fără doar și poate, sunt mai bine decorate, mai

scumpe, dar unde tavanele înalte și personalul au un aer atât de glacial, încât nici n-o să le mai treacă prin cap să se strângă unele într-altele pentru a recrea tandrețea asta ce părea definitiv câștigată – niște orfane. Oh, știu, știu foarte bine cum sună. Dar nu contează. Suntem mai bine de cincizeci care o știm. Numai locul acesta putea fi numit casă, fie ea și *de toleranță*, fiindcă aici aveai întotdeauna parte de mult mai mult decât simpla toleranță. În toate celelalte locuri, e vorba doar de tranzacții, fără niciun strop de poezie.

Ce pierdere!

Am făcut o vizită la un stabiliment de care-mi pomeniseră fetele în ultimele noastre săptămâni împreună. Atmosfera din Casă se schimbaseră deja, perspectiva de-a se trezi fără un loc de muncă le făcea pe multe oarbe și surde la tristețea care mă măcina și treceau în revistă, agitate, bordelurile din Berlin. Ăsta părea destul de OK. M-am dus acolo fără convingere și m-am întors cu moartea în suflet; mirosea de la o poștă a Manej, fetele aveau toate fuselajul unor avioane de vânătoare, adică exact ce căutau bărbații. Naivă, am vrut să mă prezint fără încălțări cu toc, doar cu niște ciorapi negri, dar matroana a refuzat categoric și m-am trezit, exact ca în urmă cu doi ani, într-o speluncă tapițată cu materiale alese, cocoțându-mă pe niște pantofi incomozi pentru a mă duce să le strâng mâna unor tipi care voiau să frământ niște sâni siliconați și să fie gherăniți de unghii acrilice. Vocea revoltei bombănea în lăuntru meu, într-o germană perfectă: *Șleahtă de nenorociți, ne obligați să purtăm tocuri... ia să umblați voi pe tocuri de un metru, dacă tot credeți că feminitatea se rezumă la asta, dacă tot credeți că bărbații vor gagici aflate în mod clar la muncă!*

Până la urmă am avut un client, un obișnuit al Casei. Dimensiunile pretențioase ale locului – pe noi care eram

obișnuite cu lăcașul nostru micuț și călduț, cu muzica mea, cu mirosul nostru – ne striveau literalmente. Stăteam amândoi încurcați, stânjeniți, eu nu mai știam care pe unde erau și nici ce trebuia să fac. Când tipul a plecat, iar eu m-am întors cu brațele pline de cearșafuri de pus la murdare (cearșafuri albe și aspre de hotel în care se doarme prost), matroana m-a luat deoparte:

— Am observat că n-ai aranjat cum trebuie în cameră. Uite, pernele, de exemplu; trebuie să le pui drepte. Știu că e un pic altfel decât unde erai înainte.

Altfel? Nici n-ai idee, surioară!

Revedeam în minte Casa și bilețelul acela prins pe panoul de plută, lângă baie, acolo unde fetele aveau cu siguranță să-l citească: „Doamne dragi, aici sunteți libere să vă alegeți ținuta, câtă vreme ea nu dezvăluie prea mult din farmecele voastre. Alegeți ce vă stă mai bine; vă puteți prezenta cu tocuri înalte, cu balerini, sandale sau chiar desculțe, ca un elf”. Exact așa! Ca un elf!

Vorbesc despre o lume în care curvele puteau alege să fie prințese, elfi, zâne, sirene, fetițe, femei fatale. Vorbesc de o casă care căpăta dimensiunile unui palat, blândețea unui golf liniștit.

Acum, pentru fete, tot restul lumii e un abator.

Capitolul 29

Memory of a Free Festival, David Bowie

Nu-mi amintesc să fi aruncat vreodată o ultimă privire. De la bun început, toate privirile mele au avut gravitatea și lentoarea unui adio. Întotdeauna am plecat din Casă

convinsă că dispărea în spatele meu, ca un vis. Așa încât în ultima seară, după petrecerea organizată înaintea mutării, m-am dus fuga la metrou, refuzând să cred că avea să fie ultima dată, nerenunțând la obiceiul meu, fiindcă orice adio mă revoltă.

Părea aproape incredibil: toate camerele erau deschise, aerul blând de mai intra dinspre balcoanele unde se înghesuiau fumătorele, iar salonul îi fusese rezervat lui Désirée, pentru că plămânii ei fragili nu suportau niciun fir de fum.

Muzica dată foarte tare se revărsa din difuzoarele unei mici stații amplasate în grădină. Veniseră mai bine de cincizeci de fete – toate cele pe care le cunoșteam plus celelalte, legendarele, ale căror nume puteau fi încă citite pe dulapuri și pe liste, dar care încetaseră de multă vreme colaborarea cu Casa. Erau adunate la un loc colegele mele în civil și tot felul de femei dichisite, devenite respectabile, îmbrăcate ca pentru noul loc muncă și venite din loialitate, pentru că, deși ajunseseră la statutul de cetățene cinstite, purtau încă în inimă o imensă recunoștință pentru cât de bine o duseseră aici, în ciuda sastiselii de la sfârșit, în ciuda dorinței de-a fi niște ființe normale, în ciuda voinței de-a uita că fuseseră plătite ca să sugă niște scule. Iar femeile astea în tairor, de îndată ce treceau de ușa grea blindată, își regăseau mersul legănat de odinioară; în lumina purpurie din salon, ținuta lor cuminte părea o costumație de secretară special gândită pentru excitarea omului de afaceri care nu îndrăznește să sară pe cea de la birou. Annette, care era asistentă într-un cabinet de avocatură, privea înspre grădină cu niște ochi imenși, revăzându-și probabil cei cinci ani din viață ca pe o fantezie, un vis realist pe care n-avea să-l povestească niciodată, nimănui.

Acum, că telefonul nu mai sună, fetele vorbesc tare despre lucruri pe care nu se mai tem c-o să le audă vecinii. Mă uit după Pauline, care n-o să vină, și dau de Hilde, care vine cu mine să fumăm un joint pe balconul Camerei Galbene.

— Aici am avut primul client, îmi zice ea, fără să arunce nicio privire spre camera încă plină de mobilă și cu draperiile trase.

Se uită la acel balcon pe care nu mai ieșiserăm niciodată până atunci, și în față, pe partea cealaltă a străzii, la fereastra unde un tip cu binoclu stătea ascuns după perdea, așteptând să vadă niște cărnuri goale.

— Ce chestie, ieri m-a întrebat un tip cum a fost cu primul meu client. Aș fi vrut să-i spun ceva fascinant, ca un șoc enorm, o dedublare bruscă a personalității mele – în sfârșit, ce-și imaginează mai toți. Dar n-a fost mare lucru. Ori eram realmente șocată și nu mi-am mai permis luxul de-a fi rănită sau dezgustată, ori sunt eu croită altfel decât celelalte, nu știu. Mi s-a părut foarte ușor. Chiar m-am mirat că nu mă simțeam deloc murdară. Ceva din mine îmi spunea că ar fi trebuit. Cu primul meu futai mi-am cumpărat niște ciorapi și niște pantofi. Banii ăia nu miroseau altfel decât cei pe care-i câștigi prin muncă.

Hildie pare să stea puțin pe gânduri, apoi zâmbește:

— Miroseau mai bine.

Mi-am petrecut doi ani gândindu-mă că ar fi trebuit să mă simt murdară, vinovată, umilită. Mi-am petrecut doi ani întrebându-mă ce era cu acel acces de bucurie pe care-l simțeam la ieșirea de la metrou, în zilele când era atât de frumos încât, în depărtare, geamurile clădirilor din jurul Casei mă orbeau cu sclipirea lor. Mi-am petrecut doi ani minunându-mă că aveam așa o alură aristocratică, atunci când mă vedeam oglindită în vitrinele magazinelor, că-mi

simțeam trupul atât de ușor, că lumea mi se părea atât de pașnică și de plină de promisiuni.

Poate fiindcă aveam atâtia bani. Fiindcă trăisem doi ani fără nicio grijă financiară. Singurul lucru care-mi umbrea fericirea era această lipsă a culpabilității, această mândrie chiar, și gândul că nu eram normală, că n-aveam să mă inserez niciodată în societate. Căram peste tot în cârcă disprețul și mila jenată pe care lumea le simte pentru curve. Dar angoasa nu era a mea, era a celorlalți.

Primul meu client... Dacă prin *primul client* se înțelege primul tip cu care m-am culcat fără să fi avut chef, doar ca să-i fac lui plăcere, atunci trebuie mers mult în urmă, cu mult înainte de Casă sau de Manej. Nici nu mai țin minte. Poate că de-asta, la fel ca Hildie, n-am simțit niciun șoc și nicio silă când mi s-au oferit un cadru și un salariu pentru propria-mi resemnare. Primul meu client în Casă, îmi amintesc foarte bine, era chiar lângă Camera Galbenă, unde Hildie tocmai se punea în genunchi dinaintea unui muncitor în construcții. Era în penumbra dubioasă din Camera Mov, un bărbat care-și netezea mustața răsfoind un număr din *Spiegel*. Voia scenariul ăla răsuflat studentă-profesor și ne-a trebuit destul de mult timp ca să ne înțelegem, fiindcă eu abia dacă știam câteva cuvinte în germană pe-atunci. El nu s-a enervat deloc, ci, foarte pedagog, articula cu grijă pentru a mă ajuta să înțeleg jargonul supunerii. Altminteri, da, era urât, țin s-o precizez pentru amatorii de detalii – un mustăcios pitic și cu început de chelie, fără anvergură, dar foarte simpatic, purtând o verighetă pe care nu se ostenea s-o scoată de pe deget. Ideea de a-l vedea gol sau de-a fi regulată de el nu mă dezgusta, doar scenariul ăla ridicol (trebuia să ies din cameră, să bat la ușă și să mă prefac că sunt o studentă care și-a predat lucrarea cu întârziere și merită o corecție) mi s-a părut cam jenant.

Dar am făcut-o. Și asta nu m-a împiedicat după aceea să bag un sendviș cu ouă și patruzeci de pagini din Nicholson Baker, nu m-a împiedicat să dorm ca un bolovan noaptea următoare. Asta să fie problema? Ar fi trebuit probabil să-mi piară pofta de mâncat și de băut, să am coșmaruri îngrozitoare. Ar fi trebuit să mă uit în oglindă și să-mi spun: *Uite ce-ai ajuns, o curvă!*

Niciodată, în cei doi ani, n-am avut genul ăsta de gând. Lucrurile ar fi stat cu totul altfel dacă aș fi rămas la Manej, sunt conștientă. Aici nu e vorba de o apologie a prostituției. Dacă e totuși o apologie, e una a Casei, a femeilor care lucrau acolo, a cumsecădeniei. Nu se scriu destule cărți despre grija cu care se poartă unii oameni față de semenii lor.

Dacă pe *ei* nu i-am disprețuit sau urât decât foarte rar – la sfârșitul programului ori când nu eram în apele mele, fiind la ciclu sau pur și simplu indispusă –, e pentru că obsesia asta masculină pentru trupul femeilor, pentru dorința, fie ea și prefăcută, a femeilor o simt și eu. Goana lor nesfârșită după propriile scule este aidoma celei pe care am dus-o toată viața mea după propria-mi fofoloancă, în speranța că voi înțelege. Indivizii ăștia nu sunt mai jalnici decât mine. Eu pe mine mă căutam în ochii lor, în timp ce ei nu făceau decât să-și satisfacă o mâncărime fizică.

— Acum e cel mai greu. Astăzi totul e altfel. Nu mai mișcă nimic. Aștept și eu, ca toată lumea, să treacă. Nici să mănânci ca lumea nu poți. Când am ajuns aici, am comandat fetucine în sos marinara și am primit tăieței cu

ketchup. „Sunt un prăpădit oarecare. O să-mi închei viața ca un mocofan”, vorba lui Henry Hill din *Băieți buni*³⁵.

Umorul nostru. Și asta-mi plăcea. Faptul că glumele mele deocheate, care ofensează de obicei pe toată lumea, puteau avea atâta succes la fete. În bucătărie, Betty, Delilah și Hildie, oscilând între râs isteric și greață, mă ascultă descriindu-li-l pe clientul englez care îmi propune de dimineață niște chestii cu un dildo cu ham, iar dacă afară aș fi avut nevoie de o lungă pregătire mentală ca să pot spune chestia asta, *dildo cu ham*, aici îmi iese la fel de ușor ca o conjuncție coordonatoare, n-o văd pe niciuna să ridice vreo sprânceană sau să se-nfioare, toate au purtat măcar o dată la brâu centura aia groasă de plastic negru, cu falusul ăla translucid, ca de tip supradotat. Așa că, încurajată de bunăvoința lor, le spun pe șleau și restul poveștii, cum îl lucrez pe tip, fără să mă prea pricep și fără să-ndrăznesc să trag cu ochiul spre oglindă, vexată oarecum că prezența mea îi inspiră genul ăsta de fantasme în locul ăleia simple, de-a mi-o trage. Oare asta cocea în mintea lui prima dată când ne-am văzut? Chiar așa? Eu vin cu portjartiere de mătase și el asta are chef să facă?! Cam la așa ceva mă gândeam, uimită că încă mai puteam fi surprinsă de țcănelile bărbaților, când brusc realizez stupefiată că suntem literalmente plini de rahat – știu că acum, când o povestesc, pentru niște urechi caste sună prost, evident, dar ar trebui, poate, să uit pentru o clipă că au trecut doi ani de atunci și că lumea uită încet-încet cine era Justine și cine este Emma.

³⁵ Băieți buni – film realizat de Martin Scorsese în 1990, bazat pe biografia gangsterului american Henry Hill, care a ajuns informator FBI. (N.t.).

— Mă dau în spate ca să-mi iau elan, iar atunci văd că e rahat peste tot, și pe dildo, și pe bucele ăluia, și pe degetele mele...

Betty schelălăie, cu gura plină de jambon și de brânză, Hildie se îneacă cu fumul de țigară, iar Delilah, cu caninii ei frumoși sclipindu-i dintre buzele carmin, repetă fără încetare: *Oh Dumnezeule, oh Dumnezeule, oh Dumnezeule* - exact reacția la care mă așteptam.

— Rămân o secundă îngrozită, când înțeleg că tipul nu s-a prins de nimic, că încă nu vede și nu simte nimic, ba mai mult, că dă să se răstoarne pe spate, fiindcă vrea să continue și bălmăjesc ceva de genul: *Mă duc să mă spăl pe mâini, nu te bagi și tu la baie?* Tipul îmi zice: *Nu, sunt OK, te aștept aici.* Atunci o șterg în goană la toaletă, sunt atât de sufocată că nici nu-mi vine să vomit și totuși sunt învelită într-un miros cald de rahat pe care mă întreb cum de se poate să nu-l simtă, doar era peste tot, și pe cearșaful de pe pat, și pe perne, dar ce e și mai de mirare e cum de nu mi-am dat seama dinainte, eram atât de dusă pe gânduri, încât nici n-am băgat de seamă... În fine, mă curăț peste tot, curăț și dildoul, după care mă întorc în cameră, convinsă că omul și-a dat seama între timp de proporțiile dezastrului. Mă aștept chiar să fi plecat, dar nu, e acolo. Din fericire, nu mai avem decât cinci minute; îl întreb din nou dacă nu vrea să facă un duș, el zice din nou că nu și mă uit cum începe să-și tragă pe el pantalonii - oare glumește? Oare o să-și pună nădragii și-o să se-ntoarcă la muncă plin de rahat la cur? Când să-și ridice însă izmenele, încremenește, înțelege, deși încearcă să-și păstreze o față impasibilă, și-mi zice că, până la urmă, poate o să treacă totuși *puțin* pe la baie. Când iese de-acolo, nu prea mai știe ce să zică, vrea doar s-o șteargă și probabil că n-o să se mai întoarcă niciodată. Iar faza cea mai tare e că nu mi-a lăsat bacșiș nici măcar o centimă.

— Dacă-ți lăsa bacșiș, zice Betty, ar fi însemnat că știa.

— Dar cum ar fi putut să nu știe?

— Dacă nimeni nu vorbește despre asta, atunci e ca și cum nu s-ar fi întâmplat. Probabil s-a gândit că, dacă-ți lasă bacșiș, o să crezi că a știut dinainte ce avea să se întâmple.

— Și de unde știi că n-a știut? Eu cred că știa foarte bine. Nu era un strop din ăla scăpat din greșeală, gen eu mi-am luat toate precauțiile, dar tot se poate întâmpla. Era *mult*. Mult, gen mă trecea căcarea când am venit aici. Gen știam exact ce urma să se întâmple și poate că asta și voiam, numai că nu-ndrăzneam să cer. Vreau să zic... nu se fac lucruri de-astea aici, nu?

— Se mai întâmplă și de-astea, zice Delilah, dar în Studio, fiindcă acolo sunt huse impermeabile, iar tipul trebuie să plătească cel puțin dublu.

— Da, mă rog, pentru treburi din astea matroana îi trimite de obicei la B..., zice Betty. Acolo au tot ce trebuie, iar fetele sunt obișnuite. Dar tu, Justine, de ce nu l-ai luat la rost?

— Mi-era rușine pentru el!

— Înțeleg, spune Hildie. Nici eu nu i-aș fi zis nimic.

— Dacă el ar fi vrut așa ceva, ți-ar fi dat bani ca să continui.

— Dacă nu cumva îl excita mai mult să mă ia pe nepregătite.

— Poate că s-a trezit de dimineață cu dorința de-a fi tras în cur, zice Hildie, și-a făcut acasă niște spălături, dar s-a luat prea în serios sau a plecat în grabă și i-a rămas niște apă înăuntru. Știu cum e, am pățit-o și eu.

— E foarte posibil. Și nu ți-a lăsat niște bani în plus, fiindcă era paralizat de gândul că trebuia să-ți spună: „Auzi, îmi pare rău pentru ce s-a-ntâmplat, uite aici o sută de euro, n-o să se mai repete”.

— Bacșișul meu e faptul c-o să se gândească toată ziua la faza asta, încercând, cu groază, să și-o scoată din minte. Bacșișul meu, de fapt, era acea conversație.

Poate că există un umor de bordel și că, încă de la debut, acesta era publicul care-mi era destinat. Vorbeam recent cu o prietenă despre impozitele mele și-i ziceam de pragul de optsprezece mii de euro pe care trebuie să nu-l depășești ca să nu te mănânce Fiscul.

— Optsprezece mii de euro *pe lună*?

— Pe an! precizez eu, ușor flatată că-și putea închipui c-aș putea-o duce atât de bine; după care adaug, chicotind deja la gluma pe care urma s-o fac: Optsprezece mii pe lună, îți dai seama? Aș fumega și-acum!

Liniște de mormânt. Aproape că le aud pe Delilah și pe Hildie înroșindu-se de râs. Poate că acum îmi vor trebui întotdeauna, într-un colțișor al minții, vreo cinci-șase curve care să râdă cu gura până la urechi la fiecare glumă oribilă care-mi trece prin cap – și-mi trec des.

E aceeași prietenă care a citit o primă formă a acestei cărți și care mi-a zis că, în fond, i se părea foarte tristă. Eram în plină depresie în perioada aia, aveam la fel de multă nevoie de acel *feedback* ca de un scaun și-o frânghie. M-am recitit apoi cu atenție, încercând să înțeleg textul cu mintea cuiva care n-ar avea asupra curvelor decât o optică inocentă, pe care o avusesem eu însămi la început. Degeaba însă, râdeam în continuare la aceleași pasaje, trecând parcă exact peste ce i se păruse ei trist – și mult timp după aceea, luni întregi, am fost împiedicată să scriu de gândul că poate toată povestea asta nu mă făcea decât pe mine să râd. Sau că, dacă exista un oarecare umor, era unul foarte negru, precum vulgaritatea necesară, cathartică, a legistului care pune un nas de clovn pe figura mutilată a unui cadavru. În pofida

încercărilor mele stângace de a stârni niște zâmbete, probabil că toată lumea va continua să vadă aici numai oroarea în stare pură, comerțul unor paria cu alți paria – și-mi venea s-o întreb pe acea prietenă, pentru că era singurul lucru care conta cu adevărat: *Adică dau impresia că vreau să fiu iubită, asta zici?*

De parcă nu era evident.

După ce mi-am pus mantia trufiei de scriitor hotărând că eram amuzantă și că restul lumii putea să-și bage un deget în cur și să se ducă să râdă la comedii cu proști, a trebuit să mă opresc cu scrisul din cauza familiei. Prefer s-o spun înainte de-a fi întrebată: da, m-am gândit. Da, m-am gândit tot timpul. Nu, nu mi-am omorât părinții, e clar? Dumnezeu mi-e martor, am încercat, dar s-ar părea că sunt nemuritori. Oh, ce transpirații mă luau, ce transpirații mă iau și acum, când începe să-mi fâlfâie prin minte gândul ăsta, după ce fumez un pic...! În timpul zilei, pe gol, am un simț al datoriei care-mi permite să dau deoparte orice scrupule cu o mișcare belicoasă de rever – seara însă, fleoărta din spatele aparentei mele bravuri începe să facă pe ea de frică. Presimt că, dacă trimit acest manuscris unui profesionist din branșă, brațul, umărul și până la urmă întregul meu trup îmi vor fi prinse într-un malaxor de proporții uriașe. Din momentul A în care clichez pe „trimite” până în momentul B când taică-meu îmi comunică, pe un ton neutru, că a fost o foarte bună investiție să-mi plătească zece ani de formare într-un institut catolic, nu văd altceva decât o degringoladă punctată de vane tentative de a-mi ascunde tăvălelile în dosul conceptului de roman, adăugând astfel infamiei rușinea de-a nu avea curajul propriilor acte. Nu există nicio modalitate de-a mă ascunde – gândul acesta îmi strânge măruntaiele ca-ntr-un clește până când reușesc în sfârșit

să adorm. Iar când mă trezesc, din nou, frica asta, stratagemele astea de diminuare a șocului inițial mă revoltă: de ce-ar trebui să mă ascund? Am fost mândră de mine. Am fost fericită în acea Casă. Mi-a plăcut la nebunie să fiu în preajma acelor fete, mi-au plăcut bărbații de-acolo, mi-au plăcut culoarea trupului meu în lumina rozalie și jocul de umbre de pe fața mea, senzația că inventam după bunul plac o nouă Emma, noi Justine, mi-a plăcut că nimic nu era imposibil. Iar dacă am fost capabilă de acest plonjon în ceea ce mulți consideră a fi un infern, pesemne că am un instinct al vieții pe care ai mei mi l-au transmis. Eu sunt ei; iar această jubilație constantă, acest veșnic hohot de râs sunt tatăl meu și mama mea, bunicii, surorile, ei sunt pe de-a-ntregul în această capacitate de-a fi eu însămi, de-a râde de asta și de-a găsi pretutindeni poezie și tandrețe. Mi-am întărit forțele privindu-i cum trăiau și cum se strângeau unii lângă alții când dădeau de greu. Iar dacă mi-a plăcut atât de mult să fiu în mijlocul acelor femei care râdeau când ar fi putut să plângă, care nu se sinchiseau de nimic, care-și mângâiau părul ca să-și aline ofurile și-și trăgeau palme peste fund ca să se încurajeze reciproc, asta înseamnă că fetița din mine își amintea de momentele acelea când disperarea era ținută la niște distanțe astronomice grație acestor oameni al căror miros îl recunoșteam.

Capitolul 30

Wir müssen hier raus, Ton Steine Scherben

O să vină negreșit vremea când nu vor mai exista argumente împotriva curvei fericite. De fapt, a venit deja, iar în spatele argumentelor de-acum cade nu e decât o invidie paradoxală deghezată sub alte denumiri. Nu mai e vorba de o carieră din pricina căreia mori la treizeci de ani, mâncată de sifilis sau de cine știe ce altă boală vindecată astăzi într-o lună de antibiotice; epoca în care curva era o eternă jucătoare de ruletă rusească a trecut. Curva nu mai are în stomac rana aceea supurândă, care să se redeschidă în fiecare zi și ale cărei ghiorțaieli să fie înăbușite de nevoie. Unde activitatea ei este legală, curva nu mai trebuie să se târască prin ploaie pentru a încheia niște târguri suspecte, prin cine știe ce fundături întunecoase. În casa unde personalul are grijă de ea, nu mai trebuie să stea întruna cu ochii pe propria-i poșetă, al cărei buzunar interior e umflat de încasările de peste zi; nu mai trebuie să-i fie frig sau frică de bărbații care constituie sursa ei de venituri. Ea își poate folosi banii câștigați pentru a-și plăti un apartament, pentru a obține un card de credit, are cam aceleași avantaje și frecături administrative ca orice alt contribuabil. De fapt, nu are răgazul să cheltuiască totul pe diverse narcotice care, în mod normal, cel puțin așa se crede, ar omorî-o astăzi la fel de repede cum o făceau bolile venerice la începutul secolului XX.

Curva are timp... oh, Doamne, și încă din belșug! Fericirea de-a nu trebui să te trezești în zori, iar când soarele e sus pe cer, de-a te așeza la o terasă, ascunsă în dosul unor ochelari fumurii, pentru a te deda singurelor activități care fac suportabilă această existență jalnică: cititul, scrisul, zâmbitul la băieți, privitul cu atenție la fete. Fir-ar să fie, știam eu că nu greșeam la Paris când îmi petreceam mai toată ziua trecând dintr-o cafenea într-alta, cu manuscrisele după mine. S-o sun pe Pauline, că nici ea

nu lucrează azi, să iau masa de prânz în liniște, în timp ce alții fug la birou. S-o plătesc generos pe drăguța de chelneriță și s-o pornesc agale, prin căldura parfumată a Berlinului, către grădina botanică înțesată de flori.

Sunt momente când mă întreb ce altceva mai bun mi s-ar putea propune. Și simt foarte clar că ura, circumspecția lumii întregi față de fetele întreținute vin mai ales din invidia pe care libertatea lor o stârnește. Și din reticența de a admite că pentru tot acest timp liber, pentru toată această beție a zburdatului neînfrânat merită să te lași mângâiată sau frământată de niște necunoscuți. Nu eu trebuie să meditez la chestiunea asta, părerea mea e deja formată. Ah, înțeleg ce i s-ar putea opune acestui argument: că sunt leneșă. Că am ales facilul. Că în acest compromis odios se ascunde o abominabilă renunțare la muncă și la perseverență. Pentru a fi acceptabilă social, ar trebui să-mi petrec cea mai mare parte a timpului trudind într-o prăvălie; iar salariul pe care mi l-ar da, și ăla cu bombăneli, mi-ar permite atunci să citesc, să scriu și să-mi umplu nopțile cu întâlniri mai mult sau mai puțin satisfăcătoare, mai mult sau mai puțin mediocre. Pentru toată lumea, ingeniozitatea mea de a îmbina munca și seducția constituie, în mod evident, o insultă impardonabilă la adresa acestei societăți a hărniciei. Dar când văd ceea ce consideră drept acceptabil aceeași societate, îmi vine și mai abitir să recomand o bere rece în sănătatea tuturor curvelor din lume.

Dificultățile cu care mă lupt ca să închei această carte nu țin decât de lipsa de chef cu care plec din Casă. De cum intru acolo, văd literalmente cartea scriindu-se sub ochii mei, cu nuanțele cele mai potrivite, cu acea tandrețe și acel umor pe care mi le imaginez în puterea nopții, când nu pot să dorm. Fetele mi se par ieșite din niște pagini pline de culoare, ca un stol de păsări rare care se apropie

prea mult de mâinile mele ca să nu existe o legătură între mine și ele. Dar de cum am o zi liberă, de cum n-am altceva mai bun de făcut decât să scriu, parcă mă deoache cineva și nu reușesc să mai scot niciun rând. Asta fiindcă o parte din mine a înțeles că, în clipa când voi încheia această carte, n-o să mai am nevoie de Casă. N-o să mai am nevoie de ele. Și-atunci mă întorc rapid să mai înghit o gură din oxigenul lor, înghețată până-n sângele din vene de hotărârea de-a mă descurca singură, într-un moment de inspirație amețitoare.

Iar acum mă plimb în rochia asta ca un sac, cu burta umflată, cu centura ajustată sub sâni pentru ca nimeni să nu poată trece fără să-mi observe cele cinci luni de sarcină, și cu o carte de Romain Gary în mână; prietenii mei cei mai buni, bărbații din viața mea, cu excepția lui Jules, sunt cu toții în cărți, iar compania lor mă bucură mai mult ca oricând, ajutându-mă să mă așez pe terasele înșorite cu o mulțumire interioară care-mi topește orice percepție a propriului trup. Am trecut printr-un doliu pașnic al eului sexual, acum mi se pare că trăiesc doar prin acest pântec în care simt uneori că se mișcă ceva.

Îmi închipui vremurile când voi fi din nou la fel de subțire ca toate aceste fete din jur. Senzualitatea, obsesia aia de fiecare clipă, îmi apare ca un trecut îndepărtat ori ca un viitor straniu, aproape imaginar. Probabil că asta se datorează mai mult vârstei la care am ajuns decât sarcinii – am o nostalgie sfâșietoare a curselor nebune prin Paris, când orice privire de bărbat era pentru mine un balon de oxigen. Felul lor de-a întoarce capul; cum îl întorceam și eu pe atunci. Zăpăcită de posibilitățile ce se conturau. Înnebunită de ceea ce-mi imaginam că-și imaginează. Acea conștiință a propriului trup, acel infinit confort de-a fi și de-a mă mișca, acea iubire de mine însămi. Acele priviri

care mă însoțeau până-n cartierul meu de periferie, înfierbântată la gândul că trecusem pe sub nasul lor ca un parfum amețitor. Acele aranjamente interioare legate de primul venit pe care n-aveam să-l mai văd niciodată și de cei pe lângă care treceam zilnic; acea muncă de salahor îndârjit pentru un zâmbet pe care-l găseam mai sincer ca de obicei. Acele boașe enorme pe care le simțeam crescându-mi. Acea nevoie patologică de-a le ști molfăite – cea mai rea și cea mai plăcută dintre toate sclaviile mele.

E uimitor cât de puțin mă mai interesează astăzi toate astea. S-ar putea spune că am cam renunțat la distracția asta pe perioada sarcinii.

Închisă în mine însămi, cu Romain Gary alături, braț la braț. Mă umflă râsul. *Dincolo de limita aceasta biletul își pierde valabilitatea*³⁶; ce mizerie relațiile umane, nu-i așa? Mania asta a măciucii sculate, când iubirii, Dumnezeu mare, îi e de ajuns o comuniune a sufletelor. Orgasmul – da, bine. Dar e atât de limitat, atât de restrâns. Ore întregi de contorsionări și de icnete pentru simpla plăcere de a juca în doi, deci cu ajutorul cuiva – când poți foarte bine să ajungi și singură la același rezultat. Tot zbuciumul ăsta pentru un spasm; orice om de bun-simț ar renunța.

Acum, că sexul mi se pare o chestie derizorie, se poate spune că îndeplinesc toate condițiile pentru a mă trezi angajată într-o relație de o anvergură fără precedent. Sunt candidata ideală și aproape că-mi și imaginez figura celui pentru care aș lua în calcul posibilitatea de a-mi părăsi copilul și soțul. Adevărata iubire imposibilă. Aș ști în sfârșit ce înseamnă asta. Mă imaginez, așezată pe un pervaz, oftând pentru un bărbat întins în spatele meu, pe un pat impregnat cu fluidele noastre: *Chiar că nu mai știu ce să fac*; iar dincolo de acea fereastră văd tot acoperișurile

³⁶ Roman al lui Romain Gary apărut în românește, cu acest titlu, la Editura Humanitas, în 2019. (N.t.).

Parisului. Simt în pieptul meu liniștit respirația sacadată a celei care se duce acasă învăluită de mirosul unui alt bărbat. Degetele mele știu pe dinafară traseul de urmat pentru a șterge o conversație pe Facebook. Nu mi-ar lua mai mult de un minut ca să distrug totul pentru a redeveni acea persoană. Și când mă gândesc că individul acela există deja, undeva în lume, probabil la câteva sute de metri de mine. Și că poate a trecut deja pe lângă mine, nevăzând altceva decât o femeie însărcinată. Ironia miraculoasă a sorții...!

La masa de-alături sunt două cupluri la vreo patruzeci de ani. Femeile discută cu unul dintre bărbați; iar celălalt, care-și răsucesce o țigară, nu e rău deloc. Probabil că vreo câteva secunde am avut figura celei care se gândește la viitorul ei amant. Tipul se uită lung la mine; n-ar trebui, dar o face. Pare că nevastă-sa n-o să se oprească niciodată din turuit, iar conversația aia a mai auzit-o de o mie de ori. Nu-i vor cere și lui părerea, fiindcă nu-l interesează deloc discuția lor. Au renunțat la el, îl lasă bucuroși să-și răsucescă țigara. Sunt patru persoane care s-au întâlnit în concediu; el și nevastă-sa locuiesc la Berlin, celălalt cuplu vine de la München (da, așa și arată), iar de cunoscut s-au cunoscut în Spania; dar nu acolo unde se duc toți nemții, ci pe o insulă unde nu sunt turiști, închiriaseră o vilă și se duceau la același bar de tapas, așa s-au întâlnit. Cele două femei erau prietene în liceu, ce potriveală! Și, cu toate că nu ținuseră legătura cincisprezece ani, au crescut în fond în aceeași lume, sunt la fel. Una e blondă, cealaltă e brună, dar sunt același gen de frumusețe la patruzeci și cinci de ani, bronzată, machiată, cu haine scumpe care le dau un aer dezinvolt, cu bijuterii neostentative, cu o grijă evidentă pentru propria persoană și bând un Aperol Spritz. Ai zice că-s niște neveste de medic, de avocat sau de bancher, ceva. E

posibil să și-o fi tras-o toți laolaltă, nu m-ar mira. În orice caz, se vede că încă și-o mai trag, separat. Sunt cupluri care se înțeleg bine per ansamblu; care se înșală mai degrabă cu discreție, având grijă să nu-l ofenseze pe celălalt. Cel care își răsuțește țigara pare însă să fi suferit de frig toată iarna; poate că nici nu se gândea la asta, dar acum, că se întorc zilele frumoase, iar fetele umblă pe stradă pe jumătate goale, ideea unei romanțe iraționale îl invadează ca o beție lentă. Posibil să fie și din cauza berii (o bere albă, o adevărată bere de burghez). Genul ăsta de bărbat e; genul care-și regulează bine nevasta, dar pe care ideea de sex profesionist cu o alta, cu o necunoscută, îl îngrozește.

De fapt, ceea ce mă tulbură nu e privirea bărbatului, ci indiferența dintre ochi. E acea întoarcere a pupilelor când îl surprind uitându-se la mine. E gândul că n-o făcea dinadins. E, în mijlocul acelor discuții încrucișate, tăcerea care se lasă când ne privim. Felul acela de-a fi abandonat de toți, o clipă. Nu e privirea lui, e certitudinea de-a fi privită; acea convingere blândă care-mi șoptește: *Citește-ți cartea liniștită, când o să ridici ochii, eu o să fiu tot aici. Cât te vei prefăce că nu exist, eu te voi studia pe îndelete.*

Capitolul 31

Venus in Furs, The Velvet Underground

Cravașa imaginară şuieră prin aer. Astăzi plouă cu găleata și o urmăresc încântată pe Delilah, în atmosfera aceea de cocon preapocaliptic, jucându-și sceneta de bâlci:

— Ce crezi? Crezi c-o să te-atingi de fofoloanca mea? Asta ai vrea? Ai vrea să te las să-ți bagi mătârânga aia scârboasă în fofoloanca mea micuță și drăguță? Lasă privirea-n jos când vorbesc cu tine!

Iar eu, impresionată, mă execut.

— Ce te face să crezi că poți să te uiți la mine? Om bolnav la cap, vii și plătești femeii ca să te batjocorească în fel și chip. Mi-e silă de tine!

Vocea i se schimbă imperceptibil, pentru a-mi semnală indicațiile scenice:

— Poți să-i lovești ușor cu biciușca, în sculă, de exemplu. Dar niciodată cu palma sau, în orice caz, nu înainte să-și dea drumul. Altă chestie care mai merge e să-i întinzi pe jos și să-i calci de-o parte și de alta a spatelui. Cocoțată pe tocuri, nu trebuie niciodată să-ți scoți pantofii. Avantajul e că nu se vor putea abține să nu se uite la tine, iar asta-ți dă motiv să-i plesnești.

Pubisul împins în față, conturându-i-se insolent prin chiloțelul de mătase corai, cele două labii dolofane – și din nou cravașa aia mai adevărată ca una reală, pe care-o simt abătându-mi-se asupra grumazului:

— Ți-am dat eu voie să te uiți la fofoloanca mea? Știi ce tare mă enervează că nu ascuți? Cere-ți iertare imediat, scârbosule! Scuze cine? Scuze, *doamnă*! Nu te-a învățat nimeni bunele maniere? O să numeri cu mine fiecare lovitură, ca să-ți înveți locul. Iar locul tău e pe podea, cu privirea-n jos. Jur că dacă greșești la numărătoare o iau de la început, pân-o să ai curul atât de vânăt, că n-o să te mai poți duce acasă, la nevastă, ne-am înțeles?

Acum îi pui să se ridice și le legi mâinile deasupra capului. Ți-am dat eu voie să ți se scoale? Dementu' naibii! Vezi că, dacă te prind cu ea sculată și după ce-ți iei pedeapsa, o-ncurci rău de tot! Perversule! Nimic nu mă scoate mai tare din minți ca măciuca umflată fără să fi

băgat-o cineva în seamă. Crezi c-o să sar pe ea, așa ți-ai închipuit? Las' că te fac eu să-ți piară cheful de sculat!

Delilah se așază la loc, cu un zâmbet larg:

— Totul e pretext de pedeapsă. Chestia e să te apropii un pic de ei până apucă să-și dea drumul. După o jumătate de oră de trosneli, dacă pot să-ți miroasă pășărica sau fundul, chiar și mai de departe, o să se descarce rapid. Trebuie doar să ții minte că o dominatoare nu se regulează și, mai ales, n-o ia în gură. Să nu pui niciodată la bătaie mai mult decât mâna, iar atunci să te arăți dezgustată.

— N-aș putea niciodată să fiu la fel de bună ca tine, oricum.

— Prostii! Tocmai ți-am zis schema de bază, n-ai cum să dai greș. *Mai ales cu accentul ăsta francez.*

Delilah îmi maimuțărește germana bizară, care nu știu dacă i se pare caraghioasă sau înduioșătoare, dar degeaba îmi imită la perfecție lungimea vocalelor și ritmul muzical al consoanelor, ce nu știe ea e că jumătate dintre cuvintele pe care mi le atribuie îmi sunt total necunoscute.

— Evident, continuă ea, e mai ușor când au și un fetiș. Cei înnebuniți după picioare, de exemplu: foarte buni clienți. Îi lași să-ți mângâie și să-ți lingă gleznele, iar la sfârșit îți arăți mărinimia atingându-le scula cu vârful degetelor de la un picior și gata. Cu un mic bonus dacă vor să-ți ejaculeze pe pantofi, nicio problemă.

— La fel și ăia care vor să le-o tragi în cur, bănuiesc.

— Eh, cu *ăia* chiar că mă distrez. Atunci mă simt cu adevărat eu însămi.

Nu mi-e greu deloc să mi-o imaginez pe Delilah lucrându-și cu nădejde clienții, aproape nemaisimțind curelele încinse peste mijloc, făcând practic corp comun cu dildoul cu ham. Știe să aleagă cuvintele și ritmul potrivit, arborând figura aia indiferentă pe care o au toți amanții din fantasmemele mele.

— Te simți un pic răzbunată, este? mă aventurez eu s-o întreb, zâmbind. Poți și tu, în sfârșit, să le-o tragi.

— Categorie. Dar e normal. De când mă ocup cu babarditul, știu cât de plăcut poate să fie.

Își stinge, gânditoare, țigara:

— Și chiar și dacă n-aș fi știut nimic! Ce vor ei, până la urmă, când vin să și-o ia în cur? Nu să și-l facă zdrențe?

— Așa bănuiesc. Nu știu, de fapt. Eu am auzit mereu spunându-se că, dacă vrei să domini cum trebuie, e nevoie de multă iubire și multă empatie.

— I-auzi! pufnește Delilah clătinând din cap. Încă o invenție a bărbaților pentru ca femeile să li se târască la picioare. Când vrei să domini un bărbat, te asigur că nu-i nevoie de iubire. Lucrurile sunt mult mai simple. Tu crezi că eu îmi iubesc toți clienții? Îmi place de unii, dar sunt destui tipi cu care n-aș schimba o vorbă în afara bordelului. Nu, ca să domini, trebuie să n-ai strop de milă. Gagii vor să le amintești că sunt de toată jena, cu scula aia a lor și cu nevoia jalnică de-a și-o băga în găurile fetelor. Fiindcă, amărății de ei, uită.

Delilah se întinde; tremurul unui căscat îi deformează fața pentru o clipă, dându-i o figură nerăbdătoare, în timp ce gura i se deschide larg, lăsând să i se vadă dinții plini de cruzime:

— Femeile însă nu uită. Cum am putea uita? Mai ales noi...

E anunțată că i-a venit clientul. Își bagă telefonul într-o poșetuță de care atârână un breloc în formă de ursuleț.

— Sinceră să fiu, nu știu cum stă treaba afară, dar cred că la bordel e foarte simplu. Ești ori drăguță, ori rea. Depinde de stilul fetei, dar mie mi-e mai ușor să fiu rea, decât drăguță. E aproape un reflex să mă uit la ei de sus și să le vorbesc urât. De-aia sunt bună, în Studio.

De-aia își face treaba atât de bine. O ajută disprețul.

Disprețul! Încă mă mai gândesc la asta când Janus, care tocmai mi-a legat mâinile la spate, cotrobăie după un bici în suportul de umbrele. Poftim imagine - un tip de doi metri aplecat deasupra unui stativ pentru umbrele, căutând ceva ce se preface că nu știe prea bine cum arată. Cu Janus nu sunt surprize: biciul cu trei plesne sau cel cu mâner plat, care seamănă cu un băcător de covoare. După șase luni de întâlniri săptămânale, nu detectez la acest om nicio dorință de schimbare, nicio tentație de a încerca multitudinea de instrumente din sertarele comodei sau măcar altă biciușcă. De exemplu, nuiaua de bambus, a cărei eficacitate e uluitoare - spre deosebire de celelalte, care sunt bune doar să îmbujoreze popoul burghezilor înnebunite după *Cincizeci de umbre ale lui Grey*.

La cât de răsuflat îi e scenariul, Janus n-are nevoie de ajutor și de nicio evoluție. A fost o perioadă când, în timp ce el își făcea conștiincios dușul, aranjam dinainte cătușele care mi se potriveau ca mărime, frânghia, prezervativele și cele două biciuști preferate ale lui. Se întorcea de la baie gol-pușcă, iar eu îl întâmpinam deja dezbrăcată, cu zâmbetul meu de angajată model: *Uite, ți-am pregătit totul*. Plină de zel, stinsesem lumina cea mare, nelăsând decât acel clarobscur al spoturilor roșii, cum știam că făcea el; dădusem drumul la muzică, trăseseșem șevaletul în mijlocul încăperii, pusesem un prosop pe bancheta unde ne încheiam în general ședința. Mă jenam ca, odată legată, să-l simt că se-nterupe pentru a-și căuta accesoriile împrăștiate de alții prin Studio. Aveam senzația că dezordinea de-acolo îl făcea să piardă secunde prețioase și nu mi se părea corect. Janus îmi răsplătea acea delicatețe cu un zâmbet supus și recunoscător, dar în cele din urmă am priceput că, de fapt, îl privam de plăcerea de-a-și căuta singur accesoriile; că acele secunde pierdute erau pentru el o savuroasă, o esențială luare de

avânt. Liniștea aceea plină de ezitări, grea precum cea dinaintea furtunii, populată doar de zgomotul sertarelor trase și al pașilor șovăielnici, potența acțiunea ce urma. Jubilația lui rafinată, la gândul de-a mă lăsa un pic să lîncezesc; amânarea constantă care e marca marilor dominatori – ajunsă pe mîna unui funcționar care merge la bordel!

Mișcându-mi încheieturile prinse în cătușe, îmi dau seama că, dacă aș vrea într-adevăr să mă eliberez, nimic nu m-ar împiedica, în niciun caz Janus, care nu face niciodată un nod fără să se asigure, cu vocea blîndă, că nu mă doare și că nu-mi oprește circulația. Afabilitatea asta mă liniștește: e clar, cu el nu mi se poate întîmpla nimic rău. Ceea ce-l costă credibilitatea. La drept vorbind, nici n-are ce să mi se întîmple. Singurul risc ar fi să mă umezesc puțin când mi-o bagă în gură, adînc, implacabil, odată excitat la un nivel critic. Atunci mă înșfacă de ceafă – ăsta-i singurul moment când Janus își ia o figură ceva mai dură, în sensul că fața lui impasibilă, de sodomit cumsecade care se joacă de-a călăul, se crispează un pic, într-un fel care oricărei alteia i s-ar părea înspăimîntător.

Asta face și mai emoționante satisfacțiile lui simple, copilărești, din Studio. Desfăcutul corzilor. Sau trasul în jos al unui chilot, pe care nu mi-l mai scot singură de când am priceput cât îl entuziasmează să dezbrace o fată, să-i fure pudoarea, chiar dacă e o curvă pentru care pudoarea e o simulare, clădită pe niște amintiri îndepărtate. Sau rotitul manivelei pentru a-mi ridica brațele deasupra capului – un deliciu regal pentru el. Aproape în aceeași măsură ca apucatul meu de bărbie pentru a mă obliga să mă uit în ochii lui; sarcină pe care-o execut cu o sumedenie de înfiorări și de fereli înspăimîntate. În privirea lui nu se citește decât un hău fără fund, neantul. Și trebuie să-i recunosc un oarecare talent: în caz că nu-i vorba doar de o

privire de psihopat, le-ar putea-o preda, ca tehnică, tuturor învățăcelor într-ale dominării. În plus, Janus vorbește puțin, a înțeles dimensiunea erotică a tăcerii. Când dă un ordin, o face scurt, cu o voce joasă care-i redă limbii germane întreaga ei grandoare.

Un alt lucru pe care-l face foarte bine, acel detaliu invariabil pe care a ajuns să-l stăpânească, este trecerea de la preliminarii la ceea ce aş numi *ochiul ciclonului*. Prezervativul e pe comodă, în scoica pentru mărunţişuri. Janus începe prin a-mi dezlega mâinile; îmi exprim suferinţa teatrală masându-mi încheieturile, gemând ușor pentru a sugera ușurarea combinată cu teamă a unei fete care a stat atârnată câteva ore (am socotit, au fost optsprezece minute). În *genunchi*, deci. Se răsucesce, grav, ca să-şi ia prezervativul. Apoi, o mişcare genială: îl aruncă la picioarele mele, cu o figură pe care şi-o doreşte dispreţuitoare. Nu ştiu dacă e mândru de cum îi iese, dar e faza lui cea mai credibilă; i-a luat ceva timp până ca gestul acela să devină suficient de tăios. Întâlnire după întâlnire, şi-a ajustat felul în care se deplasează, şi-a perfecţionat reverul sec, din cot, ca să-l facă să pară cât mai neîndurător. Mi-ar plăcea foarte mult să rezonoz la acest fleac care-l excită atât de tare, să scot din tolbă o reacţie care să dea un plus de profunzime falsului său dezgust, dar niciodată nu găsesc ceva mai bun decât o tăcere abisală, cu privirea plecată şi umerii căzuţi; rup ambalajul cu mişcări febrile, ca şi cum aş fi renunţat să mă mai sustrag unei pedepse binemeritate. Dar chiar şi acel simulacru de dominaţie se destramă, căci prezervativul – şi, implicit, posibilitatea de-a ejacula – înseamnă pentru Janus permisiunea de-a renunţa la orice control. În acest stadiu, e în pragul abisului. Fiind un tip organizat, el ştie, fără a se uita la ceas, că mai are între cinci şi zece minute.

lar masca aia de dur îi va cădea cât ai pocni din degete, ca o piele moartă.

Pare ridicol, dar nu-i nimic de disprețuit aici. E așa de drăguț, cu fața pe care o face când se abține să-și dea drumul! Într-o seară, când ieșea de la o întrevedere cu el, Bobbie mi-a zis, râzând: *Când ejaculează, e chiar frumos*. Frumos, realmente, cu grația criminală a bărbaților foarte blânzi atunci când se abandonează, când chipul lor e străbătut iute de pulsiunea înăbușită a morții. Și liniștea pulsândă, în care se mișcă încet înăuntrul meu, încleștându-și și descleștându-și degetele. Pentru ca imediat după, înfășurându-și smerit într-un prosop de hârtie prezervativul îngreunat, să spună: *Gata, n-am fost prea dur, nu?*

Nu, n-am niciun dispreț pentru Janus. Omul nu vrea decât să intri în fantasma lui cu fata care refuză să-i cedeze. N-are nicio legătură cu tipii disprețuiți de regulă în Studio și pe care nici n-ai cum să nu-i disprețuiești, când vezi ce alandala te leagă cu degetele lor anchilozate. Sau, mai ales, când ești de partea bună a biciului, ca Delilah.

Olaf, de exemplu. Olaf, acest specialist al timpului mort. Stau și mă-ntreb ce rost are să ceri Satie³⁷ ca fond sonor, să vii pus la patru ace, să întorci Studioul cu susul în jos căutând instrumentele cele mai exotice, când după douăzeci de minute acțiunea începe să lânzezească. Dacă un bărbat face programare pentru ora 22:00 ai toate motivele să presupui că a avut o zi întreagă să se gândească la ce anume i-ar face plăcere – dar nu.

În general, îmi pierd destul de repede bunăvoința când aștept, legată cine știe cum, să-i vină lui o idee. Nu-i nevoie să fii expert în sado-masochism ca să-ți dai seama că nu pricepe o boabă din toată povestea asta. Ignoranța,

³⁷ Erik Satie (1866-1925), compozitor și pianist francez, prieten apropiat al lui Tristan Tzara și al lui Constantin Brâncuși. (N.t.).

excitarea și dorința de-a proceda ca la carte îl debusolează complet. Degeaba a fost croitor de meserie, nodurile pe care le face sunt ori prea laxe, ori prea strânse, stârnindu-ți ori râsul, ori dorința de a-l plesni. Pentru că e un tip de treabă și pentru că și eu sunt de treabă, îl las să mă lege de gât – nu fără a mă teme, de fiecare dată, c-o să-mi pierd echilibrul și-o să sfârșesc spânzurată ca amărâtul de David Carradine; pun pariu că, la ce metodă are și la cât îi ia să facă un nod, aş putea muri de cinci ori până să se prindă cum să mă dezlege.

Felul în care mă plesnește peste fund trădează, la rândul său, o acută lipsă de tehnică: practic, se chinuie mai mult pe el decât pe mine. Obosește rapid și nu mai știe ce să facă. Mă uit la el iritată, cum se-mpotmolește în cadrul acela opresant al dominării pe care singur l-a impus. Cum își stoarce creierii, încât încep să mă simt stânjenită – și pentru că vine întotdeauna pe final de program, când mi-am consumat toată răbdarea cu alți clienți, stânjeneala mi se transformă rapid în furie. Sau în dispreț. *Olaf, drăguțule, e cam scump totuși, să dai două sute de euro ca să te porți ca un începător!* El stă cu brațele atârându-i neputincioase, întrebându-se care ar fi următoarea etapă. Pana prostului.

— Ce-ar trebui să-ți fac acum?

— Ce-ar trebui să-mi faci? pufnesc eu din dosul călușului mult prea lax. Ce ți-ai dori?

Legată fedeleș, mă uit la el scârbită:

— Păi... nu știu!

— Ai vreo idee, ceva?

— Păi... nu, fir-ar să fie, nu prea am! Eu sunt cea care se supune.

Olaf se scarpină în creștet. Nu doar că nu-l ajut, dar în curând o să-ncep și să-l judec, așa că hotărăște să mă plimbe în lesă prin Studio, înarmat cu o cravașă suplă pe

care nu se-ndură s-o folosească. Nici chiar cu mâinile legate la spate și cu obrazul lipit de linoleumul călduț nu sunt în poziția cea mai incomodă.

— Trebuie să existe ceva ce ți-ai dori, zice el așezându-se pe banchetă, la capătul celălalt al lesei, într-o poziție de bătrân care face un popas în grădina publică pentru a-și lăsa câinele să-și facă nevoile.

În afara Studioului, e chiar candid să întrebi o curvă ce și-ar dori; ea ar răspunde ca orice angajat: *Să fiu în concediu*. În Studio însă excedarea asta capătă o cu totul altă intensitate. Deja nu mai am niciun chef să fiu plesnită, nici să ajung să-mi mișc discret degetele de la mâini și de la picioare ca să scap de furnicături. O fac, bineînțeles, fiindcă astea-s regulile jocului, dar să nu-mi solicite nimeni inițiative. Cine a mai auzit de un dominator care să-i ceară părerea supusei? Sau de un dominator în pană de idei? În ritmul ăsta, Olaf o să-și pregătească dinainte niște fișe de lucru.

— Vrei să te dezleg și să mă legi tu pe mine?

— Mmm... nu. Eu sunt sclava. Și-n plus, nu știu deloc să domin.

Ce naiba, doar nu inversezi rolurile așa, din lipsă de inspirație, nu-i ceri unei fete să compenseze slaba creativitate a clientului, mai ales în Studio, unde regulile sunt stabilite dinainte. Există și fete ambivalente, precum Margaret, pe care ideea de-a ține și ele cravașa le-ar încânta și ar fi fericite să-l facă pe individ să ispășească pentru propria-i nepricepere – dar Margaret e un cameleon de bordel, cu o capacitate de adaptare absolut admirabilă. Nu există funcționară mai rea ca mine, când e vorba de Studio; odată ce mi se desemnează un rol, n-am nicio veleitate de-a ieși din el, spontaneitatea mea adoarme ca un motan bătrân în fața șemineului. Numai că Olaf se

îneacă și mă trage și pe mine după el, așa că nu mai am încotro și-i zic, oftând:

— Nu știi, de ce nu-ncerci bastonul de bambus?

Așa îmi ofer un pic de liniște, sunt bucuroasă să număr cu voce tare loviturile lui Olaf, care acum nu se mai plictisește. Când îmi ejaculează pe coapsă, ușurarea ia locul iritării, ba chiar simt că mă-nveselesc. Pendula îmi arată că mai avem cincisprezece minute și-i zic, cu părere de rău:

— Să știi că putem face orice, dar trebuie să-mi spui dinainte. Dacă vrei să inversăm rolurile, trebuie să intru în starea respectivă, nu pot să trec așa, una-două, de la supusă la dominatoare.

— Ah, nu, a fost foarte bine!

Olaf șterge politicos sperma de pe linoleumul negru. Observ că a scăpat un pic pe brațul meu, dar cum e ultimul client al zilei, nu fac mare caz. Spre deosebire de el, n-am spermă și pe costumul cu care va trebui să traversez Berlinul, până acasă.

— Fumăm una? propune el așezându-se pe jos, în fața șevaletului.

După ce a ejaculat, Olaf nu mai e deloc de disprețuit. E cultivat, interesant, are trăsături frumoase. Îl văd când deschid ferestrele, la fel cum văd și Studioul, dintr-odată, în adevărata lui înfățișare: o cămăruță căptușită cu scai negru de omul nostru bun la toate, cu pereții înțesați de cătușe și coliere de fier care se vor amenințaătoare, dar care-s lustruite mult prea des cu spray antibacterian ca să-ți mai inspire vreo teamă; când scripeții se încurcă sau se blochează trebuie chemat un lăcătuș serios, iar în așteptarea lui matroana agață pe ușă un carton pe care scrie DEFEKT. Cât despre *Gymnopediile* lui Satie, pe care le-am dat la un volum onorabil, acestea reușesc cu greu să acopere gâlgâielile țevilor din baia de-alături, unde se

aude un client clătindu-și gura. De cum îmi aprind țigara, țârâitul soneriei de pe culoar răzbate stins pe sub ușă. Studioul este închis ermetic, în principiu, dar lasă cu ingeniozitate să treacă orice zgomot, în caz de ceva; activitățile desfășurate aici nu scapă nimănui, nici fetelor, nici matroanelor care, cu timpul, ajung să recunoască din instinct falsele urlete de durere și tăcerile suspecte. Janus și Olaf nu știu, mai mult ca sigur, dar pe chestia asta ar trebui să marșeze, ca să sperie cu adevărat. Ar trebui să se joace cu acest timp al latenței, s-o convingă pe fată că, în doar câteva secunde și fără să se audă cel mai mic sunet, o mare nenorocire i s-ar putea întâmpla.

Cel care le-ar putea da clasă tuturor și al cărui simplu nume face să se agite toată Casa este Gerd. În general își face programare, dar uneori mai apare și pe neașteptate, vrând să surprindă și să se lase surprins – iar atunci, în timpul prezentărilor, un soi de război fratricid ne divizează tacit. Toate cele care acceptă să meargă în Studio, indiferent de poziția pe care o ocupă, se înghesuie pe culoar, aranjându-și părul cu degetele. Nu e vorba de bani, fiindcă Gerd nu lasă bacșișuri mai mari, nici nu se poate spune că ar compensa prin fizic. Cu servieta lui burduhănoasă și paltoanele alea lungi de lână care-l turtesc, Gerd pare un bătrân medic de familie care a asistat la nașterea tuturor fetelor din Casă. Și totuși, de îndată ce matroana îi deschide ușa și, cu dojeni încântate de jună primă, îl ușurează de trandafirii pe care-i aduce, şușotelile umplu Casa ca un nor de praf: *Gerd...! A venit Gerd... Nu, fără programare...!* Zvonul se împrăștie până-n salon, iar o bruscă emoție face să hârșăie ciorapii de pe o jumătate de duzină de coapse fremătătoare. Telefonul sună, dar nimănui nu-i pasă, iar o voce nefericită se tânguie: *Eu am deja o programare...*

Cu timpul, Gerd s-a prins de faza cu draperia; cu toate că nu poate vedea pe nimeni de pe culoar, în afară de niște umbre și de pantofii lui Birgit care se ițesc pe sub cortină, își ridică pălăria în direcția noastră, salutând cu o aplecare de bărbie. Trandafirii sunt întotdeauna frumoși, hainele îi sunt impecabile, iar el e de o amabilitate mută, ce face ca până și cele mai cârcotașe să uite că are pe puțin o mie de ani. Dar, înainte de toate, Gerd e foarte priceput. Oricare dintre fericitele alese o poate confirma – cu excepția lui Delilah, care nu s-ar lăsa dominată nici pentru tot aurul din lume și care, în fond, ratează ceva măreț.

Poate că-i e frică de servietă. Tuturor ne-a fost frică de ea. Îmi amintesc de prima noastră întâlnire. Gerd ceruse expres cămăruța mov din fundul culoarului, cea mai îndepărtată. Dinăuntru se auzea totuși du-te-vino-ul fetelor de pe coridor, dar eram în așa fel legată, cu gâtul prins de mâini, care erau prinse la rândul lor de glezne, încât mi-ar fi fost fizic imposibil să scot și cel mai mic sunet de alertă. Încetul cu încetul, am început să mă neliniștesc. Din dulapul pe jumătate încastrat în nișa dintre ferestre, unde Gerd mă depozitase literalmente, mă uitam cu coada ochiului și-l vedeam cum mă privea, cu măciuca sculată. Dar cu o figură impasibilă. Perfect conștient de puținătatea marjei de manevră care-mi rămânea pentru a respira în continuare, de secunde pe care le mai aveam până să ajung la epuizare și deci, foarte probabil, la strangulare. Am fost convinsă că acolo aveam să-mi găsesc sfârșitul. Niciodată un final așa de tragic nu mi se păruse mai iminent. Cel puțin, îmi ziceam în sinea mea, o să fiu găsită într-un loc prietenos; cel puțin va exista o matroană care să le spună alor mei, cu lacrimi în ochi: *Supraveghem, suntem atente, dar nu putem fi chiar peste tot.*

M-am uitat la Gerd cu o privire de cal nebun, sufocată aproape de dorința de a-i spune: *Dezleagă-mă, dezleagă-mă, că nu mai pot*. El îmi dădea acum târcoale, aproape lipit de mine, plimbându-și vârful degetelor reci pe trupul meu. Am închis ochii ca să nu-mi văd propriul sfârșit, în timp ce el îmi șoptea la ureche: *Liniștește-te, liniștește-te*, și am fost sigură că erau ultimele cuvinte pe care aveam să le mai aud, că Gerd era un fel de înger al morții care încerca să mă calmeze în timp ce-mi dădeam ultima suflare; mi s-au înmuiat genunchii. Am revăzut toate acele lucruri frumoase pe care le revezi probabil cu o clipă înainte de-a muri – casa de la Nogent, asfințitul de pe plaja de la Saint-Maxime, zâmbetul bărbaților pe care i-am iubit. Niciodată n-avem suficient timp ori poate sunt prea multe lucruri frumoase. Numai că Gerd, dintr-o mișcare, a desfăcut coarda ce-mi lega gâtul de cârligul din plafon și am căzut ca un balot în brațele lui – care dintr-odată nu mai păreau chiar așa firave. Atât de tare îmi bătea inima, atât de frică îmi fusese, încât m-am simțit cuprinsă de un val de recunoștință și devoțiune pentru acel bărbat, la fel de greu de stăvilit ca un șuvoi de lacrimi. Pieptul îmi tresălta dureros în dosul unei împletituri savante de sfori, genunchii îmi erau la nivelul urechilor și mi se părea că sunt o bucată de carne lipsită de orice voință – dar ceva servil și complet animalic din mine saliva în așteptarea următoarelor mișcări ale lui Gerd. Aș fi putut să fiu consternată, cum am fost de atâtea ori, când l-am văzut că-și pune o mănușă din latex înainte de a-și băga degetele în mine; câte degete? Nu știu. Și chiar dacă aș fi vrut să le număr, fața de pernă pe care Gerd mi-a tras-o pe cap mă făcea oarbă și surdă la tot și toate; la pielea strânsă între corzi, la cum arătam, la rușinea pe care aș fi simțit-o dacă vreo matroană ar fi deschis ușa. Tot ce-mi amintesc e că am avut un orgasm atât de puternic că mi-

am mușcat limba până la sânge – și după aceea, când m-au văzut reapărând, rubicondă, în sala comună, Esmée și Hildie au izbucnit în râs: *Ești bine, Justine? Un șnaps mic ca să-ți revii?* În mod evident, nu eram roșie la față nici de furie, nici de epuizare și, în mod ciudat, eu care mă plimbam goală printre ele fără cea mai mică urmă de stânjeneală, m-am înfășurat reflex într-un pled, de parcă trupul meu ar fi urlat și el, în gura mare, că eram o femeie satisfăcută. Era ceva intim în roșeața mea din obraji, ceva care mergea dincolo de nuditate și mă făcea să-mi doresc o solitudine visătoare, un repaus la fel de adânc precum moartea. După aceea, la fel ca celelalte, am ajuns să pândesc și eu aparițiile lui Gerd.

Gerd nu riscă nici prin conversație să stârnească disprețul, căci aceasta e aproape inexistentă. Câteva fraze în preambul, de o politețe rafinată, atâta tot – un tip absolut decent. Se spală la duș, le orgasmează pe fete cu o eficiență redutabilă, apoi se duce acasă, ușurat de buchetul de trandafiri, de două sute de euro și de o încărcătură seminală pe care nicio fată n-a văzut-o vreodată țâșnind. Spectacolul femeii care juisează, care nu are încotro, a renunțat să se mai lupte îi este arhisuficient, așa că se satisface cu mânuța lui cea delicată, pe care n-ai crede-o în stare de atâtea lucruri. Există o anumită noblețe la acest bătrânel căruia într-o dimineață Hildie, Thaïs și cu mine ne apucăm să-i facem un elogiu în bucătărie, în timp ce el o torturează pe Bobbie (care nu-l merită, fiindcă ea are orgasm de cum o atinge cineva). Delilah, care intră să fumeze o țigară, ne ascultă discutând, apoi scrâșnește:

— Mă faceți să râd, cu tipul ăsta care v-ar putea fi bunic. Voi nu i-ați văzut servieta? Ar trebui să fiu plătită și numai ca s-o ating cu un deget. Nu v-ați întrebat niciodată prin câte fete au trecut jucăriile alea? E pur și simplu greșos! Probabil că se duce pe la toate bordelurile scârboase din

oraș, iar când vine aici sunteți înnebunite toate să vă ciuruie cu un vibrator care abia ce-a ieșit dintr-o borfetă infestată cu chlamidia.

— Curăță totul sub ochii noștri, i-o taie Hildie. Are o sticlă cu dezinfectant.

— Da, dezinfectant... De unde știi că nu e apă chioară înăuntru?

— Tu și cârcotelile tale...! Pune prezervative pe toate dildourile și mănuși de plastic de câte ori e cazul.

— N-am încredere în el. E diliu clar și nu scapă niciun euro bacșiș.

— Da, dar ne face să avem orgasm, intervin eu, hotărâtă să mă bat pentru onoarea lui Gerd.

Delilah ridică din umeri:

— Scumpete, eu n-am nevoie de un boșorog ca să-mi arate unde e clitorisul.

Comentariu care aproape reușește să mă indispună; în același timp, simt că Delilah este vexată de unanimitatea noastră și mai ales de faptul că în conversație nu încapă nicio zeflema la adresa lui Gerd. Când niște curve simt brusc o anume afecțiune pentru un tip care le supune la tot felul de chinuri, se strică pur și simplu bunul mers al acestei lumi. Și-i fisurează ei concepția despre această meserie, ideea că prietenii sunt una, iar clienții alta. Disprețul ei acoperă însuși conceptul de bărbat; ceea ce-i salvează pe prietenii ei e dragostea pe care le-o poartă – o dragoste crescută în sânul antipatiei pentru toți cei care plătesc.

Capitolul 32

Ce plăcut poate fi uneori drumul spre casă! Vara, când cerul plin de stele are o culoare violacee printre hidoșeniile alea de clădiri. De cum ies din Casă, am așa un puseu de veselie că i-aș saluta pe toți oamenii de pe stradă – și într-adevăr, ca în fiecare seară, îi fac un semn cu mâna turcului de la șaormeria de alături, care știe exact cu ce se ocupă drăguțele astea de cliente fardate excesiv care nu vor niciodată ceapă în chebap. Ei și? Care-i problema?

Ce drag îmi e vagonul meu de metrou. Nimic nu e mai îmbătător decât să știi că ești o curvă în mijlocul unei mulțimi respectabile care nu bănuiește nimic – pentru că, deși fac această meserie cu zelul binecunoscut, de multe ori, la ora asta târzie și în acest cartier, arăt mai degrabă a studentă. Vă dați seama?! După ce mi-am petrecut toată ziua în cămășuță de noapte și pe tocuri ametoare, cu părul înfocat și cu o tonă de rimel, marele meu lux e să-mi trag din nou blugii lălâi, un pulover inform, tenișii scorojiți și să-mi strâng părul într-o coadă de cal ingrată; atunci îmi place la nebunie să mă uit la celelalte fete care vin în ținute de seară și care, după toate aparențele, se chinuie din răspuțuri să semene cu imaginea pe care și-au făcut-o în minte despre noi, curvele. Cine pare de moravuri ușoare, doamnelor și domnilor? Ele, cu blugii ăia atât de strânși pe șolduri încât nici nu mai ai nevoie de imaginație, sau eu, care citesc liniștită dintr-o carte, cu mutra mea de babysitter? Le zâmbesc politicoasă doamnelor în vârstă care se înghesuie lângă mine fiindcă se simt mai liniștite în vecinătatea mea decât a turmelor de fete superfardate care trag niște Berliner Kindl³⁸ pentru a se năpusti apoi în Berghain³⁹. Mirosul acela vag de bărbat nu poate veni decât de la ele, din părul lor exagerat de lung; iar râsul le

³⁸ Marcă de bere germană (N.t.).

e atât de zgomotos încât îmi acoperă și muzica din căști; le văd pe bătrânele ridicând din sprâncene – *Tinerele din ziua de azi nu mai știu să se poarte*. Îmi iau o figură complice, gen *Ăsta-i tineretul, ce să-i faci!*

Cum să mai citești în asemenea condiții? Mă simt ca Superman în civil, după ce tocmai a salvat lumea neștiut de nimeni – și mă întreb dacă bărbații simt asta. Nu machiajul riscă să mă trădeze, fiindcă mi l-am curățat înainte să plec – dar mi-a rămas în ochi acea îndrăzneală de bordel, o dezinvoltură care poate trece drept insolență. Abia ce m-am dat jos de pe ultimul client și știu precis că asta încă se simte. Că trage să se stingă în mine, foarte încet, în măsura în care se pot stinge asemenea lucruri. Pe linia 7 de metrou, în afară de moși care se uită întotdeauna după fete, nu prea mai călătoresc decât babe somnolente și, uneori, Bobbie și Thaïs care coboară la Yorckstrasse făcându-mi scurt cu ochiul. Linia 1 însă îmi oferă experiența cea mai interesantă: aici încântarea mea de lucrătoare zeloasă e îmbogățită de veselia generală ce se revarsă la Kreuzberg. Există cam o șansă din trei ca în valul de juni berlinezi pe care-i transportă metroul să dau peste vreun client sau peste unul dintre cei pe care-i împart cu Pauline (cuplul pe care-l alcătuim adună mai mult tineri artiști fără bani decât oameni de afaceri din vestul orașului). Dacă eu îi recunosc pe toți imediat, ei au nevoie de ceva timp și de mai multe priviri pe furiș ca să facă legătura între părul meu – pe care-l port tot așa, prins în coadă, înainte de-a mă apleca spre ei ca să le-o sug – și cartea în franceză pe care nu mai reușesc s-o citesc decât pe diagonală. Werner, de exemplu, apare brusc în peisaj la Hallesches Tor; l-am făcut să-mi ejaculeze pe față în urmă cu patruzeci și opt de ore, ne amintim amândoi acel moment, dar dacă el roșește, eu mă mulțumesc să

³⁹ Celebru club de noapte berlinez (N.t.).

zâmbesc. Îmi duc mâna la fesul idiot în chip de salut, Werner înclină din bărbie, după care își vede fiecare de cartea sa, Zola în cazul meu, un tratat Le Corbusier în cazul lui.

Uită-te la mine, drăguțule. Ridică-ți ochii din telefon. Sustține-mi privirea, dacă te țin curelele. Cum de o fată cu fes poate să aibă în ochi atâtea chestii colcăitoare? O să-ți spun eu: pentru că mi-am tras-o toată ziua. Am făcut să ejaculeze bărbați de la ora 16:00 la ora 23:00 și aş putea s-o fac în continuare, dacă aş vrea. Poate că vreau, de fapt. Aș ști exact cum să procedez ca să te rogi în genunchi la Creator să nu mă lase să-ți mistui sufletul.

Oh, niciodată n-am avut cu bărbații o relație obscenă atât de liniștită precum cea clădită în metrou cu niște necunoscuți. Frântă de oboseală cum ieșeam de la muncă, mă credeam golită de orice senzualitate, numai că în capul meu, la fel ca în scena finală din *Portocala mecanică*, urlă întotdeauna *Simfonia a noua* de Beethoven, în vreme ce călătorii din metrou, goi, plini de broboane de sudoare, își fac unii altora niște lucruri inimaginabile.

Capitolul 33

Words of Love, Buddy Holly

Casa scăldată în lumina rozalie a dimineții.

Sarah cascadează în timp ce-și îndeasă lucrurile în dulap. Bobbie se apleacă să-și culeagă de jos șosetele, se lasă pe vine fără pic de grație, total indiferentă la cărnurile expuse – înduioșătoare precum cele ale unei femei care se dă jos din pat și pe care, cel puțin pentru o vreme, ideea

seducției o plectisește pur și simplu. Birgit împătorește prosoape la baie, ascultă radioul în căști. Mă târăsc până la bucătărie ca să pun de cafea, dar Paula, vizibil furioasă, se ocupă deja de cele necesare. Soneria care tocmai s-a auzit, întrerupându-ne din lamentații, anunță primul ei client, hotărât evident să fie punctual, care o așteaptă deja, pus pe fapte mari, în Camera Verde.

Își aprinde nervoasă un Winston și, cu o vulgaritate adorabilă, încrun-tându-se în timp ce trage primul fum, mă ia deoparte:

— Simt că înnebunesc când îl văd că apare așa, la fix. Nu poți să le zici nimic, scrie peste tot că deschidem la zece. Dar *abia* ce-am sosit! Mă întreb dacă nu era în urma mea, pe scară. Dacă stau bine să mă gândesc, chiar sunt sigură că l-am auzit!

— E insuportabil, plusez eu cu indignarea complezentă, satisfăcută a celei care știe că are primul client abia la prânz.

— Mi se pare *stupefiant* să vrei să te regulezi de cum te-ai trezit, înainte să te duci la muncă. Cu nevasta, da, hai să mai zic, e lângă tine în pat, nu trebuie decât să-ntinzi mâna. Dar *să te duci la bordel* înainte de-a merge la birou! Nu pot să-nțeleg, oricât aș încerca, în mama mă-sii! Mă depășește! Dimineața, nu știu, vrei să bei și tu o cafea liniștit, să citești ziarul...! Că vii la amiază, ciupind din pauza de prânz, OK. Dar să vii *exact* la ora deschiderii, doar fiindcă ai dreptul s-o faci...! Păi, ce crede el, că eu stau tot timpul cu portjartier și cu tocuri?

Drept să spun, nici nu știu în ce era îmbrăcată când a venit. Părul ei tuns cu breton e un pic ciufulit, iar în picioare are niște pantofi pe care-i poartă ca pe papuci – Paula ar putea bine mersi să stea tot timpul cu portjartier și tocuri înalte, ar părea că tocmai s-a dat jos din pat.

— Nici n-am apucat bine să deschid ușa, continuă ea, că Birgit a și sărit pe mine, *Te-așteaptă clientul*, a trebuit să mă îmbrac și să mă machiez rapid, bine c-am apucat să fac duș acasă, fiindcă pentru el n-aș fi făcut-o.

Își cască ochiișorii fardați, cu o furie abia stăpânită.

— Păi da, fiindcă m-am uitat pe gaura cheii, să-i văd mutra! Am avut o intuiție și a fost exact cum bănuiam. Cred că pe individul ăsta l-aș putea omorî. E tandru, lipicios, n-o scoți ușor la capăt cu el, durează nu știu cât până-l faci să priceapă că trebuie s-o șteargă. Și cu cafeaua mea cum rămâne?

— Păi, *bea-ți cafeaua!* Zece și un sfert e zece și un sfert. Ca la poștă. Ia încearcă să te duci la poștă mai devreme...

— Cafeaua o să fie gata abia peste zece minute, nu pot s-aștept știind că omu' e aici, cu mâinile alea micuțe lipite de șoldurile micuțe, uitându-se fix spre ușă. Îmi stă în gât. Mai bine îl rezolv acum și scap. Dar pot să-ți zic că mă enervează la culme genul ăsta de comportament. Am și eu o viață a mea dimineața.

Paula își strivește acea primă țigară în scrumiera curată, apoi își trage din nou, cu mare greutate, pantofii în picioare. Rămâne o clipă pe vine, cu fumul ieșindu-i voluptuos din nările superbe, într-o exalație resemnată.

— Când îmi încep ziua așa, nici nu-ți imaginezi cât îmi trebuie ca să-mi revin.

O văd, printre draperie și ușa bucătăriei, conducându-și clientul spre baie – un tip înalt care o învăluie într-o privire adoratoare și care n-o poate vedea cum strâmbă din năsuc pe deasupra zâmbetului protocolar. Cât el își face abluțiile, Paula completează fișa de prezentă, oftând:

— E șmecher, animalul, mi-a adus o chestie bună de la KaDeWe⁴⁰. Drăguț, nu? Numai că acum sunt de două ori

⁴⁰ Kaufhaus des Westens (sau KaWeDe): mare centru comercial berlinez, funcțional încă din 1907. Etajele 6 și 7, adăugate la începutul

indispusă: pentru că eram deja și pentru că nu mai pot să fiu cu adevărat.

Tipul va pleca încântat, ca de fiecare dată – încântat în adevăratul sens al cuvântului. Iar când o auzi pe Paula cum râde cu Genoa pe balcon, aureolate amândouă de fum și aroma de cafea, te gândești că, până la urmă, va fi trecut și peste clientul ăsta ca peste toți ceilalți. Așa e cu ei: ne enervează, ne tulbură când sunt aici, dar odată plecați e ca și cum n-ar fi existat.

Capitolul 34

Tainted Love, Gloria Jones

Uneori e cam greu să pretinzi că ai uitat ce e prostituția. Te uiți între picioare la cărnurile care se tot mișcă, ascuți zgomotele laborioase, teatrale, extenuate pe care le scoți fără măcar să te gândești, îți dai seama cât de absurdă e toată povestea.

Urma să scriu – simțeam asta în vârful degetelor – că sfârșeala noastră seamănă probabil cu cea a unei bone obligate să se joace la nesfârșit cu copiii altora, să le satisfacă multiplele exigențe, să-și stăpânească propria lehamite; Dumnezeu știe că, în mintea mea, ambele activități necesită aceeași sfântă energie, aceeași abnegație. Dar tare mă îndoiesc că există pe planeta asta o oboseală comparabilă cu cea a curvelor, chiar și în rândul celor mai solicitante meserii. Fără a mai vorbi de energia mentală pe care o mobilizezi ca să faci conversație

anilor 1990, sunt ocupate în întregime de raioane alimentare și restaurante. (N.t.).

cu opt tipi diferiți, să fii la fel de drăguță și zâmbitoare cu fiecare în parte – o energie *titanică*! Lumea nu știe cât de legat e corpul de cap după opt bărbați, cât de *obosit* este vaginul și ce înseamnă să-ți oferi găoaza cu amabilitate, stăpânindu-ți furia care te apucă la fiecare mișcare de șale, de fiecare dată când mătărânga te izbește în adânc, ca al nu știu câtealea pumn tras în mutra amortită a unui tip stâlcit în bătaie. De fapt, nu mai simți nimic. Sau doar cheștiile nasale: nervii care au mai rămas activi nu mai transmit creierului decât o senzație de intruziune, un disconfort care s-ar putea transforma în supliciu, cum probabil că se și întâmpla pe vremea când nu existau lubrifianți. Plus asta: violența asupra ta însăși, resemnarea aia când îți ungi vaginul cu lubrifiant pentru ca mișcarea de du-te-vino să poată continua, în ciuda contracțiilor reflexe – și pentru ca, atunci când cu greu mai poți zâmbi, măcar *zâmbetul acela* să rămână radios. Violența asta noi, femeile, ne-o impunem, repetându-ne că gaura e deja făcută pentru așa ceva și că, dacă pentru tine e deja a opta oară, pentru el e punctul culminant al zilei, altul n-o să mai fie, gândește-te la el, *gândește-te la el*, fiindcă gânditul la bani nu e deloc reconfortant. Un fel de simț al sacrificiului care ne face să întoarcem și obrazul celălalt, pentru ca măcar ei să fie fericiți.

Dacă tocmai astăzi mă gândesc la lucrurile astea, e fiindcă m-am păcălit cu orarul și, în loc să ajung la două după-amiaza, cum îi zisesem matroanei, am ajuns la zece dimineața fix. Până să-mi dau eu seama de greșeală, îmi fixaseră deja întâlniri pentru toată ziua, iar după multiplele mele renunțări recente, n-am mai îndrăznit să-mi modific programul. Unsprezece ore de muncă sunt o tortură pentru semenele mele care lucrează în cafenele – dar când lucrezi într-un bordel, chinul se combină cu sentimentul că ești tratată inuman de către ceilalți, de bărbați în primul

rând, dar și de matroanele care, crezând că-ți fac un bine, te-au supraaglomerat cu programări.

În bucătărie, Genova tocmai își începe tura. Se machiază liniștită în mica oglindă cu două fețe prinsă în șuruburi deasupra mesei, iar eu fumez vizavi, fascinată întru câtva de nenumăratele etape ale transformării sale. Mai întâi fondul de ten arămiu, despre care ai crede c-o să distoneze cu pielea ei albă. Și totuși, în ciuda oricăror așteptări, merge: are o grămadă de bureței și perii cu care schimbă cele două puncte de cremă colorată într-o a doua piele, ce pare perfect naturală. Eu n-aș putea niciodată s-o fac. În tot acest timp vorbește, lucru care arată cât de firească e pentru ea acea procedură, cam cum e pentru mine să rulez un joint impecabil (chestie care, altminteri, nu e bună deloc pentru ten).

— Ce mai faci, Justine?

— Bine. Tu?

— Merge, merge.

Și-a creionat în grabă sprâncenele, parcă ar fi o fetiță deghizată în vrăjitoare; a pus gri, negru, maro, iar din acele dungi grosolane va scoate o minunăție sofisticată. Probabil datorită acelui burețel ciudat, în formă de supozitor.

— Nu mai suport, îi strecor eu, dornică dintr-odată de confidențe.

— Ce vorbești!

— Toate ar mai fi cum ar mai fi dacă n-ar veni tipu' ăsta. E unul pe care aș prefera să-l plătesc eu, numai să stea acasă. E drăguț, dar i-am zis că n-am timp azi, iar el și-a tras totuși o programare de două ore. Îmi strică toată ziua, îți dai seama?

— Spune-i, pur și simplu. Spune-i că n-ai chef de el.

— Da, dar ce te faci dacă n-ai chef să-l vezi într-o zi, dar mai târziu poate ți-e indiferent sau chiar îți face plăcere?

— Păi, poți foarte bine să-i spui și asta: *Astăzi n-am chef.*

— Da, dar seamănă un pic a...

Genova își oprește gestul la jumătate, așteptând cuvântul pe care-l caut și care se dovedește a fi *capriciu*. Intimidată de sprâncenele ei ridicate - disprețuitor parcă - printr-o dâră groasă de gel, oftez:

— Nu știu...

— Auzi, *baby*, o să-ți zic o chestie: eu, de exemplu, fac meseria asta ca să trăiesc. Am facturi de plătit, chiria, asigurarea medicală, am nevoie de banii ăștia și, în general, nu prea mă uit la clienți, cred că e una dintre regulile de bază. Dar dacă într-o zi trag până nu mai pot și mi se face greață, știu că a doua zi o să anulez toate programările, iar banii pe care-i pierd n-o să-i mai recuperez.

— Da, știu că ai dreptate...

— Îmi pare rău, aici nu vindem covrigi. E vorba de o relație omenească. Uneori, asta e, nu ai chef. N-ai de ce să stai la discuții. Pot să se plângă matroanei sau să-i scrie patroanei, nimeni n-o să te poată acuza de ceva.

— O să mă gândesc la asta data viitoare. Acum a trecut, mă simt deja mai bine, dar oricum, unsprezece ore de muncă e prea mult.

— Știu ce zici.

E rândul rujului. O culoare neutră, care dă luciul buzelor ei pline fără a o face să pară prea fardată.

— Sunt și zile din astea. Știi, când se lasă întunericul și simți că nu mai poți. Pe mine mă-nnebunesc oglinzile. De exemplu, în Camera Aurie. Zici că e un cerc al Infernului. Ești terminată de oboseală, dar trebuie să-l privești în oglindă pe individul ăla care te apucă de buci sau de mijloc și te hâțână în toate părțile... De obicei îmi place când e o chestie mai sălbatică. Dar uneori simt cum mă apucă furia

și-mi vine să urlu la el: *la-ți labele alea de pe mine, găozar nenorocit!* Înțelegi?

Nu răspund nimic, mulțumindu-mă să-i zâmbesc acestei Genova pe care niciodată nu mi-aș fi imaginat-o la capătul răbdării, năpădită de aceeași ură pentru bărbați pe care o simt încolțind în mine astăzi. Așa e, e ca o străfulgerare în mijlocul bunelor intenții; brusc, imaginea din oglindă e cea a unei păpuși devastate, o carne frumoasă, rozalie și fermă sub trupul unui animal. Zgomotul e cel al unui masacru – un zgomot vechi de când lumea, al femeii oprimate sub bărbat, suferind sub el, de nerăbdare, de oboseală. Mă uit printre șuvițe la acele perdele, oglinzi, lumini și flori, la camera întreagă ce tremură în jurul meu în ritmul impus de *el*, și-mi spun că acel decor nu e decât o încercare de a mă face să uit ce se întâmplă cu adevărat. Nu-i de mirare că din când în când, preț de o clipă, adevărul țâșnește din nou la suprafață. Confortul, delicatețea pot impresiona o vreme, dar s-a pornit de la niște condiții absolut inumane, meseria asta n-a fost niciodată cu adevărat umană. Legislația, care e de partea curvelor, poate îndulci condițiile de muncă, dar sunt niște eforturi dureroase făcute de societate în încercarea de a edulcora postulatul inițial potrivit căruia curva este un obiect sexual. Posibilitatea unei curve de a spune nu este destul de restrânsă. Da, sigur că poți spune nu, mai ales aici – dar despre ce nu e vorba, de fapt? Ce refuzi? Ce *anume* refuzi?

Și-apoi, mai sunt zilele alea când nu înțeleg nimic din clienții mei; când ajung prea târziu, iar primul programat mă așteaptă deja, așa că intru la treabă fără să mă machiez și fără să-mi fumez țigara care mă ajută să mă transform în Justine... și trebuie să mă gândesc la toate – prosoape, muzică, lubrifiant – deși capul mi-e încă plin de

propriile-mi considerații literare sau de fantasma cu purtătorul de puță din acel moment.

Poate că nu țin de ceva anume, dar pur și simplu nu mă pot concentra, Dumnezeu știe de ce; nu reușesc deloc să mă implic, gemetele îmi sună fals, sunt dezorganizată... iar cum tipii par să-și dea și ei seama, îi simt mai puțin tari și, enervându-se pe mine, au nevoie de mai mult timp ca să-și dea drumul, mă trezesc că încep să-i urăsc, cum chelnerii îi urăsc brusc pe clienții care-i confruntă cu propria rea-voință sau propria zăpăceală. Mă umplu de ranchiună și detaliile sexuale îmi devin insuportabile: ăstuia nu i se scoală cum trebuie; ăla transpiră ca un cur și contactul cu pieptul lui slinos mi se pare oribil (*să-mi bag picioarele, dacă îmi cade pe față o picătură de transpirație, îl zgârii până-i dă sângele!*); altul vrea să mă sărute, dar pentru că întorc capul într-o parte se mulțumește să mă lingă pe ureche; unul căruia i-am interzis explicit orice matrapazlâc anal, nu-și mai scoate degetul din fundul meu; celălalt are un miros care, fără a fi plăcut sau neplăcut, mă scoate pur și simplu din sărite, și-n plus face atâta gălăgie când mă linge încât ajung să-mi acopăr urechile într-un mod care sper să fie cât mai discret - iar dacă nu e, ducă-se naibii, m-am săturat de el!

Oare fiindcă s-au obișnuit să fiu amabilă cu ei sunt atât de șocați de brusca mea răceală? Sastisită să tot pendulez între strânsul molatic și suptul inutil, cu glota hiperagasată din zilele proaste, trag jos prezervativul așa cum smulgi un leucoplast și-mi ung mâinile cu lubrifiant. Delicat la început, îi lucrez cu o încredere oarbă în contactul cald cu propriu-mi trup și în inefabilele rafinamente ale frământatului. Dar fiindcă durează, ajung să-mi pierd orice abilitate, iar mângâierea savantă se transformă într-o smuceală furioasă de mulgătoare de vaci, până ce scula șovăielnică din mâna mea se strânge ca un șagrin, iar

durerosul meu eșec și lipsa mea de profesionalism sunt scrise cu litere stacojii: iată unde se ajunge când dai rasol. Voiai s-o rezolvi rapid, cu minimum de efort, uite ce-a ieșit. Unde te crezi, de fapt? Asta-i o muncă de artist, ce mama mă-sii! Uită-te la tine, n-ai niciun chef să vorbești, niciun chef să te regulezi, nu ești aici decât pentru că nu suporti că ai făcut praf șase sute de euro la Agent Provocateur; mare tâmpită mai ești! Șase sute de euro pentru un set. De parcă lumea nu se prinde, când ai ajuns cu adevărat curvă. Și tu crezi că tipului ăstuia îi e ușor să plătească pentru o oră cu tine? Omul e *lucrător social*, fir-ar să fie, însurat și cu copii. El face un sacrificiu, iar tu pufnești, țâfnoasă? Pentru o oră din timpul tău – adică de două ori mai puțin decât ai petrecut ieri pe Tinder, în fotoliu, făcându-ți pedichiura? Unde ți-e inima? Lăsând la o parte inima, unde-ți sunt principiile alea faimoase, care te deosebesc de celelalte curve?

Și-atunci devin din nou amabilă. Devin *suficient* de amabilă și de tandră pentru ca mâinile mele să-și facă mai bine treaba. Iar pentru că el jusează cu niște grohăieli extaziate, simt cum mă invadează un val de grațitudine amestecată cu afecțiune. Tipul pare nespus de fericit. Îmi mulțumește cu o beatitudine ostentivă. Nu te emoționează oare, inimă de piatră, că pentru o clipă de blândețe îți iartă cincisprezece minute de muls îndârjit? Că lucrurile pot fi atât de simple, în fond?

Pentru că mi-am rasolit marea operă, voi alege să fiu drăguță cu ei, cu toți, indiferent câți sunt – îi voi mângâia pe cap torcând ca o mătă, înmuiată de bucuria prezervativului plin, de propriile-mi remușcări și de solidaritatea ciudată cu acești oameni veniți aici pentru a se simți mai frumoși după. Cam ca la frizerie; fără nicio garanție c-o să iasă bine.

Capitolul 35

Strange Magic, Electric Light Orchestra

Când prietenul meu Arthur a devenit tată, la începutul lunii septembrie, nu eram în zonă ca să sărbătoresc vestea – nu, vegetam în sudul Franței, convinsă la rândul meu că sunt însărcinată –, așa că altcineva a deschis șampania pe canapeaua lui din Vincennes. E vorba de Anne-Lise, cu zece ani de amor și de vagă ranchiună și hotărâtă în cele din urmă să nu fie ea *aceea*. Existaseră, de-a lungul aceluia deceniu, nenumărate răzbunări sângeroase și tragedii declamate în pragul apartamentului său, care de multe ori păruseră a fi cele de pe urmă. Numai că, frecventându-l de atâta vreme, Anne-Lise îl înțelesese pe Arthur și, chiar dacă mai plângea uneori, chiar dacă mai țipa, pricepuse că, în relația cu acest băiat, nimic viabil n-avea să se nască din furie – așa că era mereu prezentă când el nu voia să fie singur, la fel cum și el îi trecea mereu pragul când era prea obosită ca să-l viziteze. Vorbeau în fiecare zi; Anne-Lise era cea fostă cu care iubitele lui Arthur nu știau cum să se poarte, așa că până la urmă ajungeau să coabiteze cu umbra aceea, având vaga certitudine că acceptă din lașitate o înșelăciune ce n-avea să fie dovedită niciodată. Până la urmă, Anne-Lise era ca o foarte bună prietenă căreia îi spui totul; pe ea a sunat-o Arthur în seara când i s-a născut fetița.

Oricât de copleșitoare ar fi fost durerea aceea tulbure, mai mult sau mai puțin conștientă, stârnită de apelul lui Arthur care trâmbița: *S-a născut! S-a născut!*, Anne-Lise îl

invitase la ea, la trei zile după naștere. Șampania era la frigider, iar ea, care încă nu avea copii, mimase acel entuziasm pe care-l au de obicei femeile în fața tinerilor tați. Arthur, amețit de noul său statut și emoționat de așa o audiență binevoitoare, se avântase în tot felul de povești plicticoase despre epiziotomie și despre tăierea cordonului ombilical, despre senzația euforică și despre iubirea pentru întreaga rasă umană, fără a se gândi vreo clipă că Anne-Lise era străină de acele lucruri.

Nu fusese deloc surprins când ea își scosese bluza, zicând că voia să-i mai facă o urare. El îi depărtase brațele cu o bucurie senină, convins că celebra astfel Femeia, minunata fecunditate a orificiilor ei, bucuria oarbă și stupidă care creează bebeluși. Ea făcuse dragoste cu el într-un mod glorios, cu un soi de abandon, inventând tot felul de contorsionări primejdioase care-l lăsau gâfâind, cu mâinile agățate de trupul acela tânăr și suplu. Iar el își zisese și-i zisese și ei: *N-am să uit niciodată asta.*

După aceea, lăsându-se din nou peste el care se chinuia să-și recapete suflul, năucit de o ejaculare diluviană, zâmbise și-l mângâiasse pe obraz, brusc foarte stăpână pe ea: *Plăcerea a fost de partea mea.* Era un cadou pe care i-l făcuse, o performanță merită să sublinieze importanța momentului. Nimic din îmbrățișarea lor n-ar fi lăsat să se bănuiască lucrul acesta – în fine, nimic concret, nimic palpabil. Ea avea pete roșii pe piept și pleoapele grele, de sub care sclipeau niște ochi malițioși, iar Arthur se întrebase de unde venea acea maliție, din faptul că juisase? Sau că-l făcuse pe el să juiseze? Îi făcuse *plăcere* să-i ofere acea cavalcadă nebunească; o făcuse, de altfel, din toată inima, s-ar putea zice chiar din dragoste. Conștientă de fiecare gest, de fiecare poziție, de fiecare privire fierbinte strecurată printre șuvițele-i lungi și brune. Conștientă, poate, de fiecare contracție a vaginului când

poate că juisase, *poate* – brusc, lumea era plină de *poate*. Nu că asta ar fi schimbat ceva, plăcerea rămânea plăcere, chiar dacă cea a Anne-Lisei fusese motivată de altceva decât de simpla dorință. Și își zisese în sinea lui: *Chiar pot fi capabile să fie așa duble, triple, cvadruple, atât de monstruoase încât să nu-ți dai seama niciodată de impostura lor? Să te resemnezi cu gândul că n-o să știi niciodată, să trebuiască să ai o încredere oarbă în ele sau să te îndoiești mereu, cu riscul de-a nu fi niciodată fericit?*

Își zisese că poate era, în fond, un noroc că exista o sculă pentru rezolvarea problemei; pentru atingerea unei sațietăți, chiar și superficiale, care să micșoreze importanța adevărului. Că, până la urmă, scula avea întotdeauna câștig de cauză când mintea se împotmolea în dileme fără sfârșit; în vreme ce Anne-Lise adormea lipită de el, fierbinte și liniștită, avusese conștiința bruscă (trecătoare, dar de neuitat) a *neputinței* femeilor, a sexualității lor atât de complexe, încât, de multe ori, nici ele nu mai înțelegeau nimic, fiindcă nu aveau o ștangă proastă care să le indice satisfacția fizică. Un bărbat putea să mintă în toate, dar nu și în privința ejaculării, chiar dacă plăcerea fusese mediocră. Ejacularea era un punct final, pe când femeia, capabilă să obțină satisfacție pretutindeni și nicăieri, se afla într-o goană nesfârșită după Plăcere, împovărată de sutele ei de personalități. Pentru o femeie existau un miliard de motive de a se regula, fără ca vreunul să fie cu adevărat fizic. Printre aceste motive, acela, nobil și egocentric, de a șterge amintirea alteia, de a complimenta, de a continua să existe, de a sărbători nașterea copilului unei femei pe care Arthur o preferase ei. Poate că plăcerea fizică se naștea din acest altruism, într-un moment sau altul, poate că o femeie care pornea cu hotărârea de a-și aduce partenerul la orgasm se prindea în

propriu-i joc și poate că de-asta fofoloanca Anne-Lisei, lipită de coapsa lui, era atât de udă.

Dar poate că era udă doar pentru că așa-i e felul, chiar și când e doar pe jumătate convinsă, poate că fusese excitată de propriile-i zgomote, de efectul pe care-l avusese asupra lui. Era mai bine să nu știe prea multe. Mărturisirile mele cinice despre viața de bordel îi îngreunau reflecțiile, Arthur se gândea la mine regulându-mă și gândindu-mă la altceva. Femeile puteau deci, prin natura lor, să fie perfect întregi și complet compartimentate, prezente simultan în multiple dimensiuni.

Chiar era vorba de neputință? Și dacă da, era a femeilor sau a bărbaților înnebuniți să poată deosebi între ce e adevărat și ce e fals? Nu asta era, în fond, singura adevărată neputință? Iar plusul acela sufletesc al femeilor, capabile să fie în același timp aici și acolo, nu se apropia mai degrabă de magie?

Da, asta-și spusese în timp ce adormea la rândul lui, probabil că era vorba de magie.

Înconjurat de Anne-Lise și de mine, înconjurat de toate acele femei pe care le făcuse să țipe și poate să juisseze și a căror amintire se zvârcolea încă în el, își zisese că, dacă era vorba de *magie*, atunci trebuia să rămână ca un copil în fața acelei performanțe, fără maliție, fără neîncredere, fără voința de a căuta șpilul – și mai ales să nu cedeze acelei perversiuni adulte, acelei nevoi de a ști de ce se face cineva magician, ce lipsă vrea să compenseze, ce foame adânc înrădăcinată vrea să potolească, mulțumindu-se în schimb cu ideea că magicianului îi place să vadă strălucind ochii publicului, că plăcerea lui e în plăcerea celorlalți.

Capitolul 36

Always See Your Face, Love

Că vii o dată la bordel, asta-i o chestie pe care o înțeleg. Că vii și a doua și a treia oară, ăsta-i semn că lucrurile nu merg tocmai satisfăcător acasă, iar aici oferta e suficient de vastă pentru a se adapta formelor etern mișcătoare ale fantasmei masculine. Că pleci de la bordel, fie pentru totdeauna, fie pentru o scurtă perioadă, e un rău necesar, de înțeles pentru oameni ca mine care se străduiesc să diminueze plăcerile vinovate precum țigara, iarba sau rozeul.

De când lucrez în Casă, îmi spun că vasta paletă pe care o constituim oferă oricărui bărbat posibilitatea de a avea șapte neveste diferite pe săptămână, în măsura în care și bugetul îi permite: bordelul - poligamia la îndemâna cetățeanului onest. Dar, după nouă luni de exercitare a acestei meserii, constat că planningul meu, plin în fiecare zi, conține foarte puțini nou-veniți; în marea majoritate numele îmi sunt cunoscute și rareori intru în sala de prezentare fără să gânguresc într-o germană din ce în ce mai fluidă:

— A, tu ești! Ce mai spui, ce-ai mai făcut de la ultima noastră întâlnire?

Pe mulți îi îmbrățișez ca pe niște prieteni. *Prieteni*, termenul nu e, evident, cel mai potrivit. Niște prieteni de care m-aș putea lipsi fără prea mare dificultate. Niște prieteni cu care aș putea foarte bine să nu mă culc. Faptul că se întorc la mine s-ar putea explica prin puterea imensă a obișnuinței asupra bărbatului. Marea lor majoritate consideră că cei o sută șazeci de euro pe oră sunt o sumă destul de consistentă pentru a-și asuma riscul de a fi dezamăgiți (sau satisfăcuți) cu altcineva. O hotărâre înțeleaptă, pe care ar aproba-o și nevasta ternă căreia i se ascunde această investiție sub masca unor false cheltuieli.

Ce-ar zice ea, în schimb, despre legăturile create fatalmente de această relație stabilă, care ajunge în unele cazuri și la mai mult de șase luni?

Banii ar trebui să facă totul neglijabil, ca la masajul thailandez – dar de opt luni de când ne vedem, Lorenz îmi cunoaște adevăratul nume, Robert mi-a citit cartea, Jochen are numărul meu de telefon, iar târnoselile mele și-au pierdut din indiferența profesională, începând să semene cu cele pe care li le acordă soțiile lor, seara, când se întorc de la lucru. Ceea ce mă deosebește încă de o amantă, și nu știu dacă mai e cineva în afară de ei și de mine care s-o creadă, e acest obol care ne ține închiși în temporalitate. Ei plătesc pentru a avea o amantă, nimic nu s-a schimbat, de fapt, din secolul al XIX-lea. Plătesc pentru a avea una singură, aceeași; nimic nu se va schimba vreodată în privința nevoii bărbaților și a femeilor deopotrivă, de a pune ceva substanță acolo unde n-ar trebui să fie decât bani.

Da, dar cei necăsătoriți? Oare bordelul, când găsesc acolo o fată pe gustul lor, îi face leneși? Să luăm cazul lui Theodore: după șase luni de frecventare, fizicul lui mediocru nu-mi mai provoacă nici cea mai mică grimasă – dimpotrivă, o mulțime de alți parametri mi l-au făcut mai mult decât simpatic, aproape *plăcut*. Theodore trebuie să aibă – cât? – treizeci și cinci de ani, cel mult. E biolog, o profesie solitară, a cărei sonoritate nu evocă nimic nemaipomenit. Nu e nimic care să-i placă mai mult lui Theodore decât să hălăduiască de unul singur prin Germania și să se întoarcă cu butași de plante misterioase. Exceptându-i pe amicii lui, ale căror nume mi-au devenit familiare, nu știu să existe vreo femeie în anturajul său. Prin urmare, nu e deplasat să mă consider drept cea care se apropie cel mai mult, în această

existență solitară, de statutul de prietenă. Theodore e un tip sclipitor, plin de resurse. Tandru, amuzant, răbdător; iar aceste luni împreună m-au învățat că e și departe de-a fi slab sau egoist la pat – fiind din categoria acelor clienți care își fac o datorie din a mă aduce la orgasm. Să zicem, una peste alta, că bărbatul acesta are tot ce-i trebuie pentru a face fericită o femeie cinstită. De fapt, uneori mă întreb dacă timpul pe care-l petrec cu Theodore nu e oarecum un furt în detrimentul unei femei la fel de singuratice și de tandre ca el, și care n-ar cere niciun sfanț ca să-l îmbrățișeze. Mă întreb dacă nu-l țin închis în falsa idee că nu există o iubire posibilă pentru el fără plată prealabilă.

Cu Theodore, ca și cu alții, e din ce în ce mai complicat să-mi definesc locul. Banii, care ar trebui să ne protejeze unii de ceilalți, nu mai sunt decât o ultimă barieră mincinoasă între noi, în speranța că nu ne vom putea iubi. Iar când iluzia se șterge, adevărul apare mai crud, mai biciuitor ca oricând; nu există decât un bărbat și o femeie pe care tot aurul din lume nu-i va împiedica să se penetreze, în toate sensurile (iar cel mai literal nu e cel pe care-l credeți, nici vorbă). Odată încheiată corvoada sexului, vine momentul meu preferat, în care ei vorbesc, râd, mă mângâie pe umeri și-mi comentează muzica, îmi povestesc ce-au făcut în timpul săptămânii. Satisfacțiile, problemele, nimicurile care-i definesc în această existență din care fac parte și eu, fără să-mi dau seama cu adevărat.

Suntem în decembrie, Lorenz și cu mine tocmai ne-am tras-o, iar eu încep să bombăn pe tema sărbătorilor de Crăciun care se apropie, aducând în siajul lor sclipitor întreaga mea familie și diabolicele obligații colaterale nașterii micuțului Iisus – cadourile, mâncarea, revelionul... Încerc să-l raliez pe Lorenz cauzei mele, dar el zâmbește

întruna, cu brațele încrucișate la ceafă și ochii ațintiți spre mica lampă de deasupra noastră.

— Cred c-o să fie un Crăciun frumos, zice el în cele din urmă.

— Ah, da? De ce?

— Prietena mea e însărcinată, răspunde Lorenz, înroșindu-se brusc.

Ziceai că-i o femeie care-și anunță soțul că e gravidă - iar eu, ca și cum aș fi fost soțul, simt cum un val de euforie îmi umflă pieptul:

— Nu pot să cred!

— Ba da! Gemeni!

Lorenz radiază literalmente. Și amândoi parcă plutim când vorbim despre prietena lui, care e la prima sarcină - el are deja doi băieți, iar micuții care i se vor naște îl fac să se simtă cu douăzeci de ani mai tânăr.

La început sunt puțin uimită totuși, în forul meu interior, de puseul de dorință (sau, mă rog, de bucurie) care-l propulsează pe un viitor tată nu între picioarele nevastei lui borțoase, ci în pânțele gol și indiferent - atât cât poate fi - al alteia. Faptul că această altă femeie e o curvă nu schimbă cu nimic lucrurile.

La Paris, cu câteva zeci de luni în urmă, am o relație clandestină și, pe legea mea, destul de puțin satisfăcătoare cu un bărbat însurat - un bărbat care, țin să precizez, nu apare în niciuna dintre cărțile mele anterioare, un oarecare în fond. Acest bărbat de patruzeci și șase de ani e însurat de la douăzeci, vârstă la care a avut primul fiu. Într-o seară, când îl interoghez despre ziua exactă a nașterii, el îmi povestește această pățanie: în noaptea respectivă, tânărul tată iese din maternitate ca în transă, răvășit complet de ținerea în brațe a celui mic pachet roșu și orăcăitor - fiul său. E cu putință așa ceva? El să aibă un fiu? Niciodată n-a fost inventată o senzație

mai intensă de fericire și de groază, nici vreo euforie mai contagioasă – nici măcar ecstasy-ul, din care a consumat cantități generoase, nu te face mai îndrăgostit de tot și de toate, de Paris, de lume, de însuși Dumnezeu, care atunci, în mod ciudat, chiar pare să existe. Omul cumpără niște vin și încalecă pe motocicletă, apoi traversează tot orașul cu un zâmbet nătâng pe buze – în ce direcție?

Direcția e apartamentul fetei pe care o babardește pe lângă soția legitimă și al cărei nume nu și-l mai amintește pentru că e seara când a devenit tată. Urcă scările sărind câte patru odată, cu sticlele sub braț. O înșfacă pe fată cu un calm și o virilitate de împărat. *În timp ce nevastă-sa, cu valizele sub nas și cu un colac gonflabil sub fund, își simte bătăile inimii în rana lăsată de epiziotomie, mă gândesc eu, și probabil că la asta se gândește și el, pentru că pufnește încetișor:*

— Ce ciudat, nu? M-am întrebat dacă nu cumva sunt un nenorocit. Mi s-a întâmplat de multe ori să mă port ca un nenorocit, de ce să m-ascund? Dar e greu de explicat ce simțeam în seara aia. Aveam atât de multă iubire în mine, atât de multă. Parcă stăteam să explodez. Trebuia să împărtășesc asta cu cineva. Victoria era la maternitate, obosită...

— Și prietenii tăi?

Tonul meu e mai dur decât mi-e felul, pentru că ceva destul de elementar din mine înțelege paradoxul acestui bărbat, vrea să-l înțeleagă, în orice caz. Ceva, în toată povestea asta, este indubitabil omenesc, dacă nu chiar emoționant.

— Da, prietenii mei... m-am întâlnit cu ei după aceea. Nu de ei aveam nevoie în acel moment. Mie îmi trebuia o femeie. Înțelegeți?

— O femeie care nu era a ta. Cu care nu aveai copii.

— Așa bănuiesc.

— Nu crezi că era vorba de frică? Te agățai cu disperare de ceea ce aducea cel mai mult cu libertatea ta, în acel moment.

— Bineînțeles, răspunde el docil. Eram mort de frică. Era ceva terifiant în iubirea aia.

Da. Ceva ca o capcană care se închide, o capcană dulce și confortabilă, în care așipeai cu plăcere – pentru tot restul vieții, poate. Senzația că iubirea însăși e acea capcană. Și te duci să te regulezi cu altele, fiindcă acel balon de oxigen nu-ți face mintea să vâjâie, nu te aruncă la câțiva kilometri deasupra muritorilor de rând. Ăsta-i prețul care trebuie plătit pentru a avea alături un tată bun, un tată prezent, îndrăgostit de nevasta și de copiii lui? Să ignorăm în continuare sau să pricepem că iubirea nebunească, amestecată cu teama de eșec, poate duce un tânăr tată la infidelitate?

Ce i-a zis amantei? Ce-i poți spune amantei, cât de deschis poți recunoaște că ți-e teamă, că ai făcut poate o greșală? Probabil că o erecție care tocmai străpunge această angoasă e o mărturisire suficientă.

Văd foarte clar că Lorenz e un pic jenat că e aici, cu mine, în loc să fie lângă soția obligată de sarcina complicată să stea șase luni la pat. Nu se pune problema sexului în această perioadă sau poate doar cu multă blândețe, cu multe precauții. Dar chiar și cu toată atenția din lume, când știi că cea mai micuță contorsiune pune în pericol viața a doi fetuși, cred că ai brusc tendința de ți se părea mătârânga lui prea groasă ori prea lungă, de a tremura puțin când o simți îndesându-se în tine.

(În timp ce scriu aceste rânduri, la mii de kilometri de Casă și de condiția mea de-acolo, îmi spun: „Doamne Dumnezeule, dă-mi o sarcină simplă. Dă-mi o sarcină fericită, senzuală, o sarcină care poate și trebuie să fie

violentată”; e ceva atât de îngrozitor pentru o femeie să ajungă dintr-odată un corp devotat în întregime supraviețuirii unui copil, să fie investită cu acest rol grav și să simtă toate acele umbre foșgăind în jurul său – femeile cu pânțelele gol –, să simtă în gât frica tăcută care-l sugrumă pe celălalt și conștiința faptului că a fi Nevasta, Unica, e tocmai ceea ce te condamnă să fii înșelată.)

Ca să revin de unde-am plecat, fiindcă nimic nu-mi place mai mult decât să deviez, cu un pic de pragmatism s-ar putea spune că târfele sunt niște Uber-amante pentru cuplurile burgheze. Și de ce nu? O sută șaiszeci de euro pe săptămână e o sumă derizorie față de costurile adunate ale unei camere de hotel nu chiar infecte, ale șampaniei, mesei, cadourilor – în fine, ale tuturor acelor prostii menite să facă mai puțin umilitor și trist faptul că un bărbat însurat nu-și părăsește niciodată nevasta. Investiția asta pare mai bună, din toate punctele de vedere. Mi-a trebuit ceva timp până să înțeleg că, în ochii multor bărbați, condiția mea de curvă este argumentul ultim pe care i-l vor servi partenerei de viață dacă într-o bună zi, Dumnezeu știe cum, vor fi prinși.

Sunt și unii, bineînțeles, care vin doar să tragă una scurtă. Nici pe ăștia nu mi-e ușor să-i înțeleg. Mă gândesc mai ales la acel tânăr funcționar dinamic, care împinge uneori viciul până la a suna ca să-și anunțe sosirea iminentă, pentru ca eu să fiu gata, spălată, prămenită. Prima dată, treaba asta mai degrabă m-a enervat. Tipul mi-a explicat zâmbind că, dacă ar putea să stea mai puțin de o jumătate de oră, ar face-o bucuros, iar adeseori asta se și întâmplă, de fapt. Omul sare direct la duș, iar odată ajuns în cameră, regulează de parcă universul ar sta să se prăbușească dintr-un minut în altul, cu o privire complet răvășită. Un tsunami rapid, după care se dezmeticește imediat; cât mai stau eu în pat să-mi recapăt suflul, el își

trage deja pantalonii și se încheie la cureaua, cu zâmbetul unui tip căruia i s-a făcut un mare serviciu. Fără duș după, preferă să se spele la el acasă, pe îndelete. Uneori reușesc să scot de la el câteva frânturi de conversație. Are o prietenă pe care o iubește, dar de care s-a plictisit de moarte. Venitul la bordel e un obicei urât de care ar vrea să scape și care îl costă destul de mulți bani. Dar nu din cauza banilor vine și pleacă el așa, nici vorbă. Tipul e ca un heroinoman de extracție nobilă intrat în cloaca asta printr-o întâmplare nefericită, dar fără a se simți nicio clipă legat de tovarășii lui de nenoroc; o dată pe săptămână trebuie să se amestece cu aceste scursuri pentru a-și obține doza, dar n-o să fie mai mult decât un dus-întors pe fugă și scârbit, întrucât urăște ideea că plăcerea i s-ar putea citi pe față și e convins că asta va fi ultima oară; numai că nu e așa, dovadă stând faptul că-și iau la revedere. În timpul întâlnirilor noastre, am vorbit un pic despre prietena lui; ce nu merge sau ce nu *mai* merge. Nu cumva e doar plictiseala care rade atâtea lucruri pe care le credeai delectabile pentru totdeauna? Dacă există un arhetip al curvei, constat că prietenele și nevestele ies și ele din niște matrițe asemănătoare; iar epitaful de pe mormântul în care zac ele câteva jumătăți de oră pe săptămână e o bombăneală plină de vorbe grave: *Am fost cândva o fantasmă, apoi am devenit Unica, iar asta mi-a adus apoi moartea.*

Înainte, zic ei, femeia lor era înnebunită după sex. Înainte petreceau nopți întregi regulându-se. Înainte, niciunul dintre orificiile ei nu-mi era necunoscut. Înainte, mi-o sugea. Înainte. Înainte de ce? Nu toți sunt ca tânărul ăla turc, deja tată a trei puștoaice și căsătorit cu o preacucernică a cărei gură fascinantă, capabilă de atâtea minuni pe vremea când erau logodiți, a rostit această sentință a doua zi după nuntă: de-acum, gata cu muia.

Sunt foarte rare femeile care se bagă deliberat în coșciugul conjugalității și-și iau și soțul cu ele.

Adevărata problemă este timpul. Ce poți face împotriva timpului? Probabil că, în fața acestui inamic suprem, invizibil, invincibil, bărbații scot arma bordelului ca un păcat minor, mai ușor de scuzat decât o poveste de amor paralel, poate și mai de disprețuit.

Bordelul reprezintă partea inexorabilă de umilință a societății, bărbatul și femeia reduși la adevărul lor cel mai strict – cel al cărnii care gustă, simte și freamătă fără umbra vreunui gând, fără cea mai mică raționalizare, un plus și un minus care se penetrează animalic fiindcă asta e ținta ultimă, linia de sosire a acestei curse nebune. Iar în animalitatea aceasta, în această encefalogramă plată a dorinței unui animal pentru alt animal, nimeni nu e conștient de lupta eminamente cerebrală pe care cele două ființe omenești o duc împotriva timpului. A timpului. Fiindcă nu există nimic altceva. A timpului, iar în final a morții – sora mai mare a plictiselii, care va fi învățat ce e onestitatea.

Iată ce mă pune pe gânduri. Oricine a fost în cuplu știe sau bănuiește cât de cu două tăișuri este abandonul. Te cufunzi în ea cu cele mai bune intenții, ca într-o baie caldă. Brusc, simți că scade nevoia de a părea într-un fel anume. E momentul în care încet-încet, în leagănul iubirii reciproce, încep să dispară politețurile făcute să rotunjească muchiile prea ascuțite. Treptat, nimeni nu se mai forțează cu nimic; ceea ce e un lucru bun, cred.

Sau nu? Cine n-a fost niciodată în doi – ea cu un Twix în gură și cu fundul vârat în niște nădragi de jogging lălâi, el, în aceeași ținută, ocupat să i-o tragă lui Bayern într-un meci virtual de FIFA – fără să simtă, ca pe-o străfulgerare, un pericol inform planând asupra libidoului de cuplu? Eu

nu, cu siguranță. Asta nu înseamnă neapărat că sexul ar avea de suferit – numai că sexul e o partidă dinainte câștigată. Ce lipsește e posibilitatea de-a rata.

Iar această posibilitate de-a rata are pesemne o putere de atracție fenomenală. Mi-o amintesc pe Margaret cum își conducea odată la ușă un client, iar bărbatul o întreba în șoaptă dacă a apreciat timpul petrecut împreună. Eu, în picioare în bucătărie, în fața ușii întredeschise, ronțând din ciocolata destinată clienților, mă înfior toată de îndrăzneala și de naivitatea întrebării lui, și-mi imaginez ce greu o să-i fie lui Margaret să-i răspundă zâmbind: *A fost foarte bine, dragule*. În loc de asta însă, ea lasă să planeze o tăcere stânjenitoare, după care oftează:

— Pot să fiu sinceră cu tine?

— Dar... bineînțeles, zice clientul, regretând deja, mai mult ca sigur, că deschisese gura când ar fi fost de ajuns să încaseze pupicul de rămas-bun și să plece plin de iluzii.

— Dacă ar fi fost o întâlnire pe Tinder, de exemplu, să zicem că nu sunt convinsă că te-aș mai căuta.

Sunt mari șanse ca, deși separați de peretele bucătăriei, clientul ei și cu mine să fi paralizat în aceeași poziție de năuceală totală. Eu mă opresc chiar și din mestecat.

— Păi... ăăă... ce n-a mers bine?

— Dragule, n-o lua așa. Nu ți-am zis să nu mai vii. Dacă-ți face plăcere, poți reveni oricând.

— Te doream foarte tare, am fost cumva prea rapid?

— Cam da. Dar nu face nimic. Nimic nu te oprește să încerci din nou. Nu poți veni să mă vezi pentru prima dată și să meargă totul perfect.

— Dar păreai mulțumită.

— Da, păream. Dar fiindcă aparențele nu-ți sunt de ajuns, prefer să-ți spun adevărul.

— Ce trebuie să fac? Spune-mi.

— Ah, nu, n-o să-ți spun nimic. Trebuie să înveți să mă cunoști. Cum trebuie făcut cu orice femeie. Iar acum, dragule, îți spun la revedere, că am treabă multă.

Tipul s-a întors după câteva zile.

O nevastă sau o curvă, pentru un bărbat care se trezește singur în fața lor, sunt aceleași creaturi misterioase pe chipul cărora ai vrea să agăți un zâmbet.

Capitolul 37

Bold As Love (instrumental), Jimi Hendrix

Nu trece nicio zi, nicio oră de lucru la această carte fără să realizez că am ales, fără doar și poate, partea greșită a poveștii. Nu greșită – să zicem nu cea bună. Nu cea mai interesantă. Ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva m-am născut eu însămi în tabăra greșită. Ar fi trebuit să fiu bărbat, Dumnezeuule; în acest caz, ar fi trebuit să fiu bărbat.

Aș fi fost regele clienților. Dacă s-ar putea ca numai pentru o zi (o zi foarte lungă) să am mintea mea de femeie în trupul unui bărbat tânăr – nu foarte tânăr, nici foarte frumos. Mai ales nu foarte frumos, nu așa le stârnești emoții curvelor, nu așa obții de la ele un pic din abandonarea aia de sine atât de prețioasă.

Inima mi-ar bate cu putere și probabil că aș avea și măciuca sculată când aș urca pe scările ce duc la ușa Casei; aș simți mirosul de-acolo, întins ca un covor roșu, un miros gras și moscat, de jupoane proaspăt spălate acoperind niște pulpe înfierbântate, un suflu copilăros, matern și vicios, de tinere bine făcute fumând pe ascuns în

spălătorie. N-aș ști, fiind client, de unde vine acel miros; cum n-am știut, ca fată, pe unde scapă, prin ce interstițiu microscopic al ușii noastre blindate. Și misterul acesta m-ar atrage ca pe-o muscă, m-ar face să sun la sonerie cu un deget tremurător; iar soneria, perturbând pentru o clipă râsetele și discuțiile, ar stârni zarva aia surdă a liceenelor care se-nghiontesc pentru a da iluzia unei clase liniștite. Când aș intra, le-aș simți pe toate, ascunse în dosul draperiei ca să vadă figura nou-venitului. Draperia s-ar mișca puțin, una mai puțin discretă decât celelalte ar lăsa să apară pentru o clipă un picior lung învelit în mătase neagră, câteva suvițe de păr.

Nu mi-aș face programare. Aș veni într-un moment când știu că fetele se-nvârt în loc fiindcă n-au activitate.

— Vă chem doamnele, ar zice Inge cu vocea ei veselă, plină de o delicată emfază la cuvântul *doamne*, pentru a desemna acele femei cărora de multe ori nu li se zice nici măcar *fete*.

M-aș așeza exact în dreptul găurii cheii, pentru ca fetele să mă poată măsura din ochi înainte de-a veni sau nu la prezentare; m-aș preface că nu știu de ochii aceia albaștri, verzi sau bruni, de iscoditoarele care se perindă una după alta pentru a evalua clientul, așa cum m-aș preface că n-aud murmurele unora care le dau raportul altora. Ah, ce fericire ar fi să stau acolo, cu pânțelele muncit de crampe, în lumina gălbuie, cu muzica aia stupidă și lascivă.

Apoi ușa s-ar deschide încetișor; cine avea să fie prima? Birgit, cu vocea ei hotărâtă și picioarele lungi, cu tocurile alea pe care le pune și le scoate ca pe niște cipici? Thaïs, cu zâmbetul plin de viciu mercantil și cu poponeața rotundă, fermă, de iapă tânără, cu privirea aia fără echivoc, de târfă care nu e acolo ca să fie mângâiată pe creștet? Manuela, cu ochii drăgălași, cu sânii enormi și cu nutrița aia un pic ingrată, dar mereu veselă, chiar și în

fața celor mai scandaloase doleanțe? Odile, cu bustul său ca de fecioară din picturile lui Murillo și cu șoldurile late, poate prea late, adorabilă din față și înspăimântătoare când iese din cameră, cu fundul monumental, tremurând tot de grăsime? Margaret, cu al ei un metru optzeci de piele neagră și aurie, cu mirosul de iasomie? Genova? Genova, regina curvelor, care inventează porecle tandre și diferite pentru fiecare client, cu mutra carnasieră care nu lasă loc de nicio îndoială, și cu gropițele alea de pe coapse pe care îți vine să le muști? Eddie, cu alura de femeie respectabilă rătăcită într-un bordel, cu degetele egal de lungi, numai bune pentru un regulat cu mâna? Toate, trimiteți-mi-le pe *toate*. Le-aș strânge vârful degetelor cu venerație. Le-aș dezbrăca în minte cu cel mai mare respect, cu o așa delicatețe încât să nici nu simtă.

Aș alege una nu foarte drăguță, nu foarte încrezătoare. Una al cărei pânțec e un pic umflat sau ai cărei ciorapi sunt deșirați. Una pe care aș fi deranjat-o din pauză, care ar aduce cu ea un miros de țigară și ceva sastiseală. Aș lua una nu foarte dispusă, una indolentă, care ar ofta când matroana i-ar zice: *E pentru tine*.

Sonja îmi spunea într-o zi că, dacă ar fi ea proprietara Casei, ar redecora camerele după gustul bărbaților – fotolii de piele, lemn închis la culoare, inox. Parfumuri de tonka, tonuri de maro și gri, fără flori, fără volane, fără lenjerie roz – să le dai adică bărbaților sentimentul că sunt acasă. Dar tocmai senzația asta că pătrunzi într-o lume a femeilor constituie geniul și succesul Casei; iar dacă eu aș fi client, n-aș vrea să schimb absolut nimic, n-aș muta mai încolo niciun bujor de plastic, niciun voal de organza violet, pentru că fetele acolo trăiesc, ochii lor recunosc fiecare foșnet mătăsos, fiecare mobilă, ele se regăsesc în fiecare florică naivă de pe fiecare cuvertură. Pentru că ele aici sunt acasă, în această iluzie umilă și fără pretenții, și le

fac, cum s-ar zice, o favoare clienților primindu-i în camera lor. Aș avea pentru fiecare bibelou o privire umezită de duioșie; aș acorda o importanță enormă acestor mici ornamente, acestor eforturi depuse de femei pentru a face drăgălașe și poetice niște camere care nu folosesc decât regulatului. Aș pretui fântânile din imitație de marmură, șemineurile false dotate cu un buton pentru aprinderea unor flăcări false, cu trosnete false. Sofalele pe care lumea nu prea stă decât ca să se lege la șireturi și unde un ochi avizat detectează totuși, în catifeaua uzată, surâsurile fantomatice ale fofoloancelor care s-au așezat acolo, cândva, din neatenție sau din zăpăceală.

Aș veni cu dușul făcut de-acasă, dar aș mai face cuminte încă unul, chit că doar aș deschide robinetul și aș lăsa apa să curgă, ca să-i las timp fetei să se pregătească. Așezat pe marginea căzii, emoționat ca orice debutant, mi-aș imagina-o întinzând prosoapele pe pat, aruncând în fiecare colț câte un prezervativ, din cele normale și din cele mari – fiindcă nu știi niciodată ce-ți rezervă soarta. Aș face-o să aștepte un pic mai mult decât e cazul, ca să se întrebe ce naiba fac la baie și să se gândească astfel la mine, la mine anume. Ca să se întrebe ce gen de om sunt: genul căruia nu reușește să i se scoale, care va avea nevoie de o mie de ani ca să-și dea drumul sau care va vrea să-și exercite dreptul contractual de a ejacula de două ori? Când aș intra în cameră aș vedea toate aceste întrebări plutind în dosul amabilității ei profesionale.

Nu m-aș dezbrăca. I-aș zice: *Nu vreau să ți-o trag, nu vreau nici măcar să mă atingi, nici măcar să mă privești. Nu vreau să te prefaci că mă iubești, nici să-mi spui ceva. Vreau să închizi ochii și să-ți dai jos chiloții, doar chiloții, dacă ai pe tine așa ceva.*

Ea n-ar avea. N-ar avea decât un body, căruia i-ar desface capsele centrale, cu râsul ăla din gât al fetei care

acceptă toate minciunile, chiar și pe cea a bărbaților care spun că n-au venit acolo ca s-o reguleze. Ar sta întinsă pe pat, în balta de lumină gălbuie a soarelui care se strecoară prin perdele, cu o pernă sub fund, care s-o ridice puțin. Nu contează ce găoază ar avea, fiindcă n-ar fi decât prima piesă din colecția pe care urmează să mi-o fac; dar aș fi emoționat de felul în care mi-o arată, de felul în care-și depărtează picioarele. Ar face-o fără amânări inutile, așa aș vrea s-o facă. Mi-ar arăta-o ca o femeie care a uitat un pic că Dumnezeu e acolo, în detalii, că, în ciuda banilor, chestia asta rămâne totuși un cadou.

Nu contează cum ar fi găoaza ei, dar îmi place să mi-o imaginez cărnoasă, plină, înconjurată de un tufiș bogat. O fofoloancă de femeie încadrată de niște coapse robuste, ca ferecăturile unei evanghelii. O fofoloancă pe care ar fi arătat-o cu oarecare jenă, cu oarecare scrupule, pe la șaisprezece ani, înainte ca meseria asta s-o facă mândră și indiferentă. Cu niște labii prelungi de culoarea cărnii proaspete, ca o tăietură adâncă prin mijlocul unui desiș sărmos. Când ar depărta picioarele, labiile ei ar avea o existență proprie, independentă una de cealaltă. Una ar rămâne neclintită, cealaltă s-ar duce într-o parte, dezvăluind puțin din adâncurile roșii și rozalii; faptul că nu se sinchisește de acea dulce devălmășie, smerenia aceea m-ar emoționa până la lacrimi. Despicătura aceea mută din centrul ei, spălată de privirile a sute de bărbați, m-ar tulbura ca tabloul unui mare maestru pe care numai eu aș avea voie să-l văd. I-aș adora până și falsa umectare, picătura aia de lubrifiant aplicată cât eram eu la duș, pentru eventualitatea că aș fi vrut s-o pătrund imediat. Aș săruta-o chiar acolo, pe minciuna aceea pe care bărbații o înghit fără să clipească. Ea s-ar înfiora puțin, fără a-mi putea da seama dacă e un fior adevărat sau începutul recitalului obișnuit. Și mai mult ca sigur i-aș spune: *Nu*

vreau să mimezi. Nu țin să ai orgasm; evident că aș fi fericit să ai, dar nu vreau să-ți cer imposibilul. Dacă vrei, juișezi, dacă nu, nu. Eu am venit să te privesc. Ești foarte frumoasă.

M-aș uita la ea întrebându-mă câți bărbați i-au tras-o fără să-i stârnească vreo emoție și câți au emoționat-o într-o câțva. Ce anume ar trebui ca să-i stârnești niște emoții, ce doză de indiferență și de egoism, ce proporții ale amorului pentru a o face să i se abandoneze unui bărbat care să n-o plătească. I-aș mângâia ușor pielea fină din jurul clitorisului adormit. I-aș privi fiecare pliu, fiecare vinișoară albastră, întrebându-mă care dintre ele merge într-adevăr până la cap. Aș sufla încetisor peste perii de pe marginea labiilor ca să-i văd vulva strângându-i-se discret, ca o stridie stropită cu puțină lămâie. Aș săruta-o în miezul acelui vălmășag rozaliu de cărnuri și cărlionți. Mi-aș ocupa astfel tot timpul, examinând-o pe toate părțile, pândindu-i cu neîncredere schimbările de ritm ale respirației. I-aș dezmiarda fiecare vergetură sedefie, fiecare anomalie a acelui trup-altar pe care atâția bărbați, în fiecare zi, vin să se spovedească, revărsând la picioarele acestei zeițe a milei și indiferenței propriile lor frustrări, bucurii și capricii. N-aș ejacula; mi-aș lipi, ca mărturie a înaltei mele aprecieri, măciuca erectă de fundul ei mare, ascultând vocalizele fetei din camera alăturată, cu plesnetul sincron al cărnurilor pe post de metronom. M-aș duce apoi să mă masturbez frumușel la baie, cu robinetul deschis ca singur alibi, fără a o deranja nici pe-a mea, nici pe cealaltă care, încheind cu clientul ei, ar fi ocupată cu aranjatul camerei, în timp ce fredonează încet un cântecel. Aș părea fără doar și poate un impotent. Unul care nu poate regula. Unul care vine doar să sărute cu religiozitate această trupă de păsărici brune, blonde, roșcate, chele sau hirsute, care-și umple ierbarul cu sute de clitorisuri de forme la fel de

sofisticate ca niște catedrale, cu mirosuri de fofoloance și de funduri, unul despre care nimeni nu bănuiește că se ușurează la toaletă cu mișcări febrile din încheietură.

După cum le cunosc, ar râde toate de mine. Dar ar ajunge până la urmă să-mi știe numele. Ar vorbi despre mine ca despre un client facil, deși cam ciudat; iar cele mai dificile ar ajunge să îngroașe rândurile la prezentări, de cum m-ar vedea din spatele draperiei. Cu timpul, le-aș cunoaște pe toate pe dinafară: ce parfumuri folosesc, ce machiaj, lenjeria intimă pe care o preferă. Aș recunoaște, după halena aia îndepărtată și dezirabilă de fete care nu se lasă sărutate, compoziția ultimei lor mese – pe cinicele care mănâncă un chebap, pe cele care beau doar o cafea, pe cele care au șters-o la prezentare uitând niște firimituri de prăjitură în colțul gurii. N-aș vorbi mult, n-aș fi precum clienții ăia care înlocuiesc acuplarea cu perorații interminabile – dar mi-ar fi foarte familiare. Le-aș ghici starea de spirit în pliurile vulvei, în culorile lor schimbătoare, mameloanele lor mi-ar zice în ce moment al ciclului le-am prins, aș detecta stropii arămii de sânge din spatele săpunului, lubrifianțul și apa de toaletă puturoasă a clienților anteriori. Aș ști, după forma sprâncenelor, dacă au dureri de burtă și mi-aș pune mâinile calde acolo unde uterul le palpită mai chinuitor. Aș fi tăcut, de o modestie extremă. În așa măsură încât sigur s-ar găsi una, la un moment dat, care să-și facă o ambiție din supunerea acestui client despre care nu se știe nici măcar dacă are o puțină funcțională. Sigur se va găsi una mai obraznică pe care s-o irite muștenia mea, o îndrăzneală cu egoul mai lacom, care mi-ar desface cureaua și m-ar obliga să închid și eu ochii, și care mi-ar suge-o așa, ca provocare, stând în patru labe deasupra mea, cu fanta deschisă frumușel la câțiva centimetri de mutra-mi încântată. Sigur ar apărea până la urmă una pe care privirea mea liniștită ar cuceri-o

încetul cu încetul, a face-o să se simtă în siguranță și ar hotărî să se abandoneze puțin. Una ale cărei gânduri obscene aş încerca în zadar să le ghicesc în timp ce clitorisul i s-ar umfla ca un boboc, una pe care aş împiedica-o să juiască în ultimul moment, și care, prinsă în acel joc, ar uita c-o plătesc și ar geme în continuare, revoltată; și care, după ce ar avea orgasm, s-ar freca de mine, un pic jenată, poate. Una care ar avea dintr-odată chef de o sculă tare în pânțele ei și care n-ar spune-o deschis. Una pe care aş pătrunde-o brusc, fără nicio vorbă, lăsându-mă aspirat în ea ca într-o gură, și având bunul-simț de-a n-o lungi prea mult, ca să nu-i pierd încrederea. Una care m-ar considera până la urmă destul de sexy *pentru un client*.

Savuroasele pudori ale debutantelor, docilitatea, indiferența celor mai coapte care știu fiecare cută a trupului lor și care și-l livrează în întregime, fără nicio tresărire de teamă, fără cea mai mică stânjeneală, ca niște animale de povară pentru care haina n-are nicio importanță. Nurii neașteptați, defectele nescontate, cele care te fac să oftezi în sinea ta: *Vai, ce păcat!*, în timp ce-ți imaginezi cum era înainte. Sâni prost refăcuți, cu cicatrice largi amintind de vremurile când chirurgia avea mâna mai grea - n-ai fi ales fata aia dacă ai fi știut, dar uite că detaliile astea exhibate cu cea mai mare dezinvoltură au un aer de cadou. Urma pală a unei vechi epiziotomii, pe care aş săruta-o cu delicatețe - creatura aceasta zămisliitoare de copii și care găsește timpul, bunătatea, nevoia de a se lăsa închiriată și, mai mult, punându-și la dispoziție vaginul cumsecade și muncitor. Aș căuta sub ciorapii negri picioarele prost epilate, iar la subsuorile umede, mirosul sudorii lor; aş prețui descoperirile improbabile și grosiere, o şuviță de păr întărită de spermă, stropii albi ai unei tresăriri de entuziasm înăuntrul unui

chilot scos și tras la loc de zece ori, solzii de oală desprinși de pe unghiile de la picioare sau de la mâini, un pic roase – acea curățenie aproximativă a fetelor care, între doi clienți, își trag un jet de apă la bideu și care, seara, pleacă încărcate cu câte puțin de la fiecare dintre acești bărbați.

Din vorbele pe care le scapă cu vocile lor grave, glumețe, aspre, epuizate, răgușite sau duioase aș construi o poveste; le-aș inventa o copilărie, o vârstă ingrată, o familie și niște planuri, o întreagă viață din care eu nu fac parte deloc sau foarte puțin. Și aș tot da târcoale prin cartier, încât aș ajunge să mă intersectez pe stradă cu unele dintre ele, îmbrăcate în civil, cele care și-au terminat munca ori care se grăbesc să intre de serviciu, iar eu le-aș saluta cu un zâmbet aproape invizibil, de prieten care pentru nimic în lume nu le-ar trăda secretul. Le-aș vedea în blugi, cu teniși în picioare, cu o haină lejeră pe umeri, râzând și ciripind la telefon, asemenea tuturor femeilor care aduc o pată vie de culoare pe străzile cenușii. Până la urmă, aș ajunge să le văd peste tot: doamna din fața mea de la farmacie sau de la nonstop, cea care citește un roman polițist lângă mine în metrou, fiecare amazoană călare pe bicicletă care trece ca vântul printre mii de altele asemenea – peste tot aș crede că văd numai curve. Aia, de doar douăzeci și cinci de ani, ale cărei șolduri se leagănă prea liber, astalaltă prea decoltată, măsurată de bărbați pe sub sprâncene, pe care ar trăda-o tocmai splendida ei indiferență, de cofetăreasă al cărei păr miroase în permanență a zahăr. Sau ailaltă, care-i privește pe bărbați în ochi și trece aproape atingându-i, din frondă sau din reflex, fiindcă de multă vreme nu se mai teme de ei.

Aș fi biograful tăcut al acestor preotese ale visului, care înțeleg totul fără o vorbă, care nu mint decât pentru a ne fi nouă agreabile. Le-aș citi poeme în limbi pe care le-ar înțelege sau nu și care le-ar face să zâmbescă; le-aș

povesti cărțile acelea în care ele sunt eroinele, din vremurile când nu existau decât neveste și curve. Și le-aș putea spune, întrucât sunt bărbat, că scriu o carte despre ele, o carte unde ele vor fi toate frumoase, toate eroice, unde murdăria va deveni noblețe și unde nu vor exista scârnăvii, în afară de cele care excită iremediabil. Le-aș descrie, în germana mea șchioapă de francez în exil, obscenitatea grațioasă când se lasă pe vine ca pentru a face pipi, felul în care-și strâng pulpele pentru ca nimic din crăpătura lor să nu se ofere privirii, șmecheriile alea care te fac să juizezi mai repede, deși ți-ai dori să te poți ține până s-ar alege praful de întreaga lume. Aș traduce pentru ele din Miller, din Calaferte, din García Márquez, resemnându-mă că nu se poate scrie mai frumos de-atât. M-aș îndrăgosti, bineînțeles, ca un bărbat, luat de valul propriului lirism. Pentru că aș fi cu ele, în ele, aș uita mai mult ca sigur că există pe acest pământ, pe fiecare stradă, și fete pe care nu trebuie să le plătești, adică nu așa, nu atât de direct, fete pe care le plătești altfel, prin niște strategii pe care aș fi prea leneș să le aplic. M-aș număra probabil printre cei care se însoară cu o curvă pentru mândria de a fi, dintre sute sau mii de scule, singura care contează, cel ale cărui degete, fără a aplica vreo tehnică aparte, o fac să găfâie și să se îmbujoreze, singurul în fața căruia se surpă orice împotriviri.

Scriu aceste cuvinte pe terasa unei cafenele de pe Boxhagener Strasse, într-o după-amiază însorită, dar destul de răcoroasă; în preajma mea, fluidă, mulțimea colorată din colțurile elegante și murdare ale Berlinului de Est, tipi cu barbă și cu părul frumos aranjat, gagici vopsite în roz, bleu sau verde, părinți ținând de mână plozi îmbrăcați în grabă, punkiști trăsând a bere, moși și babe plini de tatuaje, bărbați și femei, curve și clienți,

amestecați cu toții, fără a se putea spune care e cine, care ce face și cui. Ieri începeam acest pasaj după o săptămână de depresie neagră combătută cu porții zdrene de Zola. Îmi încheiasem ziua de muncă și tocmai făcusem un duș în baia clienților. După care, dintr-odată, m-am văzut în oglinda de pe culoar. Și m-am privit; aveam înfășurat peste șaolduri prosopul brodat, prosopul pe care-l țin agățat în cârligul meu, cel în dreptul căruia scrie *Justine*. Ingestinse luminile la parter, oprise muzica, o auzeam vorbind de una singură, inventariind ce s-a făcut și ce mai trebuia făcut, toate acele operațiuni preliminare de care se ocupă cu atâta bunăvoință, fără a se arăta vreo clipă iritată.

Eram copleșită de conștiința faptului că acolo, în acel bordel, mă aflam, de fapt, acasă, și că acel acasă putea fi atât de plăcut. Și mă întrebam, un pic circumspectă, când mă schimbasesm, când anume camerele, mirosul, fetele acelea încetaseră să mă mai intimideze, transformându-se în acest straniu cămin. Când fusese primul meu duș în baia bărbatilor, prima oară când cântasem fără să-mi dau seama în timp ce făceam patul, primul refuz de a merge la prezentare – când îmi luasem aici, ca într-un loc familiar, prima libertate și îmi făcusem primul capriciu.

În sala comună, încercasem să număr sertarele din fișetele de la perete și să citesc numele trecute acolo, fiecare sertar având eticheta și brizbizurile sale, contribuind cu vocea sa micuță la acel mare cor, „Kein Sex mit Nazis”⁴¹, „Komm Zu Mir”⁴², „Für das Recht auf Faulheit”⁴³ sau un Moș Crăciun în pielea goală și stând picior peste picior, lângă numele lui Thaïs. Cărțile poștale

⁴¹ „Fără sex cu naziștii” – în lb. germană, în orig. (N.t.).

⁴² „Hai la mine” – în lb. germană, în orig. (N.t.).

⁴³ „Pentru dreptul la leneveală” – în lb. germană, în orig. (N.t.).

pe care și le trimit din vacanță. Iar în această multitudine e și numele meu, Justine, cu o inimioară în locul punctului de pe *i* – oare când mă simțisem atât de fericită aici, atât de mândră de mine încât să desenez ceva atât de prostesc și de copilăresc? Când îmi deschizi sertarul, dai peste două desene ale surorilor mele – fiindcă trebuie să se amestece și un pic din familia mea în cea de aici.

Goală-pușcă, cu săpunul pentru clienți uscându-se pe mine și împrăștiind acea mireasmă pe care aș recunoaște-o dintr-o mie, mă plimbasesm în tăcere prin acea cochilie goală care e orice bordel închis, orice bâlci după ora stingerii.

Mă întrebam ce înseamnă cuvântul *familie*. Dacă se potrivește într-adevăr pentru ceea ce ne leagă unele de altele – dacă faptul de-a fi femei și doar atât poate fi numit familie. Dacă o familie desemnează pur și simplu acea parte umedă și caldă a umanității care-i face pe bărbați să se ridice și să umble. Eu consider familia un loc, un moment, un mediu în care râzi, vorbești și te destăinuie mai mult ca oriunde altundeva – unde toți au aceleași probleme, aceleași victorii, aceleași înfrângeri; familia e un spațiu unde rasa umană pare mai frumoasă, mai nobilă și mai delicată, în măsură să ridice o comunitate deasupra mocirlei lumești. Iată, fără îndoială, un argument destul de înșelător, căci independent de contextul în care ea apare – că e în lumină sau în umbra disprețului general –, noțiunea de familie sau de fraternitate încolțește de îndată ce se adună la un loc niște oameni care împărtășesc aceeași soartă. S-au văzut momente de iubire, de înțelegere și comunicare în orice conglomerat de mafioți, de criminali, de scursuri, în orice minoritate socială a cărei morală e mai mult sau mai puțin îndoielnică. Și-mi imaginez că e firesc ca vreo treizeci de femei care trăiesc goale unele lângă altele și care sunt ținute laolaltă de simplul fapt că s-

au născut femei și sunt plătite pentru asta să se considere surori, câtă vreme nu se dușmănesc. Familia nu se încurcă cu nicio noțiune de morală, dacă nu e a ei; ea prosperă urmărindu-și propriul scop, nepăsându-i de ce cred cei din afară.

Nu pot spune nimic despre nobilele acțiuni care contribuie în mod deschis la binele societății, la înflorirea ei – câtă vreme căutarea măreției apropie și sudează familiile care se înhamă la așa ceva. Numai că între binele comun evident și răul incontestabil se află acest clarobscur despre care aș vrea să vorbesc. Vreau să vorbesc despre acest cuib de fete și femei, de mame și soții, care sunt tot mai conștiente că, cu trupul și cu infinita lor răbdare, lucrează un pic și pentru binele indivizilor care alcătuiesc această societate. Uitând de ele prin definiție, depășindu-și slăbiciunile și împrumutându-și, pentru câteva clipe de bucurie, acel corp despre care s-a hotărât într-o zi, în numele unui cer orb și surd, că nu-i poate aparține decât unui bărbat sau diavolului. Vreau să vorbesc despre acele femei care fac și desfac, cu degetele lor delicate, noțiunea iluzorie a sacralului, despre acele ființe aflate deasupra condiției de femeie, care par să nu existe decât între zidurile unui bordel. Vreau să vorbesc despre ele, pentru că există cu adevărat; și pentru că, atunci când pleacă de la bordel, lasă pe corabia aceea goală mirosul pătrunzător, înnebunitor, a sute de feluri diferite de amor, de tandrețe căutată și găsită, fiecare în felul ei, un miros de preaplin atins în fiecare zi și continuat în fiecare dimineață. Și, chiar dacă nu e nimic nobil în asta, există aici niște adevăruri sfâșietoare cum nu găsești niciunde altundeva, există mărturii ale fericirii și promisiuni ale beatitudinii – cineva trebuie să vorbească despre ele.

Muțumiri

Îi mulțumesc agentului meu Olivier Rubinstein, om de o fidelitate exemplară care, prin lectura și aprecierile lui, ne-a salvat pe mine și această carte. Sper să mă bucur multă vreme de binecuvântarea prieteniei tale și a profesionalismului tău.

Îi mulțumesc, de asemenea, extraordinarei Élisabeth Samama, care a fost un ochi critic prețios și o aliată inestimabilă.